

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF NIGHT BROKEN

PATRICIA BRIGGS

FIRE TOUCHED

A MERCY THOMPSON NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Patricia Briggs tarafından yazılan başlıklar

Mercy Thompson Serisi

AY ARADI KAN
BAĞLADI DEMİR
ÖPTÜ KEMİK
GEÇTİ GÜMÜŞ
DOĞDU NEHIR
İŞARETLEDİ DON
YAKTI GECE
KIRILDI ATEŞ
DOKUNDU

Alfa ve Omega Serisi

PROWL ÜZERİNDE
(Eileen Wilks, Karen Chance ve Sunny ile)
CRY WOLF AV
SAHASI ADİL OYUN
ÖLÜ ISI

MASQUES
WOLFSBANE
IBLISLER YÜRÜRKEN
EJDERHAYI ÇAL

OCAĞIN PAZARLIĞI

EJDERHA
KEMİKLERİ
EJDERHA KANI

KUZGUNUN
GÖLGESİ
KUZGUNUN
VURUŞU

Grafik Romanlar

ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME ONE
ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME TWO

Antolojiler

SHIFTER'İN KURDU
(Masques ve Wolfsbane tek ciltte)
KAYAN GÖLGELER

IIR EK UC FH ED

ÆAT RIC IA Ø RIG GS



ACE BOOKS, NEW YORK





An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

Bu kitap Penguin Random House LLC'nin orijinal yayınıdır. Telif

Hakkı © 2016 Hurog, Inc.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE® Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır.
"A" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.
Daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-18091-8

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Briggs, Patricia, yazar.

Başlık: Ateş dokundu / Patricia Briggs.

Açıklama: New York, NY : Ace Books, [2016] | Dizi: Mercy Thompson ; 9

Tanımlayıcılar: LCCN 2015039281 | ISBN 9780425256763 (ciltli)

Konular: LCSH: Thompson, Mercy (Hayali karakter)-Kurgu. | Şekil Değiştirme-Kurgu. | Kurtadamlar-Kurgu. | Periler- Kurgu. | BISAC: FICTION / Fantasy / Urban Life. | FİKSİYON / Fantastik / Çağdaş. | GSAFD: Fantastik kurgu. | Okült kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3602.R53165 F57 2016 | DDC 813/.6-dc23 LC

kaydı <http://lcn.loc.gov/2015039281> adresinde mevcuttur

İLK BASKI: Mart 2016

Kapak illüstrasyonu © Daniel Dos Santos.

Kapak tasarımı Judith Lagerman tarafından
yapılmıştır.

Harita Michael Enzweiler tarafından.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

*Vampirler, kurtadamlar ve fae'ler
Çiftlikte hiç bulunmadılar.
Çiftlikte biçerdöver kullanan ve
zarar vermeyen Nanette'e.*

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, krizdeki ailelere destek sağlayan Safe Harbor yararına düzenlenen bir açık artırmada bu kitabın ithafını kazanan Evelyn Walkley'e teşekkür etmek istiyorum. Bundan çok memnunum çünkü Safe Harbor harika bir hayır kurumu ve hem Evelyn hem de Nanette harika insanlar.

İkinci olarak, Lampson International'a, Bruce Stemp'e ve Lana Laughlin'e özellikle teşekkür etmek istiyorum, bahçelerinin her yerinde dolaşmamıza (Bruce eşliğinde) katlandılar ve bize Big Blue'yu bizzat gösterdiler.

Daha çok Kablo Köprüsü olarak bilinen Ed Hendler Anıt Köprüsü'ne çok özel teşekkürler. Siz olmasaydınız bu kitap aynı olmazdı.

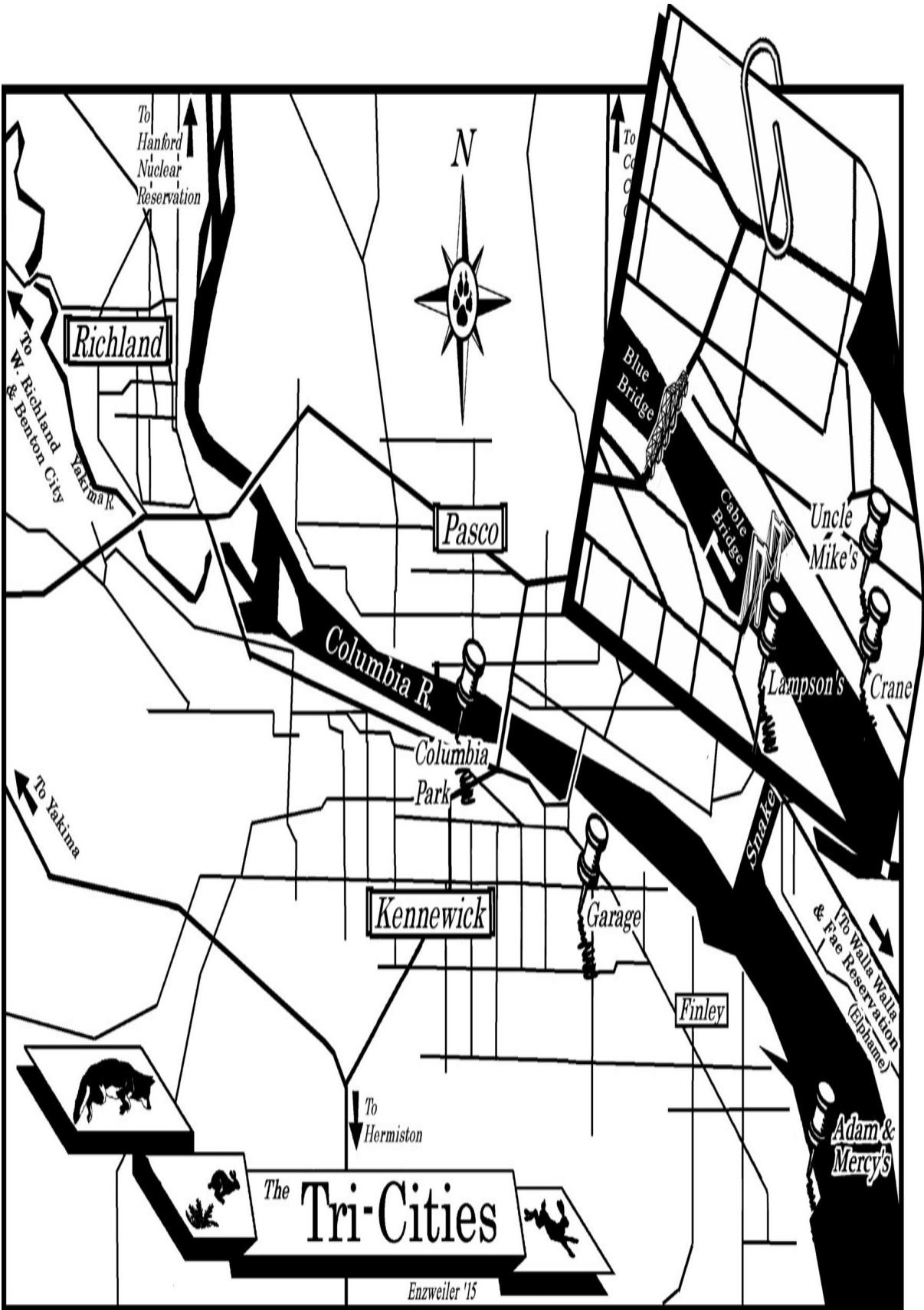
Ve tabii ki bu çalışmada emeği geçen herkese teşekkür etmek istiyorum: Collin Briggs, Mike Briggs, Dave Carson, Michelle Kasper, Ann Peters, Kaye Roberson, Bob ve Sara Schwager ve Anne Sowards. Son olarak, bir başka güzel harita için Michael Enzweiler'a teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, hatalar bana aittir.

İÇİNDEKİLER

[Patricia Briggs'in](#)
[Başlıkları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Teşekkür Haritası](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14](#)





YATAKTA DOĞRULDUM, BİR ACILIYET HISSİ MIDEMİ DEMİR PENÇELERLE KAVRADI. Vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti, beni uyandıran şeyi dinledim ama yaz gecesinin ilk saatlerinde olağandışı sesler yoktu.

Sıcak bir kol kalçalarımaya sarıldı.

"Mercy?" Adam'ın sesi uykudan dolayı pürüzlüydü. Beni uyandıran her neyse kocamı rahatsız etmemişti. Eğer bir sorun olsaydı, sesi keskin ve kasları sert olurdu.

"Bir şey duydum," dedim Adam'a, ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Bir şey duymuş gibi *hissediyordum* ama uyuyakalmıştım ve şimdi beni neyin korkuttuğunu hatırlayamıyordum.

Beni bıraktı ve yataktan kalkıp ayaklarının üzerine yuvarlandı. Benim gibi o da geceyi dinledi. Ne öğrendiğini takip edemesem de farkındalığını sürüye doğru genişlettiğini hissettim. Columbia Basın kurtadamlarıyla bağlantım basit bir üyelikten ibaretti ama Adam Alfa'ydı.

"Evdeki başka hiç kimse rahatsız değil," dedi başını çevirip bana bakarak. "Ben bir şey hissetmedim. Sen ne duydun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Kötü bir şey." Yumruğumu karşımda duran bastonun üzerine kapattım. Bu hareket Adam'ın gözlerini ellerime çekti. Kaşlarını çatı, sonra yatağın yanına çömeldi ve bastonu yavaşça çekti.

"Bunu dün gece yatağa sen mi getirdin?" diye sordu.

Parmaklarımı büktüm ve bastona kaşlarımı çatarak baktım. O dikkatimi çekene kadar, bir kez daha olmaması gereken bir yerde ortaya çıktığını fark etmemiştim bile. Bu bir fae eseri idi, bana söylenene göre küçük bir fae eseri idi.

Sopa güzeldi ama süslü değildi, kazınmış gümüşle kaplanmış basit bir ahşaptı. Tahta yaştan, vernikten ya da her ikisinden dolayı griydi. İlk seferinde başıboş bir köpek yavrusu gibi beni eve kadar takip ettiğinde zararsız görünmüştü. Ama fae

her şey nadiren görüldüğü gibidir. Ve çok küçük eserler bile, yeterli zaman verildiğinde, güç kazanabilir.

Çok eski bir büyü ve inatçıydı. Fae'lere geri vermeye çalıştığımda onlarla kalmadı. Sonra onunla öldürdüm ya da beni bir şeyi öldürmek için kullandı. Birini. Bu onu değiştirdi. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden onu Coyote'ye verdim.

Şimdiye kadarki hayatım bir öğrenme deneyimi oldu. Öğrendiğim bir şey var: Coyote'ye büyüleri şeyler vermeyin. Geri verdi ve farklıydı.

Ellerimi birkaç kez açıp kapadım; bir şeylerin ters gittiğine dair şiddetli bilgim azalmıştı. Deneysel olarak uzandım ve bastona tekrar dokundum, ama korkum geri gelmedi.

"Belki de sadece bir kabus gördüm," dedim ona. Belki de bastonun suçu değildi.

Adam başıyla onayladı ve bastonu her zamanki dinlenme yeri olan çekmecemın üstüne koydu. Onu bir dolaba kapatmak kabalık gibi gelmişti.

Yatağa geri geldi ve beni öptü, hızlı, sahiplenici bir öpücük. Geri çekildi ve iyi olduğumdan emin olmak için bana baktı.

"Emin olmak için etrafa bir göz atayım." Beni yalnız bırakmadan önce başımı sallamamı bekledi.

Karanlıkta onu bekledim. Belki bir kâbustu, belki de yanlış giden bir şeyler vardı. İçgüdülerimi tetikleyebilecek şeyleri ya da endişelendiğim şeyleri düşündüm.

Belki de Tad ve Zee'nin bir sorunu vardı - bu bastonun yatağımdaki varlığını açıklıyordu. Baston onlar için endişeleniyor olabilirdi, onlar Fae'ydi. En azından Zee fae'ydi.

Fae'leri yöneten Gri Lordlardan biri İnsan hükümetinden bağımsızlıklarını kazanan Fae'ler rezervasyonlarına çekilmişlerdi. Eski dostum ve mekanikle ilgili her konuda akıl hocam olan Zee, yaklaşık bir saat uzaklıktaki Walla Walla rezervasyonuna gitmek zorunda kalmıştı.

Fae'ler hükümetin kendileri için inşa ettiği duvarların içine barikat kurdular. Bir ay kadar bir süre boyunca, insanların bölgeyi koruyan tek şeyin duvarlar olmadığını anlamalarına izin verdiler. Walla Walla bölgesi, illüzyon ve sihirle gizlenerek ortadan kaybolmuştu. Yol

Artık oraya giden bir yol yoktu. Söylentiye göre insanlar uçakla bulmaya çalıştıklarında pilotlar nereye gittiklerini unutuyorlardı. Uydu fotoğrafları, rezervasyonun kapladığından çok daha büyük bir alan için gri bir bulanıklıktı.

Sonra bazı canavarlarını insan nüfusunun üzerine saldıılar. Yöneticileri tarafından kontrol altında tutulan Fae'ler serbest bırakıldı. İnsanlar öldü. Hükümet paniği önlemek için olayı örtbas etmeye çalışıyordu ama medya bunu fark etmeye başlamıştı.

Ellerimi tekrar kucağımdaya duran bastonun gri ahşabına kapattım; Adam'ın az önce sandığın üstüne koyduğu baston. Çekmeceler. Baston kendi kendine hareket ediyordu, ancak bu süreçte onu yakalamayı hiç başaramamıştım.

Başlarda Zee için pek endişelenmemiştim, kendi başının çaresine bakabilirdi. Tad ve ben ara sıra onunla iletişim kurabiliyorduk.

Tad, Zee'nin oğluydu. Yarı-fae, Gri Lordlar tarafından fae'lerin insanlarla üreyip üreyemeyeceğini ve hala fae olup olamayacağını görmek için yapılan çoğunlukla başarısız bir deneyin ürünü, Tad'ın rezervasyonlara çekilmesi gerekmemişti (ya da istenmemişti). Fae'lerin melezlere ihtiyacı yoktu, en azından Tad büyüünün güçlü ve nadir olduğunu kanıtlayana kadar. Sonra onu istediler.

Gideli yedi hafta olmuştu. Tad olmadan, Zee'yle iletişim kurmak için kullandığımız aynayı etkinleştirememiştim. Yedi hafta ve hiç haber yok.

"Tad mi o?" Bastona sordum. Ama elimde hareketsiz duruyordu. Adam'ın merdivenlerden geldiğini duyunca kalktım ve bastonu tekrar sandığın üzerine koydum.

—

ERTESİ SABAH MUTFAK MASASINDA OTURURKEN, HENÜZ

Başka bir tamirci malzemeleri kataloğu ve yanımdaki deftere sayfa numaraları ve fiyatlarla ilgili karmakarışık notlar aldım.

Dün geceyi unutmamıştım ama hiçbir şey yapmadan oturup korkunç bir şey olmasını beklemek de zordu. Zee ya da Tad ile iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu. Ayrıca bastonun gerçek bir şey yüzünden mi paniğe kapıldığını yoksa bir kâbus görüp bastonu mu çağırdığını anlamamın da bir yolu yoktu.

Tecrübelerime göre, korkunç bir şey olacaksa, ben ne yaparsam yapayım olacaktı ve beklemek tek başına işe yaramazdı. Bu yüzden çalıştım.

Rüzgâr sayfaları hafifçe hışırdattı. Henüz yaz başıydı, pencereleri açık bırakacak kadar serindi. Birkaç hafta sonra sıcaklar tüm şiddetiyle bastıracaktı ama şimdilik sadece ara sıra çıkan rüzgâr fırtınalarından şikâyet ediyorduk. Sayfayı düzleştirdim ve en ucuz asansörlerinin özelliklerini aşağıdakilerle karşılaştırdım bir sonraki en ucuz.

Bir yanardağ tanrısı dükkânımı kızarttığında bazı aletleri dükkânımdan çıkarmayı başarmıştık, ancak birçok şey sıcaktan yamuldu ve diğer Binanın geri kalanı çöktüğünde eşyalar da yıkıldı. Dükkânın faaliyete geçmesi aylar alacaktı, ancak bazı ürünlerin sipariş edilmesi de birkaç ay sürecekti.

Bu arada pek çok müşterimi VW bayisine gönderdim. En eski müşterilerimden birkaçı ve en sorunlu müşterilerimden birkaçı arabalarını eski yerimdeki büyük direkli binaya getirdiler. Pek donanımlı değildi ama çoğu basit sorunu halledebiliyordum.

Üst kattan Jesse'nin kulaklığından müzik sesi geliyordu. Kapısı açık olmalıydı yoksa duyamazdım. Kulaklıklar benden önce kullanılmış eski bir uzlaşmaydı. Jesse bana bir keresinde, babasıyla ben evlenmeden önce, Big Band çalarken kulaklık taktığından şüphelendiğini söylemişti. müzik ya da Elvis gibi bir şey olsaydı, babası müzik setinde çalmasına aldırmazdı. Müziği severdi. Sadece onun sevdiği müziği değil.

Ayrıca bana, annesinin istediği her şeyi çalmasına izin verdiğini söylememiş olsaydı (doğru - bir kurt adama yalan söylenmez; söyleyebilirler), muhtemelen kulaklık konusunda uzlaşmaya yanaşmayacağını söyledi.

Kurtadamlar kulaklıkla çalınan müziği duyabilir, ancak bu hoparlörden çalınan müzik kadar rahatsız edici değildir.

Jesse'nin müziğini severim ve neyi istemediğimi, neyi isteyip neye ihtiyacım olmadığını ve neye ihtiyacım olduğunu sıralarken mırıldandım. Bitirdiğimde, son listeyi bütçemle karşılaştıracaktım. Bundan sonra, neye ihtiyacım olduğunu ve neye kesinlikle ihtiyacım olduğunu sıralayacağımı umuyordum.

Jesse'nin müziği eşliğinde, erkek seslerinin sürü bütçesini ve önümüzdeki altı ayın planlarını tartıştığını duyabiliyordum. Görünüşe göre bugün bütçe günüydü. Sürümüzün yatırımlar için parası vardı ve Yardıma ihtiyacı olan kurtlar. Sürümüz çünkü kurt adam olmasam da sürünün bir üyesiydim; bu alışılmadık bir durumdu ama tamamen benzersiz de değildi.

Tüm sürüler bizim sahip olduğumuz kaynaklara sahip değildi. Para bir kurtadam sürüsünde olması gereken iyi bir şeydi. Kurtadamlar kurtlarını kontrol etmek için çalışmak zorundaydı ve çok fazla stres bunu daha da kötüleştiriyordu. Parasızlık stresliydi.

Tembelleri cesaretlendirmeden yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmek arasında ince bir denge kurmak gerekiyordu. Adam ve yardımcısı Darryl ve yalnız itaatkâr kurdumuz Zack.

sürünün başı dertteydi (kelimenin tam anlamıyla), üst kattaki toplantı odasında idiler -Adam'ın ofisi iki baskın kurdu barındırmak için çok küçüktü.

Odadaki tek insan olan Lucia'yı duyamıyordum. Adam'ın muhasebecisinden sürünün muhasebe işlerinin çoğunu devraldığı için oradaydı. Sessizdi çünkü henüz Kurtadamlarla tartışacak kadar rahattı. Zack onun söylemediği şeyleri yakalayıp diğerlerine aktarma konusunda oldukça iyiydi, bu yüzden işe yaradı.

Lucia'nın kocası Joel (İspanyol geleneğinde *Hoe-el* olarak telaffuz edilir) derin bir iç çekti ve dört patisi de havaya kalkana kadar yuvarlandı.

Masada oturduğum yerden birkaç metre ötedeki mutfak dolaplarının dibine yaslanmıştı. Joel, sürümüze ait olan ve kurtadam olmayan diğer kişiydi.

Siyahtı ama güçlü güneş ışığında kızıl bir desen görebiliyordum. Sürüye katılması benim hatamdı ama bu benim ve muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı. Bir kurt adama -ya da benim gibi bir çakala- dönüşmek yerine bazen insan formunu alıyor, bazen de kükürt gibi kokan ve karanlıkta parlayan gözleri olan dev, çok korkunç bir canavar olan tibicena formuna bürünüyor. Çoğunlukla büyük bir presa Canario'ya benziyordu, çoğu insan için kurt adamdaki biraz daha az korkutucu bir köpekti, özellikle de insanlar kurt adamlara aşına değillerse. Bir gün değişimini kontrol altına alacağını ve çoğunlukla köpek olmak yerine çoğunlukla insan olabileceğini umuyorduk. Hepimiz tibicena formunda sıkışıp kalmadığı için minnettardık.

Yanına kıvrılmış ve neredeyse Joel kadar büyük olan Alman çoban köpeği karışımı Cookie bana temkinli bir bakış attı. Joel ve eşi tarafından kurtarılmış ağır bir istismar kurbanı olarak onunla ilk tanıştığımda olduğundan çok daha iyiydi. Yine de yabancılardan kaçınıyor ve ani hareketleri endişe kaynağı olarak görme eğilimindeydi.

Evin önünden gelen yabancı bir arabanın sesi dikkatimi dört direkli asansörün iki direkli asansöre göre avantajlarından uzaklaştırdı. Joel yuvarlandı ve dikkat kesildi. Üst katta erkek sesleri kesildi. Arabanın bize geldiğine hiç şüphe yoktu çünkü evimiz çıkmaz ve kırsal bir sokaktaki son evdi.

Postacı ya da UPS görevlisi değildi, o arabaları tanıyordum, tıpkı sürünün genellikle kullandığı arabaları tanıdığım gibi.

Adam'ın da beni duyacağını bildiğimden Joel'e, "Ben bir bakarım," dedim. Biri kapıyı çaldığında Cookie peşimde, ön kapıya giden yolu yarılamaştım.

Kapıyı açtığımda Jesse'nin arkadaşlarından biri olan Izzy ve büyük bir deniz mavisi kanvas çanta taşıyan annesini gördüm. Izzy genellikle kendi arabasıyla gelirdi; arabasında bir sorun olup olmadığını ve ona nasıl tamir edileceğini öğretmeyi teklif edip etmeyeceğimi merak ettim.

"Hey, Bayan H," dedi Izzy, gözlerime bakmadan. "Jesse beni bekliyor."

O konuşur konuşmaz Adam ve bütçe tugayı (Darryl onlara böyle diyordu) işlerine geri döndüler - Izzy'yi de tanıyorlardı. Izzy etrafımda dolandı ve

-"Kaçtı", merdivenlerden yukarı çıkmaya uyan tek kelimeydi. Cookie onun peşinden fırladı-Izzy en sevdiği insanlardan biriydi.

"Mercy," dedi Izzy'nin annesi. Hayatım boyunca onun adını hatırlayamamıştım. Ben hafızamla savaşıırken o konuşmaya devam etti. "Acaba birkaç dakikan var mı? Seninle konuşmak istiyorum."

Kulağa uğursuz geliyordu ama Izzy az önce yukarı koşmuştu, bu yüzden "Üzgünüm ama kızımın evde kurt adamlar olduğunu bilerek buraya gelmesi konusunda kendimi güvende hissetmiyorum" konuşmalarından biri olamazdı. Zaten bunlar genelde telefonda olurdu.

"Elbette," dedim ve onu içeri davet etmek için bir adım geri çekildim. "Bir masaya ihtiyacımız olacak," dedi.

Onu mutfığa geri götürdüm, Joel büyük ve korkutucu görünümüyle yere uzanmış, mutfak masasına giden tek yol onun üzerinden geçiyordu. Çekilmesini istemek için ağzımı açtım ama Izzy'nin annesi sanki bir Labrador ya da Golden Retriever'miş gibi Joel'in üzerine yürüdü.

Joel bana baktı, onun korkutuculuğunu göz ardı etmesine biraz içerlemişti. Omuz silktim, özür dileyen küçük bir gülümseme verdim ve sonra onun da üzerinden geçtim. Izzy'nin annesi mutfak masasına oturdu, ben de onun yanına oturdum.

Yer açmak için kataloglarımı bir kenara itti, sonra normal bir defter

boyutunda, spiral ciltli, deniz mavisi renkli, kaygan bir kitap çıkardı.

Yaşamak" ön yüzüne altın harflerle yazılmıştır.

Onu bir hazineymiş gibi nazikçe masanın üzerine koydu ve ciddi bir sesle, "Hayat kısa. Ve hiç gençleşmiyoruz. On yaş daha genç görünmek ve aynı zamanda enerjinizi artırmak için ne verirdiniz? İşte vitaminlerimiz sizin için bunu yapabilir."

Kutsal Avon, Batman, diye düşündüm, endişe kızgınlıkla karışık mizaha dönüşürken, *bir çok seviyeli pazarlamacı tarafından saldırıya* uğradım.

Üst kattan gelen sesler bir an için tekrar kesildi, sonra Darryl benim seçemeyeceğim kadar sessiz olacak şekilde güzelce hesaplanmış bir şey gümbürdedi. Adam güldü ve faiz oranları hakkında konuşmaya geri döndüler. Kaderimle tek başıma yüzleşmem için beni terk etmişlerdi. Sıçanlar.

"Ben vitamin almıyorum," dedim ona.

"Vitaminlerimizi denemediniz," diye devam etti, umursamaz bir tavırla. "Klinik olarak kanıtlanmış-"

"Saçlarımı döküyorlar," diye yalan söyledim ama beni dinlemiyordu.

O heyecanla cıvıldarken, Izzy'nin sesinin Jesse'nin odasından aşağıya süzüldüğünü duyabiliyordum. "Mercy benden sonsuza dek nefret edecek. Annem tüm arkadaşlarını, tüm tanıdıklarını, spor salonundaki herkesi gözden geçirdi ve şimdi de arkadaşlarımdan ailelerinin peşine düştü."

"Mercy için endişelenme," dedi Jesse yatıştırıcı bir sesle. "O kendi başının çaresine bakabilir." Jesse'nin kapısı kapandı. Kapı kapalıyken çocukların çığlıkları ve silah sesleri dışında mutfakta olup bitenleri duyamayacak kadar insan olduklarını biliyordum. Ve ben henüz bu seslerden herhangi birini sorun edecek kadar çaresiz değildim.

"Piyasada başka vitaminler de olduğunu biliyorum," diye devam etti Izzy'nin annesi, "ama en yaygın on iki marka arasında sadece bizimkinin toksin ve alerjen içermediği iki bağımsız laboratuvar tarafından onaylandı."

Eğer Jesse'nin en iyi arkadaşının annesi olmasaydı, onu nazikçe ama kararlı bir şekilde (ya da en azından kararlı bir şekilde) yoluna gönderirdim. Ama Jesse'nin o kadar çok Arkadaşlar - kurt adam olayı bazı insanları uzaklaştırdı ve uzaklaştırmadıkları da her zaman arkadaş olarak istediği türden insanlar değildi.

Ben de oturup dinledim ve ara sıra uygun görüldüğünde "mmm" sesleri çıkardım. Sonunda vitaminlerden makyaja geçtik. Buna rağmen Söylentilerin aksine, makyaj yapıyorum. Çoğunlukla kocamın eski karısı etrafta olduğunda.

"Ayrıca yara izlerini kapatmada çok faydalı olan bir ürünümüz var" dedi ve yanağındaki beyaz yara izine dikkatle baktı.

Neredeyse "Ne yarası? Kimin yarası var?" Ama kendimi tuttum. Zaten muhtemelen *Genç Frankenstein* göndermesini anlamayacaktı.

Onun yerine "Genelde makyaj yapmam," dedim. Neredeyse-"Kocam başka erkeklerin ilgisini çekmemi istemiyor" ya da "Kocam makyajın şeytan işi olduğunu söylüyor" diye eklemeye dayanılmaz bir ihtiyaç duydum ama adını hatırlayamadığım herhangi bir kadının muhtemelen beni şaka yaptığımı anlayacak kadar iyi tanımadığına karar verdim.

"Ama tatlım," dedi, "renginle, doğru makyajla muhteşem olursun." Ve bu ters iltifatla tekrar koşturmayla başladı.

Izzy'nin annesi "doğal" ve "bitkisel" kelimelerini iyi anlamında kullanırdı. "Toksini" kötüydü.

Belirli bir toksin adı yoktu ama evim, yiyeceklerim ve görünüşe göre makyajım toksinlerle doluydu.

O konuşurken dünyanın o kadar da net olmadığını düşündüm. Ölümcül olan pek çok doğal ve bitkisel şey vardı. Uranyum doğal olarak oluşuyordu örneğin. Beyaz yılan kökü o kadar zehirliydi ki, onu yiyen ineklerin sütünü içen insanları öldürmüştü. Anladınız mı? Tarih diplomam işe yaramıştı, sadece dinlerken kendimi eğlendirecek bir malzeme kaynağı olarak Birisi pazarlama konuşması yapsın.

Izzy'nin annesi ciddiydi ve söylediği her şeye inanıyordu, bu yüzden onunla tartışmadım. Neden onun dünya görüşünü bozayım ve ona sodyum ve klorürün zehirli olduğunu ama tuz olarak birleştirildiğinde çok faydalı olduğunu söyleyeyim ki? Zaten sadece tuzun ne kadar zararlı olduğunu söyleyeceğinden emindim.

Ben işe yarar daha fazla toksin bulmakla meşgulken o başka bir sayfayı çevirdi ve benim dikkatim dağıldı. sayfadaki resme göre düşündüm. Bol sulu, berrak bir akarsuyun ortasında, siyah ve parlak bir kayanın üzerinde bir nane yaprağı duruyordu sanatsal yerlerde damlalar. Bu beni biraz susattı ve susamak bana içmeyi hatırlattı. Üniversitede yaşadığım bir olay yüzünden içki içmesem de O anda alkollü bir şeyler içebilirdim.

Düşününce, alkol bir toksindi ve her türlü şey için faydalıydı.

"En sevdiğim kısım burası," dedi dramatik fotoğrafı okşayarak, "uçucu yağlar." Son iki kelimeyi aynı tonda söylemişti bir ejderha

"İspanyol sikkesi" demek için kullanabilir.

Çantasına uzandı ve yaklaşık bir somun ekmek büyüklüğünde deniz mavisi bir kutu çıkardı. Metalik kabartmalı harflerle "Intrascity" ve "Living

Essentials" güzel bir kaligrafik yazıyla kutunun etrafında birbirini kovaladı.

Kutuyu açtı ve binlerce kokunun hayaletlerini serbest bıraktı. Ben hapşırdım, Joel hapşırdı. Izzy'nin annesi "Tanrı seni korusun." dedi.

Gülümsedim. "Evet, öyle. Teşekkür ederim."

"Uçucu yağlarım olmasaydı ne yapardım bilmiyorum," dedi bana.

"Eskiden korkunç migren ağrılarım vardı. Şimdi Gaia'nın Lütü'ndan biraz bileklerime ve şakaklarıma sürüyorum ve 'puf', artık ağrı yok." İçinde kehribar rengi bir sıvı bulunan zarif, şeffaf bir şişe çıkardı ve açarak burnuma doğru tuttu.

O kadar da kötü değildi. Nane yağından gözlerimin biraz sulandığını itiraf etmeliyim. Joel yine hapşırdı ve Izzy'nin annesine pis pis baktı. Üst kattan bir öğürme sesi ve yüksek sesle öksürük geldi. Ben burada değildi ve Zack'in de öyle bir tip olduğunu sanmıyordum. Adam ve Darryl'in ikisinin de

daha olgun davranırlardı. Benimle dalga geçtiklerine dair bir şüphem olsaydı bile, Izzy'nin annesinin duyamayacağı kadar sessiz olmaya dikkat etmeleri bu şüphemizi ortadan kaldırırdı.

Joel bana baktı ve dilini eğlenen bir ifadeyle salladı. Gerindi, ayağa kalktı ve şüphesiz bir sonraki eğlence turuna katılabilmek için merdivenleri tırıs tırıs çıktı. Firari. Düşmanla yüzleşmek için yalnız kalmıştım.

Izzy'nin annesi gereksiz yere "Gaia's Blessing nane yağı içerir," dedi çünkü gözlerimi yaşartan buydu, "lavanta, biberiye ve okaliptüs, hepsi doğal yağlar, birlikte harmanlanmış." Sözlerini tamamladı. "Çeşitli rahatsızlıklar için ilaçlarımız var. Kocam üniversitede sporcuydu ve yirmi yıldır sporcu kaşıntısıyla mücadele ediyor."

Göz kırpım.

Izzy'nin annesi devam ederken, üst kattan gelen kahkahalara rağmen yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, görünüşe göre TMI'n anlamından habersizdi. "Kontrol altına almak için her şeyi denedik." Etrafı karıştırdı ve istediği şeyi bulmadan önce birkaç şişe çıkardı. "İşte burada. Üç gün boyunca her gece bundan biraz sürünce kasık kaşıntısı geçti. Saçkıran, sedef hastalığı ve sivilceler için de işe yarıyor."

Sanki bu uygunsuz görüntülerin kalmasını engelleyecekmiş gibi şişeye baktım. Izzy'nin babasıyla hiç tanışmamış olmamın faydası olmuştu ama şimdi umuyordum ki

hiç yapmadım.

Şişe etiketinde şöyle yazıyordu: "İyileştirici Dokunuş." Izzy'nin annesinin kocasının, karısının yabancılara yaptığı satış konuşmasında bahsettiği şeyin kasık kaşıntısı olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Belki de umursamazdı.

O şişeyi de açtı. İlki kadar kötü değildi. "E vitamini," dedi. "Çay ağacı yağı."

"Lavanta," dedim ve gülümseme gücü arttı.

Eminim çok katlı pazarlama işinden çok para kazanmıştır. Sevimli, neşeli ve çok samimiydi.

Başka bir şişe çıkardı. "Uçucu yağlarımızın çoğu sadece bir yağdır -Lavanta, yasemin, limon, portakal. Ama ben kombinasyon yağlarının daha faydalı olduğunu düşünüyorum. Elbette bunları kendi başınıza da karıştırabilirsiniz ama bizim karışımlarımız en iyi etki için özenle ölçülüyor. Ben bunu ilk iş olarak kullanıyorum her sabah. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlıyor; koku endorfin salgılatıyor ve hüznü hemen siliyor."

"İyi Titreşimler," diye tarafsız bir yorum yaptım. Altmışlı yıllara falan geri dönmemiştin; şişenin üzerindeki etikette yazan buydu.

Başını salladı. "Bunun reklamını yapmıyorlar, ama müdürüm bunun ruh halinizi yükseltmekten daha fazlasını yaptığını düşündüğünü söylüyor. Bana dedi ki

aslında hayatınızı biraz daha kolaylaştırdığına inanıyor. İyi şeylerin olmasına yardımcı olur." Yine gülümsedi, gerçi onun gülümsemediğini hatırlamıyordum. "Piyango biletinden bin dolar kazandığında bunu takıyordu."

Şişeyi yere bıraktı ve ciddiyetle öne doğru eğildi. "Intrascity'yi başlatan kadının" - "In-TRAY-sity" diye telaffuz etti-"Tracy LaBella'nın bir cadı olduğunu duydum -ama doğrulanmadı-. Güçlerini iyilik için kullanan beyaz bir cadı tabii ki. *Bizim iyiliğimiz için.*" Kıkırdadı, bu onun yaşında bir kadın için garip olmalıydı ama bunun yerine büyüleyiciydi.

Yine de onun yorumu beni rahatsız etti ve Good Vibrations şişesini elime almamı sağladı. Açtım ve dikkatlice kokladım: gül, lavanta, limon ve nane. Herhangi bir büyü hissetmedim ve çoğunlukla etrafta büyü varsa bunu anlayabilirim.

Bildiğim kadarıyla LaBella cadı ailesinin isimlerinden biri değildi ama eğer "Güzel Tracy" onun gerçek ismiyse çok şaşırdım.

"Şimdi, bu küçük mücevher"-Izzy'nin annesi bir şişe daha çıkardı -"Bu benim favorilerimden biri, *aşk hayatınızı ya da iş hayatınızı iyileştireceği garanti.*

Parayı geri ver. Kocanız hiç ayak uydurmakta zorlanıyor mu?" Bir parmağını kaldırdı, sonra kaşları yukarı kalkarken parmağını aşağı doğru kıvırdı.

Üst kattaki sessizlik aniden sağır edici bir hal aldı.

"Uhm. Hayır," dedim. Karşı koymaya çalıştım, gerçekten. Eğer Darryl söylemeseydi, "Aferin dostum, bir an için senin için endişelendim." Sanırım dayanabilirdim. Ama o dayandı. Ve Adam güldü, bu da olayı pekiştirdi.

İçimi çektim ve pantolonumun paçasından hayali bir ip kopardım. "O taraftan değil. Kocam bir kurt adam, biliyorsunuz. Yani *gerçekten* değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Gözlerini hevesle kırıştırdı. "Hayır. Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedim, utanmış gibi ondan uzağa bakarak ve yarı mırıldandım, "Kurtadamlar hakkında ne derler bilirsin."

Daha yakına eğildi. "Hayır," diye fısıldadı. "Anlat bana."

Toplantı odasının kapısının açık olduğunu duymuştum, bu yüzden kurt adamların fısıldadığımız her kelimeyi duyabileceklerini biliyordum.

Bir nefes verdim ve ona döndüm. "Biliyorsun, her gece gayet iyi. Ben her sabah da iyiyim. Gecede üç, dört kez mi?

Şey ..." Boğuk bir kahkaha attım. "Kocamı *gördün*, değil mi?" Adam muhteşemdi. "Ama bazı geceler . . . Artık otuz yaşıma gelmedim, biliyor musun? Bazen yorgun oluyorum. Tam uyuyacağım, o yine beni dürtüyor." Ona utangaç ve umutlu bir gülümseme gibi görünmesini umduğum bir ifade takındım. "Bu konuda yardımcı olabilecek bir şeyiniz var mı?"

Ondan ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum. Ama olan bu değildi.

Kararlı bir şekilde başını salladı ve etiketinde "Rest Well" yazan büyük boy bir şişe çıkardı. "Menajerimin babası, ruhu şad olsun. geçen yıl 'küçük mavi hap' kullanmış. Annesi bunu denemeden önce kırk yıllık evliliğin ardından onu boşamak üzereydi."

"Huzur içinde yatsın" ölü demekti, değil mi? Şişeyi temkinli bir şekilde aldım. Diğerleri gibi büyümlü *hissettirmiyordu*. Açtım ve kokladım. Yine lavanta, ama bundan daha karmaşıktı. Portakal, diye düşündüm, ve başka bir şey. "İçinde ne var?" diye sordum.

"Sarı kantaron, lavanta, portakal," dedi hızlıca. "Bu tam olarak kimyasal hadım değil, ama hayatınızı dengeye getirecek," dedi ve sanki "kimyasal hadım" ifadesi yaygın bir *kavrammış* ve birinin kocasına yapmayı düşünebileceği bir şeymiş gibi satış konuşmasına başladı.

Ve çok iyi, normal bir insana benziyordu.

Şişeyi tekrar kokladım. Sarı kantaron otunu daha çok bir kitaptan biliyordum. bir zamanlar fae'ler hakkında ödünç alınmış. Bu bitki, pencerelerin, kapıların ve bacaların etrafına yerleştirildiğinde kendinizi ve evinizi bazı tür fae'lere karşı korumak için kullanılabilir. Eğer fae'lere karşı koruyorsa, belki de bir yerden bulup stoklayabilir miyiz diye bakmalıyım. Belki yetiştirebiliriz. Lucia çiçek tarhlarımızı yıllardır olmadığı kadar güzelleştirmişti ve bir yere bitki bahçesi yapmaktan bahsediyordu. St. John's wort bir bitkiydi.

Sonunda, Izzy'nin annesi satış sunumunu bitirdi ve sert satışa başladı.

Benim güçlü bir iradem var. Intracity ürünlerini tüm arkadaşlarıma satmak için katılmadım. İsteddiği kadar bunun "bir saadet zinciri olmadığını" söylesin, olan buydu. İsimler için yüzde 10 indirim teklif ettiğinde ve Elizaveta'nın adını vermeyi düşündüm. Ama çok iyi bir kadını korkunç bir cadıya göndermeye o kadar da hevesli değildim. Ayrıca cadının gerçekten arkadaş sayılabileceğinden de emin değildim.

Elizaveta'ya Tracy LaBella'nın ürünlerini satmak için kendine bir cadı süsü verdiğini söyler ve yaşlı Rus'un bu işi kendi başına halletmesine izin verirdim.

Bu yüzden Izzy'nin annesinin tüm stoku olan bir normal boy ve bir büyük boy Rest Well şişesi için tam fiyat ödedim. Çoğunlukla satın aldım

Komik olduğu için, ama aynı zamanda sarı kantaron otunun bir fae üzerinde nasıl bir etkisi olacağını görmek istediğim için.

Zee ve Tad rezervasyonda sıkışmışken, Fae'lere karşı kullanabileceğim bir şeye ihtiyacım olabilir.

Ayrıca küçük bir şişe Good Vibrations aldım. Niyetim bu değildi ama Izzy'nin annesi demo olarak kullandığı için bana yüzde 5 indirim yaptı. Gerçekten sihirli olmadığından emin olmak için Elizaveta'ya verebilirdim. Önce biraz kendim denesem bir zararı olmazdı.

Izzy'nin annesinin beni dövdüğünü portakal yağı aldığımda anladım. Ama portakal yağı gerçekten güzel kokuyordu. Izzy'nin annesi bana bunun sakinliği teşvik ettiğini ve kurabiyelerde işe yaradığını söylemişti. Daha önce keklerde portakal özü kullanmıştım ama Izzy'nin annesi yağın daha iyi sonuç verdiğini söyledi.

Onu dışarı uğurladım ve kapıyı kapattıktan sonra sırtımı kapıya dayadım. Adam boğazını temizledi. Merdivenlerin yarısında onu görmek için başımı kaldırdım. Adam

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, hoşnutsuz görünmek için elinden geleni yapıyordu. Ama gözlerinin kenarında bir gülümseme kırışıklığı vardı.

"Yani," dedi başını sallayarak. "Ben senin için çok fazlayım. Bir şeyler söylemeliydin. Evli olabiliriz Mercy, ama hayır hâlâ hayır demek."

Gözlerimi ona diktim. "Sadece duygularını incitmek istemedim." "Seni biraz dürttüğümde, hmm?" Sesi bir anda havayı düşünerek. "Düşündüm de, şu anda biraz dürtüldüğümü hissediyorum."

"Şimdi mi?" Dehşete düşmüş bir ses tonuyla fısıldadım. Jesse'nin odasına doğru baktım. "Çocukları düşün."

Dinlemek ister gibi başını eğdi, sonra salladı. "Oradan bir şey duymazlar." Merdivenlerden yavaşça inmeye başladı.

"Darryl, Zack, Lucia ve Joel'i düşünün," dedim ciddiyetle. "Hayatları boyunca yara bere içinde kalacaklar."

"Kurtadamlar hakkında ne derler bilirsin," dedi bana ciddiyetle, yere doğru adım atarak.

Ben kaçtım ve o da peşimden geldi. Mecazi anlamda tabii ki. Çakal şekline girmediğim sürece kuyruğum yok.

Büyük yemek masasının etrafından dolandım ama o bir elini masanın üstüne koydu ve yasak bölgenin tepesinde kestiren Medea'nın üzerinden atladı. Medea ona tısladı ama o onu görmezden geldi ve peşimden gelmeye devam etti. Masanın altına daldım ve diğer taraftan çıktım, mutfağa doğru koştum ve merdivenlerden aşağı fırladım, neredeyse nefes alamayacak kadar çok gülüyordum.

Beni büyük dinlenme odasında yakaladı, çelme taktı ve yere yapıştırdı. Çenemi, boynumu, yanağımı ve burnumun üstünü öptü. dudaklarıma dokunmadan önce. Oyunumuzu aklımdan çıkardı (tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneğimle birlikte), bu yüzden "Dürt" dediğinde neden bahsettiğini anlamam bir iki saniye sürdü.

Düşüncelerimi yorgun ve titreyen bedenimden uzaklaştırdım ve burada ne yaptığımızı kaç kişinin bilebileceğini düşündüm. "Hayır mı?" Teredditle söyledim.

"Duygularımı incitmemeye ne oldu?" diye sordu. Vücudunun benimki kadar heyecanlı olduğu ve nefes alış verişinin bizimkinden daha sert olduğu belli olsa da küçük bir kovalamacayı hak ediyordu, gözlerinde eğlence vardı.

"Izzy, Jesse, Darryl, Zack, Lucia ve Joel oldu," dedim. Eğer sesim boğuk çıksaydı, sanırım benim durumumda olan herkes sesini sabit tutmakta zorlanırdı.

Üzerimden yuvarlandı ama bunu yaparken elimi tuttu, böylece ellerimiz kenetlenmiş halde sırt üstü yan yana yattık. Önce o gülmeye başladı.

"En azından," dedi sonunda, "kurt adam olmak, sporcu kaşıntısı konusunda asla endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor."

"Her şerde bir hayır vardır," diye kabul ettim. "Kurt adam olmanın bile iyi yanları vardır."

Tekrar gülmesini bekliyordum. Ama onun yerine eli elimde sıkılaştı ve doğrulup bana baktı. Elim i dudaklarına götürdü ve "Evet" dedi.

Tabii ki onu tekrar öpmek zorundaydım.

—

ÖPÜŞTÜKTEN SONRA YUKARI ÇIKTIK.

kendim. Elbette, etraftan sinsi sırıtışlar geliyordu ama hiçbir şey olmadığı için Darryl ve Zack gitmeye hazırlanırken yüzümün kızarmasını engelleyebildim. Görünüşe göre ben Izzy'nin annesiyle işimi bitirirken Adam ve diğerleri de işlerini tamamlamışlardı.

Darryl resmen elimi öptü ve "Sonsuz derecede eğlencelisiniz" dedi.

Kaşıımı kaldırdım ve ona "kim, ben mi?" der gibi bir ifade verdim. Tabii ki bu onu sadece güldürdü, dişleri eğlence içinde bembeyaz parlıyordu. Darryl Afrikalı babası ve Çinli annesinin mutlu bir karışımıydı, iki ırkın en iyi özelliklerini almış ve birleştirmişti. İri bir adamdı, sürüdeki herkesten daha iyi korkutabilirdi ama yüzünde bir sırıtışla ağaçtan kedi yavrusu bile çıkarabilirdi.

Zack bana sarılarak veda etti. Tek itaatkâr kurdumuz, birkaç ay önce sürüye ilk katıldığında gerçekten ürkek ve yıpranmıştı. Ama bize alıştıkça hepimize çok dokundu. Dokunuşunun seksle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, başladığında bazı çocuklar şaşırmıştı. Ama kimse onun üzölmesini istemiyordu: mutlu bir itaatkâr kurt, dominantları dengeler ve öfkeleri azaltırdı. Böylece Zack'in yöntemlerini kabullenmeyi öğrendiler.

Zack'in kucaklamasına karşılık verdim ve cebime yeni aldığım şişelerden birine benzeyen bir şey koydu. Geri çekildi, bana ciddiyetle baktı.

"Seni dürtmelerden korumak için" dedi.

Darryl verandaya çıkarken ona beşlik çaktı. Bu Adam'ı güldürdü.

Burada yaşamayan yaramazların üzerine kapıyı kapattıktan sonra arkamı döndüğümde Lucia'nın, yanında Joel, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde kocaman bir sırıtışla mutfağın kapısında durduğunu gördüm.

Ona kaşlarımı çattım.

"Merak etme," dedi ciddiyetle. "Her şeyi duymadım ama Zack, kendimi dışlanmış hissetmeyeyim diye, her şey olup biterken beni nazikçe bilgilendirdi. Başlamadan önce neden ona gitmesini söylemedin?"

"Çünkü o Izzy'nin annesi ve bu tür şeylerin Jesse'ye yansımaları olabilir," dedim.

"Ve çünkü onun duygularını incitmek istemedin," dedi Adam. "İşte bu yüzden çok katlı pazarlama işe yarıyor. Ve yağı satın aldın çünkü gerçek bir sihir olup olmadığını görmek istiyorsun çünkü onun için endişeleniyorsun," dedi Adam.

Gözlerine ciddiyetle baktım. "Hayır." Cebimi yokladım. "Portakal yağını kek için aldım, diğerini de dürtme saldırısına karşı kalkan olarak aldım."

Bir kaşını kaldırdı. "Peki, sen mi takıyorsun yoksa ben mi?" diye sordu.

Ona kaşlarımı çattım. "Hikâyesinden tam olarak anlayamadım ama korkarım senin için ölümcül olabilir." Ne de olsa menajerinin babasından bahsederken adının sonuna "Allah rahmet eylesin" eklenmişti. "Anladığım kadarıyla bunu üzerime sürdüğümde işe yarıyor. Sonra o kadar güçlü kokacağım ki gerçekten çaresiz kalana kadar uzak duracaksın."

Başını arkaya attı ve güldü. Adam . . . Adam askeri saç kesimi ve yanlış renkte kıyafetlerle bunu önemsiz göstermeye çalışıyordu -bunu yeni anlamıştım- ama çok güzeldi. Dergi mankenleri gibi güzeldi. Artık bunu her zaman göremiyordum, içi dışından daha ilginçti ama gözleri ıslık ıslık ve gamzesi yanıp sönüyor . . .

Boğazımı temizledim. "Dürtmek mi?" Dedim.

Lucia güldü ve mutfağa doğru döndü. Omzunun üzerinden, "Bir oda tut," dedi.

Adam mı? Bana doğru yırtıcı bir adım attı ve telefonu çaldı.

Benimki de.

Telefonumdaki numarayı kontrol ettim, niyetim telesekreterin yakalamasına izin vermektir, ama kimin aradığını görünce onun yerine cevap verdim.

"Tony?" Benim konuşmam onunkine karışmasın diye Adam'dan uzaklaşarak sordum. Adam, sesi acil gibi gelen Darryl ile konuşuyordu.

Tony hızla, "Sen ve Adam bize yardım edebilir misiniz bilmiyorum," dedi. Arka planda sirenler onun sesini bastırmak için ellerinden geleni yapıyordu. "Ama burada bir sorunumuz var. Kablo Köprüsü'nde bir şey var, acayip büyük bir şey ve arabaları yiyor."

"Sen ve Adam", "lütfen araba yiyen canavarın icabına bakması için bir kurtadam sürüsü getirin "in kısaltmasıydı. Eğer sürüyü istiyorlarsa, çaresiz olmalılar.

"Mercy," dedi Adam, görünüşe göre benim aksime aynı anda iki konuşmayı takip etmekte zorlanmıyordu, "ona yolda olduğumuzu söyle. Darryl ve Zack neredeyse sahadalar."

Adam'ın sözlerini tekrarladım, sonra da "Hemen geliyoruz" dedim.

Telefonu kapattım ve kapıdan çıktım. Kimsenin hatırlamadığı başka bir adı olan Kablo Köprüsü evimizden arabayla yaklaşık on dakika uzaklıktaydı.

"Merhamet," dedi Adam sıkıca. En son bir canavarla yüzleştiğimizde neredeyse ölüyordum. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem altı haftamı almıştı ve ilk kez yaralanmamıştım. Kurtadamlar iki-Yüz kilodan fazla dişi ve pençesi olan, çoğunlukla neredeyse yaralandıkları kadar çabuk iyileşen insanlar. Herhangi bir insan kadar savunmasızdım. Süper gücüm otuz beş kiloluk bir çakala dönüşmekten ibaretti.

Hala kabuslar görüyordu.

Ona baktım. "Sen bir kurt adam olacaksın. Darryl bir kurt adam olacak ve sanırım Joel de lav püskürten ve korkunç görünen canavar bir tibicena olacak. Bence sahada 'Ateş etmeyi kesin, bunlar iyi adamlar' gibi şeyler bağırabilecek birine ihtiyacınız var.

çocuklar." Derin bir nefes aldım. "İncinmeyeceğime dair söz vermeyeceğim. Sana yalan söylemeyeceğim. Ama aptal olmayacağıma söz veriyorum."

Çenesini sıkarken yanakları beyazlaştı. Gözleri gölgelendi, yavaşça başını salladı. Aramızdaki anlaşma buydu, bağımsızlığımdan vazgeçip ona güvenmemi sağlayan şey. Olduğum kişi olmama izin vermeliydi - pamuklara sarılmış ve bir rafta tutulan bir prenses değil.

"Tamam," dedi. "Tamam." Kendinden habersiz bir şekilde çünkü bunu burada yapmak arabada yapmaktan daha kolay olacaktı. "Joel? Geliyor musun?"

Şimdiden biraz daha iri görünen büyük siyah köpek mutfaktan dışarı çıktı. Joel'in ne giydiğini ne kadar kontrol edebildiğinden emin değildim ama çok fazla değildi. Arabadaki eşyaları eritmeye başlamadan önce köprüye gitmemiz gerekiyordu - tibicena bir volkanın kalbinde doğan bir yaratıktı.

Kapıyı açtım, durdum ve merdivenlerden yukarı koştum. Jesse'nin kapısını çalmadan açtım.

"Cable Köprüsü'nde canavar var," dedim. "Polis yardım istiyor. Evde kalın. Güvende kalın. Sizi seviyoruz."

Ona bir şey söylemesi için zaman vermedim, sadece diğerlerinin beklediği Adam'ın siyah SUV'una doğru merdivenlerden geri döndüm. Canavarlarla savaştık.



ADAM DAHA TAM OLARAK YOLUNU DEĞİŞTİRMEMİŞTİ Kİ kasabaya giden otoyol tıkanı. Bu yolda trafik sıkışıklığı alışılmadık bir şeydi ama arabaları yok eden bir canavar da öyle. Bir bağlantı olduğundan şüphelenmiştim. Bazen böyle gözlemci oluyorum.

Önümdeki arabalar tamamen durana kadar yavaşladım. Sonra SUV'u dört tekerlekten çekişe geçirdim ve yolun kenarına çektim, otoyolun dönüştüğü otoparkın etrafından dolaşmak için mecbur kaldığımda kaldırımdan sürdüm.

Eski metal geri dönüşüm merkezinin terk edilmiş otoparkına girdim ve durdum. Buradan sonra yürüyerek gitmek daha hızlı olacaktı. Kapıyı açar açmaz siren seslerini duydum.

Joel arka koltuktan sürücü koltuğuna atladı. Arabadan dışarı aktı ve araba sallandı, çünkü tibicena formunda gerçek bir hayvanın olabileceğinden daha yoğundu. İçindeki ateşi tutuşturmadan önce dört ayağının da yere basmasını bekledi. Derisi çatlayıp kırıldı ve gün ışığında bile şiddetle parlayan bir şey ortaya çıktı.

Artık tamamen kurt olan Adam, Joel'in peşinden çıktı. Kendini bir kez silkeledikten sonra köprüye doğru yola koyuldu. Joel ve ben onu takip ettik.

İki ayak üzerinde bile hızlıydım, gerçi çakal daha hızlı olabilirdi. Ama polisle konuşurken üzerimde kıyafet olması gerekiyordu. Nedense çıplak olsaydım polisin beni o kadar ciddiye almayacağından şüpheleniyordum. Bu yüzden insan olarak kaldım ve bir yanımda Adam olan gümüş-siyah kurt, diğer yanımda ise artık bir köpekle karıştırılamayacak olan Joel ile birlikte koştum.

Dikkatleri üzerimize çektik. Sürü büyüğü, sıradan insanların kurtadamları fark etmesini zorlaştırmak için pasif olarak çalışır. Adam öğlen vakti otoyolda koşabilirdi ve sadece bir ya da iki kişi sokak köpeğinden başka bir şey göremezdi. Joel için bunun geçerli olmadığını keşfetmiştik.

sürünün bir üyesiydi. Sanki büyüündeki bir şey görölmek için savaşıyordu.

Joel'in gözleri, çizgi romanlardan fırlamış cehennem zebanilerinin gözleri gibi parlayan sıcak kömürler gibiydi. Adam'dan daha iriydi ve ayaklarının değdiği her yerde yerde yağlı siyah izler bırakıyordu. İnsanlar fark etti. Onu fark ettiklerinde Adam'ı da fark ettiler.

Adam kamuya mal olmuş biriydi ve kurt formuyla ulusal haberlerde pek sık görünmese de, yerel olarak, kurt adam formunda bile bir ünlüydü. Sadece ünlü olduğı için bile küçük bir kasabanın kahramanıydı.

"Hey, Mercy," diye bağırdı çift sıra arabanın içinden. "Ne var ne yok? Dükkânı ne zaman açacaksın? Sheba'nın bulamadığım bir elektrik sorunu var."

"Dükkân telefonu hâlâ beni çekiyor Nick," diye seslendim, etrafıma bakmadan belli belirsiz el salladım. Onu tanımak için görmeme gerek yoktu. Nick'in Sheba'sı neredeyse doğaüstü bir düzenlilikle bozulan bir VW bug'dı. "Şu anda köprüde araba yiyen bir canavar için polise yardım etmem gerekiyor."

"Köprüde ne var?" diye seslendi ama ben yine el salladım çünkü beni duyabileceğı kadar yüksek sesle bağıramayacak kadar uzaktaydım.

Ama ben geçerken bir kadın arabadan kafasını uzattı ve "Kurt adam sorunu mu var, Mercy?" diye bağırdı.

Sesi tanıımıyordum ama Adam'ın yansıyan ihtişamında o kadar uzun süre yıkanmışım ki artık ben de anonim değildim.

"Hayır," dedim ona. "Sanırım Fae canavarı."

Tony'nin bunu onaylamayacağından emindim: Tony'nin onaylamayacağından emindim.

onunla konuşmadan halka açık. Ama bu cep telefonu kameraları çağında, köprüde ne varsa zaten YouTube'da meşhur olacağını düşündüm.

Köprü nehrin her iki yakasında da çok uzaklardan görülebiliyordu. "Araba yiyecek" kadar büyük bir şeyin kameralı ve cep telefonlu insanları çekeceğı kesindi. Bunu örtbas etmek mümkün olmayacaktı.

İleride, düzinelerce polis arabasının yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkları gibi Lampson Binası da görünüyordu. Lampson International dünyanın en büyük vinçlerini üretiyordu ve genel merkezlerini Cable Bridge'in hemen dibine inşa etmişlerdi. Dört kat yüksekliğindeki cam ve çelik yapı

belirgin bir şekilde tuhaftı. Sanki bir dev bir piramidi kaldırmış, baş aşağı çevirmiş ve tekrar toprağa gömmüş gibi görünüyordu.

Polis iki barikat kurmuştu. İlki, arabaları köprüden uzak tutmak için köprüden önceki son kavşaktaydı. Orada trafiği yönlendiren birkaç üniformalı polis vardı. İkinci barikat ise köprüye daha yakın bir yerde, Lampson Binası'nın otoparkının hemen kenarında ve tepede yer alan Vietnam Anıtı'nın girişinin hemen ötesindeydi.

İlk barikatı hiçbir polis bizi durdurmaya çalışmadan geçtik, yine de sert bakışlara maruz kaldık. Muhtemelen trafikle çok meşguldüler, ama aynı zamanda bir motosikletle koşan birini durdurmaya çalışmak da gerçek bir cesaret ister.

tibicena ve bir kurt adam. Belki Adam'ı tanıdılar.

Arazi, asma köprüünün başlangıcıyla buluşmak için hafifçe yükseldi. Gözlerimi polislerden ve durmuş trafikten ayırıp köprüye baktım.

Nehir üzerinde zarif bir kavis çizerek aşağı yukarı bir mil boyunca uzanıyordu; Columbia Nehri üzerindeki üç Tri-Cities köprüsünün en güzeli ve otoyol ya da eyaletler arası olmayan tek köprüydü. Köprüünün merkezinin her iki yanındaki iki kulenin her iki yanından kalın beyaz kablolardan oluşan perdeler iniyordu.

Kennewick kıyısından sadece yayın tepesini, köprüünün yarısını, yaklaşık yarım mil ötesini görebiliyordum. Kennewick yönündeki şeritte burunları (çoğunlukla) bize dönük, durmuş ve görünüşe göre boş olan birkaç araba vardı. En yakın araba, kırmızı bir Buick, tavanı üzerinde duruyordu, arka lastiklerinden biri yoktu. Benim eğitilmiş gözümüne göre, bir şey lastiği yakalamış ve arabadan koparmış gibi görünüyordu.

Köprüünün sağ tarafındaki Pasco yönündeki şerit, orta kısmın yarısına kadar açıktı. Geri kalan kısım, oyuncak arabalarıyla oynayan beş yaşındaki bir çocuğun öfke nöbeti geçirmesine benziyordu. Bu yanılsama, arabaları olduklarından daha küçük, minik ve terk edilmiş gösteren mesafeye daha da artmıştı. Bu yanlış bir zararsızlık resmiydi: o arabaların hepsi insan taşıyordu. Hangi arabalarda ceset olabileceğini bilecek kadar çok enkaz gördüm, biz ölümlerle ilgilenmeden önce bunu yapan her neyse onunla ilgilenmemizi sonsuz bir sabırla bekliyorlardı.

Bana ters dönmüş olan Adam'la karşılaştım. Kurt formundayken, çarptığımda düşmeyeceğim kadar uzun ve onu devirmeyeceğim kadar büyüktü. Ben toparlanana kadar bekledi, sonra solumuzdaki polise baktı. Bizi görmüşlerdi, ama bize doğru koşan Tony dışında

Yaklaşın. Birkaçı hırpalanmış görünüyordu ve buradan kan kokusu alabiliyordum. Onları mi yoksa kurbanları mi bilemiyordum ama taze kokuyordu.

"Tamam," dedim Tony'ye. "Şimdiden iki kurt adam daha gelmiş olmalı. Adam sürünün geri kalanını çağırdı ama başka birini buraya getirmek yarım saat ya da daha fazla sürebilir. Neye ihtiyacın var?"

"Bu şeyi öldürebilir misin? Bunu yapamazsak, Ulusal Muhafızlar gelene kadar onu köprüde tutmamız gerekir - son kontrolde yaklaşık iki saat," dedi Tony acımasızca.

Joel'e donuk bir bakış fırlattı. Bu Joel'in ilk halka açık sürünün bir üyesi gibi görünüyordu. Tony'nin hakkını vermek gerekirse, yarısı yanan kömürden yapılmış gibi görünen siyah bir köpek onu uzun süre korkutmamış gibi görünüyordu. Konuşmaya devam etmeden önce neredeyse hiç duraksamadı bile.

"Neyse ki köprüden ayrılmaya meyilli görünmüyor. En azından burada kontrol altında tutuluyor ama köprüde kalmak istediği için orada kaldığını fazlasıyla kanıtladı. Yapabildiğimiz hiçbir şey onu rahatsız etmekten öteye gitmiyor."

Adam bana sert bir bakış attı.

"Ben hallederim," diye kabul ettim. "Sen ve Joel gidip köprüde Matchbox arabaları çalan şeyi bulabilirsiniz."

Adam yola koyuldu, sonra tereddüt etti ve geri döndü, Joel onun yanında dikkatli bir şekilde duruyordu. Dostum gözlerimin içine baktı, kendi gözleri altın sarısı ve berraktı.

"Biliyorum," dedim, çiftleşme bağımız aracılığıyla onun duygularının bana şarkı söylediğini hissederek. O da benimkileri hissedebilmeliydi ama bazen kelimeler önemlidir. "Ben de seni seviyorum."

Döndü ve koşmaya başladı, yarış adımlarından ziyade bir avın başlangıcındaki etkili bir koşuydu bu. Joel kalçasıyla ona ayak uydurdu.

Tony elini dirseğimin altından geçirdi ve beni toplanmış olan polis memurlarının yanına doğru çekti; bazıları üniformalı, bazıları iş kıyafetli, bazıları da çağrıyı aldıklarında üzerlerinde ne varsa onu giymişlerdi. I

Birkaç yüz tanıdım, daha fazla koku tanıdım ve okuyamadığım bir ifadeyle bana bakan Dedektif Willis'i tanıdım.

"Kurtadamları ve tibicena'ları vurma," dedim ona - çünkü Adam'la gelmemin asıl amacı buydu. "Onlar iyi adamlar."

"Tibicena?" Dedektif Willis yabancı kelimenin tadını aldı ama bu dikkatini uzun süre toplamasına yetmedi. Köprüye bakmak için döndü,

Adam ve Joel'e değil.

etrafa saçılmış arabalar. "Köprüdeki şey hakkında bize ne söyleyebilirsiniz? Neden onu vuramıyoruz? Kurşunlar ona bir şey yapmıyor gibi görünüyor."

"Canavarınızın ne olduğunu bilmiyorum," dedim ona. "Henüz onu görme şansım olmadı. Tibicena, Adam'ın yanında koşan korkunç siyah köpek benzeri yaratık. Adam kurt adam ve tibicena da bir arkadaş. Lütfen anlat

herkes onları vurmasın, tamam mı?"

Willis, Adam ve Joel'e hızlıca bir göz attıktan sonra, Joel'in sadece tuhaf bir kurt adam olmadığını nihayet anlamış gibi kaşlarını çattı ve gözlerini kıstı. "O şey bir tibicena mı? Tibicena da neyin nesi?"

"Arkadaşım," dedim soğukkanlılıkla. "Yardım etmek için hayatını riske atan kişi."

Willis yüzünü buruşturdu. "Kasıtlı olmadığı halde alınmayın, Mercy Hauptman." Bir elini yüzüne götürdü ve göremediğim bir düğmeye bastı. Çünkü "Korkunç siyah köpeği vurmayın, tekrar ediyorum, vurmayın. köpek benzeri yaratık. Kurtadamları da vurmayın. Onlar bizim tarafımızda, millet."

Beni Willis'e kadar takip eden Tony, muhtemelen bana hitaben, "Lampson Binası'nın tepesinde birkaç SWAT keskin nişancımız var ve Clover Adası'ndaki Karga Yuvası'nın tepesinde de birkaç tane daha var." dedi.

Clover Adası, köprü'nün hemen batısında bir tekne ve turist merkeziydi, çok sayıda tekne, çok sayıda rıhtım ve küçük adanın kendisinde bir otel, Sahil

Güvenlik ofisi ve birkaç restoran. The Crow's Nest otelin en üst katındaki restorandı. "Atış yapamazlar, rüzgâr çok yüksek." Sesi soğuk ve kontrollüydü. "Pasco'nun da nehrin kendi tarafında birkaç nişancısı var. Bu gidişle, o şey her neyse ondan çok birbirimizi vurma ihtimalimiz var. Mermilerimizin ne kadar etkili olduğunu düşünürsek, zaten fark etmez."

"Tümseğin üzerinde ve ben onu göremedim," dedim. "Neye benziyor?"

"King Kong," dedi tanımadığım memurlardan biri. "Eğer King Kong yeşil ve yosun kaplı olsaydı, burnu gözlerinden daha yukarıda olurdu. Ve bu gerçekten de o çünkü o kısmı yeşil değil."

"Noel zamanı gibi," diye onayladı daha önce gördüğüm ama tanıştırılmadığım bir kadın. "Kırmızı ve yeşil."

"Bu benim gördüğümden daha fazlası," dedi kolunda uzun bir kurumuş kan izi olan eşofmanlı bir adam. "Oradan çıkmakla o kadar meşguldüm ki

hırpalanmış siviller."

"Ne yapıyor bu?" diye sordum. "Yani, neden başka bir yerde değil de hâlâ köprüde? Kurtadamlar onu köprüde mi tutuyordu?"

"Köprüden çıkmak isteseydi," dedi bir subay acımasızca, "köprüden çıkardı."

"Adam'ın adamları onu oyalamak için iyi bir iş çıkarıyor," dedi Tony. "Pasco polisinin söylediğine göre, her seferinde dikkatini dağıtıyorlarmış. gitmeyi düşünüyor gibi görünüyor. Ama gerçekten gitmek istiyor gibi görünmüyor."

Kanlı sweatshirtli adam konuştu. "Dışarı çıkardığım kurbanlardan biri durduğunu ve köprünün ortasına geri kaçtığını söyledi. Birkaç kez bizim tarafa da geldi, Pasco'ya da; ama çoğunlukla orta kısımda takılıyor gibi görünüyor." Bana baktı. "O şey tam üzerime geliyordu ki, iri yarı siyah bir adam koşarak geçti ve beyzbol sopasıyla ona vurdu. Hayatım boyunca beyzbol oynadım ama hiç öyle sopa sallayan bir insan görmedim. Sopanın kırıldığını görmüştüm ama bu şekilde değil. Benim ve köprüden inmelerine yardım ettiğim dört kişinin hayatını kurtardı. Adamlarınızdan biri mi?"

Darryl. Darryl arabasında bir beyzbol sopası, bir beyzbol sopası ve bir beyzbol topu taşıyordu. Washington'da arabada *sadece* beyzbol sopası taşımak yasadışıydı. Darryl iş yerinde kurt adam olarak görünmüyordu. Sanırım bugünden sonra o kedi çantadan çıkmış olacaktı.

"Muhtemelen," dedim.

"O zaman neden dişleri ve saçları çıkmıyordu?" diye homurdandı başka biri. Karşılık vermek için ağzımı açtım ama sonra sesin yerini tespit ettim.

Askılı olan kolunda bir kompresyon bandajı vardı ve yarın siyah-mavi olacak pembe bir kızarıklık yüzünün yarısını kaplamıştı.

"Zaman yok," dedim ona. "Çoğu kurt adamın değişmesi biraz zaman alır; on dakika, hatta on beş, yirmi dakika. Arkadaşlarım - iki kurt adam Bizi burada yendiler. Neler olduğunu fark ettiklerinde arabayla geçiyorlardı. Bizi aradılar, sonra da yardıma koştular."

"Bunun için şükürler olsun," dedi devriyelerden biri. Onu duymamam gerektiğini düşündüm çünkü nefesinin altında söylemişti.

"Diğeri değişiyordu," dedi tanıdık gelen adamlardan biri. "Oldukça ürkütücüydü."

"Bir kurt adam için, bir şey onu öldürmeye çalışırken değişmemek zordur. Ona," dedim. "Değişim geçiren bir kurt adam çaresiz değildir, sadece dikkati dağıldığı için dövüşte o kadar iyi değildir." Ve kendini kontrol etmesi de pek mümkün değildir. Ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

Willis, "Bunu bizim için teşhis edebileceğinizi umuyorduk," dedi. "Böylece ne yapacağımızı biliriz."

Daha önce polise Fae meselelerinde yardım etmiştim. Ama hiçbir şekilde uzman değildim ve fae bağlantılarım da mevcut değildi. Samuel ve fae karısı Ariana Avrupa'daydı ve bir ay ya da daha fazla kalacaklardı. Zee ve Tad, bildiğim kadarıyla, Walla Walla'daki rezervasyonda mahkumdular. Ama ben çalışıyordum ve çoğu insanın sahip olamayacağı bilgilere erişimim vardı.

"Görebilseydim yardımı olurdu," dedim ona. Yeşil, diye düşündüm. Gerçi King Kong'du, yani arabaları savuracak kadar büyük, yeşil bir gorile benzeyen bir şeyle karşı karşıyaydık. Ve köprüde kaldı.

Gözlerimi kapattım ve bir zamanlar ödünç aldığım kitabı gözümün önüne getirdim; fae'ler, ne oldukları, neler yapabildikleri ve onlardan nasıl korunulacağı hakkında pek çok şey anlatan bir kitaptı. Aslında bir fae - Samuel'in Ariana'sı- tarafından yazılmıştı, bu yüzden bilgiler oldukça doğruyd.

"Trol," dedim gözlerimi açarak. "Bir trol olabilir. Yeşil, ne kadar uzun?" Bazıları yeşildi.

"Yarı kamyon gibi," dedi Willis. "O kadar uzun, o kadar büyük değil ama yeterince büyük."

Biri bağırdı ve ben köprüye baktım. Tam kavisin tepesinde bir hareket görebiliyordum - yeşil bir şey ve yaklaşık goril. Sıçradı ve kablolardan birini yakaladı -ki iki elimin birlikte ulaşabileceğinden daha büyüktü- ve yukarı tırmanmak için kabloyu kullandı.

"Şuna bir bak," dedi Tony ve bana bir dürbün uzattı.

Yeşil dolmalık biber renginde bir derisi vardı. Seyrek, dantelli, yosun yeşili bir *şeyler* omuzlarından uzuyor ve başından aşağıya doğru tüyleniyordu. Saç değildi ama elinde dürbün olmayan birine bu görüntüyü verebilirdi. Küçük gözleri, geniş burun delikli burnunun biraz altında yer alıyordu. Burun deliklerinin her iki yanında sanki biri kesmiş gibi görünen yarıklar vardı.

yüzünü keskin bir bıçakla açmış. Yarıkların iç kenarı parlak kırmızıydı-

Suyun altında nefes almak için solungaç yarıkları olabilir. Troller suya yakın yaşarlardı. tercih ederler ve yapabildiklerinde köprülerin etrafında dolaşırlar. Arada kalan yerlerde sihir vardır: kavşaklar, eşikler, köprüler. Bu da neden polisin üstünden geçip Pasco ya da Kennewick'e gitmek yerine Cable Köprüsü'nde kaldığını açıklayabilir.

Kesinlikle bir erkekti ve tırmanışından gerçekten keyif alıyordu. Ben bir şekil değiştiriciydim ve bir kurtadam sürüsünün içinde büyümüştüm; utangaç bir bedenim yoktu. Ama parlak kırmızı, tüm o yeşilin yanında yine de gerçekten şok ediciydi.

"Evet," dedim, soğukkanlı görünmeye çalışıyordum çünkü bir grup polisin önünde çılgılık atarak koşturmak olmazdı. sürünün iyiliği için etkilemek. Kurtadamlar varlıklarını kabul ettiklerinden beri, içinde yaşadıkları toplulukların iyi niyeti için savaşmak zorunda kalmışlardı. İyi niyet herkes için daha güvenliydi. "Bu bir trol."

Her nasılsa, Ariana'nın kitabında okurken bir trol o kadar da korkutucu gelmemişti. Çizim yaklaşık beş santim yüksekliğinde ve beş santim genişliğindeydi. Gerçek yaratık, yarım mil öteden bile korkunçtu; en yakınındaki arabalarla kabaca karşılaştırıldığında fil büyüklüğünde ya da biraz daha büyüktü.

Kurtların hiçbirini göremiyordum, Adam ya da Joel'i bile. Köprü durduğum yerden hafifçe eğikti ve ortadaki barikat Karşı şeritler, yolu dolduran hırpalanmış arabalarla kalan görüş alanını engelliyordu, ancak trolün tedirginliğinden orada olduklarını tahmin ediyordum.

Belli ki istediği kadar yükselmiş olan trol, vücuduna göre aşırı uzun olan ve bacaklarından daha uzun olan iki kolunu bir an için salladı. Bu durum, yüz hatları ve rengi gorillere hiç benzememesine rağmen, gorillerle olan anlık çağrışımını açıklıyordu. Ağzı korkunç bir şekilde Gülümseyip köpekbalığının gibi çift sıra halinde, keskin ve kama şeklinde dişlerini gösterene kadar gözlerinin yerleşimine rağmen insansı bir görünümdeydi.

Dört parmaklı, başparmaksız ellerini açtı ve belki otuz fit yukarıdan düştü - dürbün olsun ya da olmasın, o mesafeden karar vermek zordu. Yere indiğini göremedim. Ortaya uygunsuz bir şekilde yerleştirilmiş çimento barikat görüşümü engelliyordu. Ama ayağımın altındaki zemine çarpışını yarım mil öteden hissedebiliyordum. Ben de duydum ve köprünün titrediğini gördüm. Dürbünü geri verdim. Kurtlardan birinin üzerine düşmemişti, dedim kendi kendime. Biri ölmüş olsaydı sürü hissi bana bunu söylerdi.

"Trol nedir?" Tony dürbünü alırken sordu, sonra sabırsız bir ses çıkardı. "Hikayelerde ne olduğunu biliyorum-'Üç Billy Goats Gruff' ve tüm bunlar. Ama onu nasıl durduruyorsunuz? Biz sivilleri güvenli bir yere götürmeye çalışırken silahlarımız onu kızdırmaktan başka bir işe yaramadı."

"Serttirler," dedim Tony'ye. "Genellikle beyinlerinden çok kasları vardır ama konuşabilirler ya da çoğu konuşabilir. Bir trolün derisinin çok kalın olması gerekir; bu konuda okuduğum bir kitapta derisi bir zırha benzetilmişti. Silahlarınız ona zarar vermediğine göre çoğu ortaçağ zırhından daha sağlam olmalı."

Hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. "Karada da nehirde de aynı derecede rahat olacaktır; teknelerdeki adamlarınızı uyarmalısınız." Köprünün iki yanında birkaç tekne toplanmıştı, beş dakika öncesine göre şimdi daha fazlaydılar. Çoğunun seyirci olduğunu tahmin ediyordum ama birkaç resmi tekne de gördüğümü sanıyordum.

"Onu nasıl öldürebileceğimize dair bir fikrin var mı?"

"Eskiden insanlar onları mızraklarla avlardı," dedim özür dileyerek.

Tony bana alaycı olmayan bir kahkaha attı. "Mercy, köprüden aşağı indiğinde vatandaşlarla o şey arasında duran tek şey biziz. Burada hiç atlı şövalyem yok."

"J.C.'nin bir atı var," dedi kolu kanlı adam.

"Evet," dedi başka bir adam dalgın dalgın. Tony ve diğer birkaç kişi gibi onun da elinde bir dürbün vardı. Konuşurken bir yandan da onlara bakıyordu. "Ama mızrağı çok küçük."

"Sen küçük mızrakları bilirsin," dedi başka bir adam. Belli ki bu J.C.'ydi çünkü şöyle devam etti: "Ama benim atım koyunlardan ve küçük çocuklardan korkar. Onu bir trolün bir mil yakınına bile yaklaştıracakmışımı sanmıyorum - ve kimsenin mızrağı o kadar büyük değil."

"Kaç kişiyi yaraladınız?" Tony'ye sessizce sordum, diğer polis memurları stres ve korkularını kaba ve kaba saba konuşarak atmaya çalışırken uygunsuz yorumlar.

Tony omuz silkti. "Biz sivilleri kendi tarafımıza çektik. Pasco onları kendi tarafına çekti. Aptalın biri arabasını korumaya çalıştı ve nehre atıldı. Şerif'in nehirdeki devriyesi yanlış yere çarptığını ve boynunu kırdığını söylüyor. Kaybettik."

Pasco memurları yolcuları dışarı çıkarırken adamlarımızdan biri trolün dikkatini arabadan uzaklaştırıyordu."

"Onu yedim," dedi Willis acımasızca, ama sesini alçaltarak sadece Tony ve benimle konuşuyordu. "O adamı on yıldır tanırım. Berbat bir polisti. Tembeldi ve çağrılar başkasının almasını sağlamakta iyiydi. Ama bugün bir adım öne çıktı. Çocuğu yok, karısı yok." Ürperdi. "Ceset yok."

"Willis?" dedi boğuk bir ses. Willis'in elini kulağına götürdüğünü ve kulaklığı daha sıkı tuttuğunu görmek için başımı çevirdim.

"Evet?"

"Şu gri minibüsü görüyor musun? Köprünün batı tarafında, Kennewick yönündeki şeritte, size doğru olan kavisin hemen üzerinde duran? Yan tarafı çökmüş olan mı?"

"Anlıyorum."

"O minibüste biri var. Sol taraf parçalanmış ama sağ taraftaki kapı bir dakika önce kayarak açılmış. Görünüşe göre kurtadamlardan biri, ilk iki kurtadamdan biri kapıyı açmış olabilir. Hani şu kurda dönüşen." Bu Zack olmalı diye düşündüm.

Bir duraklama oldu. "Onu tekrar görebiliyorum. Minibüste hâlâ biri daha var, bir kadın. Dışarı çıkmıyorlar. Kahretsin," dedi. "Lanet olsun. Bir araba koltuğu var. Bebeği araba koltuğundan çıkarmaya çalışıyorlar. Ama sorun yaşıyorlar. Kadında bir sorun var ve kurt araba koltuğuyla başa çıkacak donanıma sahip değil."

Willis sertleşti. "Oraya birini göndereceğiz."

Zihnimde, bir polis memuruna ne olacağını düşündüm.

-Arabaya ulaşmak için trolün önünde koşmaya çalışan bir düzine polis memuru. Trol onlardan birini çoktan yemişti. Adam ve kurtlar ellerinden geleni yapıyorlardı ama insanlar çok yavaştı.

Yavaş değildim.

Adam'a aptal olmayacağıma dair söz vermiştim. Ama bir araba koltuğu ve bir bebek vardı. Zack'in onları minibüsten çıkaramamasının nedeninin ne olabileceğini düşündüm. Bebek koltukları arabaya emniyet kemerleriyle bağlıydı.

Bebekler, tokaların açılmasını zorlaştırabilecek çok sayıda yapışkan madde üretir ve kemerler güçlüdür. Kurt adam çeneleri parçalama ve koparmada iyi iş çıkarır, ancak kırılabilir bebeklere takılan emniyet kemerlerinde sorun yaşayabilirler.

Emin olmak için ceplerimi yokladım ama cebimdeki tek şey Zack'in oraya koyduğu esansiyel yağ şişesiydi. Gizli taşıma silahım

kılıfında duruyordu ama emniyet kemerini kesmek zorunda kalırsam pek işe yaramazdı.

"Hey, Tony," dedim gelişigüzel. "Ödünç alabileceğim bir bıçağın var mı?"

Tony memurlardan biriyle başka bir şey hakkında konuşuyordu. Ne için istediğimi bile sormadı. Sadece bana şık siyah bir çakı uzattı. Aldım ve cebime attım, çakıların gittiği yere, değil mi?

Trolü izledim. Hızlı hareket ediyordu ama kurtadamlar yapabiliirdi çünkü onları düşürmeye çalışmış ve başaramamıştı. Eğer kurtadamlar ondan kaçabiliyorsa, ben de kaçabilirdim.

Ondan daha hızlı koşabileceğime emindim.

Willis herkese yeni sorun hakkında bilgi verdi çünkü onlar da insandı ve bluetooth kulaklığı duymazlardı. O adamlarıyla konuşurken, Adam'a bir söz verdiğim için hareketlerimi dikkatle gözden geçirdim.

Gerekirse o trolde daha hızlı koşabilirdim - minibüste sıkışıp kalan bebekten daha hızlı koşabilirdim. Zaten kayıpları olan memurlardan daha iyi.

Aynada kendime bakabilmeliydim. Başka birini, özellikle de bir bebeği kurtarabilecekken güvende kalırsam, bu Adam'la benim aramdakini zehirleyebilirdi.

"Ben yaparım," dedim. "Ben sizden daha hızlıyım."

Tony'nin eli koluma kenetlendi. "Sivil," diye tersledi.

Ona baktım. "Ne olduğumu biliyorsun," dedim kuru bir sesle, çünkü o biliyordu. Hayatımın büyük bölümünde ne olduğumu bir sır olarak saklamıştım. Ama Adam'ın karısı olmak, sürüye ait olmak - bu, sırlarımın çoğunun ortaya çıkacaktı. Adam'ın karısı olmak, çakal bir şekil değiştiren olmanın beni zaten olduğumdan daha fazla hedef haline getirmeyeceği anlamına geliyordu.

Diğer memurlar dikkat kesilmişlerdi ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Kurt adam olmadığımı medyaya açıkça belirtmiştik.

Tony'ye bir gülümseme verdim. "Beni koşarken gördün." Böylece polis onlara açıkça yalan söylemediğimizi anlayacaktı: "Kurt adam değilim ama sıradan bir insandan daha hızlıyım."

O da gülümsemedi. "Belki de öyledir. O şeyden daha mı hızlısın?"

Köprüden bir uluma yankılandı ve toplanan polis memurlarının alarma geçtiğini, ellerinin silahlarına kaydığını ve kaslarının gerildiğini gördüm. Bu içgüdüyü anlıyordum; ayırt edici uluma polisin silahı olduğu

kadar

derisinin altındaki volkanik ısı gibi tıbıca. Tüm gücünü serbest bırakmamıştı.

çığlığını duydum. Ama buna rağmen, aramızdaki mesafeye rağmen, uluma omurgamda atavistik buzlu bir korku parmağı gönderdi, bunun sadece sihir olduğunu anlamamla sadece kısmen hafifledi.

"Görünüşe göre öğreneceğiz. Ayrıca, bizim tibicena" - onu son gördüğümde aslan büyüklüğündeydi, yarı biçimliydi ve büyüyordu - "Benim bir müttefik olduğumu unutmayacak. Bir yabancıyla aynı çağrışımı yapacağından emin değilim." Tam tibicena formunu aldığında Joel'in ne kadarının kontrolde kaldığını bilmiyordum. Joel vur-kaç şeklinde olduğunu söylemişti. Şimdiye kadar tibicena sürüdeki herkese az ya da çok dostça davranmıştı.

"Hayır," dedi Tony.

"Hayır," diye tersledi Willis.

"Senin kararın değil," dedim onlara. Sonra omzumu ve diğer elimi kullanarak Tony'nin tutuşunu kırdım ve yeniden tutunma çabasından sıyrıldım. Kurtulur kurtulmaz köprüye doğru fırladım.

Kulaklarım kimsenin beni durdurmak için birkaç adımdan fazla atmadığını söylüyordu ama köprünün sonunda emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Sonra yürümeye başladım.

Bu şekilde görünürse koşmak trolün dikkatini çeker. Bu Köprü dört şeritli ve ortası ayırıcılydı. Dış şeridin dış kenarında bir korkuluk, bir kaldırım ve insanların nehre atlamasını önlemek için tasarlanmış bel yüksekliğinde korkuluk tarzı galvanizli bir çit vardı. Köprüden atlayanlar için 250 dolar para cezası olduğunu bildiren bir tabela da vardı. Metal korkulukların üzerindeki galvaniz kaplama güneş ve rüzgârın etkisiyle soyulmaya başlamıştı ama henüz döküntü gibi görünmüyordu.

Korkulukların tepesine tutundum ve köprünün üzerinde istikrarlı bir şekilde yürüdüm. Yere, gökyüzüne, aşağıdaki suya baktım, koyu maviydi çünkü rüzgâr fırtınayla esiyordu. Ada otelin tepesinde çömelmiş bekleyen adamlara bile baktım. Trol'e bakmadım. Bazı şeyler onları izlediğinizi hissedebilir. Eğer dikkat çekmeden minibüse ulaşabilirsem, bu çok iyi bir şey olacaktı.

Önümde metal çitirtılarını ve cam kırılma seslerini duyabiliyordum. Adam'ın hırıltısını ve Darryl'in sesini duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Her ne yapıyorlarsa, köprünün uzak tarafında yapıyorlardı.

Güvenli bir şekilde ilk arabaya, ters dönmüş kırmızı Buick'e ulaştım. Sürücü tarafındaki kapının kırık camında kan vardı. Bu yeterli değildi.

ama insanlar arabaları takla attığında kan kaybından başka nedenlerle de ölüyorlar. Tony ve Willis sadece iki ölüm tarif etmişlerdi, yani bu arabanın içindekiler muhtemelen iyi olacaktı. Bunu tuttum kendime güvence verdim ve yürümeye devam ettim.

Buick'in yanından geçerken ilk kez trolün kokusunu aldım. Su-fae büyüğü ve biraz da biber gibi kokuyordu; gözlerimi yaşartan keskin bir şeydi ama kötü kokmuyordu, en azından benim için.

Devrilmiş Buick'in iki adım ötesine geçtim ve sürünün av şarkısı aniden ve beklenmedik bir şekilde içime dolup beni köprüde bulunan sürüye bağlayınca durdum.

Sürüden biri olduğumda, bazı dezavantajları olduğunu çok çabuk öğrenmiştim. Sürünün hareketlerimi etkilemesini önlemek için zihnimin bazı kısımlarını korumayı öğrenmek zorunda kalmıştım. Ama bazı iyi yanları da vardı. Benim favorim av şarkısıydı. Av başladığında birbirimize bağlanırdık.

Yıllarca birlikte sahne almış bir Broadway dans topluluğu gibi, avın her bir üyesinin ne yapacağını neredeyse hareket etmeden önce biliyorduk. Bu her avda olmazdı, sadece avın sonucunun çok önemli olduğu avlarda olurdu. önemliydi.

Mesele Adam'ın hepimizi kontrol etmesi değildi. Bu ürkütücü olurdu ve kesinlikle kabul edilemezdi. Bu, hareketlerimizi birleştirmemizi sağlayan bir amaç bağıydı ve *aidiyet* gibi hissettiriyordu. Avın şarkısı sürünün bağları arasında şarkı söylediğinde, gerçekten kendimden daha büyük bir şeyin parçası olduğumu, sürüdeki varlığımın mutsuz bir tesadüf olmadığını hissettiğim tek zamandı.

Kabul etmek gerekir ki, sürü son zamanlarda çok daha iyiydi. Artık kin tutan bendim, diye düşündüm. Bunun yararlı olmadığını biliyordum ama önemi yoktu. Sürü sonunda bana kucak açmaya istekliydi - yani çoğunlukla öyleydiler. Sadece kabul etmek istediğimden emin değildim.

Ama av şarkısı sadece benim sürünün bir parçası olmamı ve birlikte hayatımı riske atmamı önemsiyordu. Bir adımla diğeri arasında, Adam'ın trol kanının tadını sevmediğini, kalçasının kanadığını biliyordum ama değildi

ciddiydi. Darryl'in omzunun zedelendiğini, sol elini kullanamadığını ve üstünü değiştirmemek için terlediğini biliyordum.

Zack çılgına dönmüştü. Bebeği arabadan çıkarmanın hiçbir yolu yoktu ve kadının korkusu kurdunu kontrol etmesini zorlaştırıyordu. İtaatkâr olsun ya da olmasın, bir kurt adam yırtıcı bir hayvandı ve kurdu kadının kanının kokusundan hoşlanıyordu.

Terör. Kontrolünü kaybederse bebek bile güvende olmazdı. Elllerinde bir çocuğun kanıyla yaşayıp yaşayamayacağını bilmiyordu.

Adam, Zack'in korkularından rahatsız olmamıştı. Zack'in insan kadını ve çocuğunu onlara zarar vermeden nasıl kurtaracağını bulacağına olan güvenini hissedebiliyordum. Zack de öyle yapabilirdi. İtaatkar kurt Adam'ın inancından yararlandı ve bunu kurdunu kontrol etmek için kullandı.

Trolün kurtların izini kaybettiğini biliyordum çünkü kurtlar onun dikkatinin dağılmasına izin vermişti. Parlak mavi bir araba bulmuştu ve çıkardığı gürültü hoşuna gidiyormuş gibi arabayı korkuluklara defalarca çarpıyordu.

Adam, trolün yıkık dökük çimento bariyerinin diğer tarafındaki köprü boyunca hiç aldırış etmeden süzüldü. Köprüden son geçtiğimde bariyer böyle görünmüyordu, yani trol o barikatla da arabayı parçalama oyunu oynamış olmalıydı. Ama trollü Joel'e doğru itmek için pozisyon almaya çalışırken Adam'ı gözden uzak tutmak için yeterliydi.

Av şarkısı bana kurtadamların trole pek zarar veremediğini, Joel'in biraz daha başarılı olduğunu ve trolün tibicena'nın ona yaklaşmasına izin vermediğini söyledi. Bu yüzden trolü Joel'le yüzleşmeye zorlamaya karar vermişlerdi, daha çok trolün tam olarak nerede olduğunu görmek için. Joel'in onun işini çabucak bitirebileceğini düşündükleri için daha zayıftılar.

Darryl yere çömelmiş, hırpalanmış arabaların arasından geçerek Adam'ın saldırısını tamamlayacağı bir pozisyona doğru ilerliyordu. Huninin iki tarafı olacaktı, Joel dar uçta olacaktı. Darryl bir bijon anahtarı edinmişti ve sağlam elinde taşıyordu. Joel av partisinde sisli bir varlıktı. Hareketleri netti ama diğer her şey bulanık ve öfkeyle kaplıydı. Öfke odaklanmamıştı ama öfkesinin arttığını hissedebiliyordum. Köpekten çok bir aslanın av çılgınlığına benzeyen kükreyen bir öksürük çıkardı ama troll'ü kendisinden uzaklaştırabilecek tüyler ürpertici bir çılgılık atmaktan kaçındı. Bunu Adam'ın planıyla işbirliği yaptığına dair bir işaret olarak aldım.

Tüm bu bilgileri bir nefes ve bir sonraki nefes arasında aldım. O noktada hepsi benim de orada olduğumu fark etti.

Adam'da bir ihanet parıltısı belirdi, güvende tutacağıma söz vermiştim. Bebek için orada olduğumu ve Zack'e yardım edebileceğimi anlayınca bu his kayboldu. Bir duraklama. Kabullenme. Zayıfları korumayı biliyordu.

O, Darryl ve Joel'in trolün dikkatini içinde kırılğan insanların bulunduğu minibüsten uzak tutmak için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordum. Zack ve ben insanları güvenli bir yere götürecektik.

Zack çok rahatlamıştı. Gerçekten haklı olduğundan daha fazla rahatladığını düşündüm. Yardım edebileceğimi umuyordum. Korunması gereken başka bir sivil olmamayı umuyordum.

Neredeyse minibüse yaklaşıyordum, neredeyse dalgın bir şekilde, çalıştırmaya devam ettiğim VW böceklerinin çoğuyla aynı dönemde üretildiğini fark ettim. Kısa bir süre önce sevgiyle restore edilmiş ve cilalanmıştı. Ön tarafı ezilmişti ama çarptığı her neyse gitmişti - belki de trolün kendisiydi.

Minibüsün radyatöründeki antifriz köprüden aşağıya doğru daralan dereler halinde akıyordu. Minibüsün sol tarafında Zack'in varlığını hissedebiliyordum ama

Sağ tarafta çalışan kapılar vardı, bu yüzden ben minibüsün içine bakarken trolle göz kulak olması için onu bırakmaya karar verdim.

Minibüsün etrafından dolaşmaya başladım ama durdum. Zack'e güveniyordum ama yine de minibüsün önünden gizlice geçip trolü aradım.

Onu Pasco'ya giden şeritte, köprü'nün uzak tarafında, parlak mavi Nissan'ı metal korkuluklara çarparken buldum. Arka camda siyah Sharpie kalemiyle tarih yazılmış beyaz bir kâğıt gözüme ilişti. Nissan birinin yeni satın aldığı araçtı. Umarım sigortaları trolleri kapsıyordu.

Metal, cam ve fiberglas buruşuyor olsa da, trolün yaptığı şey için "parçalamak" kelimesinin belki de yanlış olduğuna karar verdim. "Parçalamak" trolün arabayı raylara vurduğunu ima ediyordu. Trolün hareketleri bundan daha eğlenceliydi.

Arabayı ileri doğru itti, sonra raylara doğru bir miktar kuvvetle yuvarlanırken bıraktı. Çarpmanın etkisiyle arabanın parçaları koptu, sonra tekrar ellerinin arasına yuvarlandı. Ya boştaydı ya da daha önce hiç karşılaşmadığım ilginç bir şekilde şanzımanı bozmuştu.

Özellikle sert bir çarpışmadan sonra ön cam kırıldı. Trol heyecanla etrafta zıpladı - köprü ayaklarımın altında hareket etti - ve sonra Nissan'ı öncekinden daha büyük bir güçle itti. Araba hızla raylara çarptı. Ray eğildi ve küçük mavi araba sıkıştı.

Ruh hali aniden değişen trol başını geriye attı ve kulakları delen bir öfke çığlığı attı. Arabayı iki eliyle kavradı, itti

korkuluktan ve uzak taraftaki parmaklıktan geçerek köprüye. Zafer çılgınlıkları atan trol ayağa fırladı ve köprünün halatlarından birini yakalayarak nehirdeki arabayı izleyebilmek için yukarı tırmandı.

Bir arabayı, tam da bunu önlemek için tasarlanmış her iki ray setinden geçirmenin gerektireceği gücü düşünmemeye çalıştım. Dikkatim dağılmıştı ve ani bir hareketim trolün dikkatini çekmesin diye yavaşça minibüsün önüne doğru ilerledim. Sonra minibüsün yolcu tarafına doğru koştum.

Sürgülü kapı açıktı ve bükülmüştü, bu yüzden bir daha asla açılıp kapanmayacaktı. İzlerden, Darryl'in açtığından oldukça emindim, ya da Belki de Zack tamamen kurt olmadan önce.

Zack açık kapının yanında durdu, bana baktı, sonra trollü gözlemlemeye devam etmek için tekrar minibüsün arkasına döndü. Minibüsün sürücü tarafındaki nöbetçi pozisyonuna yerleştiğini hissettim. Trol bize doğru bir hamle yaparsa beni uyaracak ve bizi güvende tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Araba koltuğu kapıya en yakın yerdeydi. Diğer tarafta bir kadın bebeğin ağzına biberon tutarak bebeği mutlu ve sessiz tutuyordu. Akıllı kadın.

"Hey," diye fısıldadım.

Jesse'den çok da büyük değildi. Kollarından biri dirseğinin hemen üstünden kırılmıştı ve onu yan tarafına doğru tutuyordu.

"Yardım etmek için buradayım," dedim ona. Sessiz davranıyordum. Trol Üçüncü Dünya Savaşı'ndan daha fazla gürültü çıkarıyordu ama bu bizi duymadığı anlamına gelmiyordu.

"Bebeğimi çıkaramıyorum," dedi. Benden işaret aldı ve sesini alçalttı ama çaresizlikle titriyordu. "Emniyet kemeri sıkıştı ve biberon neredeyse boşaldı. Bittiğinde ağlamaya başlayacak."

Bebek çok büyük değildi, pembe bir battaniyeyle kundaklanmış ve koltuğa geriye doğru yatırılmıştı. Hâlâ ağzı ve burnunun bir gün olacağı kişi yerine diğer bebeklerin ağız ve burunlarına benzediği o plastik aşamadaydı. Gözleri geniş ve maviydi ve emerken annesine odaklanmıştı.

Araba koltuğuna iyice baktım. Bebeği tutan kovanın öylece dışarı fırladığı koltuklardan değildi. Bebek koltukları hakkında çok fazla bilğim yoktu ama bana eski bir modelmiş gibi geldi ve bir şey mandalı sıkıştırmıştı, büyük dişli bir şey. Döğmeye basılmıştı ama mandal açılmamıştı.

Tony'nin bıçağını çıkardım ve sert dokuma üzerinde çalışmaya başladım. emniyet kemeri. Bıçak iyi görünüyordu ama kötü bir cilt temizleyici reklamı kadar kördü.

"Bu işten kurtulduğumuzda," dedim sessizce, "Tony'ye bir bileme taşı ve nasıl kullanılacağına dair bir kitap vermemi hatırlat."

"Tony kim?" diye sordu.

"Bıçağını ödünç aldığım polis memuru," dedim ona. İnatçı kemer sonunda çözüldü ve koltuğu çektim. Bir adım geri attım ve işte o zaman kadının tek yarasının kolu olmadığını gördüm. Dizi normal boyutunun iki katına kadar şişmişti.

"Bu bacakla yürüyebilir misin?" Ben sordum.

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Ama Nicole'ü çıkarabilirsin," dedi. "Onu çıkarırsan ben de iyi olacağım. Kurt adama bunu söyledim."

Bebek bir ses çıkardı.

Sadece küçük bir sestir, ağlamaktan çok bir gıcırta gibiydi.

Ama köprüde çok iyi işiten bir sürü yaratık vardı.

Kurtlar trolün kendini eğlendirmesine izin veriyordu ama artık nehrin altına battığı kesin olan mavi araba artık ilginç değildi. Sürünün av şarkısı bana çaresiz bir şeyin küçük sesinin çaresiz insan bebek ... trolün dikkatini çekmişti. Trol kabloların arasındaki tüneğinden köprüye geri indiğinde bir gümbürtü duyuldu ve minibüs biraz sallandı.

Trolün bakışlarını hissedebiliyordum ama beni göremiyordu. Bebek koltuğunu biraz salladım ve bebek sakinleşti. Hepimiz kıpırdamadan duruyorduk - ta ki trol başka bir arabaya vurmaya başlayana kadar.

İkisini de çıkarmak zorundaydım ve anneyi taşıyamadım. Ama tekerleklerimiz vardı. Gördüğüm radyatör sıvısı bana motoru çalıştırmamızın pek mümkün olmadığını söylemişti ama yokuş aşağı iniyorduk ve hem Zack hem de ben itebilirdik. Tek yapmam gereken minibüsü hareket ettirmektir.

Bebeği, araba koltuğu ve her şeyiyle annesinin yanına geri koydum, o da çoğunlukla boş olan biberonu bebeğin ağzına geri koydu. O, yani bebek gülümsedi, iki ayağını da tekmeledi ve emmeye devam etti. Bu da bir ses çıkardı, trolün memnuniyetle homurdanmasına neden olan küçük, ılık gibi emici bir ses. İçgüdülerimden mi, sürü avı hissimden mi, yoksa aniden gelen çarpma seslerinden mi bilmiyorum ama tüylerim diken diken olmuş bir halde trolün yavaş bir avcı hızıyla bize doğru gelmeye başladığını hissettim.

Fae'ler çocuklardan etkilenir. Birisi, sanırım Bran'dı, bana çocukların bir şey olma sürecinde oldukları için güç sahibi olduklarını söylemişti. Bu sözün içinde sihir vardı ve bu fae'ler için kedi nanesi gibiydi.

Geçmişte, bazı fae'ler çocukları evcil hayvan olarak isterlerdi, büyü denge gerektirdiği için onların yerine bir şey bırakırlardı ve bunu Ariana'nın kitabından öğrenmiştim. Bazı fae'ler onları basitçe yedi. Bir bebek ... bir bebek olmanın eşiğindeydi.

Trolün neredeyse sessiz yaklaşımı, kokusunu alabildiğim bir yoğunluk, bir şehvetle doluydu. Ve sonra sürü avı şarkısı bilgiyle patladı.

Adam bariyerin üzerinden atladı ve Joel arkasına saklandığı arabanın etrafından fırladı ama birkaç adım daha yaklaşmış olan Darryl trolle ilk ulaşan oldu. Levyenin dar ucuyla trolün dizinin yan tarafına vurdu. Trol demiri tokatlayarak uzaklaştırdı ve bu sırada Darryl'i yere düşürdü. Ya demirin dokunuşu ya da Darryl'in demiri savururken uyguladığı güç trolün canını yakmış ve elini sıkmak için durmuştu. Bu Darryl'e ikinci bir saldırı şansı verdi. Koşarak trolün üzerine atladı ve hiç yavaşlamadan yan tarafına tırmanarak trolün omuzlarına kadar çıktı. Zack olduğu yerde, minibüs ile trolün arasında, son bariyer olarak kaldı. İnsanı ve çocuğunu güvenli bir yere götürebilmem için yarattığı yavaşlatma konusundaki kararlılığını hissedebiliyordum.

Görevime geri dönerek ön koltuğa koştum ve bu sırada camdan dışarı hızlıca bir göz attım.

Trol hâlâ bariyerin karşı tarafındaydı, bu yüzden Adam'ı ya da Joel'u göremiyordum ama trolün arkasına uzanışını net bir şekilde görebiliyordum. Omuz eklemi gördüğüm maymun ya da maymunlardan farklı yapılmıştı çünkü boynunun arkasına uzanıp Darryl'i iki eliyle tutarak parmaklıkların üzerinden aşağı atmakta hiç zorlanmadı.

Darryl sürü avı şarkısında kaybolduğunda, kendime şiddetle bunun sadece çok uzakta olduğu için olduğunu söyledim. Kurtadamlar yüzmez ama aşağıda bir sürü tekne vardı. Bir sürü tekne. Ve bazıları kurtadamların yardım etmeye çalıştığını biliyordu.

Aniden ortadan kaybolması canımı acıttı ve bu acının ötesinde sadece av şarkısından mı yoksa sürüden de mi kaybolduğunu anlayamadım. Zack minibüsten ayrıлып diğer ikisinin trolü uzak tutmasına yardım etmek için koşmaya başladı.

Kıçım minibüsün ön koltuğuna çarparken kendime şiddetle Darryl'in ölmesi gerekmediğini söyledim. Farkındalığımdan aniden kaybolması travmatikti ve daha ince sürü hissine ulaşamıyordum. Hissettiğim kayıp dalgasının sadece avdan mı kaynaklandığını yoksa onun ölümünün içimde yankılanıp yankılanmadığını anlayamıyordum. Ayağımı debriyaja koydum.

"Çalışmıyor," dedi arkamdaki kadın. "Kız kardeşim denedi de denedi. Ona dışarı çıkmasını, hemen arkasında olduğumu söyledim ve o da kaçtı. Bir yolunu buldu ama o sırada polis onu yakalamıştı."

"Şşş. Sorun yok."

Vitesi boşa almaya çalıştım ama bağlantı sıkışmıştı. Debriyaj devredeyken de dönmeye devam ediyordu ama aynı anda hem minibüsü itmeme hem de debriyayı tutmam gerekiyordu. Kapıyı açmaya çalıştım ama açılmadı. Hatırladım.

bir şeyin minibüsün sürücü tarafına açtığı büyük kırıışıklığı fark etti.

Tüm kurtadamlar hayatları için savaşıyordu ama av şarkısı hepsine dokundu, engel olamadım. Başımın dertte olduğunu anladılar ve içlerinden biri yardıma geldi. Trolle karşı iki kurt yeterli değildi. Ama Adam şarkının kalbiydi, diktatörü değilse bile yönetmeniydi ve Joel'i bana yardım etmesi için yönlendirdi. Joel'i seçti çünkü o ve Zack trolü durdurmayı başaramazsa beni en iyi Joel koruyabilirdi.

Beni görmezden geldiği için yüksek sesle, "Hayır, Adam. Bir yolunu bulacağım."

Joel yine de geldi. Onu dikiz aynasından görebiliyordum. Joel tibicena formunu her aldığında biraz daha farklı görünüyordu. Sürüde çok tartışılan bir konuydu bu. Zack bunun sebebinin tibicena'nın bir yanardağ yarattığı olması ve lavın sertleşmiş bir şekli olmaması olduğunu düşündüğünü söyledi. Bu benim en sevdiğim açıklamaydı.

Bu kez, tamamen şekillenmiş ve çoğunlukla katı halde, biraz foo aslanına benziyordu, ağzı geniş ve neredeyse kediye benziyordu, hareket ettikçe çatırdayan ve tıslayan, dış siyah kabuğu kıran ve başka bir kısmı açıldıkça hızla soğuyarak tekrar siyaha dönen sıvı-turuncu parlayan lavları gösteren bir yelesi vardı. Etkisi parıldayan, yanıp sönen, yaklaşık altı inç uzunluğunda siyah-turuncu bir saçaktı.

Vücudu kalınlaşmış ve bacakları önden arkaya doğru uzamıştı, bu yüzden sırtı bir Alman çoban köpeği eğimine sahipti. Kuyruğu bir köpeğinkinden çok bir kedininki gibi ileri geri sallanıyordu ve kuyruğunun ucu boynundaki lav ışığıyla güçlendirilmiş tüylerle kaplıydı.

Omzunu minibüse dayadı ve hırpalanmış metalin dumanı tüttü. ve ... Adam omzunu parçalayan bir darbeye sendelediğinde ikimiz de bunu hissettik. Zack, Adam'ın yanındaydı ama hepimiz biliyorduk ki, avlanma duygusu onun Joel'in ortağı olmadığını biliyordu. Trolün dikkatini düşmüş olan Adam'dan uzaklaştırmak için gösterdiği çılgınca çabayı hissettik.

Joel kükredi ve minibüs yuvarlanmaya başladı ve Joel savaşa geri koştu. Minibüs SUV'un etrafında yavaş hareket ediyordu ama direksiyonu düz tuttuğumda daha iyi yol alıyordu.

Köprü'nün dibine ulaştığımızda Bu hız ölü araçların arasından geçmeyi ilginç kılıyordu çünkü minibüsün burnunu yokuş aşağı çevirmem gerekiyordu. Son arabayı, kırmızı Buick'i geçtim ve avın şarkısını kaybettim. Bu kayıp dayanılmazdı, beni ham ve çıldırmış bir halde bıraktı, çünkü kayıp beynimdeki bir devreyi kızartmıştı. Sürü bağı hissedebiliyordum, Adam ve benim aramdaki çiftleşme bağı hissedebiliyordum ama bu bana Adam ve sürünün orada olduğundan başka bir şey söylemiyordu.

Minibüs polis barikatını geçene kadar yoluma devam ettim - minibüsü geçirebilmem için barikatı kaldırmışlardı. Minibüsü durdurur durdurmaz polis ve sağlık görevlileri etrafına üşüştü.

Kadın ve bebeğini olabildiğince güvende tuttuktan sonra onları bırakıp köprüye doğru koşmaya başladım. Bir şey yapmak için ne bekliyordum Kurtadamlar duramazdı, bilmiyordum. Tek bildiğim Adam'ın yaralandığı ve onu güvende tutmak için orada olmadığımı.



KOŞARKEN, BU SEFER TROLÜN DIKKATİNİ ÇEKMEK KONUSUNDA ENDİŞELENMİYORDUM.

Görüşümü arabalar ve beton ayırıcı engelliyordu, bu yüzden görebildiğim tek şey fae canavarıydı. Sig'imi sırtımın alt kısmındaki gizli taşıma kılıfından çıkardım. Sig Sauer annemin doğum günü hediyesiydi. Eskiden taşıdığım 9 mm'den daha büyük kalibreli bir .40'tı. Hâlâ 9mm ve .44 revolver ile pratik yaptım, ancak .40 subcompact idi ve gizlemesi daha kolaydı. Hala yeterince küçük kalibreliydi. Dört ya da beş şarjör boşaltana kadar ateş edip yorulmuyordum. 45'likle, nişancılığım sarsılmadan önce beş atış yapabildim. Keşke 45'lik taşıyor olsaydım.

45'lik, gerçi polisin söylediğine göre silahın işe yaraması pek mümkün değildi. Ama elimde bir roketatar yoktu.

Trol iki eliyle bir Miata aldı. Arabanın parlak yeşili trolle aynı renkteydi ama çok daha koyuydu. Miata'lar küçüktü ama hala iki bin pounddan daha ağır. Trol onu başının üzerine kaldırdı ve bir iki saniye orada tuttu.

Sonra onu yere indirdi ve göremediğim bir yere çarptı, görüşüm arabalar ve ortadaki barikat tarafından engellenmişti, ancak metal ve camın çarpması bana ne zaman çarptığını söyledi. Trol aniden sendeledi. Ne olduğunu anlayamadığım için hayal kırıklığı içinde nefesimin altından homurdandım.

Trolün sendelemesine neden olan şey her neyse, onun kontrolünü kaybetmesine neden olmamıştı.

küçük araba, şimdi çok daha kompakttı. Bağırdı ve Miata'yı tekrar, öncekinden daha hızlı bir şekilde, bir ev kadınının ayakkabısıyla örümceği ezmesi gibi ezdi.

Joel uludu ve bu seferki gerçek bir ulumaydı, tibicena'yı doğuran volkanın büyüsyyle dolu ve güçlü bir ulumaydı. Tökezledim, bir elimin ve dizlerimin üzerine düştüm; diğer elim hâlâ silahı tutuyordu. Ortaya çıkan korku dalgası içime çökerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bunun sadece bir büyü olduğunu bilmeme rağmen

ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken korku içime işledi ve kaçmamı söyledi. Ama Adam yaralıydı, Adam önümdeyken kaçamazdım.

Tibicena'nın çılgınlığının etkisine aşına olmayan trol çok daha güçlü bir tepki verdi. Arabayı bırakıp fırladı ve önüne çıkan bir kamyonu öyle sert vurdu ki kamyon devrildi. İlk iki adımda kör bir panik içindeydi ve sonra gözleri benimkilerle buluştu.

Yolun kendi tarafında kalmasını, tibicena'nın neden olduğu paniğin devam etmesini sağlamasını umarak hareket etmeyi bıraktım. Çok umutlandım.

Çünkü en büyük sihirli süper gücüm, bir trol karşısında insan formunda olduğumdan bile daha az şansı olan bir çakala dönüşmektir. Yardım etmeye gelmişim çünkü Adam yaralıyken kenarda duramazdım ama trolle baş edebileceğime dair bir yanılsamaya kapılmamıştım.

İlk yolculuğumda sürünün av şarkısının çalmaya başladığı yeri geçmiş olmama rağmen, şarkı geri dönmemişti. Belki de sürü üyelerinin çok azı hâlâ avlanmaya hazırdı. Bilmiyordum, söyleyemiyordum çünkü sürü bağları bana hiçbir şey söylemiyordu. Trolün niyetli bakışları bana kilitlenmişken yolun ortasında dururken kendimi çok yalnız hissediyordum.

Dinozor büyüklüğünde bir pist yıldızı gibi beton bariyerin üzerinden atladı ve düştüğü yerde kaldırımında çukurlar bıraktı. Ama Adam onun hemen arkasındaki bariyerden atladı. Hırpalanmış ve kanlar içindeydi, üç ayak üzerinde koşuyordu ve bir kurt adam bile trolün yanında küçük görünüyordu. Ama Adam'ın yukarı kaldırdığı ön bacağı onu en ufak bir şekilde yavaşlatmış gibi görünmüyordu ve Adam, trol ile yaralı kurt adam arasındaki bariz eşitsizliği anlamsız kılan yılmaz bir kararlılığı da beraberinde getirmişti. Bugün ya da bundan yüz yıl sonra ölsem bile, o trolü avlarkenki görüntüsünü kalbimde saklayacağım.

İkisi de, trol ve kurt, çeyrek mili Olimpiyat koşusu kazanacak bir sürede kat ettiler, ama nedense ben beklerken saatler sürmüş gibiydi.

Sanırım dönüp trolde kaçmaya çalışabilirdim; hatta bunu başarabilirdim. Ama trol gibi bir fae'ye karşı hiçbir savunması olmayan arkamdaki insanların korkunç bir şekilde farkındaydım. Belki de devam edecekti

yanlarından koşarak geçerken beni takip etti - tabii ondan kaçmayı başardığımı varsayarsak.

Ama ya durup insanlara saldırıyadı? O polis memurlarından bazılarını tanıyordum. Eğer beni kovaladığını görürlerse, ona ateş ederlerdi. Eğer

ona zarar verirlerse, peşlerinden giderdi. Bir de trafikte sıkışıp kalmış insanlar vardı. Kolay hedefler.

Başkasının zararına kendi hayatımı kazanabileceğim köprüden aşağıya yönlendirmeyecektim. Neden onları güvende tutmanın benim işim olduğuna karar verdiğimi bilmiyordum ama Zack'in minibüsle trol arasında durması gibi ben de bunu kabullenmiştim ve elimden geleni yapacaktım.

Trol en iyi hedef menzilime girdi. Onlara doğru bir adım attım, nişan aldım ve tetiği çekebildiğim kadar hızlı bir şekilde silahımın şarjörünü boşalttım. Adam'ı vuramadım.

Atışların hepsinin olmasa da çoğunun trolle isabet ettiğinden emindim. Her zaman iyi bir nişancıydım ve geçtiğimiz yıl pratik yapma konusunda ciddileşmiştim. Ama önemli olan tek atış sol gözüne isabet eden atıştı. Tüm atışlarımda gözüne nişan almıştım ama küçüktü ve hareket ediyordu.

Bu onu sendeleyerek durma noktasına getirdi. Bir elini yüzüne götürdü. -Ve diğeriyle Adam'a vurarak onu havadan beton barikatın içine düşürdüm. Trolle vurmuş ve onu yaralamıştım ama önemli olacak kadar değil.

Silahı kılıfına koydum ve ayağım önümdeki kaldırım yerine evdeki çekmecemın üzerinde olması gereken bastona garip bir şekilde indi.

Baston, Kelt halkının eski şarkı ve öykülerinde Süpermen ve Herkül'ün bir karışımı olan savaşçı fae Uzunkol Lugh tarafından yapılmıştı. Lugh hakkında okuduğum hiçbir hikaye yoktu.

-ve baston elime geçtiğinden beri onun hakkında bulabildiğim kadar çok şey okuyordum- bir trolle savaşıyordu. Lugh bir Kelt tanrısıydı ve troller kıta Avrupa'sında daha kalabalıktı.

Belki de baston buraya trol için savaşmaya gelmişti. En azından o bir fae'ydi ve ben değildim, yine de beni daha önce fae'lere karşı savunmuştu.

Hiç yoktan iyidir diye yerden kaptım. Bastona dokunur dokunmaz Zack'in cebime sokuşturduğu esansiyel yağı hatırlamam muhtemelen bir tesadüftü. Cebimden çıkardım ve bir bakışta Zack'in doğru anladığını, aldığım diğer yağlardan birini değil, Dinlenme Kuyusu'nu aldığını gördüm. Dinlenme Kuyusu'nda çoğunlukla sarı kantaron vardı.

Ben bunu yaparken Adam ayağa kalktı ama belli ki sersemlemişti. Trol ona hırladı, ama trol saldırıya geçtiğinde, o da

Benden sonra.

Kapağını açtım. Nasıl kullanacağımı bilmiyordum; bu konuda bildiğim tek şey, gerçek bitkiyi bir evin pencere ve kapılarının etrafına yerleştirmekti.

Sarımsağın vampirler için işe yaraması gibi, evin de Fae'leri uzak tutması gerekiyordu. Sarımsağın vampirler üzerinde işe yaramadığını hatırlamam da yardımcı olmadı.

hikayelere rağmen vampirler.

Daha iyi bir fikrim ya da uğraşacak daha fazla zamanım olmadığı için elimi soldan sağa doğru salladım ve önümdeki sıvıyı kaba bir yarım daire şeklinde dağıttım. Adam tekrar koşmaya başlamıştı ve trolle arayı açıyordu. Ama trol, Adam onu yakalamadan önce bana ulaşacaktı.

Şişeyi düşürdüm ve yaralanmaya hazırlandım. Bastonu ustamın dersinde mızrağı tuttuğum gibi tuttum, ancak metal uç bazen olduğu gibi dekoratif bir süslemeden bıçağa dönüşmemişti. Kötüye işaret diye düşündüm.

Ama Adam'ın varlığı yalnız olmadığım anlamına geliyordu. İntihara meyilli bir nedenden ötürü, bu beni sadece Adam veya Sensei Johanson ile yaptığım çok sıkı bir antrenmanın sonunda elde ettiğim Zen durumuna soktu.

Gözlerimi troll'e diktim ve "*Hodri* meydan" diye düşündüm. Nefesini hissedebileceğim kadar yakınimdaki trol, uçucu yağları bıraktığım kaldırıma bastı ve duvara çarpmış gibi sendeleyerek geri çekildi.

Adam oyulmuş bir davetiye beklemedi. Neredeyse Darryl'in yaptığı gibi trolün üzerine sıçradı ama trolün omuzlarına ulaştığında Adam pençelerini uzattı ve ön ayaklarını, iyi ve kötü omuzlarını büyük bir sallanma hareketiyle bir araya getirip trolün kafasının iki yanına derinlemesine sapladı. Trol haykırdı ve geriye uzandı ve tıpkı Darryl'e yaptığı gibi Adam'ı yakalayıp çekti.

Eş bağından omzuma doğru ani bir acı patlaması oldu ve beni beklenmedik bir öfkeyle yere düşürdü, kendi acım kadar gerçek ya da daha kötüydü, çiftleşme bağı aniden net ve tam olarak açıldı. Acı ve dehşetle çığlık attım çünkü hissettiğim acı benim değil Adam'ın acısıydı. Dehşet beni tekrar ayağa kaldırdı ve eşimle ona zarar veren her şeyin arasında durma kararlılığıyla kemiklerimi yakan bir öfkeyle trolün peşinden gittim.

Trolün dizinin arkasına bastonla vurdum ama ürkmedi bile. Ben de sanki baston bir folyoymuş ve onu bıçaklamak istiyormuşum gibi dar ucuyla daha sert bir şekilde tekrar vurdum. Mızrağın ucu

Bazen yaptığı gibi sopanın ucunda bir şekil oluşturdu, ama görünüşe göre gümüş ayakkabılı uç can yakmaya yetmişti. Trol inledi ve omuzlarını bana doğru çevirdi ama Adam yaratığın kafasını olduğu yere geri çekti.

Benimle paylaştığı acı hissinden, Adam'ın omzunun trolün daha önce verdiği hasardan iyileşmeye başladığını biliyordum, ama yine yırtılıyordu. Yine de bir kurt adamın pençeleri bir boz ayıninkiler gibidir: Trol Adam'ı yerinden çıkaramadı. Trol çektikçe, Adam'ın kendi tutuşunu bırakmayı reddetmesi, trolün Adam'ı parçaladığı anlamına geliyordu.

Titiz olmanın sırası değildi. Trolün bir testisine sopanın ucunu daha önce kullandığım eskrim duruşuna getirdim. Bunu yaparken, ıslak bir patlama sesi duydum.

Biraz hasar verdiğimi düşündüm ama ona vurduğum yerde kan yoktu. Nefes nefese kaldığım bir an için trolün Adam'ı kırıp kırmadığını merak ettim. Ama Adam'ı çekip çıkarırken çılgılık atan ve Adam'la birlikte yosun saçları, kalın derisi ve gri-yeşil kemiklerinden oluşan bir başlığı koparan trolü. Sonra çok fazla kan vardı.

Trol, Adam'ı kan damlayan, kanlı bir karmaşa içinde başımın üzerine fırlattı. Kaldırıma çarptığını duydum ama başka tarafa bakmaya gücüm yetmedi. Trol yaralanmıştı ama ölmemişti. Adam baygındı ve onunla trol arasında duran tek şey bendim.

Kafatasında büyük bir delik olmasına rağmen, trol kayda değer bir şekilde sakatlanmış gibi görünmüyordu. Tek silahım olan bastonumu sıkıca kavradım ve yok edilmeye hazırlandım.

Havada bir şey uçtu, yanımdan geçerken vızıldadı ve trolün kafatasının yeni açılmış bölümüne gömüldü. Trolün kükremesi kulaklarımı acıtacak kadar yüksekti.

Mermi trolün kafasından çıkıp bir çınlamayla kaldırıma düştü ve bir ucuna sivri bir uç, diğer ucuna da kaba yüzgeçler eklenerek modifiye edilmiş beş metrelik bir çelik boru parçası olduğu ortaya çıktı.

Gözleri çılgına dönen trol, çılgına dönmüş bir öfkeyle bir yumruğunu şeritlerin arasındaki beton bariyere indirdi. Çimento yumruğundan parçalar halinde düşüp bariyerin inşaat demirinden oluşan iskeletini ortaya çıkarınca çılgılık attı. İnşaat demirini yakaladı kafesi ve çimentonun bir bölümünü serbest bıraktı.

Döndüm ve kafamda uçan bir Miata hayaliyle koşmaya başladım. Adam yolumdan çekilemedi. Adam baygın bir şekilde yan yatıyordu, kan kürkünü karartmış ve düzleştirmişti.

Dört adımda ona ulaştım. Bastonu bırakarak kalçalarının üzerindeki kürkü ve boynunun arkasındaki deriyi avuçladım. Bir kadına göre güçlüyüm ama bir kurt adam ve sadist bir sensei ile haftada dört kez antrenman yapan herhangi bir insan kadından daha güçlü değilim. Bir kurtadam olarak Adam benim neredeyse iki katım ağırlığında. Ama onu omuzlarımın üzerine kaldırdım, bir adım sendeledim, sonra koştum.

Polis barikatını görmeyi bekliyordum, ancak vücut zırhları içindeki SWAT ekibi yeniydi. Troll'ü polislere doğrultma riskini almamam ne kadar komik.

Kendimi kurtarmak için polis, ama Adam için, bazılarına karşı hissettiğim gerçek dostluğa rağmen, hepsini trolün önüne atardım.

Ama gördüğüm sadece polis değildi.

Bize doğru koşan Darryl çok ıslaktı ama nehre daldığı için zarar görmemiş görünüyordu. Bir eli klasik bir cirit atıcısı pozundaydı, diğer boru silahını atmak için geriye çekmişti. Yanında, gözle görülür bir çabayla ona ayak uyduran çok zayıf, asık suratlı Tad vardı. Elinde başka bir boru tutuyordu ve onu sihirle şekillendirerek Darryl'in elindekiyle eşleşen bir silaha dönüştürmesini izledim. Darryl birkaç yarış adımı daha attı ve boru ciriti bıraktı.

Yanımdan geçip gittikten sonra ne yaptığını anlayamadım ama bir şey ve ayağımın altındaki kaldırımı sektirdi, ben de tökezledim. Çimento ve kırık inşaat demiri Adam ve benim üzerinden uçtu ve önüme sıçradı - belli ki trol çimento bariyerini fırlatmıştı. Birkaç adım atmayı başardım. Bu savaşı tamamen kaybetmeden önce dengemi sağlamaya çalışıyordum. Dizlerimin üzerine sertçe çöktüm, yalpaladım, sonra Adam'ın ağırlığı dengemi bozunca önce çenem olmak üzere boylu boyunca düştüm.

Darryl, Tad'in ona uzattığı ciriti kaptı ve Adam'la benim yanımdan hızla geçti. Adam'ı bıraktım ve görebilmek için yuvarlandım. Trol yere düşmüştü; ikinci boru cirit birincisinden daha sert vurmuştu ve trolün üst üste birlik kısmı sağlıksız bir gri renge dönüşmüştü. Darryl ciritini havada tutarken Joel, tüm vücudu alev alev yanan bir turuncuya bürünmüş halde bir arabanın tepesinden atlayıp çimento bölücünün üzerinden geçerek trolün üzerine indiğinde kayarak durdu. Darryl, yanımda durmuş olan Tad ile aynı hizaya gelene kadar geri çekildi, Joel vahşi bir öfke ve yirmi metre öteden hissedebileceğim bir sıcaklıkla saldırdı.

Joel yeşil ve kırmızı etleri yutarken trol kıpırdamadı. Trol baygındı ya da ölmüştü, hangisi olduğunu anlayamadım.

uzun süre fark etmedi. Tibicena'nın dokunduğu yerde eti eridi, önce siyaha, sonra da gri küllere dönüştü. Devasa beden Joel'in ısıısıyla sadece birkaç dakika içinde tükendi. Tibicena hiç et kalmadığında bile yemeye devam etti.

Kıpırdamadık, hiçbirimiz, ama yine de Joel aniden kafasını kaldırdı, ağzı külle doluydu. Bize dik dik baktı, gözleri sıcak, yanardöner bir kırmızıydı.

Ayağa kalktım, bir düzine metre ötede bırakmış olmama rağmen elimin altında duran bastonu denge için kullandım. Yırtıcı bir hayvan bu kadar yakındayken yerde olmak hoşuma gitmiyordu.

Boğazımı temizledim. "Joel," dedim. Sesim bana tuhaf bir şekilde titrek geliyordu ve başka kimsenin duymamasını umuyordum.

Joel'in dudakları geriye kıvrıldı, siyah dişleri ve kırmızı, kırmızı dili ortaya çıktı. Geniş başını açık bir tehditle salladığında boynunun etrafındaki taş yelesinin saçakları dalgalandı ve neredeyse rüzgâr çanları gibi takırdayan bir ses çıkardı. Hırladı.

"Joel," dedim Adam'ın gücüne uzanarak. "*Dur.*"

Bunu daha önce de yapmıştım, birine bir şey yaptırmak -ya da yaptırmamak- için eşimin hükmetme gücünü kullanmıştım. Ama bu sefer sözlerimde Alfa büyüünün dalgalanması yoktu. Başarısızlığın pek çok olası nedeni vardı: bunu Adam'la hiç denememiş olmam Bilinçsiz olduğu aklıma geldi. Belki de sesimi duyamayacak kadar yaralıydı. Ama neden önemli değildi, sadece sonuç önemliydi. Tibicena bir adım öne çıktı.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti. Sağıma hızlıca bir göz attım ve Joel'den sadece birkaç metre ötede, aşağı yukarı on yaşlarında bir çocuğun beton bariyerin üzerinden tırmandığını gördüm. Gözlerimi kırptım ve hâlâ doğruydu. Bu aptal çocuk Joel'in üzerine düşüyordu. yüzü sakindi, Joel'e sanki vücudundan dalgalar halinde duman ve ısı yükselen bir tibicena değil de dost canlısı bir köpekmiş gibi yaklaşıyordu.

"Geri çekil," diye bağırarak ilerlemeye başladım ama bir el koluma dolandı ve beni bir adamın vücuduna doğru çekti. Sadece o kolu kontrol ediyordu, ben de ölmek üzere olan zavallı aptal çocuğu durdurabilmek için çaresizce kurtulmaya çalışarak ona doğru döndüm. Döndüğümde beni tutanın Tad olduğunu gördüm, yüzü ince, asık ve morarmıştı. Kaburgalarını kıracak ve beni serbest bırakacak içgüdüsel darbeyi ancak durdurabildim.

"Bırak beni," diye çıkıştım ona. Ama sesimi alçak tuttum - tibicena'yı harekete geçirmek istemiyordum. Kurtulmak için sarsıldım ama Tad sanki daha geçen hafta tam olarak bu tutuşu nasıl kıracağımı çalışmamışım gibi beni tuttu - eğer ona zarar vermeye istekli olsaydım, kurtulabilirdim ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım.

"Bekle," dedi.

"Tad, bu gösteriyi Joel yönetmiyor," diye tısladım. "O çocuğu öldürecek."

Joel bana bakmayı tamamen bırakmıştı. Dikkati, kendisine büyük gelen bir eşofman giymiş olan çocuğa odaklanmıştı. Şüpheli bir şekilde sürü ve sürü üyelerinin arkadaşlarının arabalarında sakladığımız eşofmanlara benziyorlardı.

Joel bir çocuğu öldürseydi hayatta kalamazdı. Bu düşünce beni kararlı kıldı ve tekrar mücadele etmeye başladığımda kan aramaya başladım.

Çenesine vuramadan Tad elimi tuttu, sonra da beni kıramayacağım bir kilitte, sırtım onun önüne gelecek şekilde kısırdı. "Sorun yok," dedi. "Bu sadece bir çocuk değil. İzle."

Joel, kendisini görmezden gelen ve tibicena'nın omzuna dokunan çocuğa hırladı. Joel değil, içinde yaşayan yanardağ iblisi olan Joel kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor, muhtemelen trolde olduğu gibi ateşli ölümün çocuğu da yutmasını bekliyordu. Dehşete kapılarak ben de aynı şeyi bekledim.

İkimiz de yanılmışız.

Çocuğun elinin derisi kıpkırmızı oldu ve bu renk çocuğun içinde dolaştı ve biraz geriye doğru sallandı, sonra ağırlığını elinin üzerine verdi.

Neye benziyor olursa olsun, bu bir insan çocuğu değildi. Eli alev almamış ya da üçüncü derece yanıklarla kararmamıştı. Hiçbir insan Joel bu kadar ateşliyken ona zarar vermeden dokunamazdım. Tad bir okşamayla kolumu bıraktı. Adam'ın yüzükoyun yatan bedeninin yanında durmak için iki adım attım, tibicena çocuğun dokunuşu altında durmak yerine bir şey yapmaya karar verirse diye, çünkü ateş Joel'in silahlarından sadece biriydi.

Yüzümdeki sıcak hava kayboldu, yerini nehir serinliğinde bir rüzgâr aldı. Joel sendeledi ve yere yığıldı. Tibicena'nın tuhaf kararmış taştan dış yüzeyi sıcaklığın kırmızılığını kaybedip tamamen siyahlaştı.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim," dedi Tad. "Joel'e zarar

vermiyor mu?" Endişeyle sordum.

"Joel?" diye sordu. "Ateş püskürten köpeğin adı bu mu? Onu öldürdüğünü sanıyordum. Volkan tanrısının hizmetkârını almayı nasıl başardın? Dövüşme şeklinden senin olduğunu tahmin ediyorum."

"Foo dog değil," dedim sıkıca. "O bir tibicena. Onları öldürmek çok zordur ve öldürdüğünüzde dışarı çıkıp arkadaşlarınızın bedenini istila ederler. Joel gibi. Ama biz ... Onu paketledim."

Tibicena'yı çevreleyen siyah taş çatlayıp düştü ve Joel'i insan bedeninde, solgun, çıplak ve baygın bir halde yüzüstü yola bıraktı. Çocuk geri adım attı. Gözlerimi kendi gözleriyle buluşturduğunda, bir an için içinde ateşin yaşadığını görebildim. Sonra onlar sadece sıradan ela gözler oldu.

"Bunu duydun mu, Aiden?" Tad söyledi. "Ateş köpeği bir arkadaş."

"Evet," dedi çocuk, "seni duyuyorum. Troll'ü öldüren büyük adam köprüye ayak basmadan önce ikimize de aynı şeyi söylediğinde duydum. Ben aptal değilim. Onlara ihtiyacım var. Ateş köpeğini taşıyan adam bundan zarar görmeyecek. Ben bir şey öldürmedim, sadece bir süre ateş yaktım."

Çocuğun aksanı bir telaffuz meselesi değil, bir tempo meselesiydi. İngilizce onun ana dili değildi.

Uzun bir nefes aldım ve durum değerlendirmesi yaptım.

Trolü öldürmüş olan iri adam Darryl birkaç metre ötede, çocuk tibicena'yı etkisiz hale getirmemiş olsaydı müdahale edebilecek konumdaydı. Saçlarından hâlâ su damlıyordu ama dövüşten kalma çeşitli kesik ve çürükleri solmaya başlamıştı.

"Nehirden nasıl çıktın?" diye sordum. Hareket etmedim çünkü yanımda Adam uyanmış ve ayağa kalkmayı düşünüyordu. Benim durduğum yerde, bacaklarım ona dokunurken, beni göze batmayan bir koltuk değneği olarak kullanabilirdi.

Sürüsü sadıktı. İki yıl önce Darryl, Adam bu şekilde yaralıyken karşısına çıksaydı onu öldürebilirdi. Adam'ın bana kur yapma kararı sürüyü zayıflatmıştı ve Darryl kendini daha iyi bir lider olarak görebilirdi. Bir yanım, Adam kendini savunamazken onu Adam'a bu kadar yakın görmekten hoşlanmıyordu - her ne kadar işler değişmiş olsa da. Darryl Adam'a saygı duyuyordu ve besin zincirinin en tepesine çıkma arzusu duymuyordu.

Darryl'den korunmaya ihtiyacım yok. Adam'ın sesi kafamın içinde netti, ancak hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi. Sanırım sen de

Savaş artık bitti, tatlım. Ama izleyen başkaları da var. Ayağa kalkmaya çalışmadan önce yürüyebileceğimden emin olana kadar beklerim.

Aramızdaki bağ üzerinde benden daha fazla kontrolü olduğunu keşfetmiştik. Kurt adam çiftleşme bağı benim için biraz karışık görünüyordu. Çiftleşme bağının bazı zamanlarda diğerlerinden daha güçlü çalışıyor gibi görünmesinin büyüye karşı kısmi bağıışıklığımdan kaynaklandığına inanmaya başlamıştım. Ama bu sefer sözlerini gayet iyi anladım.

Darryl konusunda ve midemde bana savaşın henüz bitmediğini söylemeye çalışan yaralı his konusunda haklıydı. Nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım.

"Devriye botlarından biri beni çıkardı," diyordu Darryl, daha önceki soruma cevap verirken. "Kıyıya çıktım ve Tad, Zee ve diğeriyle karşılaştım." Çocuğa doğru başını salladı, o da gülümsedi, ensemdeki uyarı tüylerini diken diken eden geniş, tatlı bir gülümsemeydi bu.

"Trol," dedi Zee'nin sesi ağır bir şekilde, "peşimizden gönderilmişti ama biri trolleri, köprüleri ve akan suyun bazı insanlar üzerindeki etkisini unutmuş.

büyü biçimleri. Yaşlı Jarnvid, trollere beyin dağıtırken piyangoyu kazanmamış olabilir ama akan su onun elementiydi ve trolleri sizinle aynı odada olduklarında kontrol etmek zordur."

Bir ayağım Adam'a degecek şekilde olduğum yerde kaldım ama eski dostumu görmek için döndüm. Kendisi kenarda beklerken Tad'i savaşa göndermek onun yapacağı bir şey değildi.

Zee konuşmaya devam ederken bana değil, nehrin esintisiyle savrulan trolün küllerine bakıyordu. "Ya da belki de troller artık çoğu köprüye bağlanamadığı için güvende olduklarını düşündüler.

Günümüzdeki köprülerin çoğunda çok fazla çelik kullanılıyor. Belki de - her kimlerse- yanlışlıkla, aradaki mesafeye ve akan suya rağmen trolün etkileri altında kalacağını düşünmüşlerdir. Ya da belki de 'yanlışlıkla' kontrolü kaybedip tarihteki en vahşi trollerden birini insan nüfusunun üzerine salmayı planladılar."

Onun ötesinde, bir avuç sürü üyesinin köprünün kavisinden bizim durduğumuz yere doğru koştuğunu gördüm. Polis barikatının aşağısında Warren polis memurlarıyla konuşuyordu. Vücut dilinden ve Warren'ı tanıdığımdan, savunmasızlarımızı koruyana ve tehlikeli insanlarımızı kontrol altına alana kadar onları geride tuttuğunu biliyordum.

"Hey, Ben?"

İngiliz kurdumuz bana baktı, berrak mavi gözlerinde her zamanki alaycı ifade yoktu ve yolun geri kalanını koşarak bize doğru geldi.

"Gidip Zack'e bakabilir misin? Sanırım trol köprüünün tepesinde üzerine bir araba fırlattı." Ölmemişti. Ölmüş olsaydı bilirdim ama Zack'in sağlıklı olmaktan çok uzak olduğuna bahse girerdim.

"Araba mı?" dedi Ben ve etrafına bakındı. "Siktiğimin trolleri siktiğimin arabalarını fırlatıyor. Dünya ne hale geliyor?" Parmağıyla koşusunu takip eden Scott ve Sherwood'u işaret etti. "Sen ve sen, benimle gelin. Lanet bir arabanın altında kalmış olabilecek Zackie oğlumuzu kurtaracağız."

Ben'in küfürleri genellikle biraz daha yaratıcıydı. Biraz bunalmış olduğunu hissediyordum. Bu onu seçtiği çocukları gütmekten alıkoymadı. Köprüdeki köleler. Ben, sürü hiyerarşisinde mücadele ederek değil, geri adım atmayarak yükseliyordu. Bunu yapmanın daha ince bir yolu vardı, daha zordu. Ama sürü ve Ben için daha iyiydi.

Zack'le ilgilenileceğinden emin olunca dikkatimi tekrar Zee'ye çevirdim. "Rezervasyondan kaçtın ve peşinden bir trol mü gönderdiler?"

Zee her zamanki görünümündeydi; küçük bir göbeği ve kafasındaki ince beyaz saçlarda kelleşmiş bir nokta olan sıırım gibi yaşlı bir adam. Tad'in aksine, daha zayıf ya da daha asık suratlı falan görünmüyordu. Ama Zee yarı insan değildi ve cazibesi istediği gibi görünebilirdi. Sanki canı acıyormuş gibi kendini kaskatı tutuyordu; bu da neden Tad'in boruyu Zee değil, ciritler. Ama Zee'nin gözlerindeki bakış bana bundan

bahsetmememi söyledi. "Tad bana dükkânımı mahvettiğini söyledi," dedi ekşiyerek.

Omuz silktim. "Ben değildim. Zaten sadece Tad ve benimle bir şeylere ayak uydurmak oldukça zordu."

Bana şüpheyle kaşlarını çatı. "Artık var olmasa bile bana hala para borçlusun." Fae'ler pazarlıkları konusunda çok titizdirler.

"Sigorta ve Adam evi yeniden inşa ediyor," dedim ona. "Ve her ayın onunda hesabınıza ödeme yapıyorum, eğer baksaydınız bunu bilirdiniz. Hiçbir zaman bir haftadan fazla gecikmedim. Senden aldığımdan beri."

"Öyle olmadığını görüyorum," diye homurdandı. "Seni seviyorum" çok yaşlı fae'lerle uğraşırken tuhaf şekillerde söylenebilir. Ben tatmin olmuşum ve sanırım o da tatmin olmuştu, Çünkü benimle ilgilenmeyi bıraktı. Tad'e kaşlarını çatı. Biri dükkâna araba getirdiğinde yüzünde beliren ifadenin aynısıydı bu.

Biz sorunun ne olduğunu anlamadan önce. Hasar kontrolü yaptığını sanıyordum.

İşini bitiren yaşlı fae, hala yanımda baygın bir şekilde yatmakta olan Adam'a baktı.

"İhtiyar," dedi Tad'in Aiden adını verdiği çocuk. Zee ve ben konuşurken Joel'den uzaklaşmadan, belli bir sabırla bekliyordu. *Tam olarak* bir tehdit değildi ama kasıtlı bir şeyler vardı. Görünüşe rağmen on yaşında bir çocuk gibi yürümüyor ya da konuşmuyorsa, elimden gelse ona on yaşında bir çocuk gibi davranmayacaktım. Tehlikeliydi.

Kimse Joel'in yardımına gitmemişti ve benim onlara işaret vermeme beklediklerini fark ettim. Bu çocuk -ki onun tamamen insan olmadığını bilen tek kişi ben değildim- bir düşman mıydı? Joel rahatça nefes alıyordu ama vücudu gevşekti.

"İhtiyar," dedi çocuk, "söz verdiğin gibi yapmanı sağlayacağım."

"Bu Ateş Dokunmuş Aiden, Mercy," dedi Zee tarafsız bir şekilde. "Ona, eğer istersen sürünün Gri Lordları bir ya da iki günlüğüne geri çekebileceğini söyledim."

"Sözünü tutmalısın," dedi çocuk, sesi alçak ve tehditkârı.

Zee'nin göz kapakları düştü. "Sandığın kadar çok şey bilmiyorsun," dedi. "*Oğlum.*"

Hayır, diye düşündüm. Eğer bu çocuk görüldüğü kadar gençse, şapkamı yerdim- ama fae gibi kokmuyordu. Yeterince yakındım ve rüzgâr da haklıydı; eğer o bir fae olsaydı, kokusunu alabilmem gerekirdi.

Çocuk hâlâ sıcaktan kızarmış olan elini kaldırdı. "Bir," dedi parmağını göstererek. "Beni sürünün Alfa'sıyla tanıştıracaksın." İkinci parmağını kaldırdı. "İki. Onlara, dost canlısı bir insan olarak Sürü beni koruyacaksa, geçici bir süre için bile olsa." Üçüncü bir parmağını kaldırdı. "Üç, kabul ettiklerini görmek için elinden geleni yapacaksın."

"Sümüklü," diye gözlemledim Zee'yi.

Dudaklarını büzdü. Aslında bu bir anlaşma değildi. Eski dostum pek çok insanı sevmezdi ama bu çocuğa karşı yumuşaktı ve bunun için pek bir neden göremiyordum. Çoğu insan Zee'nin ondan hoşlandığını anlayamazdı ama ben huysuz ihtiyarı uzun zamandır tanıyordum.

"Karşılığında ne vaat etti?" Ona merakla sordum.

"Babamla beni Periler Ülkesi'nden çıkardı," dedi Tad ve babası homurdandığında ekledi, "Walla Walla rezervasyonundan çıkardı o zaman. Ve o zaman

Bizi geride bırakıp sözünden dönmeden kaçabilirdi ama o yardım etmek için kaldı."

Çocuk konuşmaları takip ediyordu; şimdi gözlerini bana dikti. "Sen de kimsin?"

Darryl hiç de düşmanca olmayan bir sesle, "O bizim Alfa'mızın eşi," dedi. "Bu da şu anda Columbia Basın Sürüsü'nden onun sorumlu olduğu anlamına geliyor." Sonra Ateş Dokunmuş Aiden'dan gözlerini ayırmadan sesini yükseltti. "*İçinizden biri Joel için biraz eşofman getirsin.*" Görünüşe göre, kendi başımızın çaresine bakabilmek için tehdit seviyesini düşürecektik.

"Buldum," diye seslendi Warren. Hâlâ aşağıda polisle konuştuğunu sanıyordum. Ama sesini ya da köprünün tabanına doğru koşarken attığı adımların ritmini yanlış anlamak mümkün değildi.

Joel'in bakımını Warren ve Darryl'e bırakabilirdim. Böylece Aiden'la ilgilenmek bana kalırdı.

"Sen kurt adam değilsin," dedi ama emin olmadığı belliydi. "Hayır," diye kabul ettim. "Ama şu anda yetki bende."

Aiden öfkeli bir ses çıkardı.

"Zee seni korumamız için elinden geleni yapacağına söz verdiyse," dedim ona, "sana verdiği sözü yerine getirmiştir." Acımasızca gülümsedim. "Seni övmeye gelseydi, seni durduğun yerde öldürürdük. Zee'nin birini övmesinin tek yolu, arkası dönükken birinin ona kötü bir büyüyle vurmaya başarmış olmasıdır."

Joel inledi ve Warren'la aynı anda elleri ve dizleri üzerine kalktı. elinde KPD harfleri olan bir çift eşofmanla geldi. Onları Tony'den almış olmalıydı. Warren, Aiden'la benim aramdaki görünmez adam-olmayan-ülkede, her zamanki halinden hiç etkilenmeden yürüdü. gevşek bacaklı, büyük adımlarla yürüyordu. Warren, Aiden'ı tamamen görmezden gelerek diz çöktü ve Joel'e yardım etmeye başladı. Adam bacağıma yaslanmasaydı, yardım etmek için koşardım - bizimkilerin iyi olduğundan emin olana kadar Aiden'ı bıraktırdım. Ben'in henüz Zack'in yanına dönmemiş olmasından endişeleniyordum.

Darryl olduğu yerde kaldı -beni Aiden'dan korumak için, fark ettim ki, Adam'ı ve beni koruyordu. Adam'a bakmadı ama farkındalığını ve endişesini hissedebiliyordum.

Warren, Kennewick Polis Departmanı eşofmanlarıyla mütevazı bir şekilde örtünmüş olan Joel'in ayağa kalkmasına yardım etti. Çocuğa hiç bakmadan,

Warren kendini Aiden ve Joel'in arasında tuttu. Bu bana Warren'ın çocuğu hâlâ bir tehdit olarak gördüğünü söyledi.

Joel üşümüş gibi titredi. Warren kolunu ona dolamaya başladı ama sonra durdu.

Warren bizim sürümüzdeki ya da benim bildiğim sürülerdeki tek eşcinsel kurtadamdı. Yaşlı kurtadamlar çoğunlukla erkekti ve eşcinsel eğilimlere karşı hoşgörüsüzlerdi. Eşcinsel kurtadamlar çok uzun süre dayanamazlardı.

olağanüstü zor ya da şanslıydı. Warren güçlüydü. Ayrıca, rahatsız etmek *istemediği* sürece sürü üyelerinden hiçbirini itmemeye de dikkat ediyordu. Bu korkudan değil, nezaketten kaynaklanıyordu. Darryl'e baktı.

Darryl önce bana, sonra Aiden'a baktı ve onun hâlâ ne kadar tehdit oluşturduğuna karar verdi. Sonra bana doğru yürüdü ve büyük bir kolunu çok daha küçük olan Joel'in üzerine sardı. "Bu sende mi, Mercy?" diye sordu bana. "Onu eve götüreceğim."

Başımı salladım. "Joel? İyi misin?"

"İçim yanmıyor," dedi, sesi boğuk ve biraz da çaresizdi. "Gitti."

"Geri dönecek," dedi çocuk soğukkanlılıkla. "Ruhun ısınısını çaldım ama o hâlâ orada."

"İyi misin, Joel?" Tekrar sordum.

Bu kez başını salladı. "Sanırım öyle." Derin bir nefes aldı. "Seni öldürebilirdim."

Başımı salladım. "Biz sürüyoruz Joel, tibicena bile bunu biliyor. O sadece dışarı çıkıp kendini gösterme şansı bulduğu için sinirlendi ve biz oyun zamanını kısaltıyordu."

Joel titrek bir kahkaha attı. "Olabilir. Ama içimden öyle gelmedi."

Ben ve yardakçıları bir yarı yolda ilerledi. Hâlâ kurt formunda olan Zack dört ayağının üzerinde ağır ağır topallıyordu. Oldukça hırpalanmış görünüyordu ama iyi olacaktı. Tıpkı tamamen uyanık olan ve bunu sürüden saklayan Adam gibi. Onu ele verecek hiçbir şey yapmadım.

Kurtların hiçbiri Adam'a bakmadı. Bu saygısızlık olurdu. Alfa'larını zayıf bir pozisyonda gözlemlemek ya da Adam'ın iyileşemeyecek kadar zayıf olduğunu düşündükleri şeklinde yorumlanabilecek endişelerini ifade etmek. Ama bu beni, bir yanardağ tanrısının hizmetkârını tek başına alt eden, zararsız görünümlü ama düşmanca çocukla başa çıkmak için tek başıma bıraktı.

"Kimsin sen? Nesin sen? Fae'ler seni neden istiyor?" diye sordum, Çünkü bilgi her zaman iyiydi ve bana düşünmek için zaman kazandırıyordu.

Gözlerini bana dikti. "Seni ilgilendirmez." "Sen onu ilgilendiriyorsun," dedi Darryl.

Çocuk benim hakkımda pek bir şey düşünmüyordu ama yüz ifadesi Darryl'in bir etki bıraktığını gösteriyordu.

"Darryl," dedim, "lütfen Zack ve Joel'in birkaç muhafız ve onları iyileştirebilecek biriyle birlikte eve dönmelerini sağla." "Sonra da buraya dönün" demedim ama bunu duyduğunu biliyordum.

Darryl, onu bin yaşındaymış gibi gösteren bir hareketle başını eğdi - oysa Darryl'in görüldüğünden sadece on yaş kadar daha yaşlı olduğunu biliyordum. Joel'i kollarının arasına aldı ve başka bir şey söylemeden Ben, Zack ve diğer birkaç kurdu bakışları arasına alarak köprünün sonundaki polis hattına doğru ilerledi.

Dikkatimi Aiden'a yönelttim.

"Ben bir insanım," dedi bana asık suratla. "Underhill kapılarını tekrar açana kadar onun içinde kayboldum. Fae'ler Underhill'in beni nasıl değiştirdiğini anlayana kadar beni tutmak istiyorlar ki bunu yapabileyim." Joel'e bir el salladı. "Tutsak olmaktan yoruldum ve seçeneklerimi bir araya getirmek için bir günlüğüne kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Underhill'de kayboldun," dedim yavaşça, "ne kadar zamandır?" Çocuk omuz silkti.

"Bilmiyorum."

Bana söylemediği çok şey vardı.

"Bu zor bir karar değil," dedi. "Bana tavşan ol dersen olurum. Arkamı kollayacağını söyle, kalayım." Gülümsedi ve bu hoş bir gülümseme değildi. "Siz kurtlar her zaman statü konusunda endişelenmez misiniz?" Underhill'de kapana kısılmış birine göre kurtadamlar hakkında çok şey biliyordu.

"Fae'lere karşı gelmek size üstünlük sağlamaz mı?"

"Hepimiz ölmediğimiz sürece," diye mırıldandı Warren yardımsever bir şekilde. "O zaman Fae'lerin hakkımızda ne düşündüğünü umursamayız." Durakladı. "Düşündüm de, zaten Fae'lerin hakkımızda ne düşündüğü umurumuzda değil." Çocuğa, Warren'ima garip gelen soğuk bir bakış attı ve bana her ne kadar

Arkadaşım, o da birden fazla kez zorluklara rağmen hayatta kalmıştı ve bunun nedeni birini öldüremeyecek kadar iyi olması değildi.

Tehlikenin farkında olmayan çocuk alay etti.

Zee'ye baktım çünkü çocuk bana bir şey söyleyecek gibi görünmüyordu. Kaçmasına izin vermem gerektiğini biliyordum. Beş dakika sonra sorun çıkaracağı dakikalar.

Ama Zee sürünün onu korumasının korkunç bir fikir olduğunu düşünseydi, çocuğu sanki Zee'nin yardım etmeye kararlı olduğu çaresiz bir ufaklıkmiş gibi bana doğru iterdi ve ben de uzak durmam gerektiğini bilirdim.

Aiden Joel'i kurtarmıştı. Joel'e söylediklerime rağmen, tibicena'nın gözlerinde ölümümü görmüştüm. Eğer Joel beni öldürseydi, bu olaydan sağ çıkamazdı.

Mecazi ya da gerçek anlamda. Joel yıkılırdı ve Adam onu öldürürdü. Sadece intikam için değil, Joel sürü için tehlikeli olduğunu kanıtladığı için. Kurtadamlar hayatta kalmak için acımasız olmayı öğrenmişlerdi.

Bir de bu vardı: Tad ve Zee çocukta hayranlık uyandıracak bir şey görmüşlerdi.

Adam, "*Fae'lere burun kıvrırmak benim için sorun olmazdı,*" diye itiraf etti, sesi kafamın içinde güçlü ve espriliydi.

Bana bilmem gerekenleri söyleyeceğine güvendiğim Zee'ye baktım. "Peki o tam olarak ne?"

"O bir insan," diye homurdandı Zee. "Ya da çoğunlukla, en azından. Uzun, çok uzun zaman önce bu şekilde başladı. Fae'lere sınırlarını kapattığından beri Underhill'de kayboldu ve bu onu değiştirdi. Underhill kendini bize yeniden açtığında ortaya çıkan tek terk edilmiş kişi o değil. O sadece

tutarlı biriydi. Underhill onu değiştirdi, hepsini değiştirdi.

Bazıları elemental güçlerdir. Toprak, hava, su ya da ateş güçleri. Bu çocukların çoğu Anne'ye geri gönderildi." "Anne'ye iade edildiler" derken öldürüldüklerini kastettiğimi düşündüm ama bunu sormanın sırası değildi.

"Onlar

yalnız geçirdikleri zaman yüzünden kırıldılar."

Çocuk şiddetle gülümsedi. "Beni öldürmek istemiyorlar," dedi. "Neden ateşle çalışabildiğimi öğrenmek istiyorlar. Underhill'in neden beni onlardan daha çok sevdiğini bilmek istiyorlar. Bunca yüzyıl boyunca onları soğukta bırakırken neden benimle oyun oynadığını. Underhill hakkında bildiğim her şeyi bilmek istiyorlar çünkü eskiden bildiklerini unuttular."

Yüzündeki ifadeden, "benimle oyun oynamanın" Underhill için Coyote ile aynı anlama gelebileceğinden emindim.

"Bizi öldürmeyen şey bizi güçlendirir," diye alıntı yaptım.

"Nietzsche mi?" diye mırıldandı Zee. "Uygun. Ayrıca, belki de bu: *Wer mit Ungeheuern kämpft, mag zusehn, daß er nicht dabei zum Ungeheuer wird.*"

Üniversite Almancamı çıkardım ve birkaç kelime buldum. *Ungeheuern* "canavarlar" demektir. *Kämpft* "savaşlar"dır. "Canavarlarla savaşan kişi, bir canavara dönüşmemek için dikkatli olsun mu?" Yüksek sesle tercüme ettim.

Aiden yaşlı fae'ye dişleriyle bir gülümseme verdi. "Burada hepimiz birer canavara dönüştük," dedi. "Herhangi birimizin başka bir şey olması için artık çok geç."

Sözleri Adam da dahil olmak üzere sürüdeki pek çok kişinin irkilmesine yol açtı. "Duruma göre değişir," dedim.

Bana hafif bir sorgulamayla baktı.

"'Canavar' tanımınız üzerine," dedi Tad. "Kimin size ne olduğunuzu söylemesine izin veriyorsunuz? Canavar ya da melek, bu kesinlikle bakanın gözünde."

"Neden ..." Sormaya başladım ama sonra durdum. Aiden bana Fae'lerin onu neden istediğini söylemişti. Unuttukları şeyleri, Underhill hakkındaki sırları biliyordu.

Ve kısıkanıyorlardı çünkü onu elinde tutuyor ve ona güç veriyordu. Bunlardan herhangi biri, Fae'lerin onu istemesi için yeterli bir sebep olurdu diye düşündüm.

Tad ve Zee'nin kaçmasına yardım etmişti. Ona borçluydum ve yardım edebileceğim hiç kimseyi Fae'lerin merhametine terk edemezdim. Son bir önlem olarak Adam'dan izin almaya çalıştım, ama ya beni duymadı (büyük olasılıkla) ya da kararı benim vermeme istedi, çünkü cevap vermedi.

"Yirmi dört saat," dedim aniden. "Sürüden ya da sürüye ait olan birine zarar vermezsen. Sürü liderlerine sürünün kendisinin yaptığı gibi itaat ederseniz. Bu liderler Alfa'mız olan Adam, ben ve Darryl'dir."-Sürü lideri olarak bir süre sonra geri dönen Darryl'e el salladım.

Nietzsche tartışması-"Warren"-Warren ben ona doğru bakarken başını salladı -Ve burada olmayan Honey. Yirmi dört saat boyunca size sürünün kalesinde sığınma hakkı tanıyacağız. anlaşma."

Neredeyse kaçırıyordum, gözlerinin hafifçe genişlemesini ve neredeyse Omuzlarında belli belirsiz bir gevşeme. Rahatlama. Çok daha bariz olanı ise kurtlardan yükselen öfkeydi; bir yabancı için hayatlarını tehlikeye atmam, otoritemi aşmış olmam. Hangi kurtların buna öncülük ettiğini söyleyemedim, sürü hissim şu anda o kadar net değildi. Belki de hepsi

mitsuzdu.

O mutsuz kurtların iyiliği için yüksek sesle şöyle dedim: "Bran Cornick bana sürünün sadece diğer yırtıcılardan koruyabildiği bölgeyi yönettiğini öğretti. Bana bir borç varsa, bunun geri ödenmesi gerektiğini öğretti."

"Bu çocuk bizim için ne yaptı?" diye sordu sürünün diğer üyeleriyle birlikte gelen Mary Jo. Arkasında her zamanki gibi Paul ve Alec duruyordu. Mary Jo

Tanınmamak için beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takıyordu. Pasco'da itfaiyeciydi ve başka ne olduğunu onlardan saklamayı tercih etmişti. Ancak gizliliği "sonsuz kadar" değil, "şimdilik" bir şeymiş gibi geliyordu.

Adam bana kur yapıp evlenene kadar arkadaşlık ya da en azından dostça tanışıyorduk. Adam'ın insan bir kadını hak ettiğini düşünüyordu, Kendisi gibi bir kurt adamdan daha iyi biri. Beni, bir çakal şekil değiştireni seçmiş olması onu yıkmıştı ama bunu aşması gerekiyordu.

"Joel'i kurtardı," dedim hafifçe. Bunu bildiğinden emin olduğum kadar uzun süredir köprüdeydi.

"Oh. Joel. Senin evcil hayvanın, değil mi? Sürüye davet ettiğin." Sürüde hissettiğim mutsuzluğa ses verdi, hepimizin paylaştığı bağ zımpara kağıdı gibi hissediliyordu.

Ona baktım ve o da gözlerimi bırakmadan önce iki saniye boyunca gözlerime baktı. Sürü isyanının kükremesi, artık sürü bağları aracılığıyla bana vurmayan bir mırıltıya dönüştü. Mary Jo'nun kurdu, insan yarısı ne düşünürse düşünsün, ondan daha üstün olduğuma ikna olmuştu; bu ona bana meydan okuyacak bir alan bırakmıyordu ve o da bunu biliyordu.

"Bran bana misafirlik yasalarını da öğretti," diye devam ettim. "Barınak isteyen bir kişi, zarar verecek bir harekette bulunmazsa yirmi dört saat misafir edilir. Yiyecek, içecek ve yatağı olacak. Düşmanlarından korunur. Güvenlik. Bu ne

Bize gelen herkese ikramda bulunuruz." Bu misafirlik yasaları eskiydi. Bran onlara uyuyordu ama tüm kurt sürüleri uymuyordu. Sürüdeki tedirginlikten, misafirlik yasalarından bahsetmeseydim daha mutlu olacaklarını düşündüm. Ama baston elimde hafifçe ısındı.

"Bu pazarlığın kendi payına düşen kısmını tutabilir misin?" diye sordu çocuk bana, sürünün geri kalanına bakarak. Sürü bağlarını okuyamıyordu ama görünüşe göre mutsuz ifadeleri okumakta oldukça iyiydi.

"Aiden," dedim. "Bölgeme ve evime hoş geldin diyorum." Bu yeterli değildi ama baston parmaklarımın altında ısınırken, söylenmesi gereken kelimeleri hissedebiliyordum. "Benim adımla, Mercedes

Athena Thompson Hauptman, Alfa'nın eşı olarak benim yetkimle

Columbia Basın Pack, size çantamın verebileceği kadar güvenlik veriyorum. Evimde ve bölgemde misafir gibi davrandığınız sürece yirmi dört saat boyunca size yardım edebilirim." Dilimi neyin tuttuğunu ya da bastonu neden kaldırdığımı bilmiyorum. "Coyote'nin kızı ve Lugh'un bastonunun taşıyıcısı olarak söz veriyorum, yemin ederim."

Asa bir fener gibi parlıyordu. Kırmızı ateş asanın altındaki gümüş halkayı çevreledi ve Kelt düğümleri halinde kabuktan yukarı doğru ilerleyerek alttan bir kez daha mızrağa dönüşen ve yüksek bir fırında ısıtılmış gibi parlayan gümüş tepeye doğru spiral çizdi. Sanki tüm sürü nefesini tutmuş bekliyordu.

Asayı havaya kaldırdım ve "Gri Lordlar salonlarında Columbia Basın Pack'in bu toprakları elinde tuttuğunu ve istediğimiz kişiye sığınma hakkı verdiğini bilsinler" dedim.

Evet, dedi Adam kafamın içinde.

Evet, paketi kabul ettim.

Filmlerde, en can alıcı konuşmadan sonra filmin çekimini durdururlar ya da sahneleri değiştirirler.

Yapacak işlerim vardı.

Adam'ın yanına diz çöktüm ama ben daha fazlasını yapamadan, o dik bir şekilde yuvarlandı. Adam

Sadece biraz sertleşerek ayağa kalktı, sonra ıslanmış gibi kendini salladı. Bu hareketin iyileşmekte olan yaralarında yarattığı acı ürpertisini ve uğultuyu hissedebiliyordum ama başka kimse hissedemezdi.

Diğerleri gitmek için döndüler ve temizlik işini, şehirlerini az önce sahiplendiğim zavallı insanlara bıraktılar - ve bunun bize geri tepeceği bir düzine yol gördüm bile. Yüz mil yarıçapındaki doğaüstü yeteneklere sahip her yaratığın açıklamama tanık olmama ihtimali vardı, ama bastonun ışık gösterisiyle yaptığı şeyin bu olduğundan oldukça emindim. Düşünmüyordu, o şekilde değil, ama yine de niyetini okuma konusunda daha iyi olmaya başlamıştım. Zee dönmeye başladı, tereddüt etti, sonra geri döndü. "Demek denedikleri şey buydu. Aptal trol," dedi.

Durakladım. "Kim ne zaman deniyordu?"

"Gri Lordlar o trolü peşimden gönderdiklerinde ne yapmaya çalışıyorlardı." Bir süre hiçbir şey söylemedi ve söylediğinde de sesi üzgün geliyordu. "Çok fazla trol kalmadı, Mercy, o kadar çok değiller ki

bunu ölüme gönderdiler, bir trol için üzücü bir bahane oldu. Ve beni yanlış anlamayın, onun ölmesini istediler - kaçırdığım şey buydu."

"Onun ölmesini mi istediler?" Ben sordum.

"Biliyor olmalılar," dedi Zee. "Gri Lordlar o kadar unutkan değiller. genç olanlardan bazıları. Bir trolün beni öldürmeyeceğini bilirler." İcini çekti ve köprüye geri dönüp yürümeye başladı. "Yaşlı bir kurdu öldürmesi için bir köpek yavrusu göndermezsin."

Onu takip ettim, Adam yanımdaydı. Warren ve Darryl yanımda yürüyordu. Tad babasının yanında yürüyordu, sendelerse ona yardım edebilecek kadar yakındı. Aiden arkamızdan geliyordu. Onun arkamızda olması beni rahatsız ediyordu ama sözünü almıştım.

Tad bir süre sonra, "Onu sen öldürmedin baba," dedi.

Zee bunu düşündü - ya da belki de sadece düşünceli görünmeye ve ne kadar yavaş hareket ettiğini gizlemeye çalışıyordu. Bir süre sonra başını salladı. "Bu doğru.

İlginç."

"Nasıl yani?" Adam'ın sessiz yönlendirmesi üzerine sordum.

Zee, "En iyi halimde değilim," dedi. "İşler bitti." Omuz silkerek onları başından savdı. "Onu öldürmem uzun zaman alırdı ve kurtlarınız onu köprüde tutmasaydı, savaş kasabanın bir kısmını yutabilirdi." Etrafta bize biraz yer açan polis memurlarına baktı. "Ve ben onu sadece insanları sizin başardığınız kadar etkili bir şekilde uzak tutamazdım. Pek çok insan ölebilirdi. Bu olayı değiştirdiniz ve bu onların yararına değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Troll'ü peşimden gönderme kararını kim verdiyse, bir tren enkazı istemişler," dedi. "Ölüm ve yıkımın ardından, bunu izleyen herkesi dehşete düşüreceği garanti olan bir savaş istediler. Tamamen Fae'ler tarafından yaratılan bir savaş. İnsanoğluna bunu hatırlatacak bir şey Varoluşlarının çoğunu çok iyi bir nedenden ötürü İyi Komşulardan korkarak geçirdiler." Önce bana, sonra da yanımda yavaşça -aslında Zee'nin hareket ettiği kadar yavaş- yürüyen Adam'a baktı. "Onların üzerindeki oyunu değiştirdin. Fae'ler bu işten harika görünerek çıkmadılar ama kurtadamlar trolü yendi ve sen de Gri Lordlara meydan okudun. Sürüyü insanlığın savunucuları olarak belirlediniz ve fae canavarlarını alt edebileceğinizi kanıtladınız."

Bunu bir süre düşündüm. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Ben Adam'a soruyordum ama cevap veren Zee oldu.

"Wer weiß?" dedi. "Bunu bize sadece gelecek söyleyecek. Ama Gri Lordlarla kendi oyunlarında mücadele etmekten hiçbir zaman hayır gelmedi. Sen değiştin kurallar."

"Aiden misafirimizken sen ve Tad gelip bizimle kalırsanız bunu bir iyilik olarak kabul ederim," dedim düşünceli bir şekilde.

Zee bana baktı. Gri Lordlar onun peşinden troller gönderiyorsa, onu ve Tad'i evinde yalnız bırakmak istemedim. Arkasından gelen çocuğa baktı.

"Evet," dedi Zee. "Bence bu akıllıca olur."



TAD VE ZEE BENİ ADAM'IN CIPINE KADAR TAKIP ETTİ, AIDEN DA PEŞİME TAKILDI. başıboş bir köpek yavrusu gibi arkada kalmıştı. Çok yavaş yürüdük çünkü Adam yaralıydı, Zee de öyle ve Tad'den emin değildim.

Trafik hâlâ durmuştu ve biz yürürken insanlar bizi izliyordu. "Hey, Mercy," diye seslendi biri, "ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı çevirdim ama arabasının önünde duran ve kucağında yürümeye başlayan bir çocuk olan kadının ne sesini ne de yüzünü tanıyabildim.

"Kablo Köprüsü'ndeki Trol," dedim ona. "Onunla başa çıktık. Trafiği hareketlendirmek için çalışıyorlar ama sanırım kimsenin kullanabilmesi için köprünün büyük bir onarımından geçmesi gerekecek."

"Trol mü?" Diğer gençlerle dolu bir minibüsteki bir genç kafasını camdan dışarı uzattı. "Yani gerçek bir trol gibi mi? Köprülerin altında yaşayan, keçileri yemeye çalışan? O tür bir trol mü?"

Başımı salladım ve gülümsedim ama yürümeye devam ettim.

Mutlu bir ses çıkardı. "Troller kurtadamlara karşı. Kurtadamlarımız kazanacak!"

Adam ağzını açtı ve dilini dışarı çıkardı. Gençlerin minibüsündeki biri kurt ıslığı çaldı ve bunun nedeni Adam'ın büyük pembe dili değildi.

"Büyükanne, ne kadar büyük dişlerin var," diye mırıldandım.

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ama ağzını kapattı.

Arabaya dönüş yolunun yarısına geldiğimizde trafik yeniden hareketlenmeye başladı, ancak herhangi bir hız rekoru kırılmayacaktı. Ondan sonra, bize korna çalındı.

-Bu da Zee'nin Almanca kaba bir şeyler söylemesine neden oldu. Tad sırtı ve herkese el salladı.

"Kaşlarını çatmayı bırak baba," dedi. "Eğer gülümsersen, bir gün içinde bizi unuturlar. Etrafta öyle dolaşırsan, Tri-Cities'te kaç trolün daha dolaşacağını merak edecekler."

Zee gülümsedi.

Tad gözlerini devirdi. "Öyle olmaz ihtiyar, bu onlara kâbus gördürür."

"Ne istediğine dikkat et," dedim.

Tad başımın üstünü okşadı. "Bunu aklımda tutacağım, kısa şeyler."

Zee'ye, "Onu daha fazla kahve ile beslemeni söylemiştim," dedim.

"Benden daha fazla büyüdüğünde ne olduğuna bak."

"Çocuklar çok fazla mızızlanıyor," dedi yaşlı fae. "Ne kadar uzağa park ettiniz ve bizi neden oraya götürmediniz?"

"Üzgünüm," dedim, ciddiydim, çünkü Adam'ı eve götürmem gerekiyordu, böylece üstünü değiştirebilir ve omzunun doğru iyileştiğinden emin olmak için kontrol edilebilirdi. Kurtadamlar hızlı iyileşirdi, bu da bir noktaya kadar iyiydi ama bir kemik doğru şekilde yerleştirilmezse olduğu gibi iyileşirdi. O zaman yeniden kırılması gerekirdi. "Ama buraya geri dönüş yolu yok ve trafik açılana kadar kimse bizi götüremezdi zaten." Ve trafik hala açılmamıştı.

Köprüye doğru koşarken çok uzun bir yol gibi gelmemişti ama iki, belki de üç kişi yaralıyken çok uzundu. Önden koşup cipi almayı teklif ederdim ama ne Adam'ın ne de Zee'nin ölüm döşeğinde olmadıkları sürece buna izin vermeyeceklerini biliyordum.

Tad kasvetli bir şekilde, "Hey, Mercy? Trol için yardıma gelmemiz bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Trafiğin sıkıştığını görene kadar haberimiz yoktu. Lampson hurdaliğindeki eski depolardan birine sığınmıştık. Troll'ü gördüğümde sizi aramak için ödünç alabileceğim cep telefonu olan birini bulmaya gidiyordum."

"Kimse ölmedi," dedim ona, sonra kendimi düzelttim: "Sürümüzden kimse ölmedi. Eğer o anda yetişemeseydiniz, Adam ve ben ölmüş olacaktık. Yine de zamanlaman oldukça iyiydi."

"Her şey zamanlamayla ilgili," diye kabul etti ve sonra bana sırtıttı. "Ama yakın olması yine de iyi."

Ağrıyan vücutlar için yumuşak döşemesi olan SUV'a doğru yavaşça yürüdük. Ve yol boyunca Aiden'in gözlerini üzerimde hissettim.

Pek düşmanca değil. Pek sayılmaz. Ama çakal benliğimin de tamamen dostane olmadığından emindim.

EVİMİZ ASLINDA TEK AİLELİK BİR KONUT DEĞİLDİ. BİR ALFA'NIN EVİ.

kısmen toplantı evi, kısmen otel, kısmen de hastane olarak tasarlanan sürünün merkeziydi. Bazen orada sadece Adam, Jesse ve ben yaşıyorduk, ancak Joel ve eşi şu anda ana kattaki süitte yaşıyorlardı.

İkinci katta fazladan iki yatak odası vardı ve Zee'yi birine, Tad'i de diğerine göndermiştim. Aiden, hiç de kibar olmayan bir şekilde, bodrumdaki güvenli odaya yerleştirilmiş ve kendisini evinde gibi hissetmesi söylenmişti. Güvenli oda

kamerayla gözetleniyordu ve kapılar alarmlı ve kilitlenebilirdi. Ne zaman kapılar kilitli olsaydı, odada kontrolden çıkmış bir kurt adam olurdu. Aiden kapılara bakıp gülümsemekle yetindi.

"Bu kilitler beni tutmaz," demişti bana.

"Sen bir misafirsin, mahkûm değil," dedim, misafirimizin kaldığı yeri beğenip beğenmemesinden çok mini kliniğimizde kontrolden geçen Adam için endişeleniyordum. "Bu evdeki son özel oda. Eğer isterseniz, ranza odası olarak düzenlenmiş olan dinlenme odasında da uyuyabilirsiniz. Ama sizi uyarayım, bu odayı ranzalı oda olarak gören bir sürü insan var. odalar kamu malıdır."

"Hayır," dedi bir süre sonra, sanki nasıl tepki vereceğini anlamaya çalışıyormuş gibi. "Sorun değil. Ben sadece seni uyarıyordum."

"Siz söz verdiniz," dedim. "Biz de kendi sözümüzü verdik."

"Evet," diye kabul etti. Sonra sanki bildiği bir şeye geri adım atmışız gibi rahatladı. "Biz de öyle yaptık. Yirmi dört saat." Bana bir çocuğun yüzüne ait olmayan esrarengiz bir gülümseme verdi.

Güvenli oda kliniğin bitişiğindeydi. İkimiz de kırılan kemiklerin sesini duyduk. Dondum kaldım, midem sıkıştı. Adam'ın kontrolü tekrar yerine gelmişti çünkü bağlantımız aracılığıyla hiçbir şey hissetmemiştim.

Aiden ürkmüş bir kedi gibi sıçradı ve gözlerinin akını gösterdi.

"Alfa'mızın omzu yanlış iyileşmiş," dedim ona, midem bulanarak.

"Onlar

yeniden kırmak zorunda kaldım."

İkimiz de sessizliği dinledik. "Zor adam," dedi sonunda. "Oh, evet," diye onayladım. "Müsaade eder misiniz?"

"Tabii ki."

Ama Warren kliniğe giderken beni durdurdu. Ben daha "supercalifragilisticexpialidocious" diyemeden, Warren ve çok insan olan ortağı Kyle dışarıda hamburger pişirirken kendimi sebze doğrarken buldum. Barbekü yemeği hazırlıyorduk çünkü belli ki

Adam, sadistçe ama gerekli tıbbi prosedürler arasında sürüyü toplantıya çağırmıştı.

—

TOPLANTI ODASININ ÖN TARAFINDA, ODANIN BOŞ OLAN TEK NOKTASI

Adam bir kalçasını, genellikle yanında getirdiği notların durduğu kütüphane masasının üzerine koydu. Bu gece hiç not yoktu. Eğer Aiden'dan ve yardım için bize gelen herkese sığınma teklifimden bahsedeceksek, sanırım notlara ihtiyacı olmazdı, değil mi? Midem sıkışmıştı. Yine başına bela açıyordum.

Medea masanın üzerine zıpladı ve koç kuyruklu bedenini Adam'a yaslayarak onu kurtadamlar odasının önünde sahiplendi. Adam, dikkati başka yerdeyken dalgınca çenesinin altını ovuşturdu.

Toplantı odası üst katta, aile yatak odalarının bitişiğindeydi. Adam'a neden diğer ortak odalarla birlikte alt kata koymadığını sormuştum.

"Bir sürünün aile olması gerekir," demişti basitçe. "Eğer onları hayatıma, evime kabul etmezsem, aramızda her zaman bir mesafe olacaktır. Bana güvenmeleri, onlarla ilgileneceğime inanmaları gerekiyor - onlara iş ortağı gibi davranırsam bunu nasıl yapabilirler?"

Toplantı odası, bir lisenin bando odasında ya da bir otelin ziyafetinde gördüğünüz türden sandalyelerle doluydu. Oturmak için az çok rahat ve ağır bir insanı taşıyacak kadar güçlü, ancak gerektiğinde onları yoldan çekebilmemiz için istiflenebilir.

Adam saatine baktı, bu yüzden birkaç geç kalanı beklediğini biliyordum. Omzundan sorumlu tuttuğum ağzındaki acımasız renk tonu dışında neredeyse normal görünüyordu. İki kolunu da rahatça hareket ettiriyordu ama hâlâ acıyor olmalıydı. Alfa olarak tüm sürüden güç alabiliyordu, bu yüzden diğer kurtadamlardan daha hızlı iyileşiyordu. Ama oldukça kötü yaralanmıştı.

Yine de onunla konuşma fırsatım olmamıştı. Paranoyak bir insan olsaydım, benden kaçtığını söylerdim. Onu bu görüşmeye zorladığım için bana içermiş olmasından endişelendim.

Bir dahaki sefere açıklama yapma dürtüsü hissettiğimde, ağzımı açmadan önce o aptal bastonu yere bırakacaktım. Şu anda bile emin değildim,

bastonun hatası olduğunu düşündüm. Yanıldığımdan emin değildim, ama aşırı tiyatral davrandığımı biliyordum.

Yanımda Warren bacağımı okşadı. Warren, sağ olsun, benim için kapının hemen yanında bir yer ayırmıştı; böylece ilk ben kaçabilecektim, bana öyle söylemişti. Ama aynı zamanda, ateş altında kaldığımda bana desteğini göstermek için onun yanında olduğunu düşündüm.

"Sürü eskiden bizim yaptığımızdan çok daha sık toplantı yapmıyor muydu? Şimdi mi?" Ona sordum. "Pazar günleri sürü kahvaltısı yapıyoruz ama bunun dışında ya da acil bir durum olduğunda, tüm sürü sadece dolunay avından önce toplanıyor. Ama eskiden sadece arka çitin diğer tarafında yaşarken çok daha fazla toplantı hatırlıyor gibiyim."

Warren sessizce güldü; vücudunun yanımda titrediğini hissedebiliyordum. "Ah, toplantılar," dedi bir süre sonra. "Evet, toplantılar vardı. Sen

Adam'ın sürüye kızgın olup olmadığını her zaman toplantılar yaptık. Bazı günler, birisi gerçekten aptal olduğunda Aynı gün içinde iki kez toplantı. Sanırım askeri geçmişi yüzünden. Onu mutlu ettiğin için sana minnettar olan pek çoğumuz var - gaz faturamızdan tasarruf ediyoruz ve bazılarımız arada bir randevu geceleri için bile zaman bulabiliyor. Ya da hobiler için."

Adam'ın yüzünü tekrar karartmadan önce dudaklarının titrediğini gördüm. Kurtadamlar arasındaki görgü kuralları, özel konuşmaları görmezden gelmeyi gerektirirdi. Ama odadaki diğer herkes gibi o da bizi gayet iyi duyabiliyordu.

Ben, Zack ve Joel'le birlikte içeri girdi, her ikisi de hâlâ biraz sarsılmış görünüyordu ama Zack açık ara en çok hırpalanmış olanıydı. Miata ile aldığı darbe leğen kemiğini ve dört kaburgasını kırmıştı. Kurtadamlar dayanıklıdır ama Zack bir Alfa'dan olabildiğince uzaktı; günlerce acı çekecekti. Ben bir elini Zack'in kolunun altında tuttu. Ben'in yüzündeki soğuk ifade hâlâ onların bakıcısı olarak çalıştığı anlamına geliyordu. Eskort mu? Herhangi bir şey. Kendi başına olsa yine de güvende olduklarından emin olmaya karar verebilirdi ama mutluluk maskesini takar ve birilerini kızdırmak için tasarlanmış kaba yorumlar yaparak gelirdi. Emir altında, özellikle son zamanlarda çok daha iş adamı gibi davranma eğilimindeydi.

Ben de barbeküde Joel'e göz kulak olmuş, bol bol yemesini sağlamıştı. Zack, Adam'la birlikte mini kliniğimizde pansuman yapıyordu.

Ben içeri girer girmez Adam, toplantı odasının kapısını kapatan ve odanın ön tarafındaki koltuğuna geri dönen Darryl'e başıyla işaret etti. Sürüyü hissettim

Sihir etrafımızı sarıyor, duvarların, kapıların ve pencerelerin üzerinden kayıyor, bu odanın dışında kimsenin bizi duymaması için bizi gizlilikle kaplıyordu. Dışarıda olup bitenleri duymamızı da engelliyordu.

Evde bir yabancı olduğu için bu sonuncusu hakkında daha çok endişelenirdim, ama Tad, Jesse'nin duyamayacağı bir şekilde, Adam'ın insan kırılganlığındaki kızını meşgul ve güvende tutacağına söz vermişti "kurtadamlar fae'leriyle ne yapacaklarını tartışırken . . . misafirleriyle."

Adam kollarını kavuşturdu ve "Başlamak isteyen var mı?" diye sordu.

Mary Jo ayağa fırladı, vücudu gergindi ama gözlerini yere indirmişti.

Adam düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım sen değil," dedi. Daha önce hiç reddettiğini görmemiştim.

bir kurda toplantıda söz hakkı vermek. "Başka biri."

Mary Jo'nun ağzı, orada olduğundan emin olmak zorlaşana kadar kısıldı. Ama hiçbir şey söylemeden oturdu çünkü Adam'ın duruşu ne kadar rahat olursa olsun, o düşünceli seste bir şey vardı, sakın olmayan, sessiz olmayan bir kenar.

Adam'ın kurtadam altın gözleri üzerlerinden geçerken odada bir tedirginlik dalgası yayıldı. Adam gerçekten çok kızgındı. Bunu düzeltmenin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Sürüyü tüm Fae'lere karşı kışkırtmışım. Haklı olduğumu bildiğimde Adam'la kavga etmekte zorlanmazdım. Bunun için mi? Kendimi bir anda, keşke yemekte tükettiğim hamburgerin yarısını yememiş olsaydım diye düşünürken buldum. Kyle'ı yatıştırmak için barbekü yapmışım, her zamanki alaycı üslubuyla barbeküyü sadece benim için pişirdiğini söylemişti. Warren ona ne yaptığımı anlatmış olmalı çünkü ikisi de tıpkı Ben'in Joel'e yaptığı gibi bana annelik etmişlerdi.

Şimdi o yemek midemde hazmedilemez bir yumru olarak duruyordu.

Ben ayağa kalktı, vücut dili rahattı, en azından Adam'ın öfkesine maruz kalmadığından emindi. Bu sefer.

Adam bir kaşını kaldırdı.

Ben bunu izin olarak algıladı. "Tad bana babasının iyi olacağını ve yardım istemediği sürece onu yalnız bırakmanın daha iyi olacağını söyledi.

Ayrıca bana babasının ... ile başa çıkabilecek kapasitede olduğundan daha fazla güvence verdi." Ben tökezledi.

"Aiden," dedi Zack. "Muhtemelen gerçek adı değildir, çünkü 'küçük ateş' anlamına geliyor."

"Welsh?" Warren sordu.

"İrlandaca sanırım," dedi Zack. "Bu Cornish dilinde, Galce'de ya da akraba yüz bir dilde 'ateş' anlamına gelmeyeceği anlamına gelmez." İngilizce'nin Zack'in orijinal dili olmadığını, gerçek adının Zack olmadığını biliyordum. Bize ilk geldiğinde, sanki "Zack" in birinin ona hitap ettiği anlamına geldiğini kendine hatırlatmak zorundaymış gibi cevap vermekte tereddüt etmişti. Kurtların, özellikle de yaşlı kurtların yeni isimler edinmesi alışılmadık bir durum değildi. Onu İrlandalı olarak seçmezdim. Belki de İrlanda'da biraz zaman geçirmişti, tıpkı ABD'de geçirdiği gibi. Belki de ben aşırı analiz yapıyordum ve o sadece "Aiden" ın "küçük ateş" anlamına geldiğini biliyordu çünkü bir kitapta okumuştum.

Zack'in konuşması biraz bulanıktı. Trol onun çenesini de ezmişti. Ama gözleri mutluydu. Çok mutluydu.

Yüzünü daha iyi görebilmek için koltuğumda öne doğru eğildim. Kimsenin bilmediği bir şeyi bilen bir adama benziyordu. Tıp fakültesinde Adam'la birlikte olmuştu.

Ona kaşlarımı çattım ama o bunu görmedi.

"Böylece Mercy'nin fae arkadaşı bizi diğer fae arkadaşından kurtarabilir," dedi Alec acı acı. Sürüde alt gruplar vardı, sadece birbirlerinden hoşlanan ve birlikte takılan insan grupları. Alec, Mary Jo'nun kadrosundan biriydi.

Ayağa kalkmadı çünkü söz Ben'deydi. Ancak Zack'in otururken yaptığı katkılar izleyicilerin katılımının önünü açmıştı.

Adam, Alec gözlerini indirene kadar ona baktı. Bu çok uzun sürmedi.

"Gerçekten de," dedi Adam, çok yumuşak bir sesle. "Zee kendini çok iyi bir dostum."

Alec, başını iyice eğmiş, kıvrınmamaya çalışıyordu. Ben hiç tepki vermedi, sadece dramanın bitmesini bekledi.

Denedim ama Zee'nin sürüye yardım etmek için bir şey yaptığı bir zamanı hatırlayamadım.

Tamam, bir peri kraliçesi gitmeme izin vermediğinde Adam'ın beni bulmasına yardım etmişti.

-Ama bu sayılmazdı çünkü Adam'ın beni bulmasına yardım ediyordu, bana yardım ediyordu, sürüye yardım etmiyordu.

"Bitirdin mi Ben?" diye sordu Adam.

Ben Joel'e baktı, o da bir şey yapmadı ama Ben başını salladı ve yerine oturdu. Joel ayağa kalktı.

Adam, "Nasılsın?" diye sordu.

Joel gülümsedi. "Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım," dedi. "Çocuk bana tibicena'yı öldürmediğini söyledi ve haklı. Onu hissedebiliyorum. Ama şimdiye kadar, son dört saattir *kendimde* kalabildim."

"Çocuk -Aiden- sana yardım etti," dedi Adam.

Joel bana baktı. "Guayota beni tibicena'ya verdiğinden beri bir ya da iki saatten fazla insan olarak kalamadım," dedi. "Aiden ateşi söndürdüğünden beri yetki bende. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama kesinlikle bana yardım etti." Adam'ın başka sorusu olup olmadığını görmek için bekledi. Adam başka bir şey söylemeyince Joel oturdu.

George ayağa kalktı. George sürü hiyerarşisinde oldukça üst sıralardaydı. İyi bir adamdı ve istikrarlıydı. Ondan hoşlanmıştım.

Adam başını eğerek onu konuşmaya davet etti.

"Biz kurtadamız," dedi George ağır bir sesle. "Mercy öyle değil, o yüzden belki de bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyordur. Biz sürüyüz ve kendimizi kollarız. Dünyayı ele geçirip odağımızı kaybetmeyi, neyin önemli olduğunu unutmayı göze alamayız. Biz sürüye bakarız."

"Ve bu yüzden polis memuru oldun, öyle mi George?" Sessiz kalmam gerektiğini bilmeme rağmen kendimi tutamadım. "Korumak için değil. Pasco'nun tüm vatandaşlarına hizmet etmek için değil, sürüyle ilgilenmek için." Öfkeyle kızardı. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok."

Bakışlarını karşıladım ve öylece tuttum.

"Tamam," dedim hafifçe. "Ben işimi yapıyorum," dedi.

"Tamam," diye kabul ettim. Kabul etti.

George Pasco Polis Departmanı'nda çalışıyordu. Barbekü sırasında kulak misafiri olduğum kadarıyla, bugün köprünün Pasco tarafındaki polislerin arasındaydı. Pasco iki polis memurunu kaybetmiş, üç polis memuru da hayati tehlike arz etmeyen çeşitli yaralanmalarla hastanede yatıyordu; bunlardan birini trolün burnunun dibinden sürükleyerek köprüden çıkarmıştı. Bu yüzden oldukça ikiyüzlü davrandığını düşünmüştüm.

"Mercy, huysuz kurt adamla oyun oynamayı bırak," diye mırıldandı Warren. Ona baktığımda George'a bakıyordu. "Bir kavga başlatabilirsin. Unutma, kurtadamlar sürüyü kollar." Son kelimeyi ısırarak söyledi.

George oturdu ve gözlerini benden - Warren'dan da - kaçırdı. Paul ciddiyetle, "O haklı," dedi, ayağa kalktı ama bir cevap beklemeden Adam'dan konuşma daveti. "George, yani Warren değil. Biz olamayız

Mercy'nin dediği gibi, Tri-Cities'teki herkesten sorumlu. Onun yapmaya çalıştığı gibi.

olmamızı sağlayacak." Paul büyük açıklamam için köprüdeydi. Paul benim en sadık destekçilerimden biri değildi. "Bazılarınız bu toplantının onun eve getirdiği çocuğu tartışmak için olduğunu sanıyor. Ama o bundan daha fazlasını yaptı. Mercy, sürüye yardım için gelen herkese sığınak sundu."

"Doğruyu söylemek gerekirse." Birden fazla kişinin (Adam dışında) ayakta olmaması gerektiği halde ayağa kalktım. Paul ile zayıf bir pozisyonda konuşmayacaktım. "Sürünün, yardım etmek istediğimiz herkese sığınma teklif etme hakkını saklı tutuyorum. Küçük ama önemli bir ayırım." Tekrar oturdum.

"Gri Lordlara meydan okudunuz," dedi Paul. Kısa, kırmızımsı sakalı güçlü duygular dışında her şeyi gizleme eğilimindeydi ama sesinde yalvaran bir ton vardı. "Gri Lordlarla başa çıkamayız, Mercy."

Haklıydı. Ama yaptığım şeye yanlış bir açıdan bakıyordu. Tekrar ayağa kalktım. Sonra tereddüt ettim ve konuşma sırası bana gelene kadar Adam'ın oturmamı istemesini bekledim. Adam sürü toplantılarında düzen ve uygun prosedür konusunda çok titizdi. Ama yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle beni izlemekle yetindi. Ben de Paul'ün açıklamasına cevap vermeye karar verdim.

"Ben Marrok'un sürüsünde büyüdüm," dedim. "Aferin sana," dedi Mary Jo.

Elimden geldiğince sabrettim ve onu görmezden geldim.

Mary Jo ile laf dalaşına girmek yararlı olmazdı. Bunun yerine odadaki diğer herkese baktım. "Fae'lerin Marrok'un bölgesine bir trol gönderdiğini hayal edebileniniz var mı? Aspen Creek'e ya da mesela Missoula'ya?" Bunu düşünmelerine izin verdim. "Bunu yaparlarsa Marrok'un ne yapacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Birkaç minnettar sırtış gördüm. Hayır. Bran kendi bölgesinde azgın bir trole izin vermez.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Auriele, Darryl'in arkadaşı. Mary Jo'nun çevresinden biri değildi ve son zamanlarda ihtiyatlı bir samimiyet içindeydik.

"Walla Walla'daki fae'ler ya bize saygı duymuyorlar ya da bu şehirdeki insan sakinlerinin yardımına koşacağımızı düşünmediler," dedim ona, onlara. "Belki ikisi de. Sonuç olarak insanlar öldü ve kurtlar yaralandı. Bölgemizi onlara karşı savunacağımızı bilirlerse, belki başka bir trol göndermeden önce iki kez düşünürler. Ya da daha kötü bir şey. Demek istediğim şu ki, şu anda Gri Lordlarla *savaşmamayı* göze alamayız."

Hâlâ ayakta duran Paul, "Ama Marrok burada değil," dedi.

Paul çoğu odadaki en zeki kişi değildi, ama diğer insanların yüzlerinde gördüğüm şeyleri söylüyordu.

"Hayır," diye kabul ettim. "Sence Bran gidip troll'ü kendisi öldürür mü? Yapacak daha kritik işleri var." Trolle bizzat yüzleşmek ona çok fazla önem verir, onun gerçek bir tehdit olduğunu kabul ederdi.

"Charles'ı gönderirdi," dedi Paul. "Ya da Colin Taggart'ı ya da Moor'u." Birden sırtıttı. "Moor ile bir trol arasında bir dövüş görmek isterdim."

"Ya da Leah'yı gönderirdi," diye mırıldandı biri. Bran'in eşi işlerini halledebilirdi, bunu kabul etmek için ondan hoşlanmam gerekmiyordu.

"Sonra da onu gönderenin peşine düşer ve bu hatayı bir daha yapmamasını sağlardı," dedi Alec.

"Doğru," diye kabul ettim ayık bir şekilde. "Asıl mesele şu ki, Fae'ler Bran'in bölgesine asla bir trol göndermezler çünkü az önce bizim geçirdiğimiz düşünce sürecinin aynısını geçirirlerdi."

"Bu Marrok'un sürüsü değil," dedi Paul. "Bizde Tag ya da Charles yok."

"Hayır," diye kabul ettim. "Adam, Darryl, Warren ve Honey var. Sen varsın Paul. Auriele, George ve Mary Jo var. Ve o trolü, sürümüzün sadece bir kısmıyla alt *ettik*: Adam, Darryl, Zack ve Joel. Hiç kaybımız olmadı."

"Bunu tek başlarına yapmadılar," dedi Mary Jo. "Tad'e ihtiyaçları vardı."

Ellerimi avuç içlerimi yukarı kaldırdım. "Dostlarımız ve müttefiklerimiz var," dedim. "Güzel.

Bunlar da varlıklardır. Şu anda güçlü bir konumdayız. Trollerini öldürdük ve kuma bir çizgi çektik. Bu çizgiyi geçmek onlara bağlı ve belki de geçmeyecekler."

"Belki de öyle olur," dedi George. "Ve bundan önce, biz Fae'lerin düşmanı değildik."

"Öyle değil miydik?" Ben sordum. "Değil miydik? O zaman neden o trolü kasabamıza göndermekten çekinmediler?"

"Burası *bizim* kasabamız değil," dedi Alec. "Biz kurtadamız. Biz bir sürüyüz. Kasabanın sahibi biz değiliz."

Etrafımdaki inatçı yüzlere baktım. Adam'ın -ya da Warren'ın, Darryl'in ya da *bir* başkasının- bana katılmasını bekliyordum. Sürünün saygı duyduğu birinin desteği olmadan beni asla dinlemezlerdi.

Ellerimi hem mecazi hem de gerçek anlamda havaya kaldırdım.

"Peki," dedim ve oturdum. Elimde olmadan Adam'a özür dileyen bir bakış gönderdim çünkü her şeyi daha da kötüleştirdiğimden emindim. Ama o bana bakmıyordu. İki kolunu kavuşturmuş ve gözlerini kapatmıştı. Elmacık kemiğinin üzerinde büyüyen beyaz bir iz dişlerini sıkıldığını gösteriyordu.

Eğer bana kızgınsa, bunu özel olarak konuşuruz diye düşündüm. Ama Warren'ın yanında otururken, bugünkü davranışlarımı gözden geçirmek için biraz zamanım oldu. Drama seviyesinden biraz ürkmek dışında, o köprüde yaptığım her şeyden memnundum. Kendimi savunmak için argümanlar hazırladım. Adam'ın anlamadığı için incindiğimi hissettiğimde, bu incinmeyi içime attım. Burada kimsenin incindiğimi bilmesini istemiyordum.

Warren'ın uzun parmaklı eli dizimin üzerine kapandı. Sıktı, sonra okşadı, yüzü sakindi. Warren en azından ne söylediğimi anlamıştı.

Honey ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Utaniyorum," dedi.

Bu ifadenin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. Sonra devam etti, "Hepinizden çok utaniyorum. Etrafıma bakıyorum ve tek gördüğüm aptallar. insanlar."

"Fae'lerden korkmak aptallık değil," dedi Mary Jo hararetle.

"Hayır mı?" Honey aynı fikirde değildi. "Ama seni aptal yapan bu değil Mary Jo. Mercy haksız olduğu için onunla tartışmıyorsun, kim olduğunu bilmediğin için onunla tartışıyorsun. Hâlâ onun Alfa'mızı baştan çıkaran ve sürünün bir parçası olmasını sağlayan aptal bir sihirbazlık numarası yapan aptal bir sürtük olduğunu düşünüyorsun. Onun bir hata olduğunu. Onun bir zayıflık olduğunu."

Odanın etrafına bakındı. "Aptallar. Her biriniz. Bir *yanardağ tanrısını* bölgemizden kovduk ve siz fae'lerden mi korkuyorsunuz?" Bir ses çıkardı. "Ah, doğru ya. Biz değildik, Mercy'ydi, değil mi? Kendini Guayota ve bizim aramıza koydu. Bizi korumak için neredeyse *ölüyordu* ve hepiniz hala onun sürümüzün bir üyesi olup olmaması gerektiğini merak ediyorsunuz."

"O bir zayıflık," dedi Darryl isteksizce. "Guayota da bunu gördü. İçimizden ilk onun peşine düştü."

"Ve onu yendi," dedi Honey. "Onu garajından kovdu."

"Tad ve Adam onu yendi," dedi Mary Jo.

"Buradaki tema da bu, değil mi?" dedi Honey. "Mercy doğru olanı savunuyor ve arkadaşları da onu destekliyor." Durakladı. "Sizce neden

nedir?"

Kimse bir şey söylemeyince dudağı kıvrıldı. "Çünkü karşılığında onların arkasını kollayacağını biliyorlar. Sürü yalnız *kalmamakla* ilgilidir. Sahip olmak hakkında Arkanızı kollayacağına güvendiğiniz insanlar. Bu odada arkamda olmasını Mercy'den daha çok istediğim başka bir kişi yok."

"Peki ya Adam?" diye sordu Mary Jo hemen.

"Adam hariç," dedi Honey sert bir sesle. "Kusura bakma Adam, eğer bunu saldırgan bulduysan. Ama sen bizim Alfa'mız olduğun için başka düşüncelerin, başka sorumlulukların var. Mercy, bir kez arkanı kolladıysa, her zaman arkanı kollar."

Adam gözlerini açmadı. Onun özrünü elinin tersiyle itti. "Fae çocuğa sığınak sunmak yapılacak en doğru şeydi," dedi Honey. dedi. "Sürü arkadaşımıza yardım etmişti. Karşılığında bir şey istemesi doğru ve yerinde olur."

"Ve eğer Mercy olmasaydı Joel sürünün yardıma ihtiyacı olan bir üyesi olmazdı," dedi Mary Jo şiddetle.

Honey ağzını açtı ama önce Adam konuştu.

"Yeter," dedi ve sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı. "Otur tatlım."

Oturdu ama ağzı öfkeyle kapanmıştı.

Adam gözlerini açtı ve parlak altın rengi irisleriyle odayı inceledi. "Bu toplantının nedeni konusunda hepiniz yanılıyorsunuz." Güneyli aksanı alışılmadık derecede kalındı. Öfkesini daha yumuşak göstermesi gerekirdi ama öyle olmadı.

Yanımda Warren'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı.

"Aiden'ı ve ona vaat edilen sığınağı tartışmak için burada değiliz. Fae'leri herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda tartışmak için burada değiliz. Mercy'yi tartışmak için buradayız. Ve senin karıma karşı tutumunu. Benim eşime."

Ayağa kalktı ve yavaşça ileri geri volta atmaya başladı. "Mercy sert ve akıllı bir kadın. Kendini savunabilir, onu korumak zorunda değilim. Zayıf, bağımlı ya da muhtaç değil. Sürüye ihtiyacı yok. Bana ihtiyacı yok."

Ayağa fırladım. "Bu doğru değil," dedim öfkeyle.

Başını biraz eğdi, gözleri benimkilerle buluştu. Gözleri yumuşadı. "Yanlış söyledim," dedi kararlı bir sesle. "Emin olmak için bana ihtiyacı yok."

Yeterli yiyeceğe ya da yaşayacak bir yere sahip olması benim ayrıcalığım, ama bunu yapmak için bana ihtiyacı yok. Onu güvende tutmama ya da ona bir ev yapmama ihtiyacı yok.

bütün bir insan. Onu sevmekten başka bir şey yapmama ihtiyacı yok. Ben de onu seviyorum."

İşte şimdi, diye düşündüm, aniden nefesim kesildi. Ona başımı salladım ve dizlerimin bağı çözülmeden koltuğuma yerleştim.

Ben oturduktan sonra Adam yine o yavaş adımlarla ileri geri yürümeye başladı. Bu bir avcı yürüyüşüydü. Konuştuğunda, daha önce olduğundan daha da sessizdi. "Benim eşim olmayı kabul ettiğinde ve sürünün bir parçası olmayı kabul ettiğinde, onunla senin aranda durmamı hoş karşılamayacağını anladım. Hayatı boyunca kendini savundu ve bunu yapacak kadar önemseydiğinde kendini sana karşı da savunabilir." Durdu ve meydan okurcasına bir kaşını kaldırarak etrafına bakındı.

Warren öksürerek eline "mavi boya" kelimesini aldı.

Adam'ın gülümsemesi bir an belirdi, sonra kayboldu. "Marrok'un sürüsündeki günlerine dayanan, insanların saygı duyduğu biri olma ününü haklı olarak kazandı. Bran'in sürüsündeki hiç kimse onun kötü tarafına geçmek istemezdi çünkü Mercy her zaman üstün gelirdi. Ve benim sürümde de kendini her türlü tehlikeye karşı koruyarak çok iyi bir performans sergiledi.

ona fırlattınız. Ama bugün köprüde bir şey keşfettim." Duraklamanın sürmesine izin verdi.

"Benden bu kadar." Sesinde yumuşaklıktan eser kalmamıştı. "Seni kurtarmaya çalışırken eşime saldırmanı dinlemekten bıktım. Tekrar söylüyorum. Bu toplantıyı haber vermek için çağırdım. Eğer herhangi birinizin eşime en ufak bir saygısızlık yaptığını duyarsam ya da duyarsam, işinize son veririm. Uyarı yok, ikinci şans yok. İşinizi bitiririm."

Ve sandalyelerin arasında kalan koridordan geçip gözlerimin içine bakmadan odadan çıktı.

Darryl sessizlikte ayağa kalktı ve odadakilere hitap etti. "Adam, bu duyuru ışığında bu sürüden ayrılmak isteyen herkese yardım etmemiz için hem Warren'a hem de bana yetki verdi. Adam'a gitmeyin. Sizi temin ederim ki kendisi oldukça ciddidir."

Olduğum yerde oturdum, şaşkına dönmüştüm. Bir yandan bu oldukça seksiydi. Diğer yandan, kutsal inek. Bunu *yapamazdı*. Daha yeni gerçek sürünün genel önyargısına girmişti. Onları susturmuştu. Hayatım cehenneme dönecekti, benden nefret eden ama bunu açık açık söyleyemeyen insanlarla dolu olacaktı. Sadece iltihaplanacaktı.

"Ne olursa olsun," dedi Warren bana, "eğer o bunu yapmasaydı, bence Honey yapardı. Ve bu bir felaket olurdu." Yüzüme baktı. "Her şey yoluna girecek, evlat."

Ağzımı açtım. "Bunu yapamaz."

Ben bana sıırttı. "Elbette yapabilir. Burası demokrasi değil, Mercy. Bu harikaydı."

Başımı salladım. "Bu bir felaketti."

"Nasıl yani?" diye sordu ayağa kalkmış ve odadan çıkmak için sıraya girmiş olan Mary Jo. "Bunu saygıyla söylüyorum, Mercy."

Sesi iğneleyici değildi ama gözlerinde gizlenmişti.

"İnsanların nasıl hissedeceğini o belirleyemez," dedim.

"Bazı insanların beyinlerini kullanabilmeleri için çenelerini kapatmaları gerekir," dedi George. Sesi düşünceli geliyordu.

Ona baktım.

"Ve ben de onlardan biri olduğumu düşünmeye başlıyorum," dedi. "Sanırım... Bence haklısınız. Tri-Cities bizim bölgemiz. Eğer bölgemizi denetlemezsek, şehir merkezine bir trol gönderdiklerinde bir şey yapmayacağımızı düşündükleri için fae'leri kim suçlayabilir ki? Sürünün yardım etmeyeceği hiç aklıma gelmedi. Darryl'i orada gördüm ve "Güzel" diye düşündüm, başardılar.' Eğer ben bunu biliyorsam, belki de dünyanın geri kalanının da bunu bilmesini sağlamalıyız. Bu, bugün yaşadığımız gibi olayların önüne geçebilir."

Başı ve benim başım eşit yükseklikte olacak şekilde çömeldi, bunun odadan çıkış yolunu kapattığı anlamına geldiğini görmezden geldi.

"Honey haklıydı," dedi. "Eğer köprüde güneşi, ayı ve yıldızları vaat eden Darryl olsaydı, hepimiz onu desteklerdik. Ve sen sadece Darryl'den üstün olmakla kalmadın, bu rütbeyi hak ettiğini de kanıtladın. aptal olmayan herkes. Seni desteklemeliydik. Şimdi de destekleyeceğiz."

"Burası üçüncü dünya diktatörlüğü değil," dedim.

"Evet," dedi Mary Jo yavaşça. "Evet, öyle, Mercy." Sesi yumuşadı. "Öyle olmak zorunda. Biz çok tehlikeliyiz. Bir sürü olduğumuzda, bir liderin peşinden gittiğimizde kurtlarımızı kontrol etmek çok ama çok daha kolay. Bunun uzun zaman önce gerçekleşmesi gerekiyordu."

Oda garip bir şekilde mutlu kurtadamlardan temizlenirken Warren yanımda kaldı. Honey bize ulaştığında, bir sıra sandalyeye oturdu.

Ön tarafa. Bir sandalyeyi çekip komşusunun üzerine koydu, sonra bir başkasını aldı ve yüzünü bize dönene kadar çevirdi. Bu sandalyeye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve soğuk bir yüz ifadesiyle odanın boşalmasını bekledi. Onun bakışları altında, oda olduğundan biraz daha hızlı temizlendi. Darryl geçerken ona ironik bir selam verdi, o da karşılık verdi.

Sadece üç kişi kaldığımızda, "Tamam. Sığınak için dilekçe verme işinin nasıl yürüyeceğine dair bir fikrin var mı? Bunun haberi yayılacak ve bu Aiden karakterinin sonuncu olmayacağını umuyorum. Güçlü gruplardan -fae'ler, cadılar, vampirler- saklanan ve bunu bir davet olarak görececek pek çok insan var. Biz Hepsini mi alacağız? Ya kötü adamlar sığınak isterse?"

Warren ciddi bir sesle, "Gary gibi," dedi.

Gary benim büyük üvey kardeşimdi. Honey'e aşık olan ve bu konuda hiçbir çekincesi olmayan çok daha yaşlı üvey kardeşim... Açıkçası kötü bir adam değildi. Öte yandan, cennet korosunun poster çocuğu da değildi.

Honey kızardı, çenesini kaldırdı ve "Gary gibi. Biz arabulucu muyuz? Gece için bir otel? Peki masrafları nasıl karşılayacağız?"

"Gerçekten o kadar büyüyeceğini düşünüyor musun?" Şaşırılmış bir halde sordum. "Ben buna daha çok kumda bir çizgi gibi bakıyordum. 'Burası bizim bölgemizdir ve burayı savunacağız' gibi bir çağrıdan ziyade gelmek isteyen herkes."

Küçük bir gülümsemeyle beni inceledi. "Kim bilir?" dedi. "Ben sadece seni Adam'ı köşeye sıkıştırma niyetinden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

özel bir yer ve ona yeni bir tane koparmak. Bunu yapmanın benim için Warren'ın planladığından daha kolay olacağını düşündüm."

Warren ona sırtıttı ama bana döndüğünde yüzü ayıktı. "Bunu yapmak zorundaydı, Mercy. Bu kadar uzun sürmesine izin vermesine şaşırdım ama çok erken müdahale ederse kaçacağından endişeleniyordu."

Bu beni ürküttü. "Bunu sana o mu söyledi?" diye sordum.

"Bugün," dedi Warren. "Darryl ve ben, o tamir edilirken. Ve sanırım Zack de, çünkü Zack'in de tamire ihtiyacı vardı. Sen onun için zorlu bir avdın. Seni korkutup kaçırmamak için neredeyse içini dışına çıkarmak zorunda kaldı." Önce tavana, sonra da Honey'ye baktı. "Sanırım bu konuşmanın geri kalanı özel. Onu panikten uzaklaştırdınız, teşekkürler."

Honey zarif başını salladı ve gitti, ölü kocasının hayaletinin sisli şekli onu takip etti. Peter artık kayboluyordu, diye düşündüm hüzünlü bir memnuniyetle. Yaşayanların ölümlere çok sıkı sarılması güvenli değildi; yaşayanları yanlış yöne çekiyordu.

Kapıyı arkasından kapattı.

Warren bir an gözlerini kapattı ve ben de sürü büyüsunün tekrar yerine kayarak bizi kimsenin duyamayacağı özel bir alana kilitlediğini hissettim.

Gözlerini açtığında sararmışlardı ama bu soluktu. "Yıllar önce beni tek başıma bulup Adam'a gönderdiğinde, her zamanki gibi konuşacağımızı düşünmüştüm -yolumuza çıkma, ortalığı velveleye verme, biz de bir gece gelip seni bölgemizden kovmayalım."

"O Adam değil," dedim.

Başını salladı. "Hayır. O her zamanki Alfa değil, değil mi? Bunun için hepimiz minnettarız. Çok fazla eleştiri alıyor, biliyorsun. Bran'den değil ama başka yerlerden. Gezegende kurtadam ya da kurtadamların insan eşleri olmayan üyeleri olan tek sürüyüz ve bu sonuncusu bile doğru yaygın değildir."

"Evet," dedim.

"Ve sen de Honey bundan ne kadar nefret ederse etsin, dışı kurtadamlarımızın sıralamadaki yerini altüst ettin. "Ve her geçen gün bundan daha az nefret ediyor. Sen ve Adam, aranızdaki pek çok geleneği yıktınız. Diğer sürülerin hedefi haline gelmediğiniz için şanslısınız. Bran kontrolü ele aldığından beri böyle bir şey olmamış olabilir ama tarihimiz küstahlaştıklarında yok edilen sürülerle dolu."

"Bunun bu gece olanlarla ne ilgisi var?" Dürüstçe şaşkınlıkla sordum.

"Sürü üyelerinin çoğu aslında pek çok değişiklikten oldukça memnun. Kadınlarla ilgili olan en iyisiydi çünkü sürünün güç yapısını Alfa'nın en iyi olduğunu düşündüğü şekilde değil, olması gerektiği gibi düzenlemek için. Bağlarımızı daha sıkı, daha sağlıklı hale getirir."

Bekledim ve o da bana gülümsedi. "Pekala, Mercy. Bugün doğru olanı yaptın - ve bugün bu kararı yargılamamakla ilgili ne söylediyse, o, ben ve Darryl bu konuda çok konuştuk. Hepimiz bunun sadece doğru karar değil, verebileceğin tek karar olduğunu düşünüyoruz." Teksas aksanı

bir an için kalınlaştı. "Ve o yanan bastonu havaya kaldırdığın zaman, bu gerçekten de müthiş bir şeydi." Sırıttı ve sesi normale döndü, hala Teksas tadı vardı. "Ama bu her yerde gerçek bir patırtıya neden olacak ve sürünün iş yerine size odaklanmasını göze alamayız, yoksa bazı insanlarımız zarar görecek."

"Vampirler mi?" Ben sordum. "Adam, Tri-Cities'i bizim için talep ettiğim için Marsilia'nın ayaklanacağını mı düşünüyor?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Warren. "Darryl bu konuda endişeli, ama Adam'ın dediğine göre, ki sanırım haklı, Marsilia buraya gelmeyi düşünen diğer vampirlere atacak küçük bir parçaya sahip olmaktan memnun olacak ve

bir süre önce yaptığı gibi ona meydan okuyabilir. Ayrıca, vampirleri biz halledebiliriz. Stefan sana karşı harekete geçmeyecektir" -neden geçmeyeceğini söylemedi; Warren Stefan'la aramızdaki bağı bilen birkaç kişiden biriydi

-"Geriye Marsilia'nın kendisi ve Wulfe kalıyor. Geri kalanlar Zack'e adil bir dövüş verecek kadar yaşlı ya da güçlü değiller."

"Peki sorun nerede?" Ben sordum. "Gri Lordlar mı?"

"Sürüyü Fae'lere karşı birleştirmek bir numara olmayacak." Warren kovboy şapkasını eğmek için uzandı ve içeride olduğumuz için dizinin üzerinde durduğunu fark edince şapka yerine kulağını ovuşturdu. Warren bina içinde şapka takmazdı çünkü bu kabalıktı. Ayrıca iyi bir dilbilgisiyle konuşma konusunda da gayet yetenekliydi, sadece her zaman buna zahmet etmezdi. "Fae'ler kendilerini sevimsiz gösterme konusunda oldukça iyiler - Zee ve Tad hariç."

"Tad hariç," dedim. "Zee istediği zaman en iyileri kadar iğrenç olabiliyor." Ama ben hâlâ ne dediğini anlamaya çalışıyordum ve anladım. "Oh kutsal vay canına. Vay canına. Oops."

Warren gülümsedi. "Gördün mü, işe koyulduğunda bunu düşüneceğini biliyordum. Ama yardımı olacaksa, Adam o tencerenin Darryl ve Zack trolle yüzleşmek için atladıklarında kaynadığını düşünüyor."

"Bran," dedim. "Bran çok kızacak."

"Evet, hanımefendi," dedi.

"Charles Arizona'da o canavarı hakladıktan sonra işleri yoluna koydu," dedim. Öfke, Bran'in ne olacağına dair bir fikir bile vermiyordu.

"Yaklaşık yirmi dakika önce ulusal basında haber çıktığında haberi alacağını düşündük."

"Ulusal haberler," dedim.

Hayali şapkasını bana doğru eğdi. "Evet, hanımefendi. Yerel polislerimizden biri Muhabirler, yürüyen asanızın üzerinde ve altında yanan ateşli mühürlerle birlikte beyanınızı kameraya çekecek kadar yakındı."

Nefesimi içime çektim. Bu benim hatam değildi. En azından, hepsi benim hatam değildi. Kasabamda bir trolü serbest bırakan Fae'lerin suçuydu.

O trolü polise bırakmamızın imkânı yoktu. Trolün görünüşü benim etkileme kabiliyetimin dışındaydı, dolayısıyla bu benim hatam değildi. Yine de kendimi suçlu hissettim.

"Peki Bran'ın Adam'ın aniden, elini kolunu sallayarak koruma ilan etmesiyle ne ilgisi var?" diye sordum.

"Bir dakika bekle," dedi Warren. "Bunu yazdı çünkü her şeyi berbat edebileceğimden endişeleniyordu." Kalçasını sandalyeden kaldırdı ve kot pantolonunun arka cebini karıştırdı. "İşte burada." Bana daha iyi günler görmüş üçe beşlik bir kart uzattı. Cebine sokmak için ikiye katlamıştı ve üzerine Adam'ın kanı bulaşmıştı. İki tarafında da yazı vardı.

Küçük, düzgün mühendislerin blok harfleriyle okudum:

1. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum.
2. Bran'a karşı mücadele edeceksek sürüde herhangi bir konuda anlaşmazlık çıkmasına izin veremem. Eğer dostuma saygısızlık ediyorlarsa bana bağlı değiller. Bran için önemli olan bana sadık olmaları.
3. Diğer tüm sürüler şimdi ne yapacaklarına karar vermek zorunda kalacaklar. Eğer bizim örneğimizi takip etmezlerse, zayıf görünecekler. Bu konuda bizim örneğimizi takip ederlerse Bölgeler gerçekten bizim bölgelerimiz, sürümüzde başlayan diğer değişiklikleri takip edecekler, edecekler mi, etmeyecekler mi? Bunun gerçekleşmesi için birlik olmalıyız.
4. Bran gevşese bile, Fae gevşemeyecek. Zee ile biraz konuştum. Aiden'ı istiyorlar. Nazik olmayacaklar ve Aiden onları kızdıracak hiçbir şey yapmadı, ama bu onu işkenceden ya da daha kötüsünden kurtarmayacak. Sırf benim için daha kolay olacak diye birini işkence için teslim etmeye hazır değilim. Burada da sürünün bölünmesini göze alamayız.

Kartı ters çevirdim. Bu taraftaki yazı farklıydı, daha köşeli, daha büyüktü ve kalem kartın yüzeyini kazmıştı.

5. En önemlisi de. Seni seviyorum. Ve seninle birlikte durmaktan bıktım. benim sürüm sana saygısızlık etmenin kabul edilebilir olduğunu düşünürken. Benden bu kadar.

Son "bitti "den sonra "özür dilerim" yazmıştı ama üzeri çizilmişti. Belli ki üzgün değildi.

Warren karta dokundu. "Kürek kemiğini ikinci kez kırmak zorunda kaldıktan sonra yazdığı arka yüz. Görünüşe göre ilk seferinde yaptığımız tek şey kılcal bir kırığı yanlışı yerde tam bir kırığa dönüştürmek olmuş. Bu yüzden Zee'yi getirdik. Çekiç kullanmada hepimizden daha iyidir."

İrkildim. "Orada olmama izin vermeliydi," dedim.

"Güçlü olmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı," dedi Warren. "Sen orada olursan güçlülük illüzyonunu sürdüremeyeceğinden korkuyordu."

Kartı ön cebime soktum. "Sen kazandın," dedim. "Beyanı konusunda ona bağırmayacağım. Son kısmı eklememiş olsaydın bile bağırmazdım."

Warren uzun parmaklı elini enseme doladı ve başımın üstünü öpebilmek için beni kendine doğru çekti. "Devam et ve bağır onu," dedi. "O serttir, aldırılmaz. Sadece gitme, o zaman iyi olacaktır."

"Onu bu yüzden terk etmezdim," dedim, hakarete uğramış hissederek. Sonra yüzümü ovuşturdum. "Sadece... Warren, ben kurtadamlarla birlikte büyüdüm. Bran'ın eşi Leah hakkında kimsenin kötü bir şey söylemesine izin verilmeyen Marrok'un sürüsündeki kurtların arasında büyüdüm. Bazen hala gecenin bir yarısı uyanıp Ben'den öğrendiğim cümleleri ona yöneltiyorum çünkü artık bunu yapabiliyorum."

Warren, "Adam bana Leah ile yaşadığın deneyimin Adam'ın tutumu konusunda seni daha da kızdıracağını söyledi," dedi. "Leah ile tanıştım ve Ben'in ağzından çıkabilecek en kötü sözleri hak ediyor. Adam seni Leah'nın yerine koymanın seni mutlu etmeyeceğini biliyordu."

Kabul etmek için ağzımı açtım ama dürüstlük beni durdurdu. "Bu olacak rütbe," dedim. "Ama benim için sorun yok." Kanlı nota baktım. "Bu

Bu yüzden onu terk edebileceğimi düşünmesi ve bunun bedelini ödeyecek olması." Dişlerimi sıktım. "Aptal."

Warren sırtıttı ve şapkasıyla bacağına vurdu. "Ona boşuna endişelendiğini söyledim. Eğer burada iyiysen, Kyle'ı alıp eve gideceğim. Yarın yeni bir müşteriyle toplantısı var. Yirmi beş yıldır evli olan bir çift. En küçük çocukları liseden yeni mezun olmuş. Sanırım bunu bekliyorlardı."

"Üzücü," dedim.

Bilge gözlerle bana baktı. "Mutluluğu yakalayabildiğin yerde yakala," dedi. "Nadiren sürer - tabii keder de öyle, değil mi?"



TOPLANTI ODASINDAN ÇIKTIM VE KAÇAMAK BAKIŞLARI GÖRMEZDEN **GELDİM**. merdivenlerden inerken yolumu hedefledi. Adam bizim evde olmayacaktı. yatak odası- oraya çatışma getirmemeye çalıştı. Onun ve benim mizacım göz önüne alındığında, bunda sadece kısmen başarılı oldu. Ama denedi.

O da kurtların arasında oyalanmak istemezdi, çıkışından sonra değil. Fermanını kendi başlarına sindirmelerine izin verecekti. Kurtlardan bahsetmişken, etrafıma bakacak kadar kendime geldiğimde, sürünün hâlâ burada olduğunu gördüm. Son zamanlarda bazıları toplantılardan sonra oyalanıyor, aşağı inip bilgisayar oyunu oynamayı ya da sohbet etmek için kalmayı tercih ediyordu. Oyalanıyorlardı, sohbet ediyorlardı (özellikle benim hakkımda değil) ve eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa, oyun oynuyorlardı

Alt kattaki bilgisayarlar. Ama neredeyse hiç kimse evine gitmemişti.

Bunu bir an düşündüm. Elbette kimse eve gitmiyordu, evimizi hedef haline getirmiştik ve buradaki herkesi güvende tutmak için sürüye ihtiyacımız vardı.

"Zack nerede?" Duvara yaslanmış, sarkık bir kâğıt tabakta tuttuğu birkaç hamburger artığını mideye indirmekte olan Ben'e sordum.

Yutkundu ve ağzını açmadan önce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Uyuyor. Tad, bu gece uyuyabileceği başka bir yerden daha sessiz olacağı için odasındaki yatağın yarısını almasını önerdi."

Ben'in söylediği tam olarak bu değildi, ama bunun bir savunma mekanizması olduğunu anladığımdan beri küfürleri görmezden gelmekte ustalaşmıştım. Bazen beni gerçekten yaratıcı bir şeyle yakalıyordu.

"Peki ya misafirimiz?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Sanırım o da yatmaya gitti. Ama açıkçası Mercy, umurumda değil, değil mi? Ona sığınma hakkı vereceğimize söz verdik, ama bir fahişenin yatağındaki sinek gibi etrafta dolalmazsa, o zaman sanırım paçayı kurtardık."

Bundan emin değildim ama köprüdeki tepkisinden, Aiden'ın hâlâ güvendeneyken kaçmayacağından oldukça emindim.

"Adam?"

Ben bana sıırttı. "Ofisinde."

Tabii ki öyleydi. Çünkü o bir korkak değildi, benimle dövüşmekten korkmuyordu. Warren'ı benimle konuşmak için terk etmesinin tek nedeni Bran'le yüzleşebilmektir.

Adam'ın ofisinin kapısını çaldım. Adam'ın ofisi çoğunlukla ses geçirmezdi. Bu da içeriden bir şey duymak için kapıya yaslanmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Kim?" diye sordu.

"Kim olduğunu biliyorsun," dedim

ona. "İçeri gel."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Beklediğimin aksine telefonda değildi. Bu iyiydi, çünkü ona hâlâ söyleyecek birkaç şeyim vardı.

"Birinin bizi bölmekten mi korkuyorsun?" Adam sordu, yüzü kibarca temkinliydi. "Kaçmanızdan korkuyorum," dedim ona ciddiyetle. "Öyle görünüyor. Senin söylediklerine bakılırsa Warren'a söyledim. Ve Darryl'e. Ve Zack'e. Ve Zack."

Biraz kızardı. "Bunu söyledim çünkü-"

"Çünkü sürüyle benim arama girersen kaçacağımın korktun," dedim.

Kollarını kavuşturdu ve mutsuz

görünüyordu. Sorun değildi. Ben de ona

karşı mutsuzdum.

"Çünkü," dedim sert bir ironiyle, "işler sarpa sardığında çekip gitmeyeceğime güvenemezsin. Çünkü ne zaman kavga etsek kaçıp yaralarımı sarıyorum. Çünkü kabul etmediğim bir şey yaparsan -ki buna geri döneceğiz- seni terk eder ve eski karının yaptığı gibi kendimi bulmaya çalışırım."

"Çünkü," dedi Adam dikkatle, "Bran bana eğer sana Christy'ye davrandığım gibi davranırsam senin de beni terk edeceğini söyledi. Belki o gün ya da ondan sonraki gün değil ama eninde sonunda seni sarmaya çalıştığım zincirlerden kurtulacaktın, bu seni korumak için olsa bile."

Donup kaldım. Kaşımı kaldırdım. "Bran beni gerçekten eski karınla mı kıyasladı, yoksa bunu senin yerine ona kızayım diye mi söylüyorsun?"

"Bunu yapar mıydım?" diye sordu.

Gözlerimi ona diktim. "Bir kalp atışında, yapardın."

Güldü.

"Tamam," dedi. "Bunu hak ettim. Ama bunlar tam olarak onun sözleriydi."

Derin bir nefes aldım. "Bu ilişkide ikimiz varız, Adam. Ben seni seviyorum. Eğer benim katılmadığım ama senin için gerekli olan bir kural koyman gerekiyorsa, uzlaşabilirim." Derin bir nefes aldım çünkü gerçekten ama gerçekten yayınladığı yayın yasağı emrinden hoşlanmamıştı. "Bu gece sürüye koyduğunuz yasayla yaşayabilirim, hoşuma gitmiyor. Ama başa çıkabilirim ve onlar da öyle yapacak." Tıpkı Bran'ın sürüsünün karısı Leah'ya yaptığı gibi. Bran'ın sürüsüyle yaşarken ondan nefret ederdim. Ama yüzüne karşı asla saygısızlık etmedim.

Adam rahatladı.

"Elbette," dedim, "kırık omzunun ilk tedavisinin ne kadar kötü gittiğini bana söylememek başını gerçekten derde sokabilir. Ama ilk seferde işe yaramadığı için omzunu iki kez kırmak zorunda kalmak gibi bir şeyi benden asla saklamaya çalışmazsın, değil mi? Çünkü bu konuda çok ama çok sinirleneceğimi biliyorsun."

Bana baktı.

Elimi kalça hizasında kaldırdım. "İşte benim sinirlilik seviyem İhtiyacım olmadığı halde biri beni korumak için atlıyor." Bunu düşündüm ve elim dizime gelene kadar eğildim. "Hayır. Benim kızgınlık seviyem burada. Kızgınlık seviyem burada"-kalçamda-"beni uyarmadan bunu yaptığında. Kızgınlık seviyem burada"-elim gözlerime götürdüm-"beni ilgilendiren bir şeyden uzak tuttuğunda. Eski karının sapığı beni öldürmeye çalıştıktan sonra hastaneye düştüğümde" -o deli bir volkan tanrısıydı, dükkanımı yok eden ve arkadaşım Joel'i bir tibicena'ya dönüştürenle aynıydı- "seni öldürmeye çalışmıyordum. Herkesin seni uzak tutmasını sağla çünkü beni dayak yemiş halde görmek seni kötü hissettirebilir."

"Ölüyordun," dedi Adam. "Başka seçeneğin yoktu." Ama yüzü gergindi. Ölüme ne kadar yaklaştığının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

"Evet," diye tersledim. "Ve eğer beni tekrar uzak tutarsan, tek *umudun* Bunu öğrendiğimde ölmüş olacaksın."

Kesinlikle ciddiye dim. Öfkemin gücü beni şaşırttı.

Adam benimdi. Ben onun yanına aittim, aptal bir barbekü hazırlamaya değil. Beni göndermişti ve ben de ona izin vermişim çünkü sürüyü Fae'lerle, vampirlerle ve bir sürü başka insanla karşı karşıya getirdiğim için

kendimi suçlu hissediyordum.

Tri-Cities'in bizim bölgemiz olduğunu söylememe alınabilecek insanlar ve olmayanlar. Muhtemelen en çok kızdığım kişi kendimdim ama Adam onun yerine iyi bir yedekti.

Bilgisayarın zili çaldı.

Etrafta dolaştım ve Skype'ın açık olduğunu gördüm ve ANSWER'a bastım Düşme.

Bran ortaya çıktı, gözleri öfkelenildiğinde olduğu gibi yarı kapalı bir şekilde.

"Şimdi olmaz," dedim ona. "Adam ve ben aptalca bir konuda kavga ediyoruz. Doktor oğlunuz Avrupa'da koşturduğu için lanet olası demir öpen bir fae omzunu kırmak zorunda kaldığında bunu arkadaşlarına söylemeyen kurtlar. Bazı yetkin EMT'lerimiz var, ancak EMT'ler kemik işine uygun değiller - omzunu yanlış kırarak bunu kanıtladılar. Bize müsaade edin. Burada işimiz bittiğinde sizi tekrar arayacağım."

"Mer-"

Telefonu kapatmak için düğmeye bastım ve gülmekte olan Adam'a döndüm. Gülüyordu. Bu yaptığı son şey olacaktı.

"Bu ikimizin de yapacağı son şey olabilir," diye cevap verdi ve bu son şeyi yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Bran gerçekten asıldığım için minnettarım." Ayıldı. "Aptal olduğumu iddia ediyorum," dedi. "Ve gururlu. Kendimi savunmam gerekirse, oldukça kötü yaralanmıştım ve kimse omzunun kırılmasını istemez. Aslında bugün üç kez, ilkini sayarsan bir tane."

"Dört," dedim zıplayıp masasına oturarak. "Çünkü Warren, girişimlerinin başarısız olmasının nedeninin sende de bilmedikleri bir kılcal çatlak olması olduğunu söyledi. Bir saat sonra kılcal bir çatlak olması, ilk başta bir kırılma olduğunu gösterir."

"Dört," dedi. Klavyesini ve faresini kenara çekti, sonra beni masanın üzerinde yanlamasına kaydırarak tam karşısına oturttu, bir bacağımlı onunkinin iki yanına koydu. "Ve bu gece ne yapmam gerektiği konusunda endişeliydim. Eğer düşünmezsem, omzum da dahil olmak üzere hiçbir şeyin işe yaramasını sağlayamazdım. Ve eğer sen o odadaysan, çok net düşünemeyecektim."

"Zee'yi revire götürürsen, yaralarına birinin bakmasına izin vermesi için onu ikna edebilirsin," dedim düşünceli bir şekilde. "Yaptın mı?"

"Söyleyemem," dedi. "Yardım edemeyeceğimiz kadar kötü olmadığı sürece birine bir şey için söz verdim."

Ben bir şey söylemedim.

"O sert bir demirci," dedi Adam. "Ama ona gerçekten saldırdılar." Kötü, diye düşündüm, ama Darryl ve Warren'ın sağlayabileceğinden daha fazla yardıma ihtiyaç duyacak kadar kötü değil. "Ne olursa olsun, Tad'i rahat bıraktılar. Zee onları Tad'in kırılgan olduğuna ikna etmeyi başardı ve insanlar hakkında onu öldürmeden işkence edecek kadar bilgi sahibi değiller." Adam soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ama Zee'ye -kendi içlerinden birine- yaptıkları şey, Aiden'a sığınma teklifinizin arkasında durmamı sağlıyor."

"İkinizin de bu felakette aynı tarafta olduğunuzu bilmek güzel," dedi bir ses.

Kıpırdandım ve kendimi Adam'ın kucağında buldum. Beni yakaladı ve yardım etti. Kucağında pek de onurlu olmayan bir poz vermeyi başardı ama yine de gideceğim yerden daha iyiydi.

"İyi akşamlar, Mercy. Adam," dedi Bran Adam'ın bilgisayar ekranından. Her zamanki Skype ekranlarından hiçbirisi yoktu; sadece Bran'ın yüzü vardı. "Kibarlık kibarlar içindir."

"Teşekkürler Charles," dedim. "Her zaman bilgisayarının becerileri hala son teknoloji. Ve iyi akşamlar, Bran." Burnumu kırıştırdım. "Nezaket kibarlar için midir? Gerçekten mi? Bunu bir falda mı buldun? Kurabiye?" Bran ve Charles'ın önünde Adam'ın kucağında kendimi garip hissettim ama kaymaya başladığımda Adam beni olduğum yerde tuttu.

"Rica ederim," dedi Charles'ın sesi bilgisayar ekranının diğer tarafından bir yerden. Sesinden anlamak imkânsızdı ama sanırım onu eğlendirmiştim.

"Annemin deyimi aslında. Ama bu kelimelerle değil. İngilizce konuşmazdı," dedi Bran çok yumuşak bir sesle. Bran'ın annesinden sadece ciddi şekilde mutsuz olduğunda bahsetmesi dışında annesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Bitirdin mi Mercy?"

Adam kucağında kalmamı istiyorsa, bunun için bir nedeni vardı. Ancak, kocamın kucağında otururken öfkeli bir Bran ile uğraşmak gerçekten garip hissettirdi. Yine de Adam'ın içgüdülerine güveniyordum, bu yüzden savunmamızı yapmak için olduğum yerde kaldım. Ve en iyi savunma iyi bir hücumdur, değil mi?

"Gerçekten de insan nüfusunun yoğun olduğu bir merkezde bir trolü serbest bırakmamızı mı tercih ederdin?" diye sordum. Eğer kızacaksa, kızgınlığını ait olduğu yere yöneltecekti. Bana. "Sanki bir trolün Missoula'da elini kolunu sallayarak araba fırlatmasına izin verecekmişsin gibi?"

Adam yanağımdan öptü ve ben de anladım. Bran'in bana kızacağından endişeleniyordu ve Bran'in bizim bir takım olduğumuzu hatırlamasını istiyordu. Küçük bir PDA'nın yardımcı olacağını düşündüyse, bunu yapmasına izin vermeye hazırdım.

"İstediğin zaman durabilirsin Mercy," dedi Adam. "Beni kurtarmak için devreye girmen her ne kadar hoşuma gitse de, bu sadece gereksiz değil, muhtemelen geri tepecek."

Dikkatini Bran'e çevirdi. "Kennewick'ten bir telefon aldık. Bir trol için yardımımıza ihtiyaçları olduğunu söylediler. Bundan daha fazlası olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Zaten orada iki kurt vardı, ben de diğer sürü üyesini ve Mercy'yi aldım ve içeri girdik."

Bran burun kemiğini sıktı. "Tabii ki yaptın." Arkasında biri homurdandı.

"Devam et," dedi Bran.

"Sana e-posta ile gönderdiğim bir video var. İzledin mi?"

"Ulusal haberlere çıktı," dedi Bran. "Şimdiden beş kez izledim."

Adam başını salladı. "Tamam o zaman. Mercy ve Zack'in kendi hayatlarını tehlikeye atarak bir kadını ve bebeğini kurtardıklarını gördünüz. Darryl'in köprüden atıldığını, zarar vermediği endişeli vatandaşlar tarafından çıkarıldığını ve trolle biraz daha savaşmak için koşarak geri döndüğünü gördünüz. "Kahramanca çabalar" tekrar tekrar duyduğum bir ifadeydi. Polis şefi, 'Daha fazla can kaybı olmadan o şeyi durduramazdık,' dedi. 'Bir sürü insanı kurtaran Adam Hauptman ve kurtadamlarına minnettarız' dedi."

"Köprünün faturasını alana kadar bekle," diye mırıldandı Charles, Bran'in omzunun üzerinden gönderdiği sinirli bir bakışla.

Charles'ın Bran'ı sakinleştirmeye çalıştığını fark ettim. Başımı salladım. Birinin kucağına yayılmışken ağırbaşlı olmak zordu ama denedim. "Faturayı Fae'lere gönderecekler."

"Eğer bunu onlara verecek bir fae bulabilirlerse," dedi

Charles. "Kurtadamlar Fae'lerle savaşıyor," dedi Bran.

Sessizlik çöktü.

"Altı aydır bunun olmasını engellemeye çalışıyorum." Bran'in sesinde nadir görülen bir hırıltı vardı. "*Bunun* olmasını engellemek için."

Charles, "Tarafsız olmak işe yaramıyor," dedi. "Müttefiklerinizin zulüm yaptığını ve hiçbir şey yapmadığını izlediğinizde, kim daha kınanır? Tecavüz eden ve yağmalayanlar mı yoksa bunu durdurabilecekken hiçbir şey yapmayanlar mı?"

"Büyükbabandan yanlış alıntı yapıyorsun," dedi Bran. "Ve başıma yeterince bela açtın. En azından Arizona'daki o fae lordunu avladığında bize karşı ilk darbeyi fae'lerin vurduğunu iddia edebilirdik. Burada ise açıkça saldırgan taraf biziz."

Derin bir nefes aldı, çenesini kaldırdı ve Adam'a baktı; Adam da ona bakıyordu ama bakışlarını kaçırmamak için gösterdiği çabanın nabzını hissedebiliyordum.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Bran ve Adam'a değil bana bakıyordu. "Bölgeni savun."

"O kısmı duydun," dedim, kıvrınmamak için kendimi zor tutarak. Geriye dönüp baktığımda, konuşmamın *Kleopatra*, *On Emir* ya da Hollywood'un abartılı oyunculuğu azaltmaya karar vermesinden önce geçen yüzyılın ortalarından kalma diğer epik filmlerden birinin setinde evde olabileceğine pişman oldum. Daha *Kirli Harry* gibi bir şey yapabilirdim ve aynı derecede etkili ve daha az utanç verici olabilirdi.

"Bütün öğleden sonra haber kanallarında çeşitli kesintilerle yayınlandı," dedi Charles. "CNN'in yarın için planladığı özel bir programda, 'kendi bölgelerinde yaşayan insanları koruyan' fae ve kurtadam sürüsü ele alınacak. Tırnak içinde."

Bran masasının üstüne vurdu. "Siz ikiniz, Mercy'nin sözlerini destekleyip destekleyemeyeceğinize bakın. Fae'ler çağırdığında tutacağınız bölge. Küçük bir ihtimal de olsa, bu savaşın Fae'ler arasında çıkmasını engelleyebilirim.

kurtadamlar ve fae'ler. Bölgemizi her zaman fae'lerden koruduğumuza dair bir iddia var - bu sadece beş yüz yıldır insanlara karşı harekete geçmedikleri için geçerli olan bir kurgu." Dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Eğer başarılı olursan, diğerlerini de ikna etmek zorunda kalacağım. Fae'lere yakın yaşayan alfalar da aynı şeyi yapmak için çekinceler koyuyor - sadece iki tane var." Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapatarak düşünmeye başladı. Gözlerini tekrar açtığında öfkesi geçmişti ama yüz ifadesinde güvenmediğim bir sertlik vardı. "Adam, yirmi dört saat sonra o çocuğun gitmesine izin verirsen ve başına bir şey gelirse, tüm iyi tanıtımın kolayca sana karşı dönebileceğini unutma."

Adam başını salladı, vücudu kaskatı kesilmişti. Okuyamadığım bir şeyler oluyordu, Adam ve Bran arasında sert ve gergin bir şeyler. Bu konuşma hakkında içimde kötü bir his vardı.

"Sürünüz Alfalarım arasında düşmanlar yarattı," dedi Bran. "Değişim yaşlı kurtlar için kolay değildir. Sizin bunu tüm kalbinizle benimsemeniz

Çok fazla çatışma var ve eskiler öfkelerini tam olarak nereye yönelteceklerini biliyorlar. Sürü dışından, Adam, diğer Alfalardan liderliğine karşı bazı meydan okumalar beklemelisin."

Bu o kadar sıra dışıydı ki neredeyse hiç duyulmamıştı. Dışarıdan gelen meydan okumalar genellikle kendi başlarına bir sürüye kabul edilemeyecek kadar baskın olan yalnız kurtlardan gelirdi. Bran'in başarılı yönetiminin sırlarından biri, yalnız kurtları takip etmeye çalışması ve onlara faydalı olabilecekleri yerler bulması, hatta ihtiyaçlarını karşılamak için yeni sürüler inşa etmesiydi. Bu hepsini, hatta çoğunu kurtarmadı ama yardımcı oldu.

Bir Alfa diğerine yalnızca iki sürü birbirine çok yakın olduğunda ya da bir Alfa'nın diğerine karşı kişisel bir kan davası olduğunda meydan okurdu. Böyle

Savaşların teke tek olması gerekiyordu, ancak tarihsel olarak konuşmak gerekirse, bir Alfa tamamen işe yaramaz değilse, sürüsü de onun için savaşırdı. Çoğu zaman her iki Alfa ve her iki sürünün çoğu savaşta ölürdü.

"Farkındayım," dedi Adam.

Bran'in yaptığı şeylerden biri de sürüler arasındaki kavgaları neredeyse tamamen ortadan kaldırmaktı. Gerçek bir çatışmanın ilk belirtisinde Charles'ı dışarı gönderirdi ve kurtadamların hiçbiri Charles'ın işlerinin ortasına düşmesini istemezdi. Eğer bir Alfa'nın provokasyon olmaksızın özgürce hareket ettiğini düşünürse, muhtemelen o Alfa'yı ortadan kaldırırdı. Bildiğim kadarıyla bunu birkaç kez yapmıştı ve daha uzun hafızaları olan kurtadamların başka zamanları da bileceklerini umuyordum.

Peki Bran neden şimdi bir uyarı yayınlıyordu?

Bran alçak bir sesle, "Bildirisini gerçek kıl," dedi. "Bazı yerleri güvenli hale getirmek için bize gerekçe ver. Canavar olduğumuz kadar kahraman da olalım." Sonra bana baktı. "Ve bunu tam ölçekli bir savaşa dönüştürmeyin."

"Elinden bir şey gelmediği sürece," diye mırıldandı Charles. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Bran.

"Öyle," diye kabul etti Adam.

İkisi bir süre birbirlerine baktıktan sonra Bran şöyle dedi: "Seni ve sürünü reddediyorum. Sen benden ve benim sürümden ayrısın."

Sürü bağlarına bir şey oldu, ürpertici bir acı başıma doğru kaydı ve bir an sonra kayboldu. Adam'a daha sert vurdu; derin bir nefes aldı ve tüm vücudu hafif bir ter içinde kaldı.

Bran'ın gözleri benimkilere takıldı. Bir şeyler söylemeye başladı, sonra başını salladı.

Monitör bir anlığına karardı, ardından tanıdık Skype ekranı yeniden belirdi.

"Bunu yapmak zorundaydı," dedi Adam. "Yoksa kurtadamlar ve fae'ler arasında bir savaş çıkabilirdi. Önümüzü keserek, bizi başıboş bir sürü haline getirerek, bunun yerel bir mesele olarak kalmasını sağladı. Diğer sürülere ve fae'lere derhal haber vermesini beklemeliyiz, yoksa bunun bir anlamı olmazdı."

Bekledi, sonra yumuşak bir sesle, "Mercy, bunu yapmak zorundaydı," dedi. "Elbette yapmak zorundaydı," dedim, hâlâ Adam'ın kucağında donup kalmıştım.

Yana doğru eğildi ve masasından cep telefonunu aldı. Ayağa kalkmaya başladım ama kolu ortama dolandı. Telefonda bir tuşa bastı.

"Evet," dedi Darryl.

"Kendi başımızayız," dedi Adam ona.

"Bunu hissettim," dedi Darryl, "ve sen bizi uyardın. Sürüye haber vereceğim." "Onlara isterlerse gidebileceklerini söyle," dedi.

Darryl güldü. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Bu geceki performansınızdan sonra, Warren'ın dediği gibi, bir levye ve bir kova dolusu dinamitle bile kimseyi bu paketten çıkaramazsınız. Endişelenmeyin, biz hallederiz."

Adam bağlantıyı kesti ve telefonu masaya geri koydu.

"Sanırım," dedim, sesim istediğimden daha titrekti, "sürünün zincirini çekmeniz iyi bir şey. Eğer dünyaya karşı biz olacaksak, birbirimiz yerine hepimiz düşmanla savaşırsak iyi olur."

Midem tekmelenmiş gibi hissediyordum. Bran benim babam değildi, üvey babam bile değildi ama beni aynı şekilde yetiştirmişti. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Olabileceğini düşünmüştüm." Adam koltuğuna yaslanıp gevşedi ve beni kendine daha sıkı çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Senin hatan değil," dedi.

"Uhm." Olayların gelişimini tekrar gözden geçirdim. "Evet, öyle."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Fae'lere haber vermemiş olsaydınız, sonra ne yaparlardı? Kasabamızı avlamalarına izin vermeye niyetim yok." Durakladı. Üç Şehir, üç kasaba ve onların hemen karşısında yer alan bir sürü küçük kasabadan oluşuyor. "Kasabalar. Bizim kasabalarımız." Hırladı ve ben de sempatik bir ses çıkardım. Sonunda "Bizim bölgemiz" dedi. Kulağa doğru geliyordu.

Bran beni bırakabilirdi ama Adam bunu asla yapmazdı. Adam benimdi, ben de onun. Bazen son zamanlarda yaptığım tüm bu aidiyetlerden biraz rahatsız oluyordum: Adam'a, Jesse'ye, sürüye ait olmak ve karşılığında onların da bana ait olması. Garip bir şekilde, onlara bakmanın getirdiği sorumluluklar beni hiç rahatsız etmiyordu; sadece onlara bakılıyor olmak beni klostrofobik tepkiler. Hayatımın çoğunu bağımsız olarak geçirmiştım ve onları ne kadar seversem seveyim, başka insanlara hesap vermek zorunda kalmak çaba gerektiriyordu. Onu sevmek.

Şu anda, ait olmak yalnız olmaktan çok daha iyi hissettiriyordu. Bran beni en son terk ettiğinde yalnızdım.

"Bana kızgınlığın bitti mi?" Adam sordu. Konuyu benim için değiştiriyordu, biliyordum. Bran hakkında söylenecek başka bir şey yoktu.

"Sana gerçekten kızgın değildim," dedim ona. Bu bir yalan değildi, çünkü gerçekten kızdığım kendimdim. "Gerçekten kızgın olsaydım bilirdin."

"İyi vakit geçirmek için ara-" dedi, sulu bir kahkaha attım ve alnımı omzuna dayadım - onun iyi omzuna.

Eski VW hala bu evin arka bahçesine bakıyor ve her geçen gün daha da itibarsız görünüyordu. Bir keresinde Adam onu çektirmekle tehdit etti ve Jesse -ben değil- ona bunun kötü bir fikir olduğunu ciddi bir şekilde söyledi.

"Mercy sana bu şekilde eziyet ettiği sürece," demişti babasına, "nereden geldiğini bileceksin. Eğer şimdi ondan kurtulursan, neye dikkat etmen gerektiğini asla bilemezsin."

"Geçen hafta sandığa çizdiği tavşanı çok sevdiği için onu saklamak istiyor," dedim.

Adam güldü ve enkaz olduğu yerde kaldı, üzerinde "İyi vakit geçirmek için arayın" yazıyordu ve Adam'ın telefon numarası (arka bahçemizde) herkesin görebileceği şekilde üzerine yazılmıştı.

"Sana kızgın değilim," dedim ona. "Ama tekrar incindiğinde beni kendinden uzak tutmaya çalışırsan, hiç beklemediğin bir anda seni alaşağı edeceğimi bilmelisin."

"Cidden," dedi, "işe yaramasını beklemiyordum."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Belki de revirde peşine düşmediğimde hayal kırıklığına uğrattığım tek kişi ben değildim. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum," dedim. "Yani, sen sürüyü koruyamadığında ne yaptığıma bir bak. Fae'lerin peşine bir *trol* gönderdiği bir çocuğu korumayı kabul ettim,

Ve her şeyi bitirmek için tüm dünyaya Tri-Cities'i kimden ve ne olursa olsun koruyacağımızı söyledim. Sakinleşmek için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Daha sonra Warren'la konuşana kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim - yeterince kötü olduğunu bilsem de. Bilseydim, ne kadar haklı olursa olsun, öfkenin beni uzak tutmasına izin vermezdim."

"Kızdığımı düşündüğün için mi uzak durdun?" dedi, kendini beğenmiş bir sesle. Bu incinmekten daha iyiydi.

"Uzak durdum çünkü sen uzak durmamı istedin," diye hırladım ona. "Bu bir daha olmayacak."

Bana sıkıca sarıldı. "Güzel," dedi, sesi saçlarımda boğuklaşıyordu. "Bir daha olmasına izin verme."

"İyi olacağız, değil mi?" Dedim. Başka birinin kucağında oturuyor olsaydım, sesimin bu kadar az çıkmasından utanırdım.

"Sen ve ben," dedi, "her zaman iyi olacağız. Daha fazlası için söz veremem."

"Ben de," dedim ona. "Peki Aiden konusunda ne yapacağız?"

—

BELLİ Kİ YAPABİLECEĞİMİZ TEK ŞEY UYUMASINA İZİN VERMEKTİ.

Tad dinlenme odasında, kilitli değil kapalı olan kilitli oda kapısının hemen önünde yerde oturuyordu. Cookie yanına kıvrılmış, uyuyordu. Bacaklarını önünde çaprazlamıştı ve ellerinde hırpalanmış bir dizüstü bilgisayar vardı. Kulaklığı takılıydı ve parmakları klavyede kastanyet sesleri çıkarıyordu. Ağzı sessizce hareket ediyordu. Dudaklarını okuyarak ve bazı tahminlerde bulunarak şöyle diyordu: "Hadi, hadi, hadi. Ben hallederim, gördün mü? Ve boom, boom, boom. İşte böyle, enayiler. Aynen böyle."

"Başarılı mı?" Adam sordu.

Tad başını kaldırdı. Bir an için yüzü kasvetli ve ... yaşlıydı. Sonra maskesi geri geldi. "Emin olabilirsiniz. Sizinle oynamayı gerçekten özledim" -sesini yükseltti- "çocuklar." Kendi dizüstü bilgisayarlarına odaklanmış insanların bulunduğu odada evrensel ama dostça bir inilti yankılandı, kuru saunadaki kediler gibi çeşitli koltuk ve kanepelerin üzerine yayılmışlardı, gevşek ve mutluydular.

"Ve hepsi benden önce öldüler büyüklük, kabuk bağlamış yaşlılar," dedi. "En büyük korsan kim?"

"Ben," diye ilan etti Paul. "CAGCTDPBT'nin kralı. ISTDPBF'nin hükümdarı." CAGCTDPBT ve ISTDPBF grubun en sevdiği bilgisayar oyunlarıydı. Başlıklar ve Altın Korseler: Korkunç Korsan'ın Ganimetleri Üç ve Anında Ganimetler: Korkunç Korsan'ın Ganimetleri Dört. "Çok konuşuyorsun ve artık öldün, seni aşağılık güverte temizlikçisi. Tuzlu özlemleri olan bir kara işçisinden başka bir şey değilsin. Yarr harr ve yohoho."

"Argh, verily, argh!" diye koro halinde söyleniyordu dinlenme odası sakinleri, ancak hiçbir bakışlarını monitörlerinden kaldırmıyordu. Cookie uyandı ve birkaç kez havladı.

Tad dizüstü bilgisayarına baktı ve kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Kimse balık yumurtalarına gömülerek ölmemeli."

Tekrar bize baktı. "Jesse odasında - 'ev ödevi hiçbir kadını beklemez' gibi bir şeyler söyledi ve kapıyı kapattı. Aiden'a göz kulak olmanın faydalı olacağına karar verdim. Ama barbeküden sonra etrafta dolaşıp sonra da buraya çekildi. Sanırım şu anda uyuyor." Kaşlarını çatarak klavyesine baktı, kendi kendine tartışıyordu. Sonra şöyle dedi: "Pencere demirlerini kilitledi ve on dakika sonra dışarı çıkıp kapıyı içeriden kilitledi. Oldukça ürkmüş görünüyordu ve kilitler onu daha güvende hissettirdi." Tad baktı

Aiden'ın odasının kapısını açtı ve titredi. "Underhill'de ne kadar kaldığını bilmiyorum ama kapısı kapalı dolapta uyumam için bir hafta yeterli olurdu. Orası hiç güvenli olabilecekmış gibi hissettiren bir yer değil."

Oraya bir kez gitmişim, kazara. Uzun sürmemişti ama kendimi güvende hissetmemiştim. Çömelip topuklarımın üzerinde dengede durdum, böylece başım Tad'inkiyle daha aynı hizadaydı. "Bize onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Tad başını salladı. "Fazla değil. Bizi kaçıran arkadaşın onu bize getirdi." Bekledi.

"Hangi dostum?" Ben sordum.

Tad kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

"Hangi dostum olduğunu biliyorsun," dedi Adam. "Bunu bir düşün."

Bastonu ona geri vermem karşılığında Tad ve Zee'ye yardım edeceğine söz veren bir Gri Lord vardı. Ama baston Beauclaire'de kalmamıştı, o yüzden bu pazarlığı geçersiz sayacağını düşünmüştüm. "Dostum" Beauclaire için asla kullanacağım bir kelime değildi.

"Tamam," dedim. "Hangi arkadaştan bahsettiğini biliyorum. Gerçi biraz şaşırdım çünkü-" Çünkü bastonum hâlâ bendeydi. I

Sözlerimi yuttum. Eğer Tad Beauclaire hakkında konuşmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsa, ben de onun kararına uyacaktım. Bütün sürü Beauclaire'in bastonu almak için bana geldiğini biliyordu, bu yüzden ne bastondan ne de Beauclaire'in onlara yardım etmesine neden şaşırdığımdan bahsedebilirdim.

Tad ben çalışmamı bitirene kadar bekledi. Sonra başını salladı. "Arkadaşın benimle birkaç kez konuştu. Bu yüzden, o kapıyı açtığında hazırlıklıydım.

Bana gösteri yaptırmak için babama işkence yapmadıkları zamanlarda yalnız kaldığım hücre." Nefesini içine çekti ve mırıldandı, "Öyle bakma Mercy. Kısa hayatlarının geri kalanında buna pişman olacaklar. çünkü ... hey, bu babam. Ve babamın neler yapabileceğini unuttular."

Sesinde karanlık ve Tad olmayan bir şeyler vardı. Kurtadamlarla uğraşırken buna alışmışım. Bazen konuşmanın ortasında bir değişiklik olur ve arkadaşım Warren ya da kocam Adam'la konuşmak yerine biraz daha doğrudan biriyle, küçük çakalları kahvaltıda yiyebilecek biriyle konuşurdum. Yani buna alışmışım, ama daha önce hiç bu kadar karanlık ve vahşi bir şey görmemiştim... küçük bir kardeş olarak gördüğüm, ne kadar yetkin olduğunu gizlemek için biraz palyaçoluk yapan bir adam.

Sadece bir anlığına. Sesi belli belirsiz neşeliydi: "Arkadaşın kapıyı açtı, yanında babam ve bu çocuk vardı. Bize yapabileceğinin bu kadar olduğunu ama çocuğun bizi dışarı çıkarıp yolumuza devam etmemizi sağlayabileceğini söyledi. Çocuk, Aiden, babamın ona biraz zaman kazandırması karşılığında bunu yapmayı kabul etmişti - sürünün koruması altında yirmi dört saatlik bir güvenlik. Muhtemelen senin de fark ettiğin gibi, onu buradan başka bir yere götürmek gibi gerçekten işe yarar bir şey yapıp yapamayacağını görmeyi umuyordu. Fae'lere geri dönme olasılığının çok yüksek olmadığı bir yere" - karanlık geri döndü, sadece bu kelime için- "nasıl çalıştığını görmek için onu parçalara ayırmak isteyen."

"Göreceğiz," dedi Adam, sanki Tad ona bir soru sormuş gibi. "Onun hakkında bize anlattığından çok daha fazlasını bilmemiz gerekiyor. Fae'ye burun kıvırmaktan mutsuz değilim ama bunu dönüp arkadaşlarımı arkadan bıçaklayacak biri için yapmayacağım. O kişi çaresiz bir kadın gibi görünse bile. küçük çocuk."

Tad bilgisayar ekranına baktı ve işaret parmağıyla ekrana vurdu. "Bazen onun sadece bir çocuk olmadığını hatırlamak zor oluyor, Adam. O sadece bir insandı, cadı doğmadı ya da başka bir şey. Kimse bunu nasıl yapabildiğini bilmiyor.

Fae büyüsunü onun yaptığı gibi yapamazlar, Fae'ler bile. Bunun Underhill'in yaptığı bir şey olduğunu biliyorlar ve kıskanıyorlar - sanki Underhill onlara ait olduğunu düşündükleri bir şeyi çalıp bir insana vermiş gibi."

Tad gibi, diye düşündüm. Yarı fae'lerin çoğu berbat durumdaydı, ama Tad metal büyüsu konusunda güçlü bir yeteneğe sahipti - ki bu tam kanlı fae'lerde bile nadir görülen bir şeydi. Bunu da mı kıskanıyorlardı?

Tad yüzünü ovuşturdu. "O sadece bir insan. Ama tek düşünebildiğim *Star Trek* ve 'Charlie X'."

"*Star Trek* mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Adam homurdandı. Elini omzuma koydu. "Charlie bir uzay gemisi kazasından sağ kurtulmuş ve uzaylılar tarafından kurtarılmış bir çocuk," dedi acımasızca. "Hayatta kalabilmesi için ona güçler vermişler. Ve çok uzun bir süre sonra *Atılgan* ve mürettebatı ortaya çıkıp onu kurtarıyor. Yani hayatta kalmış ve kurtarılmış ... ama tüm bu güçlere sahip olmuş ve dünyaya salınmış.

İnsan olarak büyüme deneyimi olmayan bir evren. İnsanlarla nasıl etkileşime gireceğini, biri ona 'hayır' dediğinde nasıl dinleyeceğini anlamıyor. Ve gücü nedeniyle kimse onu durduramaz. Sonunda uzaylılar gelip onu yanlarında götürmek zorunda kalırlar.

Hayatının geri kalanında tek başına - çünkü evrenin geri kalanıyla birlikte olması onun için güvenli değil."

Tad ciddiyetle başını salladı. "Şimdi, sana iyiliğinin karşılığını veren arkadaşın, bir fae için oldukça yufka yürekli. Sanırım Fae'lerin Aiden'ı bulmak için neler yapmaya hazırlandıklarını görmeye dayanamadı. Bu çocuklardan buldukları sonuncusunu geçen yıl öldürdüler. O suya dokunmuştu. Onlar

Aiden'a suya dokunan çocuğun deli olduğunu söylemiş ama arkadaşının bana anlattığına göre Underhill'den çıktığında deli değilmiş. Bu daha sonra oldu." Bir nefes aldı. "Arkadaşının bu çocuğun nasıl biri olduğu hakkında senden ya da benden daha fazla şey bildiğini sanmıyorum. Sanırım onun için üzüldü. Ben de üzülüyorum. Bir şansı kesinlikle hak ediyor, sence de öyle değil mi? Underhill'de onca yüzyıl hayatta kaldıktan sonra?"

"Ama 'Charlie X' aklını kurcalıyor," dedi Adam. "Onu zarardan mı koruyorsun, yoksa bizi ondan mı?"

Tad gülümsedi. "Sakıncası yoksa ikisi de." "Uyuman gerek," dedim.

Odadaki dolu sandalyelere ve kanepelere başıyla işaret etti. "Ben burada gayet iyi uyurum. Yatak odasını Zack'e bırak." Bir nefes aldı ve

parlak bir şekilde gülümsedi. "Zaten bir süre yalnız kalmak istemezdim."

Paul ona belli belirsiz baktı, Adam'ın bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. Sürümüz Tad'in arkasındaydı. Tad, Aiden'ı ve bizi güvende tutabilirdi ve sürü de onu güvende tutacaktı.

—

ADAM'I SOYUNDURDUM VE OMZUNA BAKMAMA İZİN VERDİ.

Çürükler ve şişlikler vardı - ne kadar kötü olduğunun bir kanıtı. Başka acılar da vardı. Çürüklerin ve hasarın soluk kalıntılarını görebildiğim yerler. Gördüğüm şeyin gerçek bir iyileşme olduğundan ve içimdeki bir kanamanın dışarı çıkma yolunu bulmadığından emin olmak için onlara dokundum.

Onu köprüde ilk kez koşarken izlediğimden beri gergin olan bir şey gevşedi. O iyiydi. Bir trolle dövüşmüş ve iyi çıkmıştı.

"Senin sıran," dedi, ben ellerimi alt kaburgalarındaki bir şişliğin üzerinde gezdirirken.

"Benim sıram mı?" Kurt adam olmadan önce aldığı eski bir yumru. Bana eskiden çok daha kötü olduğunu söylemişti: başka bir kıtadaki başka bir yaşamında birinin onu vurduğu kırık bir kaburganın üzerinde yırtık, mor kenarlı yara izleri. Yara izlerinden bazıları, o değiştikten sonra bir gecede kaybolmuştu. Ama bu yavaşça soluyordu. Bir gün yok olacaktı.

"Senin sıran." Sesi acıdan başka bir şeyle karanlıktı. "Bunu böyle yapıyoruz, unutma. Sen beni kontrol edersin, ben de seni kontrol ederim."

Gözleriyle buluşmak için ona baktım ve oda sıcaklığıyla ilgisi olmayan bir sıcaklık gördüm. "Çürük aradığınızı sanmıyorum," dedim ona.

Elini çenemin altına koydu ve hiç zorlamadan beni ayağa kaldırdı. "Ben bir askerdim," dedi bana, memleketi Alabama'dan gelen sesi kalındı. "Ondan daha uzun süredir Alfa'dayım. Bazen hayatımın büyük bir kısmında öyle ya da böyle ön saflarda olduğumu düşünüyorum. Ve senden başka kimse beni güvende tutmayı bu kadar çok istemiyor. Bunu seksi buluyorsam beni affetmelisin." Beni öptü ve geri çekildiğinde Güneyli beyefendi gitmişti. "Ama ben kör değilim, bu yüzden seni çıplak olarak "Ayrıca bütün akşam seni topallayarak izledim. O yüzden soyun da bir bakayım."

Kıs kıs güldüm. "Bu cümleyle çok kız tavlıyor musun?"

"Hangisi? 'Bazen ön saflarda olduğumu düşünüyorum' mu?"

Elimi salladım. "Hayır. "'Soyun da bir bakayım' cümlesini taklit ederek sesimi alçalttım." Kendi sesimle, "Öte yandan, yaralı asker çizgisini çekersen, onları sinek gibi avlarsın" dedim. Durakladım, kaşlarımı çattım. "Biliyorsun ki

o hattı kullanma zamanın geçti, değil mi? Artık seni tavlama yok. Alfa olsun ya da olmasın, sana ölene kadar işkence edeceğim, her seferinde bir gün." Ona baktım ve beni ciddiye alıyor gibi görünmüyordu. "Damla. Damla. Damla," dedim. "Eğer başka bir kadını böyle düşünürsen."

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bekledi. "Anlıyorum," dedi bitirdiğimden emin olmak için nazık bir süre bekledikten sonra. "Ve sadece bu tür meselelerin yolunda gitmesi için, eğer seni biriyle ciddi bir şekilde flört ederken yakalarsam, onun boğazını keserim."

"Yeterince makul," dedim. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, 'soyun da bir bakayım' cümlesi pek seksi değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Mercy" -sesini kalınlaştırdı- "soyun ve bir bakmama izin ver."

Başımı salladım. "Bu adil değil. Ses sayılmaz." Ama konuşurken soyundum. Çünkü seksi sesin altında endişe vardı, sanki yaralarının ne kadar kötü olduğunu benden sakladığı için ben de ona aynısını yapacaktım gibi.

Dizlerimin derisi soyulmuştu, bir bacağı morarmıştı ve Adam çeneme dokunduğunda canım yanıyordu.

"Seni taşırken ayağım takıldığı için," dedim ona.

Başını salladı ve dikkatini kalçamdaki bir sıyrığa verdi. O bronzlaşmıştı ama benim tenim hâlâ onunkinden bir iki ton daha koyuydu, bu yüzden çoğunlukla benim morluklarım onunkiler kadar göze çarpmıyordu. "Bu bir düşme sonucu oluşmadı."

"Sadece bir sıyrık," dedim.

Bir kaşını kaldırdı. Tamam, bir sıyrıktı ve morluklar hâlâ görkemli bir bolluk içinde çiçek açıyordu.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," dedim.

Alnını benimkine dayadı. "Özür dilerim." "Ne için?" diye sordum.

"Yaygara," dedi.

Kollarımı ona doladım, trolün bir arabayı başının üzerine kaldırdığını görmemeye çalışıyordum. "Önce ben telaşlandım," dedim titreyerek. "Önce ben telaşlandım."

Beni öptüğünde, bu bir rahatlama jestiydi. Ama ikimiz de çıplakken, uzun süre bu şekilde kalmadı. Yumuşak halının üzerinde seviştik ve sonrasında üzerimde uyuyakaldı. Yorgun olduğunu düşündüm, kavgadan ve ardından gelen iyileşmeden dolayı. Ona sarıldım ve bize ne yaptığımı merak ettim. Çocuğun ne gibi değişiklikler getireceğini merak ettim.

Coyote bir keresinde bana değişikliklerin ne iyi ne de kötü olduğunu, ama her ikisinden de bazılarını beraberinde getirdiğini söylemişti.

Gözlerimi kapadım ve kötülükten çok iyilik için, Adam'ın güvenliği için, Jesse ve sürü için dua ettim. Sonra Tanrı'ya, Tad ve Adam'ın geri dönmesine yardım ettiği için şükrettim.

Zee'yi düşmanlarımızın elinden kurtarmak için. Bitirmeden uyuyakalmışım.

—

SABAHIN DÖRDÜNDE TELEFON ÇALDI. YÜZÜM YASTIĞIMA GÖMÜLMÜŞTÜ.

-Gerçi yerden yatağıma geçtiğimi hatırlamıyordum. Adam hareket etti ve telefon o sinir bozucu sesi çıkarmayı bıraktı, neredeyse tekrar uyuyacaktım.

"Bana söylediler, *Wulfe* bana söyledi, seni aramalıymışım. Artık bu tür meselelerle sen ilgileniyormuşsun," dedi tiz ama cinsiyetsiz bir ses.

Wulfe'un adı beni yatağın üzerinde dik oturttu.

"Anlıyorum," dedi Adam.

Ses şöyle dedi: "Şehirdeki otel ve motelleri gözetlemek ve kendi türlerinden biri ortaya çıktığında Hanımefendi'nin adamlarını aramak için para alıyoruz."

"Anlıyorum," dedi Adam tekrar.

Bir duraklama oldu. "Paramızı alacak mıyız?"

"Eminim öyle olacaktır," dedi Adam. "Hanımefendiyi arayacağım ve konuyu onunla daha ayrıntılı görüşeceğim. Bu numara size ulaşmak için uygun mu?"

"Yassır," dedi ses.

Adam aramayı sonlandırdı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

"Muhtemelen bir goblin," diye yanıtladı Adam. "Ama arayıp kontrol edeceğim."

Wulfe telefonu kendisi açtı. "Adam," diye mırıldandı. "Sesini duymak ne güzel."

"Goblinler mi?" Adam sordu.

Wulfe, "Sizinle temasa geçtiklerini görüyorum," dedi. "Biraz güvenilmezler, bu yüzden arayacaklarından emin değildim."

"Onlara ne kadar ödüyorsun?"

Wulfe ona, "Buldukları her başıboş vampir için üç yüz dolar," dedi. "Ve aramaya devam etmeleri için ayda bin dolar."

"Üç yüz doları ödeyeceğim," dedi Adam. "Ama bin doları ödemem." "O zaman buralarda ortaya çıkan vampirleri bulmada iyi şanslar, Sevgilim," dedi Wulfe.

"Oh, onları bulacağım," dedi Adam ona. "Anladığım kadarıyla çoğu Marsilia'nın peşinde. Ben sadece kaynayan suya göz kulak olacağım ve onu bulduklarında ben de onları bulacağım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Akıllı çocuk," dedi Wulfe, "sen akıllı bir çocuk değil misin? Tamam. Bin doları biz ödeyeceğiz. Ama onlar size rapor verecek ve siz de gerçek gözlem için ödeme yapacaksınız."

"Evet," diye onayladı Adam.

İlk değişiklik diye düşündüm.

Adam bağlantıyı kesti ve goblini geri aradı -yeni düzeni ... ona ya da ona açıklıyordu, sadece sesten bile emin olamıyordum.

Ariana'nın kitabına göre Goblinler ne balık ne de kümes hayvanıydı. Fae statüsüne hak kazanmışlardı - illüzyon büyülerıyla ne olduklarını gizleyebiliyorlardı. Ama fae onları istemedi. İnsani amaçlar için, goblinler Gri Lordlar'ın itirazına gerek kalmadan kendilerini fae saydılar, ama Goblinler de fae olmak istemiyordu. Sorunun bir kısmı goblinlerin insanlardan daha hızlı olmasa da onlar kadar hızlı üreyebilmeleri, diğer kısmı ise birçok fae'nin goblin etini bir lezzet olarak görmesiydi.

Adam telefonu kapattığında, "Yani küstahlaştığım için vampirler seni cezalandırıyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ciddi olup olmadığımıza bakıyorlar. Benimle otele gelmek ister misin?"

Bunu düşündüm. "Bran kölelerini gönderir; sadece dünyanın üzerine ölüm ve yıkım yağdırması gerektiğinde kendisi gider."

"Evet," dedi Adam. "Ama uyandım, gidip kendim de kontrol edebilirim. Senin de bu yolculuğa eşlik etmek isteyebileceğini düşündüm."

Gülümsemekten kendimi alamadım ve bu aptalcaydı. Kasabada garip bir vampir vardı ve benim aceleci sözlerim gidip onunla yüzleşmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Ama Adam bir macerada onunla birlikte olmamı istiyordu.

"Geliyorum," dedim. Saate bir göz attım. Altı saatlik uyku yeterliydi.



ADAM İŞ İÇİN GIYDIĞI TAKIM ELBİSELERDEN BİRİNİ GIYDI.

İnsanlara kimin yetkili olduğunu gösteriyordu. Onun üzerinde muhteşem görünmeleri benim için bir bonus, onun içinse utanç verici olmasa da kayıtsızlık meselesiydi. Bunu ben seçmiştim, yani renkler doğrudu - çelik grisi ve soluk

Gözlerini ortaya çıkaran çikolata şeritleri. Onunla birlikte taktığı kravat da aynı çikolata kahverengisiydi. Güzel görünmeyi önemsemiyor olabilirdi ama yarattığı güç izlenimini önemsiyordu.

Ondan etkilenen insanların iş hayatında ya da dişleri ve pençeleriyle ona kazık atmaya çalışması pek olası değildi. Kavga etmekten hoşlanırdı ama bunu kimseye itiraf edeceğini sanmazdım. Hoşlanmadığı şey, kavgaların sorumlu olduğu insanlara sıçramasıydı: güvenlik şirketi ve sürü için çalışan insan ve diğer insanlar. Elinden geldiğince sorunları olmadan önce durdurmayı tercih ediyordu - dolayısıyla takım elbiseleri.

Biraz düşündükten sonra mavi ipek bir bluz, bir çift siyah pantolon ve koşabileceğim ayakkabılar giydim. Adam'ın yanında az giyinmiş gibi görünmüyordum, tam olarak asistanı gibi görünüyordum. Ama bu sorun değildi.

Adam'la birlikte en iyi çalıştığımız zamanlar, onun ön planda olduğu ve benim arka planda kaldığım zamanlardı. Kişiliklerimize uyuyordu. Adam "ne görürsen onu alırsın" tarzında bir adamdı, ama ben sinsi olmaktan mutluydum.

Marriott'un otoparkına girdik ve her odanın dışındaki balkonlara ve sürgülü cam kapılara baktım. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama bir saat içinde kararacaktı.

"Bir vampir için alışılmadık bir otel," diye mırıldandım arabadan inerken. Marriott büyük pencerelerle kaplıydı. Çok fazla seçenek yoktu; Tri-Cities çoğunlukla İkinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında, küçük pencereci odaların, avizelerin ve balo salonlarının eski otelleri, motelin pratikliğine, verimli ve nezaketsizliğine teslim olduğunda büyümüştü.

Bir sürü pencere. Yine de Marriott'un bir vampirin kendini rahat hissetmesi için son derece aydınlık ve havadar olduğunu düşündüm.

Kolumu Adam'ın koluna doladım ve otele doğru yola çıktık. Arabadan henüz üç adım uzaklaşmıştık ki, asfaltta sert tekerleklerin çıkardığı sesle ikimiz de dönüp sıska bir gencin hızla bize yaklaştığını gördük. Gayri ihtiyari Adam'ın kolunu bıraktım ve geri çekildim. Çocuk kaykaydan bir tekmeyle atladı ve eğilmeden yakalayabilmek için tahtayı yukarı fırlattı. Yürürken bir kolunun altına yerleştirdi.

"Selam dostum," dedi, sesi sabahki aramadan tanıdıktı, ama çok daha rahattı - daha az meth-head ve daha çok stoner. "Neden birdenbire vampirlerle değil de kurtadamlarla uğraşmaya başladığımı anlamak için seni internette araştırdım. Trol konusunda iyi iş çıkardın."

"Öyle miydi?" diye sordu Adam. "Anladığım kadarıyla çok fazla trol kalmamış."

Çocuk yere tükürdü. "Hepsi çürüyebilir, umurumda değil. Troller iğrenç yaratıklar, onları öldürmek trajediye yol açmaz. Şimdi, biri sabahın beşinde neden bu oyuncağa bindiğimi merak etmeden önce paramı alıp buradan gitmek istiyorum."

"Vampir neye benziyordu?" Ben sordum.

Omuz silkti ama "Onu gören ben değildim" derken gözlerinde sinsî bir şeyler vardı. Elini uzattı.

Adam ona bir zarf uzattı. İnsan kılığındaki goblin kaykayı tekrar yere bıraktı ve hırpalanmış ve yara bere içindeki yüzeyin üzerinde zıpladı. Kaykay geriye doğru sürüklenmeye başladığında onu durdurmadı. Beyaz zarfı tutan eliyle Adam'a bir selam verdi, ayak parmağını düşürdü ve döndü sörf tahtasının etrafında dönerek gecenin içine doğru hızlanıyor.

Adam'ın park ettiği yerden üç araba aşağıda Kaliforniya plakalı beyaz bir Subaru Forester vardı. Arabaları hatırlıyorum, işimin bir tehlikesi. Adam'ı çekiştirerek durdurdum ve daha dikkatli inceledim.

Subaru Forester'lar nadir değildi - park yerinde üç tane daha vardı. Ama bunu geçen kış kilometrelerce takip etmiştim. Sürücü tarafındaki kapıyı kokladım ve tanıdık bir vampir kokusu aldım.

"Thomas Hao," dedim. Birkaç ay önce Thomas'ın yanında savaşıyordum ve Marsilia'nın kötü bir vampiri yok etmesine yardım etmiştik. Marsilia'nın onu bize teslim ederken kim olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Sabah. Goblinin vampiri gören kişi olmadığına dair yarı yalanını düşündüm ve onun gördüğüne karar verdim.

"Bu ilginç olacak," dedi Adam bir süre sonra, ama biraz rahatlamıştı, ben de öyle.

Thomas Hao San Francisco'nun efendisiydi. Son karşılaşmamızda onun hakkında bildiğim tek şey buydu. Ama vampir standartlarına göre bile bir muamma olduğu ortaya çıktı. Spokane'de öldürülmesine yardım ettiğim vampir Blackwood gibi, Hao da şehrinde başka vampir olmadan hüküm sürüyordu. Blackwood'un aksine, Hao delinin tam tersiydi. Hiçbir zaman büyük bir seethe'si olmamıştı ama birkaç yıl önce kontrol ettiği birkaç vampiri başka seethe'lere göndermiş ve San Francisco'da tek başına kalmıştı. Nedenini kimse bilmiyordu ama Thomas Hao hakkında, biri ona karşı hamle yaptığında neler olduğuna dair pek çok hikâye vardı. Çok güçlü, çok yaşlı iki canavarı tek başına durdurduğunu görmüştüm.

Thomas'ın çok tehlikeli bir vampir olduğuna şüphe yoktu. Ama aynı zamanda hırsla hareket etmeyen, prensipli ve mantıklı bir adamdı. Böyle düşünen sadece ben değildim. Vampirlere göre Hao neredeyse iyi bir adamdı. Ondandır hoşlanmıştım.

Odasını bulmamız uzun sürmedi. Onun kokan asansöre bindik ve yukarı çıkarken her düğmeye bastık. Odası en üst kattaydı. Thomas'ın kokusunu koridor boyunca takip ettik.

"Burada da bir fae var," diye fısıldadım. Onun kokusunu ilk kez aşağıda almıştım ve izleri Hao'nunkileri tesadüf olamayacak kadar yakından takip ediyordu.

Adam başıyla onayladı ve Thomas'ın kokusunun bizi götürdüğü kapıyı usulca çaldı. Komşuları rahatsız etmeye gerek yoktu ve bir vampir bizi duyabilirdi.

"Bir dakika," dedi Thomas'ın sesi. İnsan kulağına ulaşmazdı, bu yüzden oda servisi beklemiyordu.

Vampir kapıyı açtı ve bir süre bize baktı. Kahverengi ipek düğmeli bir gömlek ve siyah bir kot pantolon giymişti. Ayakları çıplaktı ve saçları nemliydi. Yüzünü hiç okuyamamıştım ama vücut dilini okuyabiliyordum. Beklediği kişi her kimse, o biz değildik.

İri bir adam değildi ama vampirler için bu pek bir şey ifade etmiyordu. Saçları kısa ve pahalı kesilmişti. Sanki kapıyı açmadan hemen önce ona dokunmuş gibi, koku izi onunkiyile paralel olan fae kadınının kokusunu alıyordu.

Geri çekildi ve bize içeri girmemizi işaret etti, sözsüz davetini kabul ettiğimizde kapıyı arkamızdan kapattı. Odası, oturma alanında bir çift sandalye ve bir kanepe bulunan bir süitti ve gün ışığında Columbia Nehri. Odanın arka tarafında bir kapı vardı ve kapalıydı.

"Lütfen," dedi bize, "oturun. Size içecek bir şeyler getireyim mi? Alkolden hoşlanmıyorsanız, sanırım suyun yanı sıra soda da var."

Kibar vampir. Adam ve benim gelmemiz iyi olmuştu, Thomas'ı yanlış anlayıp tehditler savurmaya kalkışabilecek bir çift kurtadam göndermemiştik - Thomas'ın diğer kurtadamlara karşı kibar olacağını varsayarsak.

"Su," dedi Adam. "Teşekkür ederim."

Thomas bana baktı. "Su bana da iyi geliyor," dedim. "Teşekkür ederim." Burada hepimiz terbiyeliydik, evet, öyleydik.

Bize su ikram etti ve bir bardak alıp önceden açılmış bir kırmızı şarap şişesinden doldurdu. Şaraptan bir yudum aldı ve kibarca gülümsedi. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Korkarım bizim sorumuz da bu," diye yanıtladı Adam.

"Marsilia ya da Wulfe'yi bekliyordunuz, değil mi?" Ben sordum.

"İçeri girdiğimizde onları aradım," dedi. "Ve Wulfe beni temin etti ki Birisi çok geçmeden bitmiş olacaktı. Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sını ve karısını ayak işlerini yaparken görmeyi beklemiyordum."

Marsilia burada kimin olduğunu gayet iyi biliyordu. Adam düşünceli bir tavırla, "Ayak işleri," dedi.

Hiçbirimizin oturmadığını fark ettim.

"Marsilia bizi ayak işlerine gönderemez," dedim Thomas'a. "Bu iş bize miras kaldı." Bunu düşündüm. "'Miras' yanlış kelime. Birlikte seçildik. Tam olarak doğru kelime de değil. Beklenmedik bir anda üzerimize yıkıldı."

Thomas düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Daha önce bir haber programı izledim," dedi. "Bir trolü öldürmüş ve Tri-Cities'i kendi bölgeniz ilan etmişsiniz."

Bana bakıyordu. Boğazımı temizledim. "Troll'ü ben öldürmedim. Adam ve sürünün bir kısmı öldürdü. Ve teknik olarak konuşursak, Tri-Cities'in tamamı her zaman bizim bölgemiz olmuştur."

Thomas'ın bakışlarında bir şey yakaladım ve çok eğlendiğini fark ettim - gerçi yüzündeki bir kıvrılma dışında bunu belli etmiyordu kaş. Ama haklı olduğumdan emindim.

"Gördüğünüz gibi" -haber klibini kendim bulmam gerekecekti, böylece insanların bu konuda tam olarak ne bildiklerini öğrenecektim-"Doğru bir şey yaptım ama

dün köprüde politik olmayan bir açıklama yaptım. Bunun sonuçları hala yerleşmek." Dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırmak için burnumun kenarını sertçe sıktım. Bir vampirin önünde panik yapmaya gerek yoktu. Adam'ın eli sırtımın küçük kısmına dokundu.

"Vampir muhbirlerinden biri bizi arayıp bir vampirin ziyarete geldiğini söylediğinde," diye devam ettim. Adam konuşmanın çoğunu benim yapmama izin veriyordu ve bunun nedenini merak ediyordum. "Seethe ile temasa geçtik. Wulfe bir vampirin Marsilia başıboş vampirleri denetleme işini bize devrediyordu. Onları *sizin* aradığınızı söylemedi, sadece kölelerinin bu otele giriş yapan garip bir vampir bulduklarını söyledi."

"Bunu onunla konuşmamız gerekecek," diye mırıldandı Adam.

Hao o zaman güldü, yeni bir vampir ya da daha az kurnaz biri olsaydı kazara olabilecek bir şekilde dişlerini gösterdi. Daha önce vampirin sadece etki yaratmak için güldüğünü ya da gülümsediğini fark etmiştim. Çünkü gerçekten eğleniyor ya da mutlu oluyordu. Mutluluk ve onun aynı anda aynı odada nadiren bulunduklarından emindim. Aniden durdu.

"Bölgenizi başarıyla savunduğunuzu hissetmek için neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Her zamanki gibi," dedi Adam. "Burada ne yapıyorsunuz ve ne kadar kalacaksınız? Beslenmenizi ölümcül olmayan ve kamuoyu oluşturmayan yollarla sınırlayın. İyi bir misafir ol."

Thomas başını salladı. "Yeterince makul. Marsilia'ya söylediğimden fazlası değil. Walla Walla'ya seyahat eden bir arkadaşşıma eşlik etmek için buradayım. O Gri Lordlara fermanlarını nereye yapıştırabileceklerini söylerken ben de onun arkasında duracağım."

Görünüşe göre, yatak odasında bir fae yokmuş gibi davranmayacaktık.

"Marsilya," diye devam etti Thomas Hao, "bana birkaç cephede borçlu, bu da Tri-Cities'in dinlenmek için Walla Walla'dan daha güvenli görünmesine neden oldu." Durakladı.

"Seninle bir alıp veremediğim yok," dedi Adam.

Thomas başını eğdi. "Bütün gün ve bir gün daha burada kalıp ertesi akşam eve döneceğiz. Şu anda avlanmaya ihtiyacım yok. Eğer bu durum değişirse, sizin korumanız altında olup da bana ya da benimkine zarar vermeyen hiç kimseyi öldürmeyeceğim."

"Thomas." Yatak odasının kapısı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Koltuk altına takılanlar yerine ön kola sarılan bir çift koltuk değneğinin yardımıyla istikrarlı bir şekilde yürüdü. "Pazarlık yapan bir fae gibi konuşuyorsun." Kendisi de bir fae olmasına rağmen sesi ona iltifat ediyormuş gibi çıkmıyordu.

Odadaki sosyal sıcaklık sıfırın çok altına düştü. Thomas Hao, elinde yarısı boş bir kadeh şarapla çok tehlikeli bir yırtıcı olan insanlığını kaybetti.

Sevgili değillerdi, sanmıyorum. Vücut dilleri ve kokuları bunun için uygun değildi. Sevgililerin kokuları birbirlerinin üzerine sinmek yerine birbirine karışmaya meyillidir. Şiddetli koruyuculuğu bana ilişkileri her ne olursa olsun onu korumak için adam öldürebileceğini ve bunu şu anda yapmaya hazır olduğunu söylüyordu.

Hao gibi o da ipekten, omuzlarından baldırlarının ortasına kadar onu örten opak bir elbise giymişti. Elbise basitti ve ilk birkaç santim boyunca beyaz, sonra bir ton beyaz olan rengi olmasaydı sade olabilirdi. Sarı, giysi boyunca derinleşerek etek ucunda zengin, acı bir turuncuya dönüşüyordu.

O da Hao gibi yalınayaktı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kristal berraklığında griydi. Saçları elbisesinin eteklerinin ateş rengine çok yakındı. Bu saçlar ve süt beyazı teniyle çilleri olmalıydı, ama onlardan hiçbir iz göremedim - tabii ki o bir fae'ydi. Eğer olsaydı ve onları sevmiyorsa, onları gizleyebilirdi. Ama çilleri olmadığından şüpheleniyordum, çünkü daha fazlasını gizlemek için hiçbir çaba göstermemişti.

Onun doğasında olduğundan şüphelendiğim açık ve net güzelliğin önünde korkunç engeller vardı.

O kadar zayıftı ki ön kollarındaki iki kemiği de görebiliyordum. El ve ayak bileklerini saran kocaman kırmızı yara izleri sanki bağlanmış ve kurtulmaya çalışırken uzuvlarını koparmış gibiydi.

"Beni tanıştırın lütfen," dedi kadın. Adam vampirden fae'ye baktı. Bir adım geri çekildi. Uzandı ve elimi tuttu, böylece aşırı doldurulmuş kanepeye oturduğunda beni de aşağı çekti. Kanepenin onu yarı yarıya yutmasına izin vererek arkasına yaslandı. Ben de yanına çöktüm ve bir kolunu omzuma doladı. Buna rağmen Thomas, fae kadın onun yanına gelene kadar üçe kadar sayarak Adam'a baktı.

"Terbiyeli ol," dedi sitem etmeden, ama "Bizi tanıştırmalısın Thomas," diye tekrarladı.

göstereceğim bazı kişiler var."

Adam ve Thomas o konuşurken sessizliğe gömülmüşlerdi, sesi sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi hoştu. O anda biri bana odadaki en tehlikeli kişinin kim olduğunu sorsaydı -kurtadam alfa, güçlü vampir ya da sıska ve kırık fae- onun adını vermekte tereddüt etmezdim. Onun büyüünün ne olduğunu bilmiyordum -saraylardan, krallardan ve ejderhalardan bahsetmesi büyük ölçüde kafamı aşıyordu- ama Gri Lordları alt edebileceğinden emindi. Ona şüpheyile yaklaşmaya hazırdım.

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

Eteğini düzeltti. "Ben Flanagan'ım ve bu da benim gelmemi *istedikleri* anlamına geliyor. Bazı şeyleri yüz yüze açıklığa kavuşturmanın daha iyi olacağına karar verdim." Gri gözleri soğuktu.

—

"ONA AŞIK," DEDI ADAM. "ZAVALLI APTAL."

Eve dönerken güneş günü selamlamak için gizlice dışarı çıkıyordu. Yüzünü görene kadar etrafımda döndüm.

"Kör bir adam bile bunu görebilir," dedim. "Neden 'zavallı aptal'?"

"Çünkü ona karşı bir hamle yapmadı," dedi. "'Benim, benim, benim' demeye yönelik o yarı çılgın arzusun, asla gelmeyecek bir izin olmadan bunu asla yapmayacak bir aşkla yumuşatılmış olduğunu fark ediyorum."

"Seninki geldi," dedim

ona. Homurdandı.

"Hey," dedim, boynumda alyansımın bulunduğu zinciri onun künyelerinden birinin ve kuzu tılsımımın yanında tutarak.

"Dürtmek mi?" dedi.

Otoyolda ilerlerken yanımızdan geçen arabalara baktım. "Burası mı? Ciddi misin?"

"Bu izin asla gelmeyecek," dedi. "Bu hiç komik değil," dedim.

Elimi tuttu ve nazikçe kolyemden çekip öptü. "Evet, öyle." Bana göz kırptı. "Ama evet, sen pes edene kadar çok uzun zaman geçmiş gibi geldi. Bu durumdaki diğer erkeklere sempati duymama neden oldu."

Fae kadının kendini bize nasıl borçlandırıldığını düşündüm, bu hiçbir fae tarafından kolay kolay yapılabilecek bir şey değildi, çünkü Adam geri adım atmış ve

Thomas'a yer açıldı.

"İlgisiz değil," dedim ve koltuğuma geri yerleştim. "Fae'lerin güç yapısındaki yeri hakkında söylediklerini ayırtırdın mı? Peri kraliçesinin Elphame sarayına benzemiyordu." Bir peri kraliçesiyle tanışmışım: bir Kendisinden daha az güce sahip olan herkesi takipçisi haline getirme gibi nadir bir yeteneğe sahip olan bir fae - bir tür büyülü kölelik.

Adam başını salladı. "Hayır. Bu gerçek bir mahkeme sistemi. Fae mahkemeleri hakkında çok az şey duydum. Fae'ler buraya gelmeden önce yok olmuşlardı.

Kıta. Gri Lordları etkileyecek bir şey yok - babasının ve belli ki kendisinin sahip olduğu gücün bir ölçüsü olması dışında. Ondan kendilerine katılmasını istemezlerdi; onun gücüne ikna olmasalardı emir verirlerdi."

"Ariana gibi," dedim.

"Farklı nedenlerden ötürü," diye kabul etti Adam. "Ariana elinde tuttuğu şey yüzünden kendini istenmeyen biri haline getirdi. Hiçbir Gri Lord büyüsünü çekip alabilecek bir şeyin ya da onu yaratmış olabilecek bir fae'nin etrafında olmak istemez. Thomas'ın fae'si çok güçlü. Yaptığım şeyin kokusunu aldın mı?"

"Ateş," diye kabul ettim. "Aiden gibi ama daha da fazlası. Şu anda dizlerimize kadar ateşli şeylere batmış durumdayız."

"Bunun tesadüften öte bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Adam. Bu bir işaret

Beni ne kadar çok sevdiğini, sesinin sadece yumuşak olduğunu, kesici olmadığını. Adam Tanrı'ya inanıyordu, ama çok iyi arkadaş değillerdi.

"Mmmm," dedim. "Karma ya da tesadüf ya da başka bir şey, belki. Gerçekten önemli değil."

Garaj yoluna girdik ve Adam'ın her zamanki yerine park etmiş gümüş Accord'u inceledim ve homurdanmamayı başardım. Adam'ın eski karısının bu kadar erken saatte burada ne işi vardı? İki hafta sonra Oregon'a geri dönecekti, orada onu yeni bir daire ve eski işi bekliyordu. Gerçekten gittiğinde kutlama yapacaktım, ondan bir dakika önce değil.

Cipten indim ve Adam'la ayrıldığımızda buraya park etmiş olan birçok araba ve kamyonun gitmiş olduğunu fark ettim. Bu sabahın Pazartesi olduğunu hatırlamam bir anımı aldı.

Adam sık sık yaptığı gibi evden çalışacaktı, ancak sürümüzün çoğunun programları olan daha sıradan işleri vardı. Dükkanım dağıtılmadan önce, bulunacak bir yerim ve haftanın hangi günü olduğunu hatırlamak için bir nedenim vardı.

Adam Christy'nin arabasının yanında durdu. Yorgun görünüyordu.

"Neden Hao için muhafız ayarlamaya başlamıyorsun?" dedim. "Ben gidip Christy'nin bugün neden geldiğine bakayım."

Eğer o orada durmazsa, Christy ve benim bir fikir buluşmasına varırdık. İğnelemeler ve hırıltılar olacaktı ama sonunda birbirimizle anlaşabilecektik. Çoğunlukla, Adam'ın varlığı olmadan ona bir kenara attığı ödülü kazandığımı hatırlatacağından şüpheleniyordum, Hayatımı çok tatsız hale getirirse yapabileceklerimden korktuğunu hatırladı. Bana kalırsa bir kutu mavi boya için oldukça iyi bir karşılıktı.

"O senin sorunun değil," dedi.

Bana zarar veremezdi ama Adam'a zarar verebilirdi. Nişancılığını geliştirmek için yıllarca pratik yapmıştı. "Sorun değil," dedim.

Gülümsedi. "Bu bir yalan."

"Bu benim ayrıcalığım," dedim dikkatle, gururunu incitmemeye çalışarak, "benim için senin için olduğundan daha kolay olan şeyleri yapmak. Sen de benim için aynısını yap. Bırak onunla ben ilgileneyim."

Gerçek buydu.

Adam tereddüt etti. Etrafındaki insanları korumak onun doğasında vardı. Onun için de aynısını yapmama izin vermesi için uğraşıyordum.

"Eğer senin için buradaysa, yapabileceğim bir şey yok," dedim ona. "Ama eğer sadece Jesse için buradaysa, seni bu işin dışında tutmak iğrençlik katsayısını biraz düşürebilir ve bu da Jesse için işleri kolaylaştırır."

Öne doğru eğildi ve beni öptü. "Sihirli sözcükleri biliyorsun," dedi.

Topuklarımın üzerinde zıpladım ve sııttım.

Adam içeri girer girmez ofisine yöneldi, ben de kahvaltı kokusunu aldığım mutfağa yöneldim. Birkaç adım daha atmıştım ki, pişen şeyin sadece pastırma kokusu olmadığını fark ettim. Sonra havada tuhaf bir sessizlik olduğunu fark ettim.

Mutfağında dört kişi vardı. Jesse, babasının yüzünde bir iki kez gördüğüm "bugün biri ölecek" ifadesiyle tezgâha yapışmıştı. Adam'ın eski karısı Christy elinde nemli bir bulaşık beziyle Jesse'nin önünde duruyordu. Aiden buzdolabına sıkıca bastırılmıştı ve ayakları yerden bir karış kadar yüksekteydi çünkü Darryl'in

çok büyük elleri boğazına sarılmıştı. Darryl'in eli tütüyordu ve gözleri parlak sarı renkte parlıyordu.

Tamamdır.

Bulabildiğim kadar rahat bir sesle, "Bırak şu munchkin'i, Darryl," dedim. Burada gerçek bir kavgaya dönüşmesine izin veremeyeceğim kadar çok kırılgan insan vardı. "Yirmi dört saat boyunca öldürülmesine izin vermeyeceğimize söz verdik, değil mi?"

Darryl bir adım geri çekildi ama eli hâlâ Aiden'in boğazındaydı. Sonra Darryl elini salladı ve Aiden ayağa düştü, dengesini kaybetti ve kışının üzerine düştü, savunmasız pozisyonundan kurtulmak için çabalarken yüzünde vahşi bir hırıltı vardı.

"Eğer yapmayı düşündüğün şeyi yaparsan, Aiden," dedim, "Darryl'i serbest bırakırım."

"O zaman ölür," dedi Aiden, ayağa kalkmayı başarmış ve sinirli bir şekilde çömelmişti.

"Mmmhmmm," dedim. Aiden'in haklı olmadığından emin değildim ama düşmanlarınızın önünde korku göstermek asla iyi değildir.

Gerçekten, gerçekten, keşke

Aiden'in ne kadar güçlü olduğu hakkında bir fikrim var.

Tezgâhın üzerinde karton bir kutu çörek vardı: Spudnuts. Muhtemelen Christy getirmişti, ama yine de yemek için bir tane aldım, çünkü onları zehirlemiş olması pek olası değildi: hangisini yiyeceğimi bilemezdi.

Çoğu çöreği severim, özellikle de Spudnut çöreklerini; ancak pembe serpintilerle kaplı, sırlı çörek favorilerimden biri değildi. Ama yemenin amacı herkese serinlemek için zaman ve sebep vermektir.

"Darryl'i öldürürsen buradan canlı çıkabileceğini sanmıyorum," dedim sohbet edercesine, sırlı ve kırıksık çörekten bir ısırık alırken. Aiden'in onun ölümünü gerçekten gerçekleştirebileceğini kabul ettiğimde Darryl'in öfkeli homurtusunu duymazdan geldim.

"Bu evdeki her canlıyı hiç çaba harcamadan öldürebilecek yaratıklarla yüzleştirdim ve hâlâ hayattayım," dedi acımasızca. "Bir de beni deneyin."

"Güzel çörekler, Christy," dedim. Annesi bir şey söyleyecekken Jesse parmağını dudaklarına götürdü. Parmaklarımı yaladım-boşuna çöreği bitirene kadar. "Bak Aiden, Gri Lordların geri çekilmesi için yeterli olacağımıza güveniyorsun, değil mi? Eğer Gri Lordlar

Bizden korkuyorsanız, en azından düpedüz saldırganlıktan vazgeçip müzakerelerin yapılabileceği bir pozisyona geçecek kadar korkmayı düşünmeniz gerekmez mi? Eğer *bizim* için endişelenmiyorsanız, Drontheim'in Kara Smith'inin üst katta olduğunu belirtebilirim."

Aiden'in ayaklarının altındaki karo büyük bir gürültüyle çatladı ama o savunma pozisyonundan ayağa kalktı. Çatlayan fayansın etrafındaki fayanslar, ürettiği ısı yüzünden renk değiştirmişti. Seramik karolardı. Seramik karoları çatlatmak için ne kadar ısı gerektiğinden emin değildim ama bir evi yerle bir etmek için gerekenden daha az bir ısı olduğundan şüpheleniyordum. Hepimiz bir an ona baktık, Aiden bile.

"Benim katım," diye nefes nefese kaldı Christy.

Evet. Mutfaktaki fayansları o seçmişti, değil mi? Aiden'a daha önce hissettiğimden biraz daha fazla iyilikle baktım.

"Önce bilgi," dedim. "Bana ne olduğunu anlatmak isteyen var mı?"

"Pastırmayı izliyordum," dedi Jesse soğukkanlılıkla. "Sonra bir de baktım ki o küçük sürüngen kışımı avuçluyor."

İçgüdüsel olarak sıktığım dişlerimi kimse görmeden yakaladığıma inanıyorum. Onun izni olmadan kimse kızıma dokunamazdı -Darryl bunu zaten açıkça belirttiğine göre, çılgına dönmeme gerek yoktu. Ofisinden beni dinlediğini hissedebildiğim Adam da -kapısını açık bırakmış olmalıydı- aynı şekilde düşünüyordu, çünkü Aiden hâlâ nefes alıyordu ve Adam mutfakta değildi. Henüz. Kafamda bir geri sayım başlattım.

"Bana çocukmuşum gibi davranıyorlardı," dedi

Aiden. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" Ben sordum.

Bana sanki bir aptalmışım gibi baktı. "Çocuklar kurbandır, ben ise görünüşüme rağmen ne çocuk ne de kurbanım. Herkese bir çocuk formunda olabileceğimi, ancak buradaki herkesten daha uzun yıllara sahip olduğumu hatırlatmak için bir şey yapmam gerekiyordu."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, öylesine şaşkındım ki öfkemden sıyrılmıştım. Bu daha önce hiç duymadığım bir bahaneydi.

"Yani," dedi Jesse aynı soğuk sesle, belli ki benim kadar dikkati dağılmamıştı, "onu bir çocuk olarak görmeyerek spatulayla yüzüne vurdum."

O benim Jesse'mdi. Ona da sert vurmuştu, çünkü Darryl onu boğarken aldığı renk solduğu için yüzündeki dikdörtgen şeklindeki kırmızı izi görebiliyordum.

"Annem çöreklerle yeni gelmişti ve konuşuyorduk, yoksa bana gizlice yaklaştığını görürdüm." Soruyu cevaplamak için hikayesine ara verdi.

Yüzümde bir soru. "Neden burada olduğunu bilmiyorum Mercy, söylemeye fırsatı olmadı. Ona bağırdı ve bu da Darryl'i getirdi."

Kısa ve öz, biraz sıra dışı ama gerekli tüm bilgileri içerdiğini düşündüm.

"Kızımın kışını bir daha tutarsan, kütüğü geri çekersin," diye homurdandı Adam, onu beklediğimden iki saniye sonra odaya girerken. Darryl'e başını sallayarak teşekkür etti ama gözlerini Fae'den ayırmadı. "Ve neyi kanıtlamaya çalıştığın umurumda değil."

"O senin kızın mı?" Aiden'in içindeki öfke boşaldı ve sanki altından halıyı çekip almışız gibi bir ifade takındı. "Yemek yapıyordu," dedi. "Dün de onu yiyecek ve içecek taşıırken gördüm. Onun bir hizmetçi olduğunu düşündüm." Etrafına bakındı ve çaresiz şaşkınlığının yerini öfke aldı. "O kadına 'Anne' diyordu ve ben de senin bu kadınla çiftleştiğini biliyordum." Bana doğru eliyle işaret etti. "Ben nasıl iki karınız olduğunu biliyor muydunuz?"

Mızımız, evet, diye düşündüm, birçok açıdan yanlış ama aynı zamanda doğru. Üzgündü, Jesse'nin kışını izinsiz tuttuğu için değil.

Çünkü o Adam'ın kızının kışıcıydı. Mükemmel bir birey değil, diye düşündüm, çöreği bitirirken, ama nasıl yetiştirildiğine bak. Vahşi, insan olmanın ve ... tarafından yetiştirilmenin olası sonucunu tanımlamaya başlamadı. Underhill? Periler mi? Ama hâlâ kurtarılabilir olabilir.

Christy'nin elindeki nemli bezi aldım ve parmaklarımı onunla sildim. Başka biri tarafından kurtarılabilir. Sadece altı saat kadar daha bizimle olacaktı.

Darryl elini esnetti ve yanmış et parçaları yere düştü, derisi çiğ görünüyordu ama artık kömürleşmemişti. "Küçük adam," diye hırladı, "davet edilmediğin sürece dokunmayacaksın. Bu evde olmaz ve eğer bir beyefendiysen, asla olmaz. Hizmetçi, köle ya da evin hanımı."

"Sözümü tutmadım," dedi Aiden, saygınlığını kendi etrafında toplayarak. "Ben gidiyorum."

Neredeyse gitmesine izin verecektim. Ama Zee benden rica etmişti - Zee'nin böyle bir şey isteyebileceği tek şekilde. Zee'ye borçluydum.

"Bir şeyi atladığımı biliyordum," dedim. "Kendini korumakla ilgili bir madde koymalıydım, değil mi? Büyüklük taslamak çok kötü bir yoldur.

Pazarlık yapmak, bazı şeyleri atlamak çok kolay. Ama bunu şimdi yapabilirim. Bir bakalım." Boğazımı temizledim. "En az gücü kullanabileceğinizi beyan ederim.

yanlış anlaşılmalara giderilene kadar kendinizi korumak için gerekli - hemen şimdi özür dilediğiniz ve bir daha yapmadığınız sürece."

Darryl bana bir bakış attı. Adam da baktı. Aiden'in on yaşında gibi görünmesi muhtemelen çok iyi bir şeydi.

"Yaralandın mı, Darryl?" Ben sordum.

Ellerini birbirine sürttü. "Artık değil," dedi.

"Darryl'in işi insanların güvende olduğundan emin olmaktır," dedim. "Ona itaatsizlik mi ettin?"

Aiden yüzünü buruşturdu. "Çok tuhafsin," dedi. "Üvey kızıma hakaret ettim, değil mi? Sonra da onun onurunu savunan adama zarar verdim."

Jesse hırıltılı bir ses çıkardı. "Kendimi savundum, seni küçük sapık."

Aiden ona baktı.

O da ters ters baktı.

"Tamam o zaman," dedim. "Aiden, birini kırdığın zaman özür dilemek iyi bir davranış. Senin durumunda bu, birkaç saat daha sürünün korumasından yararlanmaya devam edebileceğin anlamına geliyor."

Adam'a döndü ve içtenlikle, "Lütfen kızınızı rahatsız ettiğim için özürlerimi kabul edin," dedi.

Jesse'nin annesine döndü. "Sizi herhangi bir şekilde üzdüğüm için ben de özür dilerim." Darryl'in önünde eğildi. "Seni yaktığım için içtenlikle özür dilerim. Bana zarar vermiyordun, sadece korkutuyordun. Bir nedeni yoktu."

Jesse boğazını temizledi. Jesse ona baktı ve karşılıklı nefretle birbirlerini süzdüler. Adamın dudağı kıvrıldı. "Sana verdiğim onuru takdir etmediğin için çok üzgünüm," dedi. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Ona ikinci kez vurmadığı için şanslı olduğunu düşündüm.

"Jesse içtenlikle, "Elimde spatula yerine mutfak bıçağı olmadığı için çok özür dilerim," dedi. Bir dahaki sefere belki daha dikkatli olurum."

"Jesse," dedim, "yumurtaların yanıyor."

Adam'a baktım. "Sen Aiden'ı al, ben de Christy'yi alayım mı?" Ağzımı açtım. "Adam'la konuşmak istiyorum," dedi Christy, ses tonundan

Adam'la konuşmak istediği anlaşılıyordu.

Beni gördü. Bir kere sordu mu, yapacak bir şey yok.

Omuz silktilim. "Aiden, benimle dışarı gel."

Darryl gülümsedi. "Ben gidip çevreyi kontrol edeceğim. Böylece sana göz kulak olabilirim."

"Jesse'yle kalabilirsin," dedim çünkü o gülümsemeye güvenmiyordum: biraz fazla hevesliydi. "Ona kahvaltıda falan yardım edersin."

"Yumurta pişirebilirim," dedi Jesse, kararmış kalıntıları çöp öğütücüsüne atarken, "tabii eski kafalı bir serseriye ellerini nasıl kendine saklayacağını öğretmek zorunda kalmazsam. İğrenç." İzleyicilerine bıraktı son kelimenin nereye yönlendirildiğine karar vermek.

Aiden arkasını döndü ve gözlerini ona dikti. "Aiden," dedim.

Kaskatı kesildi ama beni arka bahçeye kadar takip etti, orada durdu, kollarını düşmanca bir reddedişle kendine sardı ... ya da muhtemelen korkuyla.

Darryl peşimizden geldi, sonra koşuya başladı ve arazinin nehir tarafına yöneldi.

Darryl yeterince uzaklaştıktan sonra düşünceli bir şekilde, "Orada olanlar tamamen güçle ilgiliydi," dedim.

Aiden bir şey söylemedi.

Gücü, Adam'ın Thomas Hao'yu daha rahat hissettirmek için otelin yumuşak kanepesine nasıl oturduğunu düşündüm. Ben de çimlerin üzerine oturdum. Pantolonumun paçası hemen ıslandı ve soğudu; belli ki çimler yeni sulanmıştı. En azından pantolonum her zamanki kot pantolonum gibi su lekesini göstermiyordu. Aiden bana baktı, kaşlarını çattı, sonra en yakındaki çim sandalyeye oturdu.

"Seni bir çocuk olarak görmemizin tehlikeli olduğunu düşündün," dedim, "Çünkü sizin dünyanızda çocuklar savunmasızdır ve Fae'ler onları avlamayı sever." Parmaklarımı toprağın içine soktum. "Kurtadamlar fae değildir. Sürü için çocuklar kırılgandır ve kurtlar, en azından çoğu, onları bir yük, her türlü zarardan korunması gereken biri olarak görür."

"Burada, bedenimin görüldüğü yaşta gibi davranarak daha güvende olur muyum?" diye sordu temkinli bir şekilde.

İçimi çektim ve başımı salladım. Her ne kadar ikimiz de İngilizce konuşsak da yabancıydık, öyle değil mi?

"Hayır," dedim. "Rol yapmak bir yalandır ve kurtlar yalan söylediğini anlayabilir. Ama güvende olmak için gerçek yaşını bu kadar büyütme gerek yoktu. Ama ben güçten bahsediyordum, özellikle senden değil." Gökyüzüne baktım ve yirmi birinci yüzyıl görgü ve ahlak kurallarını nasıl açıklayacağımı düşündüm

Avrupalılar bu kıtaya ayak basmadan önce en son insan olan birine.

"Dokunmak," dedim, "insanlık durumunun temelidir. Anneler bebekleriyle bağ kurmak için onlara dokunurlar. Dokunmak rahatlık ya da acı verir. Dokunmak önemlidir. Bir odadaki en güçlü kişi, diğer herkese dokunabilen kişidir ve hiç kimse izin almadan ona dokunamaz." Romalılar "dokunmak" yerine "seks" kelimesini kullanırlardı ama ben kullanmadığımı sanıyordum.

o kadar kaba olmak zorunda. Bazen, çok yaşlı yaratıklarla uğraşırken, tarih diplomam beklenmedik bir şekilde faydalı oluyordu.

"Hanımefendi," dedi Aiden içtenlikle, "tuhafsınız. Benim o kızıdan daha güçsüz olduğumu söylüyorsunuz." Elini uzattı ve bana tuttuğu ateşi gösterdi. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Orada neler olduğunu bir düşünün," dedim. "Bu karşılaşmayı kim kazandı?"

"Bana vurdu," dedi, "ama onu öldürebilirdim ya da canını yakabilirdim, böylece bir daha bana vurmaya kalkışmazdı."

"Ama Darryl seni durdurdu," dedim ona. "Çünkü o daha güçlü ve onun görevi Jesse'ye göz kulak olmak. Kimsenin ona izinsiz dokunmamasını sağlamak."

"Onu ben de öldürebilirdim," dedi Aiden.

Omuz silktim. "Evet ama onu koruyanlar da var. Ve sen Zee-Kara Smith'ten daha güçlü değilsin."

Sessizlik.

Başımı salladım. "Peki güç ne için Aiden?"

"Güvende olmak için," dedi Aiden tereddüt etmeden.

Bir sosyoloji profesörüm üniversitedeki dersimde bunu sormuştu. Zenginlikten, istediğin kişiye istediğin her şeyi yapabilmeye kadar değişen cevaplar almıştı. Bu soruyu on yıl içinde beşinci diktatörünü seçen bir Güney Amerika ülkesinin bir köyünde sorduğunda ise tek bir yanıt aldığını söylemişti: güvenlik.

"Tamam," dedim, Aiden'ın nesiller boyunca belirsizlik ve terörle yaşamış insanlarla bu kadar ortak noktası olmasının Underhill hakkında ne söylediğini merak ederek. "Peki Jesse'ye dokunduğunda ne yaptın? izin verir misin?"

Uzun bir duraklama oldu. "Kendisini güvensiz hissetmesine neden oldum," dedi.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Kendini savunmakta hiç zorlanmadı ve güvende olmasını sağlayacak bir ev dolusu insan olduğunu biliyordu. Yaptığın şey ona seninle güvende olmasına izin vermeye niyetin olmadığını söylemekti."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bizimle güvendesin," dedim ona. "Bizim korumamız altındayken ne sana dokunacağız ne de kimsenin sana dokunmasına izin vereceğiz."

"Koyu kahverengi tenli iri adam bana dokundu," dedi.

"Darryl." Başımı salladım. "Haklısın. İçimizden birini tehdit etmediğiniz sürece, izniniz olmadan size dokunulmasına izin vermeyeceğiz. Biz

Bunu yapabilecek güce sahibiz ve bu gücü sana, sürümüze ve Jesse'ye veriyoruz. Güç üç yerden gelir, Aiden. Birey olarak sahip olduğun güçten gelir. Bazı insanlar bu güce fazlasıyla sahiptir -Zee sadece kendisi olduğu için çok fazla güce sahiptir. Birisi sahip olduğu gücü daha fazla güç elde etmek için kullanabilir ama zorla elde edilen güç sadece siz onu elinizde tutabildiğiniz sürece devam eder. Çoğu diktatörün ömrü uzun olmaz."

"Güç kazanmanın üçüncü yolu, başkalarının size güç vermesini sağlamaktır. Ben çocuk değilim; aptal da değilim."

Başımı salladım, ancak sonuncusu için jürinin karar vermediğini düşünüyordum. "Sihirli yaratıklar söz konusu olduğunda oldukça zayıfım. Birkaç numaram var. Ama ben

Sana Gri Lordlar'dan sığınma hakkı tanıyabilirim çünkü dostlarım, sürülerim ve beni seven insanlar var." Başımı çevirdim, gözleriyle buluştum ve kaşlarımı çattım. "Gri Lordlar'dan korunmak için çok fazla güce ihtiyacın olacak. Şu anda bu, insanların seni boğmak istemesi yerine sana yardım etmek istemesi için çalışman gerektiği anlamına geliyor. kafanı bir buzdolabına sok."

Ellerini havaya kaldırdı ve dürüst bir hayal kırıklığıyla haykırdı, "Ama bunu nasıl yapacağım? Sizi anlamıyorum. Geleneklerinizi bilmiyorum. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tamam," dedim ona. "Bazen hiçbir şey bilmediğini bilerek başlamanız gerekir. Ama en altta olduğunu varsayarsan -ki bu davet edilmeden kimseye dokunmamak anlamına gelir- güvende olursun çünkü sana bunun sözünü verdim ve bunu yerine getirecek güce sahibim. Ancak sizi kendi kötü kararlarınızdan koruyamam; etrafta dolaşıp kadınların poposunu avuçlarsanız, bir dahaki sefere size daha keskin bir şeyle vurabilirler."

Aiden bana baktı. "Çok tuhafısın. Bir daha Alfa'nın kızının yanına yaklaşmaya hiç niyetim yok."

"Bu senin için muhtemelen daha güvenli," diye kabul ettim.

Jesse arka kapıyı açtı. "Mercy," dedi, "Babam hâlâ ofisinde annemle birlikte ve seni ya da babamı görmek isteyen *bir ziyaretçimiz* var." Bu ince vurgu Jesse'nin kim olduğunu bildiği ama Aiden'in önünde bundan bahsetmemesi gerektiğini düşündüğü anlamına geliyordu. Bu Fae demekti.

Ayağa kalktım ve ıslak olan pantolonumun arkasının tozunu aldım. "Tamam," dedim. Dedim ki. "Sözümüzü tutmak adına, Aiden, içeri gelmelisin."

"Neden?" diye alay etti. "Arka bahçeyi izleyen iki kurt adam var. Alarm vermek için üç tane yetmez mi? Yoksa Fae'lerin senin bölgene gelip beni alabileceğini kabul ediyor musun?"

Warren ve Ben pek belli etmiyorlardı, kokularını alabiliyordum ama onları göremiyordum. Darryl ben bakmazken ortadan kaybolmuştu.

"En zayıfımızı -bu ben oluyorum- ve saldırıya uğrama ihtimali en yüksek olanı -bu da sen oluyorsun- aynı yerde tutarsak, savunmamızı aramızda dağıttığımızdan daha güçlü tutarız." Ve burada bizi görmek isteyen bir Fae var. Bunu ona söylemediğimi fark ettim çünkü çocuk gibi görünüyordu. Ona söyleyecektim.

bu içgüdünün üstesinden gelmeliyiz. "Ziyaretçimiz her kimse, o bir fae-yoksa Jesse daha fazla şey söylerdi. İçeri gelmeniz gerekiyor."

Jesse'ye baktım.

"Mike Amca," dedi. "Ona oturma odasında beklemesini söyledim." "Benim için mi geldi?" diye sordu Aiden.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek."



AIDEN'I MUTFAKTA BEKLEMESİ İÇİN GÖNDERDİM VE JESSE YUKARI ÇIKIP okula hazırdı. Mike Amca'nın buraya Aiden'ı zorla götürmek için geldiğini düşünmüyordum ama onu gizlice evin merkezinde tutmanın ihtiyatlı olacağına karar verdim.

Mike Amca bir arkadaş değildi. Arkadaş olarak kabul edecek kadar güvendiğim tek fae Zee'ydi. Ama Mike Amca tanıdığım ve çoğunlukla sevdiğim biriydi. Pasco'da, ani geri çekilmelerinden önceki günlerde, fae'lerin yerel doğaüstü topluluğun çeşitli üyeleriyle takıldıkları isimsiz bir bar işletiyordu.

Jesse'nin ona kapıyı açması ve Mike Amca'yı oturma odasında bırakması, Mike Amca'nın barını işletirken kurduğu tarafsızlığın bir kanıtıydı. Jesse ona benden daha çok güveniyordu. Onu içeri almak yerine verandada bıraksaydı daha mutlu olurdum ama bundan görünürde bir zarar gelmemişti.

Antreden geçerken Adam'ın ofisinden gelen alçak seslerin mırıltısını duyabiliyordum ama kapı kapalı olduğu için ses yalıtımı özel bir şey duymak için çok iyiydi. Mike Amca durmuş, kollarını arkasında kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. O kadar dikkatliydi ki ben de dışarı baktım ama bu kadar ilgi uyandıracak hiçbir şey göremedim.

Bir süre sonra döndü ve "Merhamet" dedi.

Mike Amca kendisinin yıpranmış ve damıtılmış bir versiyonu gibi görünüyordu. Jolly Innkeeper kişiliği neredeyse kaybolmuş, yerini geniş omuzlu, geniş elli, kızıl kahverengi saçlı ve yorgun ela gözlü bir adam almıştı.

"Mike Amca," diye selamladım onu. "Uzun zaman oldu. Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Dudakları her zamanki gülümsemesinin gölgesinde kıvrıldı. "Yurttaşlarım kadar şaşırmadım ve dört kat daha fazla memnun oldum, yemin ederim."

"Yine *Yüzüklerin Efendisi*'ni okuyorsun," dedim ve homurdandı.

"Yani bugünlerde rezervasyonu yöneten insanlar burada olduğunuzu bilmiyorlar ve bunu öğrenseler üzülürlerdi," dedim. "Neden buradasınız?"

"Ateş Dokunmuşları aceleyle korumana engel olmamak için," dedi, belli ki evin en uç noktalarına ve Aiden'in kulaklarına ulaşmayı amaçlayan aşırı yüksek bir sesle. Sonra çok daha yumuşak bir sesle, "Uçuçlarımdan biri bana Kara Smith ve oğlunun dün seninle birlikte köprüde olduğunu duyduğunu söyledi. Ateş Dokunmuş'un kaçtığını ve sürünün koruması altında olduğunu duyana kadar bunu dikkate almamıştım. Haber kaynaklarım eskisi kadar güvenilir değil, ama ikisini birbirine bağlamak zor olmadı.

hikayeler." Kısa parmaklarını büküp dizlerinin üzerine koydu, öne doğru eğildi ve "Birkaç hafta önce, Kara Smith'in yeterince işbirliği yapmadığı için idam edildiğini ve oğlunun da kısa süre sonra öldüğünü duydum - yarım kanlar bizden çok daha kırılgandır." dedi.

"Fae'ler yalan söyleyemez," dedim ona, flitflit'in ne olduğunu merak ederek. Üzerinde çok uzun süre düşündüm ve işaretimi kaçırdım.

Ben konuşur konuşmaz rahatlamıştı ve Mike Amca öldüğünü duyduğunu söylediğinde çıldırmayarak Zee'nin hâlâ hayatta olduğunu hemen hemen ele verdiğimi fark ettim.

"Evet, yalan söyleyemeyiz," dedi. "Hikâyeleri dinledikten sonra bana ne söylendiğini ve kim tarafından söylendiğini düşündüm. Bana anlatanın söylediklerine inandığını, ona anlatanın da -şöhretinden de anlaşılacağı üzere- kurnaz olduğunu düşünüyorum."

"Zee yaşıyor," dedim ona. "Peki flitflit nedir?"

Tepkimden bunu anlamış olmasına rağmen, sanki uzun zamandır derin nefes almamış gibi derin bir nefes çekti. "Ve bu doğru."

"Peki ya öyleyse?" diye sordu Zee merdivenlerden, sesi kutup gibiydi.

Mike Amca gülümsedi. Bu seferki tüm gücüyle, son derece karizmatik bir gülümsemeydi ve içimdeki sihir algılayan parçanın doğrulup dikkat kesilmesine neden oldu.

"Peki, o zaman," dedi, sesini memnuniyet kaplamıştı. "Bazı insanlar şimdi omuzlarının üzerinden bakacaklar, değil mi?"

Zee başını yana eğdi. "Bu ilginç bir düşünce. Neden bahsettiğinizi anladığımdan emin değilim."

Mike Amca belirgin bir memnuniyetle, "Yapma, şimdi," dedi. "Sen yapma, eski dostum."

"Flitflit nedir?" diye tekrar sordum.

"Küçük fae'ler," dedi Zee. "Etrafta uçuşurlar ve bir şeyler duyarlar. Mike Amca'nın kendisine kişisel olarak sadık olan birkaç tanesi var."

Diğer fae başını salladı. "Bildiklerim hakkında ne yapmamı istiyorsun?"

Zee kaşlarını çatı. "Beni karşınızda dururken görüyorsunuz. Durumumu değiştirme havasında olmadığınızı inanıyorum?"

"Birileri senin öldüğünü düşünmemizi istedi," dedi Mike Amca. "Onları bu fikirden vazgeçirmemi mi istersin yoksa bunun gerçekleşmesine izin vermemi mi?"

Zee ona ekşi bir gülümseme verdi. "Bana ne ki? Ben o oyunları oynamıyorum, hiçbir oyunu oynamıyorum."

Mike Amca'nın yüzüne yayılan gülümseme köpekbalığı gibi keskin bir ifadeydi. "Birisi bunu unutmuş, kiminle uğraştığını unutmuş. Güzel." Derin bir nefes aldı ve "Çok iyi" dedi.

Kapıya doğru yürüdü ve açtı, eşikte durakladı ve geri döndü. "Sağlığından eminim, eski dostum. Bir sonraki gösterinde seyirciler arasında olmayı dört gözle bekliyorum." Başını önce Zee'ye, sonra da bana doğru eğdi ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

Zee onun gidişini izledi, arabanın gidişini dinledi ve yolun geri kalanını merdivenlerden inerek tamamladı. Bunu topallamadan, ses çıkarmadan ya da başka bir şey yapmadan yaptı. Ama bunu çok yavaş yaptı. Çok kötü yaralanmıştı.

Aşağıya indiğinde, "Kahvaltı mutfakta sanırım. Eğer Jesse fazladan yumurta bırakmadıysa, o zaman hala çörek kalacaktır."

Sanki adının anılması onu çağırmış gibi, Jesse merdivenleri Zee'nin onda biri kadar bir sürede indi.

"Yumurtaları tükettim," dedi. "Ama isteyen olursa buzdolabına koyduğum Fransız tostunu yeniden ısıtabilirim."

"Bu iyi olur," dedi Zee.

Jesse Aiden'ı tamamen görmezden geldi ve buzdolabını karıştırmaya başladı. İsteddiği zaman satır aralarını okumakta çok iyi olan Zee, Aiden'a spekülatif ve pek de dostane olmayan bir bakış attı.

Warren dışarıdan içeri girdi, gömleğini hâlâ kot pantolonunun içine sokuyordu. Yüzünde, kurdunun evin kapısına yakın bir yerde oyalandığını gösteren bir şey vardı.

ama Jesse'yi okula bırakmayı teklif ettiğinde gülümsemesi gerçektir.

Jesse bir tabak yumurtalı ekmek getirdi ve Zee'nin önüne koydu. "Araba mı?" Zee derin bir iç çekti ve kandırılmadığını göstermek için gözlerini devirdi; Warren onun güvende olduğundan emin olmak için okulda kalacaktı.

Warren kaşlarını çatarak Jesse'ye baktı ve sanki bir darbe yemiş gibi uzun boyunu kamburlaştırdı. "Eğer başka biriyle gitmek istiyorsan, sorun değil Jesse. Darryl seni götürür." Aşırı Teksas, Jesse'nin gerçekten yaralanmadığını bilmesini sağlamak içindi. "Ya da Ben," dedi masumca. Ben onun okuluna gittiğinde ortalığı epey karıştırmıştı; ağzı bozuk İngiliz hiç de öyle değildi.

Warren'ın dikkat çekme olasılığı çok daha düşük olacaktır.

Gözlerini tekrar devirdi çünkü onun ne yaptığını biliyordu. Ama yine de omzunu sıvazlayıp gülmekten de kendini alamadı. "Oh, Ben'i rahatsız etmeyelim. Sorun değil. Geç kalmadan gitmeliyiz."

Warren yanağımdan öptü ve ben de ona sarıldım. "Teşekkürler," dedim.

"Endişelenme," dedi. "Patron dün gece bana onu alıp nöbet tutup tutamayacağımı sordu. Son zamanlarda işler kesat. Kyle ilgilendiği kibar boşanmaların sayısından şikayet etmeye başladı. Eğer bu kadar kibarlarsa, muhtemelen evli kalmaları gerektiğini söylüyor." Warren'ın ortağı Kyle bir boşanma avukatıydı ve Warren da Kyle'ın şirketi için ufak tefek işler yapan bir özel dedektifti.

"Sessizlik iyidir," dedim.

"Ben de ona böyle söyledim," dedi Warren. "İkna olduğunu sanmıyorum." Odadakilere genel bir el salladı, sonra bir elini omzuna atarak Jesse'ye evden çıkarken eşlik etti.

Warren ve Jesse gider gitmez Zee ve Aiden'la birlikte masaya oturarak, "Pekâlâ," dedim. "Aiden için seçenekler hakkında konuşmalıyız."

Aiden gözlerini benden ayırıp, çatlak fayansların sürüyle ilk çatışmasına tanıklık ettiği mutfağın zeminine baktı.

"Trolün benim peşinden mi, Tad'in peşinden mi yoksa Aiden'ın peşinden mi gönderildiğini belirlemek ilginç olabilir," dedi Zee. Eğer Aiden'ın peşindeyse, Fae'lerle daha fazla sorun yaşayabilirsin."

Trol onun ya da Tad'in peşinden gönderilmişse, bunun sonuçlarıyla kendisinin başa çıkacağını kastetmişti. Zee'nin kendini koruyabileceğine olan inancım tamdı - merdivenlerden inebilecek kadar sağlıklı olduğunda normal zarafetine yaklaşan bir şey. Bunun bir önemi yoktu. Eğer fae

Güç oyunları konusunda kurtlar gibi davranan sürünün peşine ilk düşmesi gereken onlardı, yoksa itibar kaybederlerdi. Bran onlarla pazarlık yapabileceğimizi düşünüyor gibiydi, umarım haklıydı.

"Sanırım her iki durumda da başımız belaya girebilir," dedim. "Ama Aiden hakkında konuşalım, çünkü onun bir zaman sınırı var. Seni ne kadar sıkı arayacaklar, Aiden? Seni Fae bölgelerinden uzak bir yere yerleştirmek yeterli olur mu, yoksa nereye gidersen git peşinden adam gönderirler mi?"

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Bana en çok, dokunmamam gerekirken fae büyüsünü nasıl kullandığımla ilgileniyorlarmış gibi geldi. çünkü insanlar yapamaz." İki elini de masanın üzerine koydu. Tırnakları hemen ısırılmıştı. "Eskiden Underhill'i hafife alırlardı. O onların evi, hakkı ve hizmetçisiydi. Sonra hepsini kapı dışarı etti ve kapıyı onlara karşı sıkıca kilitledi." Titredi. "Underhill'de başka şeyler de vardı," dedi, hiçbirimize bakmadan. "Sadece biz insan doğumlu Dönüşenler değil. Fae'lerin tutsaklarını tuttıkları yerler vardı. Sanırım bazıları ilk kapatıldıklarında normaldi -herhangi bir fae kadar normal-. Ama hapishanenin kapılarını açtığında -çünkü yalnız olduğunu söylemişti- ortaya çıkan şeylerin normalle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bizi düzinelerce öldürdüklerinde üzüldü, bu yüzden kendimizi korumamız için bize güç verdi. Bana ateş yeteneğini verdi. Anladığım kadarıyla, Fae'ler çoğunlukla kıskanç. Bizden o kadar çok kişiyi öldürdüler ki, ateşi benden alıp kendilerinde tutamayacaklarına ikna oldular."

Zee dudaklarını büzdü ve ısıklık çaldı. "Onlardan herhangi birine hapishaneleri açtığını söyledin mi?"

Aiden başını salladı. "Ama biliyorlar, değil mi? Kapıları açtı, yani gördüler."

"Sanmıyorum," dedi Zee. "Bence onlarla oyun oynuyor." Arkasına yaslandı, homurdandı ve daha dik oturdu. "Mercy, sanırım onun peşine düşeceklerini varsaymak yanlış olmaz. O Underhill'in sevgilisi."

Aiden homurdandı, umursamaz görünmeye çalışıyordu ama daha çok korkmuş gibiydi.

Zee, Aiden'a buruk bir gülümseme verdi. "Dün gece ben uyurken rüyalarım fısıldadı. 'Sevgilim nerede?' diye sordu. 'Ona ne yaptın, Smith? Onu bana geri getir.' Eğer diğer fae'lerle konuşuyorsa, ölene kadar seni avlarlar ya da seni ona geri verebilirler."

Aiden'in gözleri bembeyaz olmuştu. "Beni oraya geri götürme," diye yalvardı Zee'ye. "Lütfen, götürme."

"Underhill sana hitap etti mi?" Zee'ye sordum. Aiden'in aksine, Zee'nin bir fae'nin emriyle sokağın karşısına bile geçmeyeceğini biliyordum - Tad'i tehlikeye attıktan sonra değil. Underhill de bir başka fae türünden başka neydi ki? Aiden, Zee'nin onu herhangi bir yere götürme tehlikesiyle karşı karşıya değildi.

Zee başını salladı. "Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Orada bir iki mahkemeye katılmış olsam da Underhill ile pek işim olmadı. Underhill, çoğu fae gibi metale karşı hassastır ve benim doğamda da demir öpücüğü vardır. Anlaşamıyoruz." Zee masaya vurdu. "Underhill'in beni tanınması beni rahatsız ediyor. isim."

"Ben de," dedi Aiden, iyice ürkmüş bir halde. "Senin adın, benim adım, keşke hepsini unutsa." Bana doğru baktı. "Beni bir gün daha güvende tutar mısın? Bunu düşünebilmem için? Yoluna çıkmamak için elimden geleni yapacağım."

"Bir gün daha geçirerek ne yapmayı umuyorsun?" diye sordu Zee.

"Henüz hiçbir şey için söz veremem," diye cevap verdim Aiden.

"Daha konuşmam gereken Adam."

O bana ilk başta ona sığınak verdiğimi hatırlatamadan Adam'la konuşmadan bir kapı açıldı ve Christy mutfığa daldı. Gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzüldü ve onları öfkeyle sildi. Gözlerine baktı, çenesini kaldırdı ve "O bir piç" dedi.

Adam, vücudunun her kasında öfkeyle onun peşinden içeri girdi. "Darryl nerede?" diye sordu odanın geneline.

"Dışarıda," dedi Zee ona. "Çevre görevi." Aşağı inmeden önce mutfakta olup bitenleri dinliyor olmalıydı.

Adam arka kapıyı açtı ve "Darryl, senin için bir işim var" dedi.

Christy kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Bu senin hatan," dedi. Kollarını kavuşturdu ve rimelini bulaştırmamaya özellikle dikkat ederek gözlerini tekrar sildi.

Nötr bir ses çıkardım.

Adam, dudağını ısırıp başını başka yöne çeviren Christy'ye bir bakış attı. "Hayır," dedi. "Öyle değil. Darryl?"

İri adam mutfığa girdi. "Evet?"

"Christy'yi dairesine götürüp eşyalarını toplamasına izin vermeni istiyorum. Yarın sabah altıda uçağa binecek. Sen de onunla birlikte

uacaksin.

Bahamalar'a uçmak için Seattle'da uçak değiştirecek. Dönüş uçağınız için dört saat bekleme seçeneğiniz var, ki bu uçuşun ücreti ödenecek ya da masrafları paket tarafından karşılanmak üzere bir araba kiralayıp eve döneceksiniz."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Bu sabah kapısına iliştirilmiş bir not vardı," dedi Adam. Elini arka cebine attı ve ikiye katladığı bir zarfı çıkardı.

Düğün ya da mezuniyet davetiyeleri gibi kalın bir kâğıttı. İçindeki kartı çıkardım. İnanılmaz derecede iyi bir el yazısına sahip biri tarafından elle yazılmıştı.

Şöyle yazıyordu:

Sevgili Christina Hauptman,

Lütfen ekteki mesajı kocanıza iletin.

"Kocan" kısmında yüzümü buruşturdum. Christy Adam'ı bir kenara atmıştı ve onu geri alamamıştı. Kartı burnuma götürdüm. Adam, Christy, çok hafif okyanus ve bir şey kokuyordu.

"Fideal," dedim. Fideal bir keresinde bana saldırmıştı. Sürüye doğru koşmuştum ve onlar da onu uzaklaştırmıştı. Cantrip onu bir boogie canavarı olarak sınıflandırırды - çocukları korkutarak iyi ya da kötü olmalarını sağlamak için kullanılan bir yaratık.

yataklarında güvende kalmak. Bu da ona bakmanın bir yoluydu. Ona ve onun gibilere insan pedofilinin bir fae benzeri olarak baktım, ama fae versiyonu genellikle avını yerdі.

Adam başını salladı. "Ben de kokusunu aldım."

"Başka bir not daha mı var?" Herkesin bakabilmesi için ilkini masanın üzerine koyarak sordum.

Adam ön cebinden çıkarıp bana verdi. İlki gibi bu da Fideal'in kokusunu taşıyordu. Kartı çıkardım.

Fae burada kibar bir hitapla uğraşmamıştı, ancak süslü kağıt ve zarif yazı aynıydı.

Adam Hauptman:

Çakalınız bölgenizi korumaya niyetli olduğunuzu söyledi - son nefesinize kadar bile bu sözün size pahalıya mal olmasını sağlayabiliriz. Size savaş ve yıkım getirebiliriz. Bir taş diğerinin üzerinde durmayana kadar, ölülerinizin ardından ağlayacak tek bir ruh kalmayana kadar.

Ama pazarlık yapmaya hazırız. Sizde bizim istediğimiz bir şey var. Söyleyeceklerimizle ilgileniyorsanız bu numarayı arayın.

Diğer not gibi bu da imzasızdı.

Kaşlarımı çattım. "Elimizde ne olduğunu söylemiyorlar. Zee, Aiden ya da Tad'i mi kastediyorlar? Ya da baston gibi tamamen farklı bir şey mi?"

"Evet," dedi Zee. "Ya da belki hayır. Elinizde ne olduğunu onlara söylemenizi isteyebilirler ya da bunu kabul etmeyebilirler." İçini çekti. "Tüm fae'leri aynı yöne yönlendirmek kedileri gütmeye benzer. Ve bunu bir kez başardığınızda, yanlarındaki kişiyi bıçaklamaları daha olasıdır. karşılaştıkları düşman yerine. Bu, bir bütün olarak Fae'ler için pazarlık yapabilecek birinden bile gelmeyebilir. Gri Lordların genelde başardığından daha gizemli görünüyor."

Darryl Adam'a baktı. "İşe bir haftalığına tatile çıktığımı söylerim."

"Ben burada kalmak istiyorum," dedi Christy. "Eşyalarımı toplamak için sadece iki haftam var.

Oregon'a taşınmadan önce. Bahamalar'da bir hafta geçirecek param yok."

Darryl elini nazıkçe elinin altına sokarak, "İşte bu senin için tehlikeli," dedi.

Christy'nin dirseği. "Seni çoktan hedef olarak seçtiler. Şehir dışında, sana ulaşmanın kolay olmayacağı bir yerde olman gerekiyor. Auriele ve ben döndüğünde toplanmana yardım edeceğiz."

"Buraya geri taşınırsam Adam ve sürü beni güvende tutabilir," dedi. "Bahamalar'da tek başıma olacağım."

"Adam kendini hayatta tutmakta zorlanacak," dedim ona, gerçi bunu bilmiyorsa aptalın tekiydi. "Rezervasyondaki tüm Fae konağı başımıza yıkılmak üzere. Bu not da bununla ilgili. Ve bu evde yerimiz kalmadı."

Adam'a baktı. "Neden senin peşindeler?"

Ne hakkında konuşuyorlardı da bunu bilmiyordu? Merak ettim. Sonra Adam'ın yüzündeki öfkeyi gördüm ve onun iyi bildiğini fark ettim.

Benim hatamdı. Sadece herkesin bunu tekrar duymasını istedi.

"Çünkü," dedi Zee acımasızca, ben suçluluğumu bir kez daha dünyaya itiraf edemeden önce, "onların fae olan arkadaşları var ve onlar sahip olunması tehlikeli arkadaşlar. Eğer daha genç olsaydım, özür dileyebilirdim."

"Bu durumda," dedi Darryl, "gidip Adam'ın parasını ödediği bir ada cennetinde bedava tatil yapman akıllıca olur." Onu çekiştirerek odadan çıkardı ve evden çıkmasını söyledi.

"İkiniz de onunla evli misiniz?" diye sordu Aiden, onca insan arasından bana bakarak. "Yoksa metres misin? Ve neden sana Adam'ın çakalı diyorlar? Çakal bu bölgede yaşayan küçük bir kurt değil mi?"

"Mmmm," dedim. "Küçük bir kurttan çok büyük bir tilkiye benziyor. Ben bir şekil değiştiriciyim ama kurt adam değilim. Diğer formum bir çakal."

"Christy ve Adam evliydim," dedi Zee. "Ama birbirlerine uymadılar. İnsan hukuku evlilik yeminlerinin feshedilmesine izin veriyor." Bana baktı. "Fae'lerin istenmeyen evliliklerle başa çıkmak için daha doğrudan bir yöntemi var.

eşler." Dikkatini Aiden'a geri vererek, "Evlilik türlerin hayatta kalması için eskisi kadar gerekli değil ve bu değişimden biraz zarar gördü. Evlilik feshedildikten sonra Adam Mercy ile evlendi." Küçük bir duraklama oldu. "Düğünde ben de vardım." Son söylediği biraz şaşkınlık yaratmıştı.

"Sana çakallardan bahseden ama ne olduklarını söylemeyen kimdi, Aiden?" diye sordu Adam.

"Ne?" Aiden başını kaldırdı. "Oh, çakallar. Birisi, kim olduğunu bilmiyorum çünkü hangisinin olduğunu göremeyecek kadar meşguldüm, bana bir çeviri büyü yaptı. Benimle konuşmaları gerekiyordu ve ben hangi dili kullanırlarsa kullansınlar hiçbirini anlamayı reddettim."

Zee, "Dil sadece kelimelerden ibaret değildir, onu konuşan insanlara özgü kavramlar ve ideoloji içerir. En iyileri bunun farkına varır ve içini doldurmaya çalışır."

"Genellikle karışık sonuçlarla." Tad odaya girdi. Her zamanki neşeli gülümsemesinin ardında yorgun görünüyordu ve bu gülümseme o üniversitedeyken bir ara gerçek olmaktan çıkmıştı. Bana baktı. "Anneme kur yaparken kullandığını babama sor."

"Ya da değil," dedi Zee soğukkanlılıkla.

Tad'ın babasına yönelttiği sırıtışta biraz daha gerçek bir sıcaklık vardı.

"Aiden bir gün daha sığınak istedi," dedim Adam'a.

Çocuğa baktı, o da önce başını kaldırdı, sonra eşimden uzaklaştı. Kurtadam Alfa olayı sadece gösterişten ibaret değil. Bir Alfa'nın gözleriyle karşılaşmak güvenli olmayabilir çünkü bunu meydan okuma olarak görürler ama aynı zamanda *zordur* da. Hatta İnsanların içgüdüleri vardır, hatta çok uzun yaşamlarının çoğunu Tepe Altı'nda hapsolmuş olarak geçiren insanların bile.

"Neden?" Adam sordu.

Aiden kendini toparladı ve ona tokat atma isteği uyandıran belli belirsiz bir gülümseme takındı. "Boş ver."

"Bir gün daha güvende olmak istiyor," dedi Tad. Dolaptan bir kahve fincanı çıkarıyordu, bu yüzden sırtı bize dönüktü.

Aiden sertleşti.

Tad fincanını kahveyle doldurdu ve Aiden'in yüzüne döndü. "Kapının önünde uyudum," dedi usulca.

O çocuğun kendini daha fazla tutamayacağını düşünmüştüm ama tuttu. Eğer bir cam olsaydı, paramparça olurdu.

"Güvenli," dedi Tad ağır bir sesle, "Underhill'in artık pek dolu olduğu söylenemez sanırım. Orada ne kadar kaldınız?"

Aiden başını salladı. "Önemli değil."

"Underhill dokuzuncu yüzyılda büyük ölçüde kapatılmıştı," dedi Zee sohbet edercesine. "On beşinci yüzyıla kadar birkaç sürgü deliği vardı."

"Bir gece daha güvende olmak için ne yapardın?" Tad yumuşak bir sesle sordu.

Ve Aiden kırıldı. Tamamen. Ve bunu hareket etmeden ya da hiçbir şey söylemeden yaptı. Sanki canı yanıyormuş gibi nefes alırken gözyaşları yüzüne doldu ve aşağı kayd.

Çocuklar bu şekilde ağlamaz. Sessizce. İfadesiz. Yüzü taş gibi boştu ve sadece gözyaşları ona ihanet ediyordu.

Onu ilk kez bu yaşta görüyordum.

Önce Adam harekete geçti. Ona yaklaştı ve bir elini çocuğun başının üstüne koydu. İtiraz gelmeyince onu göğsüne doğru çekti ve Adam'ın kollarının arasında dinlenmesine izin verdi. Bunun Aiden'in çocuksu görünümüyle bir ilgisi yoktu; Adam'ın zor durumdaki herhangi bir kurdu için aynı şeyi yaptığını görmüştüm. Bir Alfa'nın sürüsü için yaptığı şeyin temel bileşeni budur: güvenli bir yer sağlar. Dokunmak her kelimedenden daha iyidir.

Çocuğun ayakları yukarı doğru çekildi ve cenin şeklinde kıvrıldı, hala sessizce ağlıyordu. Bebekler ağladıklarında ses çıkarırlar, bir yetişkinin onları duyacağına ve işleri yoluna koyacağına güvenirler. Çocukken, gözyaşlarının

Bizi önemseyen insanları harekete geçirme gücü. İlgi, yardım ve destek için ağıladığımızda gürültü çıkarırız.

Aiden sessizdi ve sessizce Adam'ın güvenliğinde kaybolmaya çalıştı. Kocam sıkıntılı gözlerle bana baktı.

Dedim ki, "Bakın beni eve kadar takip etmiş. Onu tutabilir miyiz?"

Adam'ın gözleri ısındı ve gülümsedi. "Sanırım yapmak zorundayız, değil mi? Daha iyi bir ev bulana kadar."

Tad kahve fincanını Adam'a doğru kaldırdı ve babası suratını ekşiterek homurdandı. "Aiden?" Ben söyledim.

Adam başını salladı, "Şimdi olmaz. Şu anda bizi duymuyor bile."

Aiden'ı sanki çocukmuş gibi kucağına aldı. Mutfak sandalyesine oturmaya başladı ama Joel geçen hafta sandalyenin üzerinde uyuyakalmış ve bir bacağı yarı yanmıştı. Adam'ın neye baktığını gören Tad yemek masasından bir sandalye aldı. Adam ona oturdu ve sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi çocuğu kucakladı.

Ben de bir yemek odası sandalyesi kaptım ve Adam'ın karşısına, Zee'nin yanına oturdum. "Yani notu yazan fae bastonu isteyebilir, Zee, ya da Aiden," dedi Adam. "Ya da bunların bir kombinasyonu." "Ya da Tad," dedi Zee.

"Doğru," dedi Tad, sesi bitkin geliyordu. "Beni de unutmayalım." Adam'ın reddettiği sandalyeyi aldı, etrafında döndü ve Zee ile benim aramda oturdu.

Zee, "Bu not imzalı değil - muhtemelen Gri Lordların koordineli bir çabası değil" dedi.

"Yani endişelenmemize gerek yok mu?" Ben sordum.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi yaşlı fae. "Eğer bu şehri yok edebileceklerini söylüyorlarsa... bu şehirleri-o zaman edebilirler. Ama onlarla pazarlık yapsanız bile, yine de güvende olmayabilirsiniz."

"Hayatın hep iyi tarafından bak," diye alıntı yaptım ama söylemeye çalışmadım. İngiliz aksanım müzik olmadan da yeterince berbat. "Tamam. Berbat olsalar bile bazı seçeneklerimiz var. İlk olarak, numarayı arayabiliriz - bizi eter aracılığıyla zaplayamazlar, değil mi?"

Zee kaşlarını kaldırdı, ben de umursamazca devam ettim: "Ve eğer yapabiliyorlarsa, bunu yapmak için cep telefonu bağlantısına ihtiyaçları yok. İkincisi, onları görmezden gelebiliriz.

Belki de Gri Lordlara bir mesaj gönderebiliriz -Zee kim olduklarını biliyordur, bilmiyorsa Mike Amca bilir- ve bir yüz talep edebiliriz.

yüz yüze görüşme. Yönetim organının tepkisini alın"-Zee homurdandı
-"Aiden'ı kurtarmamıza, trolü öldürmemize ve Zee ile Tad'i korumamıza
doğrudan atın ağzından."

"Eğer bir toplantı talep ederseniz," dedi Tad, "bu onları sürücü
koltuğuna oturtur." "Hakimiyet savaşını onlar kazanır," diye kabul etti
Adam. "Ama bu tek yol
Yetkili kişilerle muhatap olduğumuzu biliyoruz." Zee
homurdandı.

"Bekle bir dakika," dedim. "Bekle bir dakika." Adam'a baktım.
"Thomas Hao bu gece Walla Walla'da Gri Lordlarla buluşacak. Biz de
Bu toplantıya katılabilmemiz için bazı misafirlik yasalarının tanımını
değiştirebildik. Şu anda bölgemiz için görevlerimizin ne olduğunu
tanımlama sürecinde olduğumuzdan, bunlar oldukça değişken."

Adam güldü ama sessizce çünkü Aiden bitkin bir uykuya dalmıştı.
Bazen kurtların başına böyle şeyler geldiğini görmüştüm, çoğunlukla da
Marrok'la yaşarken. Sebebi ne olursa olsun yardıma ihtiyacı olan kurtları
yanına alırdı. Bazıları gerçekten kötü durumda gelirdi -zihinsel ve fiziksel
olarak. Bran'in dokunuşunda güvende hissederdiler. Uyku gelir ve
ayaklarını yerden keserdi.

"Akışkan görevler doğru," diye kabul etti Adam. "Thomas'ın görüştüğü
Gri Lordlar bizimle pazarlık yapabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedim, "ama eminim Zee
bilecektir." "Thomas Hao bir vampir," dedi Zee.

Başımı salladım. "Ama Fae'lerin ilgilendiği kişi o değil." Onlara sabah
erken saatlerde yaptığımız aramayı ve Wulfe'un başıboş vampirini ziyarete
gittiğimizde kimi bulduğumuzu anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde Zee başını eğdi. "Tepenin Altındaki Ejderha
öldü," dedi ağır bir sesle. "Duymamıştım. Eski düşmanlarımdan çoğu artık
yok." Bana alaycı bir bakış attı. "Ne mutlu ki, yeterli sayıda
yedekler hazır ve bekliyor."

"Babası gerçekten bir ejderha mıydı?" Ben sordum.

"Tepenin Altındaki Ejderha bir unvan. Flanagan bu anlamda bir ejderha
değildi," dedi Zee. "O, elementleri hem ateş hem de toprak olan, Cymry'nin
Kızıl Ejderhası'na benzeyen güçlü bir fae lorduydu, ki bildiğim kadarıyla
hâlâ gerçek *bir* ejderhaydı."

"Evet," dedi Adam. Aiden'ı, çocuğun bacakları Adam'ın kucağının bir
tarafından sarkana kadar hareket ettirdi. "Thomas ve Margaret'in kabul
ettiğini varsayarsak

Onlara katılmamız için birkaç seçeneğimiz var. Nottaki numarayı arayabilir, ardından Gri Lordlarla pazarlık yapmak için Thomas ve fae'leriyle birlikte Walla Walla'ya gidebiliriz. Nottaki numarayı aramayabilir ve yine de Walla Walla'ya gidebiliriz. Fae'leri tamamen görmezden gelebiliriz."

"Bu sonuncusunu tavsiye etmem," dedi Zee, "pazarlık odamız olduğu sürece olmaz."

"Öyle mi?" diye sordu Tad ham bir sesle. "Neyi pazarlık konusu yaparsınız?" Odanın içinde bize baktı. "Babam benim güvenliğim için kendi güvenliğini pazarlık konusu yaptı; bunu çarpıttılar ve işbirliğimi sağlamak için babama işkence ettiler."

Zee gülümsedi. "Ki sen onlara vermedin."

"Yapardım," diye hırladı Tad. "Yapmayacağımı sanma ihtiyar, ama bana bir planın olduğunu söylemiştin. Ama bana bir planın olduğunu söylemiştin. haftalar."

Zee Tad'in omzunu sıvazladı. "Eğer direnmeseydin, her şey başarısız olacaktı. Şu anda güvendeyiz, müttefiklerimiz var ve onlarla ben ilgileneceğim.

Bir daha olmayacak şekilde sorumludur." Sessizlik çöktü.

"Pazarlık odasından bahsediyorduk," dedi Zee, neredeyse nazik bir ses tonuyla. "Muhtemelen onlarla konuşana kadar elinizde ne olduğunu bilemeyeceksiniz."

"Aiden'ı onlara teslim etmeyeceğim," dedi Adam. "Sen ya da Tad kaçırılırken de öylece durmayacağım."

"Yapacaklarımız ve yapmayacaklarımız arasında biraz boşluk var," dedim. "Thomas'ı arayayım mı?" Telefon numarası bende yoktu ama oteli arayabilirdim.

"Flanagan ve vampirine eşlik etme gerekçeniz sizin bölgenizde olmaları mı?" Zee sordu. "Bölgeniz ne kadar büyük, Adam?"

"Savunabileceğim kadar büyük," dedi Adam, gözleri kapalıydı. "Eğer bir savaş çıkarsa, gerekirse bunu Underhill'in kapısına kadar götürürüm. Bizi yenmesi kolay bir düşman olarak görmeyecekler."

Zee düşünceli bir ifadeyle, "Kazanmak onlara o kadar pahalıya mal olur ki bir daha asla yapmazlar," dedi. "Bu bir taktik. İyi bir taktik değil ama bir taktik. Genellikle sonuç bir Pirus zaferi olur."

Adam başını salladı. "Umalım da senden başka biri bunu hatırlasın ve bizi savaşa girmeye zorlamasınlar."

"Ya da sadece misafirlik yasalarına başvurabiliriz," dedim. "Konuklar, Walla Walla'nın bizim bölgemiz olduğunu iddia etmeden yolculuklarında yardım talep edebilirler. Bu

Kuralları biraz esnetmek ama yasanın lafzını değiştirmemek."

"Misafirlik yasaları bir yana"-Adam derin bir nefes aldı ve kararlı bir "Gerçekten ihtiyacımız olan ilk şey bilgi. Ve kimseyi riske atmadan daha fazlasını alabileceğimiz bir yer biliyorum." Kalçasını sandalyeden kaldırdı ve cebinden cep telefonunu çıkardı. "O yüzden önce notu yazanların ne istediğini görelim derim." Telefonu çevirdi, sonra hoparlörü açık bir şekilde masanın üzerine bıraktı - belli ki demokrasiye verdiği selamla işini bitirmişti.

Üç kez çaldı ve durdu. Bağlantının diğer tarafından nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Konuşmamızı beklediler ama bu şekilde değil. Alfa oyunu oynar.

Sonunda, tiz bir erkek ya da alçak perdeden bir kadın sesi olabilecek bir ses, belli belirsiz, "Kim arıyor?" dedi.

Aiden sesle irkilerek uyandı ve ellerini Adam'ın kollarının arasına soktu, sonra kucağından kayarak mutfağın bir köşesine çekildi. Zee telefondaki sesi de tanıyordu. Gözleri kısıldı ve dudaklarını büzdü ama Adam'a başıyla onay verdi.

"Bu numarayı çok kişiye mi veriyorsun?" Adam sordu.

"Bay Hauptman," dedi ses, kararsız niteliği kaybolmuş, soğuk bir güvene gömülmüştü. Bunun bir kadın sesi olduğuna karar verdim. "Sizinle savaşmak istemiyoruz."

"Beni kandırabilirdin," diye hırladı. "Şehrime bir trol yerleştirdin."

Bir duraklama oldu. "Şehriniz mi?" dedi. "Sanırım siz Columbia Basin Sürüsü'nün Alfa'sısınız, Richland, Pasco ya da Kenta-Ken'in belediye başkanı değilsiniz..."

Adam memnuniyetle gülümsedi. "Kennewick," dedi, "aradığınız isim bu. Ve benim bölgem söylediğim yerde."

"Senin kadın ne derse odur," diye tersledi, sürüdeki gücün Adam'da değil bende olduğunu ima ettiğini düşündüm.

"Aynen öyle," diye onayladı Adam beni şaşırtarak. Tek şaşıran ben değildim. Tad bana tuhaf bir ifadeyle baktı. "O benim eşim ve benim sesimle konuşuyor. Birlikte çalışabilirmişiz gibi görünmüyor. Vaktimi boşa harcıyorsun." Uzandı ve END tuşuna basarak aramayı kesti.

Aiden, "Onlarla oyun oynamak tehlikeli," dedi. Omuzları kambur duruyordu ve hiçbirimize bakmıyordu. "Bu özellikle tehlikeli."

Tad mırıldandı, "Kaptan Belli'yi dinle." Bu ona Adam'dan sakinleştirici bir bakış kazandırdı.

Aiden'a -ya da Zee'ye- kiminle karşı karşıya olduğumuzu sormaya başladım ama önce Adam konuştu.

"Biz de tehlikeliyiz," dedi kocam Aiden'a, hiç de kırıncı olmayan bir şekilde. "Bunu unutmamaları gerekiyor." Zee'ye baktı. "Sence geri aramadan önce ne kadar bekler?"

Zee dudaklarını büzdü. "Bu onun ne kadar istediğine bağlı-"

Telefon çaldı ve Adam ekrana baktı. "Görünüşe göre oldukça fazla," dedi. Ekrandaki yeşil düğmeye bastı ve telefonu tekrar yerine koydu. Masaya.

"Sende istediğim bir şey var," dedi.

Adam'a kaşlarımı çattım, o da başını salladı. Nottaki "biz" kelimesini "ben" olarak değiştirdiğini fark etmişti.

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedi Adam. "Muhtemelen istediğin birkaç şey vardır bende, birini seç."

"Çocuk," dedi.

"Zar yok." Adam kırmızı düğmeye bastı ve hepimiz bekledik. Aiden yere baktı ve kollarını kendi etrafında sardı.

Tad Aiden'a, "Adam sana süresiz koruma teklif etti," dedi.

"Muhtemelen panik atağının ortasında bunu kaçırdın. Ama senin isteğin dışında Fae'lere verilmene izin vermeyecek. Hiçbir zaman. İyi oynadın."

Aiden ağzını açtı.

Telefon tekrar çaldı.

Adam yeşil düğmeye dokundu ve "Beni sıkıyorsun," dedi.

"Çocuğa ihtiyacım var," dedi kadın.

"Ve sen teklif ediyorsun?"

"Notta size bölgenize izin vermeye hazır olduğumuz yazıyordu."

Vücudu bir kedininki gibi gevşeyen Adam gülümsedi, dişleri beyaz ve düzgündü. "Notta öyle yazıyordu." Sesi çok yumuşaktı. "Kimse bana bir şey *vermiyor*." Durakladı ve daha normal bir tonda devam etti. "Bu pazarlık yapamayacağımız anlamına gelmiyor. Siz kendiniz bana ne teklif etmek istiyorsunuz ve neden o notları yazan kişi yerine bu telefona cevap veriyorsunuz?"

Fideal erkekti ve sesini tanıyabilirdim. Kadın onunla ya da bir grup fae ile çalışıyor olabilirdi.

tek başına bir anlaşma yapmaya çalışıyordu. Adam bunu anladığını ona bildirmişti.

Sessizlikle karşılık verdi. Panikliyor muydu yoksa sadece düşünüyor muydu anlamak zordu.

"Fae'ler yalan söyleyebilir," dedi Adam ona sohbet eder gibi. "Ama anladığım kadarıyla bunun için cezalandırılıyorlar. Olan, olmuş ve olabilecek her şeyden uzaklaştırılmışlar. Daha önce gidenler tarafından ırkınıza karşı uygulanan nadir bir güç laneti."

Kaşlarımı kaldırdım. Bunu bilmiyordum. Zee dikkatle Adam'a odaklanmıştı. Zee'nin fae'lerin yalan söyleyebildiğini bildiğini ama Adam'ın bu bilgiyi nereden aldığını öğrenmek istediğini tahmin ettim.

"Pişman olacaksın-" diye tükürdü ama Adam çoktan telefonunun bağlantısını kesmişti.

"O seni istiyor, Aiden," dedi Adam. "Ama o telefon görüşmesi ne kadar eğlenceli olsa da, bir bütün olarak Fae'lerin ne istediğini öğrenemedik. Kimdi o, Zee?"

"Dul Kraliçe," dedi. "Neuth. Başka isimleri de var. Kara Kraliçe."

"Bir peri kraliçesi mi?" Ben sordum. Onlardan biriyle tanışmıştım.

Ama Zee başını salladı. "Hayır. O bir sidhe fae, bir Gri Lord. Yine de insanlarla oynamayı seviyor, acıya neden oluyor - ki bu acıdan beslenebiliyor.

Birden fazla halk hikayesinde yer aldı. Nevada'dakinde olduğunu duymuştum. Yerel rezervasyonumuzdayken onu görmedim."

Aiden başını salladı. "Hayır. O burada. O-" Derin bir nefes aldı. "Hayır. Ben Underhill'den kaçtığımda ve Fae'ler tarafından tekrar yakalandığımda buraya gelenlerden biriydi."

"Bana ondan bahset," dedi Adam.

Zee kaşlarını çatı.

"Uzak geçmişte Dul Kraliçe erkekleri baştan çıkarmasıyla bilinirdi, insan dünyasında güçlü erkekleri, ama aynı zamanda iyi ve sevilen erkekleri de. Yavaş yavaş onları sevdikleri her şeyden ayırırdı, ta ki kendisine saplantılı hale gelene kadar. Bunu başarmak için büyü kullanabilirdi ama kullanmamayı tercih etti. Kendi iradeleriyle onu takip etmeleri daha iyiydi. Sonra adamı ve bir zamanlar sevdiği insanları fiziksel, zihinsel ve elindeki tüm yollarla yok eder, sonra da yönettiği topraklara geçerdi. Pamuk Prenses ve Külkedisi hikayeleri muhtemelen ilk olarak onun dahil olduğu olayların bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Underhill kapandığında

Bu tür büyüünün büyük bir kısmını kaybetti ve daha da önemlisi, insanların sefaletinden beslenme yeteneğini kaybetti. Bu onun en büyük gücü değildi - o bir Gri Lord- ama en çok bundan zevk alıyordu."

"Peki neden Aiden'ı istesin ki?" diye sordum. Sonra kendi kendime cevap verdim: "Underhill'in sevgilisi, değil mi? Ona bahşettiği büyüye sahip. Dul Kraliçe de yeteneklerini geri istiyor."

Tad omuz silkti. Zee homurdandı. Belirsiz seslerden yeterince iyi bir varsayım olduğunu anladım.

"En azından çocukları avlamıyor," diye mırıldandı Adam iç çekerek. "Artık bir fae'nin Aiden'ı istediğini biliyoruz. Bu gece için bir plana ihtiyacımız var.

Thomas'ın fae'leriyle buluşan Gri Lordlar pazarlık için yeterli statüye sahip olacaklar mı?"

İç çeken Zee'ye baktı. "Muhtemelen. Flanagan bir Güç'tü ve kızında da aynı şeyin belirtileri vardı." Masaya hafifçe vurdu. "Bölgenizin sınırlarına saygı duymaları için onlarla pazarlık yapmalısınız - ve bölgenizin ne olduğu konusunda çok net olun. Çok büyük olursa, onu elinizde tutabileceğinize inanmazlar; çok küçük olursa, onlara zayıf olduğunuzu söylemiş olursunuz."

"Neyin pazarlığını yapacağız?" Adam sordu. "Çocuğu onlara teslim etmeyeceğim." Tad'e baktı. "Ya da seni ya da babanı. Bran tek başımıza olduğumuzu açıkça belirtti."

"İşte baston," dedim.

"Bu bir başlangıç değil," dedi Adam. "İlk etapta onlarla kalmayacak. Ve ikinci olarak da ..."

"Evet," diye kabul ettim. "Değişti, değil mi? Artık sadece bir obje değil. Kendine ait bir aklı var - ki bu da onu ... elimden gelse pazarlık yapacağım bir şey olmaktan çıkarıyor."



THOMAS, BIZI DE DAHİL ETME İSTEĞİME ŞÜPHEYLE YAKLAŞMIŞTI.
Fae leydisinin toplantısı.

"Onu aradığımda, "Margaret için daha fazla güvenceye sahip olduğum için çok mutluyum," demişti.

Boğazımı temizledim. "Tam olarak neden gelmek istediğimizi açıkladığımda o kadar mutlu olmayabilirsin." Ben hikayemi genişletirken o beni dinlemişti.

Köprüde yaptığım küçük konuşmayla başıma açtığım belayı.

"Yani," dedi bitirdiğimde. "Gri Lordları şaşırtmak umuduyla gelmek istiyorsunuz ve köşeye sıkıştıracağınız fae'lerin durumu bilen ve pazarlık yapma gücüne sahip insanlar olduğundan oldukça eminsiniz."

"Evet," dedim.

Kısa bir duraklama oldu. "Gri Lordlar'ın Hauptman'ın eski karısına gönderilen tehdit mesajından sorumlu. Daha da kötüsü, telefonda konuştuğunuz Dul Kraliçe denen kişinin Mesajdan sorumlu olan kişi de telefonda."

"O onlardan biri olabilir," dedim, "ama başkaları da var - ondan farklı bir gündemleri olabilir ya da olmayabilir. Ya da onlar da mültecimizi istiyorlar ama aynı amaç için değil. Sorunumuzu görüyorsunuz."

"Kimin ne istediğini ve iktidar koridorlarında nerede oturduklarını bilemezsiniz." Margaret Flanagan telefonu almıştı. "Çok fazla olasılık var ve yeterli bilgi yok."

"Kesinlikle," dedim ona. "Biz Fae'lerle savaşmak istemiyoruz ve onların da bizimle savaşmak istediklerini sanmıyorum. Ama çok uzun zamandır fae'lerin kurbanı olan çocuğu onlara vermeyeceğiz. Onlara vermeyeceğiz"- durakladım, çünkü bu durumda muhtemelen sürü adına konuşamazdım- "Onlara Zee'yi ya da oğlunu vermeyeceğim. İdeal olarak, Gri Lordlar bizim çok fazla sorun yarattığımıza ya da uğraşacak kadar önemli olmadığımıza karar verecekler ve

ve kendilerini denetlemelerini sağlayacağız. Aksi takdirde, toprak sınırlarımıza saygı göstermelerini sağlamak için onlarla pazarlık yapmaya çalışacağız."

"Zee?" Margaret sordu. "Sanki tanımamız gereken biriymiş gibi Thomas'a da onun adını mı söyledin?"

"Siebold Adelbertsmiter," dedim. "Yıllar boyunca pek çok ismi oldu. Siz onu daha çok Drontheim'in Kara Smith'i olarak tanıyor olabilirsiniz."

Uzun bir duraklama oldu. "Sen Kara Smith'in arkadaşı mısın?"

"Zee huysuz, yaşlı bir fae," dedim. "Ama o benim arkadaşım."

Nefes aldı. "Babamın çok sevdiği bir düşmanıydı." "Eğer yardımı olacaksa," dedim, "ona babanın öldüğünü söylediğimde oldukça sertti. Hayranlığın her iki tarafa da gittiğini söyleyebilirim." Güldü.

Thomas, "Önemli olan Margaret," dedi. "Onu koruyacağız," dedim.

"Pekâlâ," dedi. "Ama sen de gel. Sen ve eşin. Sizinle tanıştım ve sizi arkama alacağım, ama yabancıları değil."

"Anlaştık," dedim.

Bu yüzden Warren ya da Honey gibi daha kullanışlı biri yerine ön koltukta ben oturuyorum ama bunun gerçek bir savaşa dönüşmeyeceğini umuyorduk.

Zee de geldi.

Ona sormamıştım. Adam da ona sormamıştı. Zee hiçbir şey söylememişti, biz gitmeye hazırlanırken Adam'ın arabasının arka koltuğunda oturuyordu. Hiçbir şey söylemedi ve dışarı çıkmadı. Evde park etmiş diğer arabaların hiçbirisi çalışmadı. Bu yüzden geç kalmak yerine arka koltukta onunla birlikte otele.

Thomas ve Margaret bizi karşılamak için dışarı çıktılar. Gökyüzü tam olarak karanlık değildi ve Thomas eldiven giymiş, siyah kapüşonlu bir tişört giymişti. Kapüşon onu daha küçük ve daha az tehlikeli gösteriyordu. Bir çete üyesi gibi ve daha az bir vampir gibi.

Adam kaçak yolcumuzu Thomas'a açıklamaya başladı ama Zee arabadan inip Margaret'e baktı.

Koltuk değneklerine ve bileklerindeki yara izlerine kaşlarını çatarak baktı. "Baban onurlu bir düşmandı," dedi ona. "Daha iyi takipçileri hak ediyordu. Sen de baban kadar sert misin?"

Çenesini kaldırdı ama "Daha sert" diyen Thomas oldu. İkisi de onlarca yıl boyunca maden tünellerinde mahsur kalmışlar. Adam öldü ve kadın hayatta kaldı."

"Babam yaralandı," dedi sertçe. "Ben yaralanmadım."

"Bu tutuklamadan haberim yoktu," dedi Zee. "Yoksa buna bir son verirdim. Seninle ilgilenmesi gerekenler tarafından nasıl tuzağa düşürüldüğünü ancak sonradan duydum." Gözlerini ona doğru kaldırdı. "Eski düşmanımı hak etmediği bir hapishaneden çıkarırdım - eğer sadece değerli bir rakibin hâlâ yeryüzünde dolaştığından emin olmak için bile olsa. Cehaletimin hatasını telafi etmek için, bugün kızının zarar görmeden kurtulması için elimden geleni yapacağım."

Ona baktı. "Buraya gelme nedenin bu değil," dedi.

"Öyle," dedi. "Ama yüzünü görene kadar tek neden bu değildi, en önemlisi de bu değildi. Tepenin Altındaki Ejderha senin yüzünde yaşıyor. Sende onun gözleri var. Baban sahip olduğum birkaç düşmandan biriydi. aldığı kadar iyi verme yeteneğine sahipti. Kurnazlık, beceri ve onurla dövüştü; bu üç nitelik nadiren bir arada bulunur. Onunla aynı fikirde değildim ve beni kızdırdı ama değerli bir rakipti. Gri Lordlarla konuşmak için başka nedenlerim de var ama sizin güvenliğiniz benim öncelikli meselem olacak."

Yara izleri ve koltuk değnekleriyle narin kadın ile kel ve göbekli yaşlı adam karşı karşıya geldiler.

"Hayır de," dedi Thomas. "Günüşiği, o tehlikeli biri."

"Ben de öyleyim," dedi, ama nazıkçe. "Hepimiz öyleyiz, gerçek bu değil mi? Ama o düşmanlarımız için daha tehlikeli." Zee'ye kaşlarını çatı. "Hikâyelerden beklediğim gibi biri değilsin."

Önce otoparkın etrafına, sonra da ona baktı. "Bu farklı bir zaman." Omuz silkti -her zamanki omuz silkme hareketinden biraz daha yüzeysel bir hareketti bu, ama o bunu bilemezdi.

"Anlıyorum," dedi Margaret. "Beklenmedik teklifini kabul ediyorum, Smith." "Onunla arabaya binmiyorsun," dedi Thomas.

Thomas'a gülümsedi. "Pekâlâ. İki arabayı da alacağız." Bana baktı. "Seninle konuşmak için biraz zaman istiyorum." Önce vampir koruyucusuna, sonra da Adam'a baktı. "Sanırım pek çok ortak noktamız var ve notlarımızı karşılaştırmak istiyorum. Walla Walla'ya giderken hepimizin konuşma fırsatı bulacağını umuyordum."

"Belki sen gitmeden önce bir araya gelebiliriz?" diye sordum.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Umarım öyledir."

—

"WALLA WALLA", NEZ PERCÉ'NİN BİR KÖYÜN BULUNDUĞU YER İÇİN KULLANDIĞI BİR TERİMDİ. dere daha büyük bir dereye akıyordu - ya da bana öyle söylendi, gerçi muhtemelen telaffuz orijinalinden epeyce değişmişti. En yaygın çeviri "birçok su" idi, muhtemelen hem daha kısa hem de "Bir derenin daha büyük bir dereye aktığı yer"den daha lirik.

Walla Walla otuz binin biraz üzerinde nüfusa sahip bir kasabaydı, ancak bir şekilde bundan daha küçük hissediliyordu. Sanırım bunun nedeni şehir merkezinin eski moda havasıydı; atlı arabalı ya da Model T arabalı günleri çağrıştıran bir atmosfer. Düzenli olarak "en cana yakın", "en güzel" ya da "yaşanacak en iyi yer" seçilen türden bir kasabaydı.

Birçok güzel özelliğine rağmen, Ronald Wilson Reagan Fae Rezervasyonu kasabanın batısına yerleştirilmeden önce Walla Walla en çok Whitman Misyonu'nun yakınlardaki alanıyla ünlüydü. Orada, Protestan

Misyoner Dr. Marcus Whitman, eşi Narcissa ve misyonda yaşayan diğer on iki beyaz, on dokuzuncu yüzyılın ortalarında Cayuse Kızılderilileri tarafından öldürüldü.

Whitman bir doktor ve misyonerdi ve yerel kabileler (Walla Walla, Nez Percé ve Cayuse) arasında ruhani bir lider ve güçlü bir tıp adamı olarak ün kazandı. Kızamık tüm bölgeyi sardığında Cayuse kabilesi, sağlayamadığı yardım için ona başvurdular. Ortaya çıkan felaket kesinlikle ne Cayuse kabilesinin ne de Whitman'ların suçu değildi; hepsi de doğru olduğuna inandıkları şeyi yapıyordu.

Marcus Whitman'ın adını taşıyan bir otelde kurtadam, vampir ve fae arasında gerçekleşen bu buluşmanın sembolik ironisi aklımdan çıkmamıştı. Umarım sonuçlarımız Whitman ve Cayuse'nin elde ettiklerinden daha iyi olur.

Walla Walla'ya giden yol, yol boyunca küçük kasabaların yanından hızla geçip gitmek yerine, onların yerini işaretleyen bir çıkıştan başka bir şey olmayan dolambaçlı otoyollardan biriydi. Adam'ın yanında ön koltukta otururken Thomas Hao'nun beyaz Subaru'sunu takip ediyordum.

Walla Walla'ya giden dar otoyolda, eskiden Fae rezervasyonuna giden yolun yanından geçtik. "Bunu nasıl oynamak istersin?" Adam'a sordum, arabadaki sessizlikten aniden sıkılmıştım. Hazır olmaktan kaçındığımı hissediyordum ve her iki adamdaki sessiz, merkezlenmiş sakinlik beni

rahatsız ediyordu.

"Planlanacak bir şey yok," dedi.

Ben homurdandığımda bana sırtıttı. Neşeli bir sırıtış değildi ama içinde bir eğlence vardı. "Her şeyi fazla düşünmeye gerek yok Mercy. Kimi göreceğimizi ya da ne söyleyeceklerini bilmiyoruz. En genel yaklaşımlar dışında plan yapamayız. Önce Margaret'in söz almasına izin vereceğiz, nezaketen. Elimizden geldiğince işimizi yapacağız. Muhtemelen bu bizim açımızdan çok kısa ve tatlı olacak. İş o noktaya gelirse bize ne aradıklarını söylemelerine izin vereceğiz. Bu kısım da onlara bağlı. Belki de hepimiz birbirimize tehditler savurup evlerimize döneceğiz. Bunu bilemem. En azından kiminle oynadığımızı bilene kadar nasıl oynayacağımızı bilmiyoruz."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ama yapacak bir şeylere, düşünecek bir şeylere ihtiyacım vardı, böylece keşkelerle kendimi korkutmayı bırakabilirdim, bu keşkeler hakkında konuşmak anlamına gelse bile. Adam bunları yapmakta çok iyiydi. hayal ettiğimden daha az korkutucuydu.

"Kesin olarak bildiğimiz sadece birkaç şey var," dedi, sanki huzursuzluğumu duyabiliyormuş gibi. "Zee, Margaret'e bir şey olmasına izin vermeyecek. Thomas kendi başının çaresine bakabilir." Sonra sesi alçak ve tehlikeli bir tona büründü; bu, o ana kadar sergilediği rahat ve sakin tavrına hiç benzemiyordu. "Ve benden sana *hiçbir şey* geçemez."

Bunu özümsedim - ses tonunu, arkasındaki kelimeleri ya da niyeti değil; bunları zaten biliyordum. Sesinin büyüünün bir kısmı, aksanı güçlü olmadığına bile sessiz harflerini bulanıklaştıran Güneyli yumuşaklığıydı. Bir kısmı da

Her kelimenin ardındaki güvenilir özgüveni... Bu adamın konuşmasını ilk duyduğumda içinde hiçbir kurnazlık, çıkar ya da tereddüt olmadığını anlamıştım. O zamanlar bu durum sinir bozucu ve can sıkıcıydı.

Ama en çok da sesini bu şekilde alçalttığında içimde bir şeyleri okşuyordu, sanki bana dokunmadan enseme okşuyormuş gibi. Ayaklarının dibinde bir su birikintisinin içinde eriyip gitme isteği uyandırdı ve huzursuzluğumu yatıştırdı.

O da bunu biliyordu. Biraz gülümsedi ve dikkatini tekrar araba sürmeye verdi. Zee'ye baktım. "Peki ya sen? Sen de plan yapıyor musun yoksa kafana göre mi hareket ediyorsun?"

Zee mutlulukla gülümsedi. Her nedense bu onun her zamanki gergin gülümsemesinden daha kötüydü - mutluluk gerçek olsa bile. Belki de mutluluk gerçek olduğu *içindi*. "Eski düşmanımın kızını güvende tutacağım. Yakın bir zamanda, beni diğerlerinin kaçınacağı şekilde rahatsız eden fae'lerle ilgileneceğim.

beni bir ya da iki yüzyıl daha rahatsız edecek. Sanırım önümüzdeki birkaç hafta için iyi bir plan. *Findest du nicht auch?*"

Aslında bir cevap beklemiyordu. "Sence de öyle değil mi?" genellikle retorik bir sorudur, özellikle de başkalarının fikirlerini en iyi zamanlarda bile nadiren önemseyen Zee için.

Bir süre daha araba kullandık ve ben yine huzursuzlandım. Belki kıpırdanmaya başlarsam Adam sürmeme izin verirdi. Belki birisi bir konuşma başlatabilirdi, böylece bu gecenin ne kadar kötü gidebileceği konusunda endişelenmeyi bırakabilirdim.

"Neden bu kadar sessizsin?" Adam'a sordum.

"Hareketlerimi planlıyorum," dedi. "Sanırım sol tarafa doğru yürüyeceğim. Thomas ve Margaret. Araştırmalar sağ elini kullananların sola bakmadan önce sağa baktıklarını gösteriyor. Bu bana psikolojik bir avantaj sağlayacak. Sonra yarı hızda yürüyeceğim-"

"Seni tokatlayabilirim," dedim. "Sadece söylüyorum."

"Araba kullanıyorum," diye cevap verdi uysalca. "Ve sevdiğin kişiyi incitmemelisin."

Zee, "Boş zamanlarınızda flört edin, canlarım," diye öğüt verdi. "Ben bunun için çok yaşıyım, bana kalp krizi geçirebilirsiniz."

"Bu tehdidin işe yaraması için bir kalbin olması gerekir," dedim ve mutlu bir şekilde Zee ile hakaret oyununa yerleştim.

—

THOMAS'IN ARABASININ YANINA PARK ETTİK. NEREDEYSE TAMAMEN KARANLIKTİ. Vampir kapüşonunu atmış ve her zamanki parlak renkli ipek gömleğinin içinde zarif bir şekilde duruyordu. Bu gömlek yanardöner inci mavisiydi ve omzunun üzerinden koluna doğru inen koyu mavi ya da siyah işlemeli bir ejderha vardı.

Margaret için kapıyı açtı ve onun dışarı çıkmak için verdiği mücadeleyi izledi. Kılını bile kıpırdatmadı ama yardım etmemek için gösterdiği iradeyi hissedebiliyordum. Adam haklıydı, Thomas gidiciydi. Vampirlerin kendileri dışında kimseyi umursamadığını söyleyenler çoğunlukla haklıdır ama

bazen çok ve ölümcül derecede yanılırlar.

Margaret'in acısı izlemek için çok özeldi, bu yüzden otele baktım.

Seattle şehir merkezinde, Marcus Whitman Oteli göze çarpmazdı, Ancak Walla Walla'da, etrafındaki her şeyden yaklaşık yüz metre daha yüksekti. Orijinal yapının kemiklerinden anlaşıldığı kadarıyla

on dokuz yirmili yılların sonları. Çeşitli renklerde tuğlalar ve son derece modern giriş, yıllar içinde birden fazla yenileme yapıldığını kanıtlamaktadır.

"Pekâlâ," dedi Margaret, sesi acıdan biraz boğuk çıkmıştı. "Üç Gri Lord'un benimle buluşması gerekiyordu ve yanımda adamlarımı getirmeme izin verildi. Sadece Thomas'ın gelmesini planlamıştım ama onlar Ben altı. İzninizle, size, Adam ve Mercy'ye biraz cazibe vereceğim, süslü bir şey değil - sadece sizi bir ve iki numaralı haydutlar olarak görmemelerine yardımcı olacak bir şey. Eğer dikkat çekecek bir şey yaparsanız, bu cazibe işe yaramayacaktır." Zee'ye baktı. "Sanırım sen de kendi işini yapabilir ve üç numaralı haydut olabilirsin." Adam ve bana döndü. "Size gerçekten bakarlarsa işe yaramaz ama bize bir sürpriz unsuru sağlayacaktır. Ve her türlü avantaj sizin lehinedir; bunun için size saygı duyacaklardır."

"Peki," dedi Adam. Başımı salladım.

Büyüsü üzerime serin bir sis gibi çöktü. Bazen sihir bana yapışmaz ama bu sefer yapışmış gibiydi.

"Thomas?" Ben sordum.

"Buna ihtiyacı yok," dedi. "Bunu sihir olmadan da yapabilir. İnsanların onu fark etmesini istemediğinde, fark etmezler."

Hoş bir şekilde karıncalanan tenimi ovuşturdum ve "Onlara 'hayır' demek için içeri giriyorsun, değil mi? Bunu sadece Thomas'la da yapabilirsin. Büyü bize yardım etmek için mi?"

Gülümsedi. "Eğlenceli. Onlardan hoşlanmıyorum. Oynadıkları oyunları sevmiyorum. Yardım ettiğim için mutluyum. Şimdi sus, biri dinliyor olabilir."

"Muhtemelen hayır," dedim. "Dinleyecek kadar yakın olan herkesin kokusunu alırım."

Thomas bana ilginç biriymişim gibi baktı. "Bir kurt adamdan daha mı iyi?"

"Fae ve büyü için evet," dedim ona. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda çok fazla ortam gürültüsü var. Birinin bizi duyması için çok yakın olması gerekir." Onlara fae büyüünün müthiş güçlü olabileceğini ama koku üzerinde nadiren işe yaradığını söylemedim. Benim özel olduğumu düşünmelerine izin verdim.

Margaret'i takip ederek otele girdik. Hızlı gitmiyordu ama kimse en ufak bir sabırsızlık bile göstermedi. Adam sol arka pozisyonu aldı. Bunu bana arabada söylediği nedenlerden dolayı mı yaptı, yoksa sadece orada mı bulunuyordu bilmiyorum. Zee sağ arkayı aldı. Thomas Adam'ın önünde

yürüdü ve ben de Thomas'ın yanında kalan yeri aldım.

İçeride, lobi bej smokinler ve hoş olmayan deniz mavisi elbiselerle dolup taşıyordu. En yoğun şekilde, otuzlu yıllara özgü kirli beyaz dantel elbisesiyle tanınan gelinin yanında kümelenmişlerdi. Gelin, parlak yeşil ışıltılı bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir kadının sırtını sıvazlıyor, o da gelinin omzunda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tüm lobi bizi izlememeye çalışıyordu ve bu yüzden kimse bizi fark etmedi.

Margaret sanki otele yüzlerce kez gelmiş gibi asansör sıralarından birine yöneldi. Sessizlik içinde kapıların açılmasını bekledik. Açıldıklarında içeri adım attık, çok sıkıştı. Asansörler bir peri prensesi ve korumaları için yapılmamıştı. Neyse ki hızlı bir asansördü ve ikinci katta indik. Margaret koridora yöneldi, biz de arkasından bir düğün treni gibi yayıldık.

Sağındaki WALLA WALLA yazan kapıyı açmadan önce solundaki birkaç kapıyı geçti. Biz onun etrafından dolanıp odaya girerken o bekledi. Bir konferans masası vardı ve birisi, belki de otel, uzun masanın iki ucuna kırmızı tonlarında parlak karanfil demetleri koymuştu. Beş kişi masaya oturmuştu bile.

Masanın giriş kapısına bakan tarafında iki kişi daha geçit töreni için uzak duvarda duruyordu. Tüm fae'ler insani cazibelerini takınmışlardı.

Bazılarını tanıyordum. Fae bağımsızlığını ilan eden yakışıklı eski avukat Beauclaire en solda oturuyordu. Yanında, güneş gözlükleri kör gözlerini gizleyen siyah saçlı bir kadın oturuyordu; bir zamanlar İrlanda'nın savaş tanrıçası olan Morrigan, Neman. Bilmiyordum. Yanındaki adam. Soluk tenli, kel ve ince kemikliydi, şişkin gözleri ve burnunun kenarlarındaki kırık kan damarları o kadar kötüydü ki başka bir şeye odaklanmak neredeyse zordu. Onun yanında çocuksu yüz hatları, porselen teni ve koyu kırmızı dudaklarıyla olağanüstü güzel bir kadın oturuyordu. Oturan son kişi ise rahatça dolgunlaşan ve somon pembesi renginde üç parçalı bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir kadındı. Saçları gri ve kahverengiydi ve yüz hatları kesinlikle dikkat çekici değildi.

Duvarın önünde duran iki kişi Mike Amca ve Edythe'di, onu ilk gördüğümde yo-yo ile oynadığı için hâlâ Yo-yo Kız olarak hatırlıyordum. Edythe, Aiden gibi genç bir kıza benziyordu, Dokuz ila on bir yaşlarında görünüyordu. Aiden'ın aksine, kurban gibi görünmekten hoşlandığı için bu kılığı seçmişti. Ki o çok

pek değildi. Onu bazı korkunç şeyler yaparken ve diğer fae'lerin onun yolundan kaçarken görmüştüm. Gözlerime baktı ve kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. Görünüşe göre, Margaret'in büyüü onun için işe yaramıyordu. Beni tanıyan iki Gri Lord, beni gerçekten görmüş olsalardı verecekleri tereddütü göstermeden yanımdan geçip gittiler, Mike Amca da öyle. Edythe'nin dokunulmazlığını, üzerinde Edythe/Yo-yo Kız Neden Korkunçtur yazan zihinsel dosyama koydum. Büyük bir dosyaydı.

Margaret masanın karşı tarafında oturan beş kişiye baktı ve bakışlarını anlamlı bir şekilde son ikisinin üzerinde gezdirdi. "Bana demiştin ki üç kişi olurdunuz," dedi Margaret soğukkanlılıkla. "Fae'ler artık yalanlarla mı pazarlık yapıyor?"

"Benim hatam Margaret," dedi güzel kadın, Adam'ın telefonundan en son birkaç saat önce duyduğum boğuk sesiyle. "Bu rezervasyonu ziyaret ediyordum ve sizin beklendiğinizi duydum. Ortağım" - orta yaşlı kadının koluna hafifçe dokundu - "ve eski günlerin hatırına ben de dahil olmak istedim. Babanızı bir zamanlar çok iyi tanıyordum ve kızını görme şansına karşı koyamadım."

Margaret kendini göstermek istercesine ellerini açtı. "Şimdi yaptığınız gibi."

"Kötü görünüyorsun," dedi orta koltukta oturan adam. Sesi yüksek ve telaşlıydı, dış görünüşüne uyuyordu. "Bizimle eve gelmelisin, seni eski haline getireceğiz. Birkaç ay oldu Olayın üzerinden yıllar geçti, değil mi? Yaşadığınız çileyi atlatmak için yardıma ihtiyacınız olduğu çok açık."

Margaret omzunun üzerinden bize doğru bir el sallarken bile dikkatini ona yöneltti ve biz dördümüz onun arkasındaki duvara yayıldık. Kapı duvarın en sol tarafındaydı, bu yüzden aramızda dışarıdan birinin girmesi konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

Acı verici bir yavaşlıkla yürüyordu -aslında daha önce hareket ettiğini gördüğümde daha yavaştı. Masaya ulaştığında, ortanın solunda, Nemane'nin tam önünde bir sandalye çekti. Bu kasıtlı mıydı, yoksa sandalyeyi kapıya daha yakın tuttuğu için mi bu kadar uzağa yürümek zorunda kalmamıştı, anlayamadım.

Kendini oturtmak ve koltuk desteklerini düzenlemek için zaman ayırdı. Odadaki herkes onun ne kadar sakat olduğunu görebiliyordu. Ancak deri yönetici koltuğuna rahatça oturduğunda konuşmaya başladı.

"Olay," dedi. "Ne tuhaf bir kelime. 'Olay'. Çok ... yavan ve küçük. Sözlerin için gerçekten minnettarım Goreu, ama sanmıyorum. Ben iyileşiyorum

tam iyileşme için tam olarak doğru oran."

Goreu. Bu isimle ilgili bir şey hatırlamalıyım. Son zamanlarda fae'lerle ilgili bir sürü hikaye okuyordum. Goreu Fransızca olmalı gibi geliyordu, ama Galce olan *Mabinogion*'dan geldiğini düşünüyordum.

"Sen Fae'sin," dedi güzel kadın. "Sen bize aitsin."

Tam arkasında olduğum için Margaret'in yüz ifadesini göremiyordum ama yine de kaşlarını kaldırdığı sesinden belliydi. "İlginç bir kelime seçimi. Ben size ait değilim."

"Sen bir fae'sin çocuğum," dedi Nemane. Burnundan derin bir nefes aldı, başını kuşa benzer bir hareketle eğdi ve bana gülümsedi. Beni göremiyordu. Ama Nemane'nin gözlerine pek ihtiyacı yoktu. Hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Onunla olan ilişkilerim neredeyse dostça olmuştu ama o bir müttefik değildi. Margaret'e neden Alfa'yı getirdiğini sormak yerine

Columbia Basın Sürüsü ve eşini bir fae toplantısına davet ederken dikkatlice şöyle dedi, "Neuth kelimelerini kötü seçmiş. Sen bize aitsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Margaret. "Katılmıyorum. Bunu birkaç mektup, e-posta ve bir ... hayır, Konsey temsilcisinin yüzüne kapattığım telefonu da sayarsak iki telefon görüşmesinde açıkladım. Ben buradayım,

Şimdi, bunu şahsen açıklamak için. Gitmeyeceğim. Kendimi sizin gücünüze bırakmayacağım. Daha önce de Fae'lerin gücü altında kaldım ve bunu bir daha yapmayacağım."

Beauclaire dikkatle, "Sen bir fae'sin," diye söze başladı ama Goreu, Beauclaire daha meramını anlatamadan saldırıya geçti.

"Bize karşı koyabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu Goreu, ama bunu bir soru olarak sorduğunu sanmıyorum - ses tonu fazlasıyla kendinden emindi.

"Beni zorlamaya mı çalışıyorsun?" Margaret karşı çıktı. Beauclaire'e baktı. "Kızın için adalet arayışıyla dünyayı bu yola sokan sen, babamın kızı olduğum için beni hapsedmeye mi çalışacaksın?"

"Başka yerde olmayı tercih eden çok kişi var," dedi Nemane. Ama biz az kişiyiz çocuğum. Kim ne derse desin, bir savaştan sağ çıkmak için çok azız. Bir güç gösterisi yapmak zorundayız. Hayatta kalmak için sana ihtiyacımız var."

Margaret başını kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Yarım yüzyıldan fazla bir süre yeryüzünde mahsur kaldığımda ne öğrendiğimi biliyor musun?

Ne yiyecek yemek, ne içecek su, ne de görececek ışık varken, kendi

çıkardığınız ses dışında hiçbir ses yokken, bazı şeyler çok netleşir.

Ölüm korkulacak bir şey değildir. Ölüm kolaydır. Acımasız olan yaşamaktır. Fae hayatta kalabilir ya da kalmayabilir. Benim umurumda değil. Ailem dışında sizden biri değilim ve ikisi de öldü."

Goreu vurucu bir yılan hızıyla masanın öbür ucuna uzandı ve Margaret'in bileğine bir şey taktı, tıkırtıyla kapandı; kırmızı kabaşon taşlı, ince gümüş bir çubuk bilezikti bu. Goreu benzer bir bileziği tuttu ve kendi bileğine taktı. Kapatırken sanki canı yanmış gibi bir nefes çekti.

Margaret donup kaldı.

Bir zamanlar üzerimde kullanılmış olan Huzur ve Sessizlik adlı kemik kelepçelerden biri değildi. Tad onları yok etmişti.

"Eğer başka bir şekilde ikna edilemiyorsan," dedi Dul Kraliçe, "o zaman bize başka seçenek bırakmıyorsun. Seni korumayı ve sağlığına kavuşturmayı babana borçluyuz."

Margaret bileğine baktı. Sonra Goreu'ya baktı. "Bir hata yaptınız."

Thomas'a bakmaktan kendimi alamadım. Çok ama çok hareketsizdi.

"Belki de," dedi Goreu. "İşimize daha çok yarayabilecek kişiler olduğunu iddia etmişim - bir fae'yi iradesi dışında uzun süre tutabilecek tek bir eserimiz var."

"Hepiniz çok kibirlisiniz," dedi Margaret. "Goreu, Custennin'in oğlu, güçlü olabilirsin, buna itirazım yok. Ama amcanın başını keseli uzun zaman oldu ve bunu o zaten yenildikten sonra yaptın. Ama bu bilezikler senin büyüünün ne kadar güçlü olduğuyla ilgili değil.

Bir hata yaptınız."

Custennin ismi bir şeyler çağrıştırdı. Margaret kel küçük fae'ye odaklandı. "Masanın üzerinden bana doğru sürün." dedi.

Custennin yirmi dört çocuğu olan bir çobandı. Bunu hatırladım çünkü on ikinin iki katıydı ve on iki peri masallarında oldukça sık geçen bir sayıdır.

Goreu ağzını açtı, sonra da sırtımayı bıraktı. Kendini masanın kenarına dayadı.

"Sürün," dedi Margaret.

Custennin'in çocuklarından biri hariç hepsi, Custennin'in kardeşi olan bir dev tarafından öldürülmüştü. Geriye kalan tek oğlunun adı Goreu'ydu.

Yavaşça, çok yavaşça, terleyerek ve titreyerek, fae kendini masanın üzerine kaldırdı ve süründü. Bileziği masanın pırıl pırıl kiraz kaplaması üzerinde sürüklerken cızırtılı bir ses çıkardı. Dudağını ısırdı ve dudağından tahtaya kan damladı.

Bir tür protokol uygulanıyor olmalıydı çünkü odadaki diğer fae'lerden hiçbiri ona yardım etmedi. Yerlerinden kıpırdamadılar ve Goreu'nun çırpınışını izlediler. Dul Kraliçe hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Orta yaşlı kadın bir dosya çıkarıp, kendi elleriyle parlatmaya başladı. kısır, sarsıntılı hareketlerle tırnaklar.

Nemane ve Beauclaire sanki kimin daha rahat görüneceği konusunda yarışıyor gibiydiler. Arkalarındaki duvarda durduğu için diğer fae'ler tarafından görülemeyen Edythe, Margaret'e gülümsedi, parmağını ıslatmak için diline götürdü ve sonra havada hayali bir nokta çizdi.

Margaret'in tepki verip vermediğini anlayamadım. Edythe'ın hareketini gördüğünden bile emin değilim -Margaret, Goreu ile giriştiği tuhaf savaşa dalmıştı.

Mabinogion'a göre, Custennin'in oğlu olan Goreu, Kral Arthur ve şövalyeleriyle birlikte seyahat etmiş, sonunda evine dönmüş ve amcası olan devi öldürmüştü. O bir kahramandı -eğer hikâyeyi yanlış anlamadıysam, çünkü bu odadaki Goreu hiç de bir kahramana benzemiyordu.

Kahraman olmayan fae masanın Margaret'in tarafına geldiğinde, uzanıp onun bileğini kavradı. Bileğine dokunur dokunmaz, Goreu'nun bileziğinin sade gümüşü üzerinde ince kırmızı bir çizgi çizilmeye başladı. Yavaşça başladı, sonra Goreu hızlı nefes alıp verdikçe daha da hızlandı, daha karmaşık desenlerin parçası haline gelen glifler çizdi. bilezik neredeyse tamamen kırmızıydı.

Margaret sandalyesine geri oturdu, bileziği bileğinden çıkardı ve diğerini Goreu'dan düşerken yakaladı. İkisini de Zee'ye fırlattı.

Hepimizin üzerindeki hafif cazibenin etkisini kırdı. Goreu masadan geriye doğru sıçradı, kaçmaya çalışırken yarı yarıya düştü - Margaret'ten değil, Zee'den. Orta yaşlı kadın elindeki dosyayı düşürdü ve Dul Kraliçe dondu kaldı.

Mike Amca gülümsedi, Beauclaire de öyle. Nemane rahat duruşunu korudu ama odada kimin olduğunu başından beri biliyordu.

Zee'ye baktım, yüzünde yine mutlu bir ifade vardı. Sadece . . . Zee'de mutlu bir yüz görmek *yanlış*.

"Merhaba Goreu," dedi Zee. "Seni bir kez daha görmek ilginç. Eminim farklı koşullar altında karşılaşacağız. Bunu dört gözle bekliyorum." Dul Kraliçe'ye baktı. "Ama diğer bazı buluşmaları dört gözle beklediğim kadar değil. Seni son gördüğümde olduğundan daha solgun görünüyorsun Neuth," dedi. Orta yaşlı kadına baktı.

oturduğu yerde donakaldı ve gülümsemesi daha da parlaklaştı. Ona hiçbir şey söylemedi.

Dul Kraliçe'nin Zee'ye işkence eden fae'lerden biri olmadığını biliyordum. Her ne kadar müttefik olmasalar da Goreu'nun da temize çıktığını düşündüm. Goreu Zee'den korkuyordu ama Zee ona hitap ederken sesinde özel bir kötü niyet yoktu. Orta yaşlı görünümlü kadın yürüyen ölü bir fae idi.

"Bölgemizden geçmekte olan Margaret ve muhafızlarına koruma sağlamaya geldik," dedi kocam, Zee'nin anına sohbet tonuyla girerek. "Bu fırsatı dün trolün ölümünden duyduğumuz üzüntüyü ifade etmek için kullanmayı düşündük. Lütfen evimizin vatandaşlarını riske atan fae'leri göndermeyin. Öldürmek için öldürmekten hoşlanmıyoruz."

Adam'ın zamanlama anlayışı mükemmel. Gri Lordlar, Zee'den korkacak hiçbir şeyi olmayanlar bile, bu dramaya o kadar kapılmışlardı ki Adam'a vites değiştirme sorunu. Dikkatlerinin dağılması Adam'ın sözü tutmasını sağladı. "Tehditlerden etkilenmediğimizi de bildirmek isteriz.

Halkınızdan bazıları" -Dul Kraliçe hariç masadaki fae'lere baktı- "bir mektup yazdı ve eski karımın evinin kapısına astı. Lütfen bunun tekrarlanmamasına dikkat edin." Bir nefes aldı ve devam ettiğinde çok yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Sizinle savaşmak istemiyoruz. Ama arkadaşlarımızın yakalanıp işkence görmesine de seyirci kalmayacağız. Korumamız altındakilere zarar vermenize izin vermeyeceğiz. Ateş dokunuşlu çocuğun bizim olduğunu bilmelisiniz. Bizi zorlarsanız savaşa gireriz. Ve eğer savaşa girirsek, bu yerel kalmayacak, sizin aranızda kalmayacak.

Çünkü insan vatandaşlarımız bizim yanımızda savaşacak."

Zee bilezikleri havaya fırlattı ve her iki elinde birer tane olmak üzere yakaladı ve yumruklarını kapattı. Çağırdığı büyü'nün etkisiyle hava ciğerlerimi terk etti. Onun

Ellerim o kadar parlak beyaz bir ışıkla parlıyordu ki yüzümü çevirmek zorunda kaldım. Nefes almak için savaştım, ayaklarımın üzerinde durmak için savaştım ve gitmişti.

Zee masanın üzerine kararmış iki metal parçası bıraktı. "Bunlar," dedi, "iğrenç şeylerdi."

"Nasıl oluyor da," diye mırıldandı Beauclaire, "Konseyimizde değilsiniz? Gri Lord olmadığınızı mı?"

"Kimse bana sormadı," dedi

Zee. "Bize katıl," dedi Nemane.

Zee, Dul Kraliçe'nin uzak tarafında oturan somon rengi takım elbiseli Gri Lord'a gülümsedi. Gürültüyle yutkundu.

"Bugün olmaz," dedi Zee, sesi tehditkâr bir mırıltıya dönüşmüştü. "Görülecek birkaç hesabım var ve plan yapmaktan acele edemeyecek kadar zevk alıyorum. Ben battı."

"Planlamam gereken ülkemin beş yüzüncü yıldönümü, ayarlamam gereken düğünüm, öldürmem gereken karım ve bunun için tuzak kurmam gereken Guilders var," diye mırıldandım sessizce. Zee'nin filminden alıntı yaptığından emin değildim ama sesi Prens Humperdinck'e o kadar benziyordu ki kendimi tutamadım. Ya beni bir tek Adam duymuştu ya da başka kimse *Prences Gelin*'i takdir etmiyordu.

Margaret kendini masadan geriye iterek, "Yani," dedi. "Cevabımı aldınız." Bu sefer Thomas'ın ayağa kalkmasına yardım etmesine ve koltuk değneklerini vermesine izin verdi. "İlginç olmadığından değil. Ama benimle bir şey konuşmak istiyorsan bunu uzak mesafeden yapman gerektiğini anlayacaksın."

Odadan çıkmak için acele etmedi ve biz de onu takip ettik. Konferans salonunun kapısını kapatır kapatmaz Thomas Margaret'i kollarına aldı. Koltuk değneklerini ben aldım - en az yetenekli savaşçı olarak, eşyaları taşımak için en kolay ben bağışlanabilirdim. Koltuk değnekleri de ihtiyacım olursa iyi bir silah olabilirdi.

Lobiye döndüğümüzde gelin ve beraberindekiler gitmişti. Otel çalışanlarından biri asansörden indiğimizi gördü ve Margaret'i Thomas'ın kollarında görünce aceleyle yanımıza geldi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Margaret sevimli bir gülümsemeyle. "Thomas ya kendimi yorduğumdan endişelendi ya da bir ara arabaya gitmek istedi. önümüzdeki bir saat kadar." Ses tonu onu ciddiye almamasını söylüyordu ve Thomas'ın eğlenmeyen yüzüne iyice bakmadan önce takdirle gülümsedi.

"Ona aldırmayın," dedi Margaret. "Çok fazla endişeleniyor." "Tekerlekli sandalyemiz var," diye önerdi genç adam.

"Teşekkür ederim," dedi Thomas, yüküne rağmen biraz eğilerek, ama

ıkış yönünde yürümeye devam etti. "Bu ilk kez başıma gelmiyor.

Onu arabaya kadar taşıdım. Kendini çok zorluyor, bunu yaptığında sadece iyileşmeyi yavaşlattığını açıklamama rağmen süreç."

Otel çalışanı endişeli görünüyordu.

"Tamamen iyileşmeliyim," dedi Margaret ona. "Zamanla. Sadece şu an ve o zaman arasında çok sıkıcı bir terapi var. Bu gece gerçekten iyiyim, sadece biraz yorgunum."

Bize ön girişe kadar eşlik etti, arabayı yukarı sürmeyi teklif etti ve yardımı reddedilince gitmemiz için kapıyı açık tuttu.

Adam mırıldandığında karanlık otoparkın yarısına gelmiştik, "Biri bizi izliyor. Bunu ensemde hissedebiliyorum."

Ayakkabımı bağlamak için eğildim ve bu fırsattan yararlanarak arkamdaki otoparkı taradım. "Bize dışarı kadar eşlik eden kibar adam hâlâ bizi izliyor. Bu kadar mı?"

Margaret omzunun üzerinden gözlemcimize el sallarken Thomas, "Bu şekilde pek çok insanı etkiliyor," dedi.

"Trajedi bu," dedi Margaret neşeyle. "Bazı insanlar yardım etmek istemekten kendilerini alıkoyamazlar. Bu bir dürtüdür." Adam el salladı

Tereddütle geri çekildi ve muhtemelen işini yapmak üzere otelin derinliklerine doğru kapıdan çıktı.

Adam alçak bir sesle, "Öyle değil," dedi. "Hadi arabalara gidelim."

"Kimseyi koklamıyorum," dedim ayakkabımla işimi bitirdikten sonra. "Ama ben seninleyim. Biri var."

"Buralardalar," diye onayladı Thomas.

Margaret başını ona yasladı. "Pusu kurmak için mükemmel bir zaman," dedi, sesi keyifliymiş gibi çıkıyordu. "Belki bir trol ya da ogre vardır etrafta."

"Bir cadıya ne dersiniz?" diye sordu bir kadın sesi.

Konuşur konuşmaz, yazlık bir elbise ve kahverengi asker botları giyen genç ve kaslı bir kadının Margaret'in yanında yürüdüğünü gördüm. Thomas sanki başından beri yanımızdaymış gibi.



ORTAYA ÇIKAR ÇIKMAZ KOKUSUNU ALABILDİM. KOKUSUNDA BİR KARIŞIM VARDI. tarçın, kükürt ve bal, ama büyücülük yok. Bir fae gibi kokuyordu ama ikisine de açık bir bağlılıktan ziyade toprak ve su tonları vardı ki bu benim tecrübelerime göre alışılmadık bir durumdu.

Thomas, Margaret kollarındayken üç metre yana sıçradı. Adam eğitilmiş bir koruma gibi önlerinde ilerledi. Kokusunu tanıdım ve içgüdüsel olarak silahımı çekme hamlemi durdurdum. Bunun yerine, Adam gibi ben de kendimi Thomas ve Margaret'in önüne koydum. Zee olduğu yerde durdu ama bir elini kalçasına götürdü, bıçaklı silahlarından birini orada tuttuğunu biliyordum. Sadece büyülü kılıçlar kullanmazdı, onları *kendi yapardı*.

"Bizi böyle şaşırtmak tehlikeli," dedi soğukkanlılıkla, çünkü elbette kim olduğunu biliyordu.

Ben de hatırladım. Kokladığım herkesi hatırladığımdan değil. Sadece bazı insanlar kesin bir izlenim bırakıyor. Bazı fae'lerin giydikleri favori cazibeleri olsa da, görsel izlenimler kesin bir yol değildir.

bir fae'yi tanımak. Kokularını değiştirmek onlar için çok daha zordur.

"Küçük bir tehlike olmadan hayat nedir ki?" Kadın bana baktı ve "Onlara sana göz kulak olmalarını söylemedim mi? Coyote'yi bu kadar güçlü taşıyan hiç kimse kenarda dinlenemez. Ama beni hiç dinlemiyorlar."

Thomas Margaret'i ayağa kaldırdı.

"Sen cadı değilsin," dedim. Baba Yaga ile ilk karşılaştığımda herkes gibi ben de şaşırmıştım. Dünyanın en ünlü cadısı değildi.

Omuz silkti. "Sen domates diyorsun, ben de domates diyorum." İfadeyi tersten kullandı, ikinci "domates" uzun "a" harfini taşıyordu. "Bir milyon insan ve yüz masal yanılıyor olamaz. Sen fae diyorsun, ben cadı diyorum ve ben senden daha büyüğüm, bu yüzden kendime istediğimi diyebilirim." Bana doğru eğildi

İnsana hiç benzemeyen bir şekilde burnunu çekip seğirdi. "Burada bir Rus var," dedi bana. "Bunu her zaman söyleyebilirim. Ve o *sen değilsin*."

Zee'nin önüne gelene kadar yana doğru geniş ve garip bir adım attı. Bir an Zee'ye kaşlarını çattı. "Seni daha yakışıklı olarak hatırlıyorum."

"Seni, uzun burnunu ait olmadığı yerlere sokan yaşlı bir *Topfgucker* olarak hatırlıyorum," dedi Zee, etkilenmemiştir.

Başını eğdi ve kıkırdadı, gerçek bir cadı kıkırdamasıydı, sanki çok fazla çizgi film izlemiş gibiydi. "*İşte* benim kredim, sevgilim. Oops, unutmuşum. Artık kendine Siebold Adelbertsmiter diyorsun, değil mi? Adelbert çamura batmış yaşlı bir sopaydı, başına geleni hak etmişti ama pısrırığın tekiydi, dövmeyle övüneceğim biri değildi. Siebold, sevgilim, beni özledin mi? Hiç aramadın, hiç yazmadın. Onlardan hoşlanmadığını düşünen biri affedilebilir. *Sen* kesinlikle benim Rus'um değilsin."

Thomas'a baktı, bir elini Zee'nin omzuna koydu, böylece havayı koklamak için onun yanından geçebildi. "Sen değil," dedi Margaret'e. O da Thomas'a baktı ve "*Belli ki* sen değilsin. Çok fazla Toprak Ejderhası, çok az bozkır havası." Yine o tuhaf yan adımını attı; bu sefer onu doğrudan Adam'ın önüne getirdi. Ona çok yakın eğildi ve içine çekti.

"Demek sensin!" diye bağırdı, kötü adamı bulan bir vodvil polisi havasıyla. Bir an bekledi, rahatladı ve şöyle dedi: "Benim kokumu alıyorsun.

ev. Gerçek *russskiy dukh*. Seni akşam yemeği için eve götürmeliyim, sadece birkaç yüzyıl önce götürürdüm. Senin şerefine pirinç dişimi biledim ... gümüş daha uygun olurdu ama onu 1916'da kırdım." Pirinç diş Bir an şaşırdım, sonra Baba Yaga'nın ağzından çıkarıp kurbanlarının önünde sivrilttiği metal dişlerle insanları yediğini hatırladım. Duyduğum hikâyelerde dişlerin pirinç değil demir olması gerekiyordu.

Baba Yaga yine de konuşmasını yavaşlatmamıştı. "Daha da önemlisi," dedi ve sonra kıkırdadı. "Nokta-diş, anladın mı? Çok komik biriyim. Ama dediğim gibi, artık *medeniyim*. Diğerlerinin iyiliği için *evcilleştirildim*, biliyorsun. Senin gibi yakışıklı bir adam mı? Şimdi onu başka şeyler için eve götürüyorum." Dudaklarını ağızla yaladı.

Adam ona hırladı.

"Kes şunu," dedim ona, çünkü konuşmaya devam ederse korkuyordum, Biri aptalca bir hareket yapıp kendini öldürtebilirdi. "Herkes diken üstünde, onları itmenin bir faydası yok. Ne istiyorsunuz?"

"Sen *kimsin*?" diye sordu Margaret.

Gri bir Lord olan cadı, her iki elinde birer tane olmak üzere elbisesinin kenarlarını tuttu ve reverans yaptı. "Baba Yaga, senin ... şey, senin değil

Hizmet. Bu yalan olur. Daha ziyade size karşı olmadığımı ya da bu gece otelde olan diğer bazılarına karşı olduğum kadar size karşı olmadığımı söyleyin." Eteğini indirdi ve elini kaldırarak üzerinde Baba Yaga figürü ve telefon numarası olan bir kartvizit gösterdi. "Seni rahatsız ederlerse diye, hayatım. Sadece bizi ara. Onlar diğer Gri Lordlar.

Elbette." Bir an için saçmalamayı bıraktı. "Margaret, babana borçluyum ve o alacağını tahsil edemez. Kartı al. Çekmecenin dibinde bir yere koy ama unutma. Bana ihtiyacın olduğunda, numarayı arayabilir ya da kartı ikiye bölebilirsin, ben de hemen yardımına gelirim."

Margaret kendini sabitlemek için elini Thomas'ın üzerine koydu ve onu tutabilmek için birkaç adım ilerledi. "Babam bana senin hakkında hikâyeler anlatmıştı," dedi. "Senden iyi bahsederdi. Çoğunlukla."

Baba Yaga gülümsedi, dişleri beyaz ve düzdü. "Ne kadar iyi biri. Ben de onun hakkında iyi konuşuyorum, çoğunlukla." Bana baktı. "Yaptığın şey hoşuma gidiyor Çakal kız, en sevdiğim trolü öldürmek zorunda kalmış olsan da. Yine de bu senin suçun değil. Onu kimin gönderdiğini biliyorum. Suyun çağrısının onun üzerinde ne kadar güçlü olacağını unuttuklarını iddia ediyorlar -kontrolü kaybettikleri bir kaza olduğunu söylüyorlar. Sen ve ben daha iyi biliyoruz." Başka bir kart uzattı, bu bir zehir yeşili.

"Benden bir iyilik isteyemezsin," dedi onu aldığımda. Adam'a baktı ve tekrar dudaklarını yaladı. "Paylaşmak istemediğin sürece Rus kurdu."

"Hayır," dedim, yumruğumu kartın üzerine kapatarak bir top haline gelmesini sağladım.

Tekrar kıkırdadı ve "Bunu yırtıp atarsan okuması daha zor olur. Bilgi almak için beni aramalısın - sanırım yakında tavsiyeye ihtiyacın olabilir. Ben de zaman zaman seni arayacağım. İki taraf için de bir zorunluluk yok elbette. Ne siz bana bir şey söylemek zorundasınız ne de ben size bir şey söylemek zorundayım. Ama insanlarla savaşmak istemiyorum ve aramızdan bir aptal

-Ya da daha doğrusu, aramızdaki bazı *aptallar* bir sorun başlatmaya kararlı. Eğer başınıza bir bela geleceğini bilirsem, size söylerim. O kartı sakla, yakında ihtiyacın olacak."

"Pekâlâ," dedim yavaşça. "İma edilen ya da verilen hiçbir söz yok."

Gülümsedi. "Aynen öyle." Ve ortadan kayboldu. Bu sefer havan ve havan tokmağı yoktu, sadece gitmişti. Kokusu arkasında kaldı.

"Tamam o zaman," dedi Margaret. "Bir finale ihtiyacımız vardı."

"Ona güvenme," dedi Zee bana. Margaret'e baktı. "Tedbirli olursan muhtemelen sorun yaşamazsın."

"Öyleyim," dedi, kartı taşımakta olduğu küçük el çantasının içine sokarak. "Ve eğer yeterince dikkatli olmazsam, Thomas bunu belirtmekten mutluluk duyar.

dışarı." Bana baktı. "Mercy. Seninle konuşmak için gerçekten bir şans istiyorum. Arabamızı kullanabilir misin?" Elllerine hüznü bir bakış attı. "İyileşiyorum ama ellerim henüz araba kullanmaya uygun değil. Thomas, Adam'la gidebilir misin?"

Thomas'ın yüzünde gördüğüm cevap çok umursadığı yönündeydi ama "Bunu yapabilirim" dedi.

"Elbette," dedim. "Bir kız arabamız ve bir erkek arabamız olacak. Eğlenceli olur."

Thomas Margaret'i alıp koltuğuna oturttu ve kemerini bağlarken onu ciddiyetle izledi. Kapıyı kapattı ve anahtarları bana verdi.

"Dikkatli sür," dedi.

"Kullanacağım," diye söz verdim.

Bana sert bir baş selamı verdi ve Adam'ın cipine doğru yürüdü.

Rahat etmek için koltuğu ayarlamam gerekmedi. Thomas o kadar korkutucu olacak kadar büyük değildi. Arabaya alışmak için biraz zaman ayırdım, böylece araba kullanırken bunu yapmak zorunda kalmayacaktım.

"Teşekkür ederim," dedi Margaret.

Ona ürkmüş bir bakış attım, çünkü kural olarak, fae'ler size teşekkür etmezler- ve siz de onlara teşekkür etmeseniz iyi olur. "Teşekkür ederim" borç anlamına gelir ve çoğu fae sizi buna zorlar. Margaret güldü.

"O kadar yaşlı değilim Mercy," dedi. "Yaklaşık yüz yıl ve bunun büyük bir kısmı Tepenin Kalbi'nde, yeraltında, unutulmuş bir maden tüneline hapsedilerek geçti."

Yiyeceği, içeceği ve ışığı olmadığını söylemişti. Neredeyse yüz yıl boyunca aç ve susuz kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bir kurt adam ölürdü, o durumdaki bir insan gibi açlıktan ölürdü, belki bir insandan bile daha hızlı ölürdü. Ölümsüzlüğün dereceleri vardı, bazıları diğerlerinden daha korkunçtu.

Margaret düşüncelerimden habersiz konuşmaya devam etti. "Babam normal halkın arasına karışmamızın önemli olduğunu düşünüyordu, bu yüzden

Eski Fae'lerin yaptığı tabuların çoğunu. 'Teşekkür ederim' sizin için ne anlama geliyorsa o anlama geliyor."

Adam'ın cipinin ışığı yandı ve onlara el sallamak için camı indirdim. Walla Walla'da fazla zaman geçirmedi. Yalnız olsaydım, otoyola giden yolu bulabilirdim ama Adam bana yol gösterebilecekken neden zahmet edeyim ki? Işıklarını yaktı ve işaret verdi.

"Nasıl hayatta kaldın?" Ona sordum.

"Pek iyi değil." Elini kaldırdı ve hareket ettirdi. "Bu beni aldı Bu noktaya gelmem yıllarımı aldı ve ilk yılımı tamamen yatalak bir hasta olarak geçirdim. Ama şimdi daha iyiyim, neredeyse her gün daha da iyiye gidiyorum. Bir ay önce, bu gece yaptığım kadar uzun süre ayakta kalamazdım." Durakladı. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Sen de bir insansın."

"Yarım," dedim özür dileyerek. "Babam ... insan değil." Her ne kadar hoş bulsam da, karmaşık ebeveynliği onaylayacak durumda değildim.

Ayrıca, konuşmak istediği şeyin benim soyum olmadığından oldukça emindim. "Çakala dönüşebiliyorum ve birkaç numaram daha var. kol."

"Ama kocan hâlâ senden çok daha güçlü," dedi. Başımı salladım. "Öyle."

"Sana sert bir rüzgârda uçup gidebilecek kırılgan bir şeymişsin gibi davranmayı bırakıp seni yatağına almasını nasıl sağladın?" dedi.

Vay anasını. Kız arkadaş konuşması. En son ne zaman kız arkadaş konuşması yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Char'la. Char'la konuşmuştum. Çok yakışıklı ama pek de zeki olmayan, başka biri için harika bir eş olabilecek genç bir adam. Bu ta üniversitede oldu.

Margaret'in ani mahcubiyetinin kokusunu aldım. "Bunu sormak için çok daha nazik bir yol bulmuştum," dedi. Sonra sinirli bir hırıltı çıkardı. "İki buçuk yıldır birlikte yaşıyoruz ve en fazla tutkuyu alnıma kondurulan bir öpücük elde ediyorum. Ve bunu Thomas'tan başka soracak kimsem yok. Thomas'a da *soramıyorum*."

"Belli ki hayır," dedim. Uzun zamandır kimseyle kız arkadaş konuşması yapmamış olmamın nedeni bu konuda berbat olmamdı. *Adam*'la ilişkimiz hakkında zar zor konuşabiliyordum ve Adam'ı *seviyordum*.

"Değil mi?" dedi.

Margaret'i severdim. Elimden geldiğince ona yardım etmek istedim, sadece bir danışma kurulu olarak bile olsa. Ama Margaret'in ne olduğunu unutamazdım. Kolay olmasına rağmen

Bana teşekkür etme şekli ve Gri Lordların gücü altında olmadığını, hala bir fae olduğunu kanıtlama şekli. Fae'ler hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onlara borçlu olmanın sadece küçük bir şey olduğuydu.

bir Fae'nin bana borçlu olmasından daha tehlikeli. Eğer benden yardım isteseydi, ben de ondan yardım isterdim.

"Sana bir teklifim var," dedim. "Bu gece odadaki insanlar hakkında bana biraz bilgi verirsen sana yardım etmeye çalışacağım - bir cahilin diğerine yardım edebileceği kadar -." Mesela Zee'ye işkence eden somonlu orta yaşlı kadının adı gibi. "Zee'ye sorabilirim ama o herkesten aynı şekilde nefret etme eğilimindedir."

Adam ve benimle Dul Kraliçe hakkında konuşanın Tad olması bir tesadüf değildi. Ariana'yı arayabilirdim belki ama o Avrupa'daydı ve bu gece o odada değildi.

"Anlaştık," dedi hemen. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Önce benim gitmem gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordum. "Sorununuzu anlıyorum ama ben ilişki konusunda zorlanıyorum. Thomas da ilişki konusunda zorlanıyormuş gibi görüldüğüne göre, Adam'la konuşsan daha iyi olur. aptal insanlarla uğraşma deneyimi."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve tatlı tatlı gülümsedi. Zee'nin tatlı gülümsemesinin aksine, bu gülümseme ensemdeki tüylerin gerginlikle diken diken olmasına yol açmadı. "Ben de Konsey'in yakın çevresinden değilim. Tek bildiğim babamın kafama kazıdığı şeyler. Ama oldukça zekiydi. Sana söylemeliyim ki, eğer tek yaptığın benim sızlanmalarımı dinlemekse, bu bana çok yardımcı olur. Önce politika yapalım. İçimden bir ses daha az iç karartıcı olacağını söylüyor. Ne bilmek istiyorsun?"

"Somon rengi takım elbiseli kadınla başlayalım," dedim. "Órlaith," dedi. "Brian mac Cennétig'in kız kardeşi."

Kaşlarımı çattım çünkü Órlaith'in kardeşinin adını sanki onu tanımam gerekiyormuş gibi söyledi. "Kim?" diye sordum.

"İrlanda'nın yüce kralıydı," dedi. "Ulster krallarını yendi."

İrlanda krallarından sadece birinin adının Brian olduğunu biliyordum. Tamam, İrlanda'nın büyük krallarından sadece birinin adını biliyordum ve onun adı da Brian'dı.

"Brian Boru'yu mu kastediyorsun?" Çekinerek sordum. "Vikinglere karşı tüm İrlandalıları birleştiren kişi mi?"

Bir nefes çekti. "Ve babamın ölmesi iyi bir şey bunu söylediğini duymadan önce. Boru, ölümünden yıllar sonra onu tanımayan insanlar tarafından takılan bir lakaptır. Ve Vikingler kovulmadı, asimile edildi ... şu anki durumumuz için önemli olduğundan değil konuşma."

İrlanda tarihi konusunda uzman olmadığım için tartışmaya gerek duymadım. "Tamam. Yani Brian Boru bir fae miydi?"

"Hayır. Babası, kızı Órlaith'in kendisinden olduğunu düşünmesini sağlayan bir fae kadınıyla evlendi. Kısa süre sonra ondan sıkıldı ve kendi yoluna gitti ama kızını geride bıraktı." Margaret ofladı. "Ama bilmen gereken şey bu değil, değil mi? Yine de, seçkin görünümüne rağmen, Órlaith bir Gri Lord için çok genç. Öyle olsa bile, babam onun geçmişin ihtişamına çok bağlı olduğunu söyledi. Onun en büyük gücü, insanları onu takip et. Babam onu çok severdi."

"Sanırım Zee'ye işkence etti," dedim. "Ondan hoşlanacağımı sanmıyorum."

Gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi. "Babam senin Zee'ni sevmezdi. Kara Smith, Fae'lerin esnek standartlarına göre bile bir kahraman değildi."

Bunu biliyordum. Ben de *biliyordum*. Ama yetişkin hayatımın büyük bölümünde onunla yan yana çalışmışım. Onun pek çok küçük iyilik yaptığını görmüştüm ve bunlardan utandığı için gözden kaçırdığım bazılarının olduğundan şüpheleniyordum. Önemsiz biri değildi ve zalim olduğunu hiç görmemiştim.

Konuyu değiştirmenin daha güvenli olacağına karar verdim. "Dul Kraliçe mi?"

"Neuth?" Margaret bakışlarını Subaru'nun pencerelerinin ardındaki karanlığa odakladı. "O iyi biri değil. Tehlikeli biri. Başkalarının sefaletinden zevk alıyor. İnsanlığı küçümsüyor -kendisinden daha zayıf olanları küçümsüyor ve çoğu insan ondan daha zayıf."

Bu, Tad'in onun hakkında söyledikleriyle örtüşüyordu. "Goreu," dedim.

Bana baktı. "Babam onu pek iyi tanımazdı. Goreu, babam ölene kadar Fae'ler arasında aktif bir rol almadı. Benim bildiklerimin çoğu Thomas'ın bu gezi için yaptığı araştırmalardan biliyorum." Sanki bir anıyı hatırlamış gibi gülümsedi. "Vampirler eğlence için Fae politikasını takip ederler. Thomas güncel politika hakkında Gri Lordlar'ın bilseler rahat edeceklerinden çok daha fazla bilgi topladı." Parmağıyla gösterge paneline vurdu. "Yani Goreu. Kral Arthur aslında bir kral değildi ve

yuvarlak masa şövalyeleri sadece çok gevşek bir şekilde gerçektir. Ama Arthur bir kahramandı ve Goreu onunla birlikte at sürdü. Bir devi öldürdü. Senin öldürdüğün trol, bir devin öldüreceği kurdun yanında sadece bir tavşandı." Durakladı. "Ama bu çok uzun zaman önceydi. Goreu o zamandan beri Gri Lordlar Konseyi'ne seçilmesi dışında önemli bir şey yapmadı. Arthur'un adamlarından birinin o köle bileziklerinin iğrençliğine tenezzül edeceğini düşünmezdim." Hafifçe mırıldandı; tuşlu ve güzeldi. "Ayrıca bir Gri Lord'un bu kadar kolay yenileceğini de düşünmezdim."

"Nemane." Adı havada olması gerekenden daha uzun süre asılı kalmış gibiydi. Birden arabanın içi çok karanlık oldu, gösterge ışıkları gecenin içinde sadece bir mum ışığı gibiydi.

"Leş Kargası," dedi Margaret yavaşça ve ilk kez teninden yükselen korkunun kokusunu aldım. "Savaş tanrıçası Morrigan olabilecek üç fae'den biri. Zeki ve çok yaşlı. Ve çok ama çok zeki. Babam ona saygı duyar ve ondan korkardı. Fae'ler arasında gerçekten korktuğu tek kişiydi. Çok uzun bir oyun oynayabilir. Sabırlıdır." Margaret yutkundu. "Ve kana susamış."

Belki de karanlık bir arabada olmasaydık, karanlıkta ilerliyor olsaydık, sözleri bu kadar korkutucu olmazdı. Tıpkı bir hikayenin Ateş ışığının, gün ışığında anlatılardan daha fazla gücü vardır. Ama oteldeyken ondan korkmuyordum. Neuth, evet, ama Nemane değil.

Sadece Margaret'in korkusundan etkilenmiş olabilirim, ama bundan daha fazlasını hissettim. Belki de sadece bir Güç olan ve hayal edebileceğimden çok daha uzun süredir bir Güç olan birinden bahsediyorduk ve ondan Gecenin yalnızlığı.

"Tamam," dedim. "Şimdi ikimizi de korkuttuğuna göre ..." Birden Adam'la boyumuzdan büyük bir işe kalkıştığımıza kanaat getirdim. Gri Lordlar'dan beşiyle daha yeni tanışmıştık ama o bölgedeki tek Gri Lordlar onlar değildi.

"Onu orada otururken gördüğümde. . ." Margaret söyledi. "Thomas arkamda olduğu için çok minnettardım."

Hala konuşmadığımız biri vardı.

"Beauclaire," dedim. Gri Lordlar arasında onu en iyi tanıyan bendim ve bildiklerim hoşuma gidiyordu.

Gülümsedi ve rahatladı. "Babam Lugh'un oğlunun hafife alınmaktan hoşlandığını söylerdi. Fae'lerin çoğunun babasını hatırlaması ona yardımcı oluyor,

Lugh, ve oğlunu bu teraziyle yargıla. Lugh . . . Lugh, olduğu söylenen her şeydi. Bazen insanlar ona tanrı diyorlardı ve çok da haksız sayılmazlardı." Tam olarak sertleşmedi ama bana baktı. "O iyi, görkemli ve nazık biriydi ve senin Kara Smith'in onu öldürdü."

Bunu biliyordum. Zee onu öldürmüştü çünkü Lugh da pek çok yaşlı yaratık gibi canavara dönüşmeye başlamıştı. Zee ve Beauclaire'in birlikte iyi anlaşılamamalarının nedeni buydu ve Zee'nin kaçmasına yardım ettiğinde şaşırmanın bir başka nedeni de buydu.

"Beauclaire ve Nemane müttefikler," dedi. Bunu bu geceki toplantıdan öğrenmiştim. "Adam konuştuğunda olanlara bakılırsa, bu ikisinin senin ve sürünün işine yarayacağını düşünüyorum. Zee, Órlaith ve Nemane'nin dikkatini dağıttı.

Neuth. Goreu hâlâ köle bileziğinin etkisinden kurtulamamıştı. Ama Nemane ve Beauclaire, Adam konuştuğunda ona cevap verebilirlerdi. Bunu yapmayarak Adam'ın iddiasına meşruiyet kazandırdılar - yüksek sesle karşı çıkmadıkları sürece, tüm Faery sizin bölgenizin sınırlarına saygı göstermelidir. Bu da bana Adam'ın iddiasının o ikisinin planladığı her neyse tam da ona hizmet ettiğini söylüyor."

"Tamam," dedim. Herhangi bir fae'nin planlarının parçası olmak iyi bir şey değildi. Adam'ı uyarmam gerekecekti. Uyarmak demişken... "Edythe'in senin büyüünü görmekte hiç zorlanmadığını bilmelisin."

Margaret kaşlarını çatı. "Edythe?"

"Gri Lordların yanlarında getirdiği iki muhafız vardı," dedim. "Kıza benzeyen oydu."

"Onlar muhafız değildi," dedi. "Gri Lordlar muhafız kullanmaz. Onlar hizmetkârlardı, yiyecek getirmeye ya da başka ne gerekiyorsa yapmaya gönderilirlerdi." Kaşlarını çatı. "Büyünün ardını gördü mü?"

Başımı salladım.

"Gerçeği görebilenler var," dedi Margaret. "Ama bu nadir bir yetenektir. Onu toplantıya getirmelerinin nedeni bu yetenek olabilir. Bize kimin eşlik ettiğini gördüğünde konuşmaması ilginçti."

"Ben bir tehdit değilim," dedim. "Ve baktığı tek kişi benim."

"Tamam," dedi. Ellerini kalçalarına sildi ve derin bir nefes aldı. nefes al. "Peki bana bir Alfa kurt adamın sana korunması gereken bir prenses yerine bir ortak gibi davranmasını nasıl sağladığını anlat."

Dudaklarımı büzdüm. "Bunu sana söyleyebilirim ama senin durumunda işe yarayacağını sanmıyorum. Adam'la tanıştığımda, bütün hayatım boyunca

kendim, Margaret. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi biliyordum ve kimsenin beni küçümsemesine izin vermedim."

"Lanet olsun," dedi. "Bana faydalı tavsiyeler verebileceğinizi umuyordum. Çok fazla kadın tanımıyorum, hiç tanımadım. Ve senin durumun da çok benzer görünüyor."

Aslında öyle değildi. Adam ve benim başlangıcımız değil ama ... "Birkaç ay önce bu yanardağ tanrısı -büyük bir manitou- Adam'ın eski karısının peşine düştü," dedim ona. "Onu yendik ama bu sırada ben çok kötü yaralandım. Sürü doktorumuz Adam'a öleceğimi söyledi."

"Ama sen yapmadın," dedi Margaret.

Bir nefes çektim. "Ölüyordum, buna şüphe yok. Ancak şimdiye kadarki en garip koşullar sayesinde hayatta kaldım. Tam olarak aptal şanslı değil, ama beklenmedik Gerçekten daha kötü olacak kadar." Coyote de tuhaf durumlardan sayılırdı ve ne yapacağı belli olmazdı.

"Tamamen iyileşmem biraz zaman aldı. Kurdunun aşırı korumacı olma ihtiyacını şımartmama konusunda çok ama çok iyi davranan Adam, beni korumadaki algılanan başarısızlığıyla başa çıkmak zorunda kaldı. Bazen uyandığında

Gecenin bir yarısı nefes alışımı dinlemek için." Ona kabuslardan ya da kalbimi dinlemek için beni kendine çektiği ve teninin korkunun teriyle ıslandığı zamanlardan bahsetmedim. Ya da bazen odamızın karanlığında ağladığını. O anlar halkın tüketimi için değildi. "Ama Thomas seni güvende tutmakta başarısız olmadı, bu yüzden durum tamamen benzer değil."

Margaret hiçbir şey söylemedi ama ben söyleyecekmiş gibi hissettim, bu yüzden sessiz kaldım. "Bence Thomas'la aramızdaki şey büyük ölçüde bu," dedi.

Ben." Durakladı. "Onun hakkında başkalarıyla konuşmuyorum. Bundan hoşlanmaz. Ama tavsiyeye ihtiyacım var ve sana her şeyi anlatmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ben bir şey söylemedim.

"Affedersiniz," dedi. Cep telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. Mesajına geri döndüğünde telefonu çaldı. Biraz daha ileri geri mesaj attı.

"Seninle konuşmam gerektiğini söylüyor," dedi. "O" belli ki Thomas'tı. "Adam'ın senin derin bir kuyu olduğunu söylediğini söylüyor. Sırlar senin elinde güvendedymiş." Bana düşünceli bir bakış attı.

"O benim," dedim. "Nemli. Ayrıca soğuk ve nemli."

Güldü. "Pekâlâ." Gülmeyi bıraktı ve karanlığa doğru baktı. "Thomas'la on üç yaşımdayken Butte, Montana'da tanıştım. Butte şimdiki gibi değildi, küçük ve unutulmuştu. Önce altın, sonra gümüş, en sonunda da bakır, ki dünyanın bütün şehirlerinin elektrik için bakır teller çektiği o çağda bu para demekti ve para güç demektir. Boomtown'a akın eden insanlar sadece insan değildi. Babam da yeni bir saray kurma umuduyla gelmişti sanırım. Ama onun halkı sadece Fae değildi ve çatışma çıktı."

Biraz mırıldandı, elini uzattı ve radyoyu açtı. Klasik Müzik arabayı doldurdu, yerini önce country, sonra da seksenlerin rock müziği aldı ve o müziği kapattı.

"Babamın düşmanları beni ona karşı kullandı. Beni kaçırdılar ve maden tünellerine zincirlediler." Kızın huzursuz parmakları pantolonunun kumaşı. "Butte'deki maden tünelleri yerin beş bin fit altında, hatta bir mil derinliğindeydi. Babam ve ben, gücümüzü güneşten alıyoruz."

Sessizlik uzadı.

"Bir vampiri sevdiğin düşünülürse bu çok ironik," dedim ona yardım etmeye çalışarak.

"Düşündüğünüz kadar ironik değil." Pantolonuyla biraz daha oynadı.

"Yani onlarca yıl boyunca orada mahsur mu kaldınız?"

Başını salladı, bana hızlı bir gülümseme verdi ve sonra anlatısına geri döndü. "O zaman değil. Sadece birkaç günlüğüne. Ama babamın düşmanlarına daha sonra bana yapacakları şey için fikir verdi. Hâlâ karanlık ve korkutucuydu. Aç ve yalnızdım ve bir ses duydum."

Yutkundu. "Benim hiç arkadaşım yok," dedi. "Thomas dışında. Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum."

Beni tanımıyordu ve tanımadığınız birine özel şeylerden bahsetmek zordu. "Koruyucu ailem ben on dört yaşımdayken öldü," dedim ve garip sessizliği bozdu. Sonra hikâyenin bu kısmıyla başlamanın yanlış olduğunu fark ettim. "Geriye döneyim. Annem on altı yaşımdayken tokalı bir tavşandı."

"Tokalı tavşan mı?"

Başımı salladım. "Demek ki rodeoyu takip etmiş ve rodeo kovboylarıyla yatmış. Sanırım ailesi tam bir ucube gösterisiymiş. Evden ayrıldığında

on beş ya da on altı yaşındaydı. Parasını ödediği kamyonu, at römorkunu ve çeyrek at kısırağını alıp yollara düştü. Nerede bir rodeo ve varil yarışı varsa oraya gitti. Bu işte para kazanacak kadar iyiydi. Ama yalnızdı, o yüzden kovboyların peşine düştü." Durakladım. "Rodeo kovboyları evrensel olarak korkunç değildir, ama maçodurlar ve bazıları, genellikle daha başarılı olanlar değil, hayvanlarına ve kadınlara karşı acımasızdır. Wyoming'de bir yabani at binicisiyle takılmıştı ve adam bir gece sarhoş olup oldukça sert davranmıştı. At karavanında uyuyorlarmış-"

"At römorkunda mı?" Margaret sordu.

"Bazılarının önünde kampçılar var," dedim. "Sanırım onunkinde vardı. Her neyse, kavga dışarıya taşıtı ve dikkat çekti. Annem benden çok daha kısaydı. Annem on altı yaşındaydı, adam ise yirmi sekiz yaşındaydı ve bir at binicisine göre iriydi. Annemden yüz kilo ya da daha fazla ağırdı. Sarhoş olduğunda yılan gibi kabalaşırdı ve diğer rodeocular ondan korkardı."

Bu hikâyeyi birine anlatmayalı uzun zaman olmuştu. Şimdi babam hakkında bildiklerimi bilsem bile, yine de oldukça havalıydı.

"Ama annem kimsenin kum torbası değildi ve adil dövüşe inanmazdı. Arkadaşlarının önünde onun kışını tekmeledi. Sonra karavanından eşyalarını almak için arkasını döndü, adam da ayağa kalktı ve annem arkasını dönmüşken peşinden geldi." Margaret'in yüzündeki gerginlikten hikayenin onu etkilemeye başladığını hissetti.

"Bir Kızılderili vardı, Montana'dan bir Blackfeet adamı." Bir bakıma öyleydi, bir bakıma da değildi. "Annem boğalara bindiğini söyledi ve boğa binicilerinin hepsi yaptıkları şey için biraz deliymiş. Her neyse, anneme bir daha yaklaşmadan o adamı öldürmüş."

En iyi kısma geldiğimde gülümsedim. "Ve annem onun karnına yumruk attı. 'Silahım var, seni aptal orospu çocuğu' dedi. Onu *vurabilirdim* ve kimse bunun nefsi müdafaadan başka bir şey olduğunu söyleyemezdi. Şimdi başka bir kadını dövecek ve bu senin suçun olacak."

Margaret güldü.

"Biliyorum, değil mi?" "Biliyorum, değil mi?" dedim. "Annem korkutucu. Adam bile onun etrafında usulca yürüyor. O boğa binicisiyle birkaç ay takıldılar. Sonra bir gün eve gelmedi. Bir araba kazasında öldü." Vampirleri avlıyordu ve onlar da onu yakalamıştı. "Annem bana hamileymiş."

Bezimi değiştirmek için içeri girdiğinde beşiğimde bir akal yavrusu bulduğunda yaşadığı şaşkınlığı hayal edin."

Bir süre sessiz kalma sırası bendeydi. "Sonunda bir kurtadam sürüsünü ezdi - Marrok'un kim olduğunu biliyor musun?"

Margaret başını salladı.

"Doğru," dedim. "Bulduğu paket buydu. Beni götürmeyi kabul etti ama o gelemeydi. Benim için en iyi yerin orası olduğuna karar verdi." Annem bunu yapmaya karar vermesine neyin sebep olduğunu hiç söylemedi ama bana anlattığı hikyeleri düşününce oldukça kötü olduğunu anladım. Bran'in itirazlarına rağmen ziyaret hakkı için pazarlık yaptığını biliyordum. "Yani oldukça düzgün bir çift tarafından bytldm. Kadın insandı, adam da kurtadam. Kadın öldü ve adam onunla birlikte olmak için intihar etti. On dört yaşındaydım ve başka biriyle yaşamak istemedim, bu yüzden Bran kendi başıma yaşamama izin verdi." Bran on dört yaşında bir yetişkindi. "Bir kurt adam sürüsünde akal olarak yetiştirildim. Konuşacak kimsenin olmamasının nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim. Bana istediğin kadar çok ya da az anlat. Adam'a söylemeyeceğime yemin etmem, o benim eşim. Ama ben bir kuyuysam, o da dipsiz bir kuyu." Margaret'e baktım, sonra tekrar yola döndüm. "Seni son bıraktığımızda yalnızdın, karanlıkta zincirlenmiştin ve canavarlar duyuyordun."

"Thomas beni orada buldu," dedi Margaret ama sesi daha rahat geliyordu. İyi oldu. "Canavar" lafının onu korkutacağından endişelenmiştim. Eğer yleyse, Thomas gibi kapalı biriyle başa çıkma şansı yoktu. Bana vey kardeşim Charles'ı hatırlatıyordu ve Charles'ın bir ilişkinin nasıl yürüyeceğini öğrenmesi için titanyum omurgalı bir Omega kurdu olması gerekmişti. Omega kurtlar pek sık karşıma çıkmazdı; belki bir peri prensesi çıkabilirdi.

"ok ama çok sinirli bir adamdı. Ondandır yardım istedim. Reddetti. Ona ne istediğini sordum ve o da ... hayır, bu doğru değil dedi. *O istedi*. İstediği şeyi su gibi hissettim ve beni suya batırdı, böylece ihtiyaını iliklerime kadar hissedebildim. Ama *istediği* şey benden beslenmektir."

Olanları bana ne kadar anlatmak istediğiyle tarttığı uzun bir an oldu. Sonra gülümsedi. "Korkmuştum ama öfkesine neden olan acıyı göremeyecek kadar değil. Benim için görmenin ne kadar kolay olduğunu bilmekten mutlu olacağını düşünmedim."

Nefes aldı.

"Ona istediğinin yanı sıra istediğini de verdim, sonuncusunu reddettiğimi bildiği için yapmış olmasına rağmen. Ona çekip gitmek için bir bahane vereceğimi biliyordu. Onu o zaman da şimdiki kadar iyi tanıyor olsaydım

beni terk etmesine imkan yoktu. *Thomas*'ın bunu bildiğinden emin değilim." Bana kuşkulu bir bakış attı. "Konuşmak. Biriyle konuşmanın bu kadar faydalı olacağı kimin aklına gelirdi? Eminim onun da beni orada bırakmayacağını bilmesi gerekiyordur."

Bu savaşı biliyordum. "İyi şanslar," dedim. "Adamın geldiğinde Dünyadan sorumlular, Tanrı korusun her küçük şeyden suçlu değiller."

Kıkırdadı. Bana baktı ve eğlence çılgınlıkları attı. Sustuğunda gözlerini silerek "Gerçek bu değil mi şimdi?" dedi.

Tekrar güldü ve başını salladı. "Her neyse. O gece bir pazarlık yaptık ama ikimizin de beklediğinden fazlası oldu. Benim türümden biriyle pazarlık yapmanın, benim ne yapıp ne yapamayacağım ile hiçbir ilgisi olmayan bir büyü var. İşte, bu senin için bir geri ödeme. Bu yüzden pek çok Fae garip pazarlıklar yapmaya isteklidir, bundan güç kazanabilirler. Ve o gece yapılan tek pazarlık benimki değildi. *Thomas*'ın babası onu yaratan usta vampirle pazarlık yapmıştı. Tepenin Kalbi'nde iki pazarlık. Dünyanın derin yerlerinde güç vardır, *Mercy*. Bir de benim ateş büyüm vardı, benim soylu doğuşum ve onun ..." Tereddüt etti. "Bazı şeyler onun vereceği sırlardır. Ama *Thomas*'ın mirasında da sihir var. Ona üç hediye verdim. Onu bağlayan vampirden kurtuluşu - bu *Thomas*'ın kendi gücünün açığa çıkmasıydı. Benim sihrimden, ben-" Nefesini içine çekti. "Seninle konuşmak çok kolay. Sanırım bu *Thomas*'a ait olan başka bir şey."

Başımı salladım. "Bununla yaşayabilirim." Gerçek buydu ama yine de çok merak ediyordum.

Güldü. "Bu neredeyse bir yalandı." Bana baktı. "Bak ne diyeceğim. *Thomas*'a ne konuştuğumuzu anlatacağım, o da isterse sana anlatabilir."

"Bununla daha iyi yaşayabilirim," dedim. "Ya da en azından daha kötü değil." Ama sonra içime bir kurt düştü. Korkunç, çok, çok korkutucu bir sezgi.

Hiçbir normal vampir *Marriott* gibi bir oteli seçmezdi. Çok fazla pencere vardı ve odalarındakilerin hepsi doğuya bakıyordu, Güneşin doğacağı yere.

Ve Margaret, babasınınki gibi kendi gücünün de güneşten geldiğini söyledi.

Bir keresinde vampir bir arkadaşım olan Stefan'la gece yürüdüğümüzü hatırladım. Bir noktada durdu, aya baktı ve hiç beklenmedik bir anda "Güneşi özledim" dedi. Ve bu son kelime sanki varlığının derinliklerinden çıkıp gelmiş gibiydi. Eğer biri Stefan'a ne dilediğini sorsaydı, sanırım güneş ışığında yürüyebilme yeteneği bu listede çok üst sıralarda yer alırdı.

Thomas güneşte yürüyebilir miydi?

Bunu düşündüğüm anda, dehşet çığlıkları belkemiğime kadar yükseldi. Vampirler kötüdür. Bazılarını sevsem de, kötü olduklarını biliyorum.

İnanç sembolleri onlara karşı işe yarayabilir, onları uzaklaştırabilir ve acı çekmelerine neden olabilir. Ahşap vampirlere karşı işe yarar çünkü bir zamanlar canlı olan bir şey ölü hale gelmiştir - bir tür sempatik büyü. Ama vampirlere karşı asıl silah güneş ışığıdır.

"Mercy?" Margaret endişeli bir sesle konuştu.

Bu kimsenin sahip olamayacağı kadar tehlikeli bir sırdı. Onu avlarlardı. Hangileri? Tüm "onlar". Vampirler sırrını çalmak için onu avlayacaklardı. Diğer herkes onu öldürmek için peşine düşecek ve böylece mideme dolan korkudan kurtulacaktı.

"Ona sorma," dedim sesim kısık bir şekilde. "Senin gücünden gelen bu hediyenin ne olduğunu biliyorum sanırım." Thomas'ın ona Günışığı dediğini hatırladım. "Bu, ne kadar dostça olursa olsun, tanıdıklar için çok büyük bir sır. Arkadaş olduğumuzda, o zaman bana söylemişsin gibi davranabiliriz. Şimdilik bir fikrim olduğunu söyleyebiliriz ve yanılmışım gibi davranacağım çünkü bu

Thomas'ı duyduğum en korkunç vampir yap." Birkaç mil boyunca sessizlik içinde yol aldık.

Sonra şöyle dedi: "Thomas bir canavar değil, gerçi o bu konuda bana katılmazdı. Babasıyla bunu nasıl başardı bilmiyorum. Tanıdığım en soğuk insan, ama iyi bir adam."

Ben de onun kadar emin olmasam da başımı salladım. Boğazımı temizledim. "Yani ona verdiğin üçüncü şey senin kanındı."

"Bu pazarlığı mühürledi," dedi. "Babamın söylediği buydu. Sonraki on yedi yıl boyunca nerede olduğunu, mutlu olup olmadığını hep biliyordum. Thomas pek mutlu olmazdı. Ama mutluydu.

Ya da mutsuzsa, soğuksa ya da her neyse. Aynı bağı hissetmediğini, aynı şekilde hissetmediğini söylüyor."

"Bir vampirin beslenme şekli genelde böyle değildir," dedim. Bunu biliyordum çünkü görünüşe göre benim ... Stefan da benim için böyle hissediyordu. Ne zaman üzgün ya da incinmiş olduğumu biliyordu. Neredeyse ölmek üzere olduğumu biliyordu. Biliyordum çünkü hastaneye gelmiş ve tüm ameliyat boyunca benimle oturmuştu. Gece. Ağrı kesici ilaçların etkisindeydim ama Adam bana Stefan'ın tüm gece boyunca tek kelime etmediğini söylemişti.

Margaret başını salladı. "Geriye doğru, evet. Babam da öyle demişti. Sonra bunun Thomas'ın hediyelerim için bana geri verdiği şey olduğunu düşündüğünü söyledi.

Thomas babasının çıkarlarını korumak için bir muhafız olarak yetiştirilmişti. Babası ona ihanet ettiğinde hâlâ koruyordu ama artık yaptığı şeye inanmıyordu. Anlaşmayı kanla mühürlediğimizde bana kendini, sahip olduğu her şeyi verdi." Sesi titreyerek, "Babam dedi ki Vampirler genellikle beslendikleri kişileri sahiplenirler ama Thomas pazarlığımızı dengelemek için bunu tersine çevirdi."

"Bu ..." Kırıcı olmak istemediğim için tereddüt ettim.

"Her şey berbat oldu," dedi. "Biliyorum. Bunu bir hizmet hediyesi olarak düşünürsem, yardımcı olur. Ama onu kullandım ve şimdi ... çok orantısızız. Sanki o kendini bana adanmış biri gibi görüyor."

"Köle mi?" Ben önerdim. "Hizmetçi mi?"

Güldü ve tekrar gözlerindeki yaşları sildi. "Hayal edebiliyor musun Thomas köle olarak mı? Kendisini efendisi sanan kişinin bir saat içinde intihar etmesini sağlardı.

uygun bıçak uzunluğu hakkında tavsiyeler. Bıçak içeri kayarken bile usta bunun kendi fikri olduğunu düşünürdü."

"Bekçi köpeği," dedim.

"Evet," dedi. "Şu. Sanki beni korunması gereken kırılgan bir şey olarak görüyor." Durakladı. "Bu tam olarak doğru değil. Bana saygı duymuyor, gücüne saygı duymuyor değil. Ama beni kendisinden farklı görüyor. Ayrılın." İç çekti. "Bana yardım edebileceğinizi umuyordum."

Bunu düşündüm. Bazen erkeklerle uğraşırken basit olmak en iyisidir. Basit olduklarından değil. Basit ve Adam aynı odaya ait değillerdi. Ama onlarla uğraşmak ... bu basitti.

"Öyleyse onu baştan çıkar," dedim.

"Çok isterdim," diye feryat etti. "Ama nasıl?"

Tamam. Adam'ı baştan çıkarmak o kadar da zor değildi. Aslında eğlenceliydi, ince ipuçlarıyla ne kadar çok tepki vermesini sağlayabilirdim. Bir dürtme. O da yaptı.

bana da geri döndü, ilgiyle. Ama Thomas daha çok Charles gibiydi. Thomas'ın önce bir balyoza ihtiyacı vardı.

"Victoria's Secret," dedim. "Hayır. O çok kadınsı. Kadınların seksi olduğunu düşündüğü şeylerden çok fazla." Adam'ı yönlendirmeye çalıştım.

"Bana baktın mı?" dedi. "Yara izleriyle kaplıyım ve çok zayıfım. Hiç kasım yok. Çirkinim."

Ben erkek değildim, bu yüzden bu son ifadeye karşı çıkmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Benim ne düşündüğüm önemli değildi, onun ne düşündüğü önemliydi.

"*Thomas* senin çirkin olduğunu düşünmüyor," dedim ona. "Onu izleyen hiç kimse seni izlemiyor - seni geri aldığı anda yüzünü gören hiç kimse

O oteldekiler asla ama asla böyle bir izlenime kapılmazlar."

"İç çamaşırı denedim," dedi bir süre sonra.

"Büyük silahlar gerekli," dedim. "Kurnazlık işe yaramaz. Çıplak."

"Ama benim büyük silahlarım yok," dedi. Sonra başını ellerinin arasına aldı. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Bunu yeni tanıştığım birine söylediğime inanamıyorum."

"Thomas silahlarınızı çok sevecek," diye onu temin ettim. "Sadece ona sor." Çenesi düştü. Sonra kapattı ve güldü.

Bir süre daha konuştuk. İnanılmaz öneriler sundum, o da aynı şekilde karşılık verdi. Pasco'nun hemen dışında uyuyakaldı.

Sadece arkadaşım olan bir kadınla konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Üniversitedeki eski oda arkadaşım Char'ı Noel'de aramıştım. Belki de onu tekrar aramanın zamanı gelmişti.

—

SUBARU'YU PARK ETTİM VE MOTORU KAPATMADAN ÖNCE THOMAS yolcu kapısını açtı. Margaret'in uyuduğunu görünce, onu uyandırmadan koltuktan kaldırdı.

Evet, memnuniyetle düşündüm, o gidici.

Arabadan indim, anahtarlıktaki uygun düğmeyle arabayı kilitledim ve anahtarları Thomas'a uzattım.

Onları aldı, bana baktı, sonra omzunun üzerinden siyah cipin yanında duran ve birini beklerken alışkanlıkla düştüğü geçit töreni pozisyonundaki Adam'a baktı. Zee cipin kaputunu kaldırmış, bir şeyler kurcalıyordu.

Zee'ye kaşlarını çatıttım. SUV'de hiçbir sorun yoktu. Tüm arabalarımızı mükemmel çalışır durumda tutardım.

"San Francisco'ya bizi ziyarete gelmelisiniz," dedi Thomas, sesi sakinleşmişti. "Size eşlik etmekten memnuniyet duyarım." Sonra gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Adam'ın gamzelerine sahip değildi ama yine de güzel bir gülümsemeydi. "Kelimenin tam anlamıyla turistik anlamda."

"Bunu yapacağız," dedim. "Margaret ve ben çok eğlendik."

Margaret gözlerini açtı ve uyuklu bir sesle, "Kendine iyi bak, Mercy. Ve teşekkür ederim. Umarım büyük silahlara ihtiyacım olmaz."

Güldüm. "Sanırım silahlarınızın yeterli olduğunu göreceksiniz. İyi yolculuklar." Thomas arkasını döndü ve otelin girişine yöneldi.

Cipe doğru yürüdüm ve "Cipte hiçbir sorun yok" dedim.

Zee kurcalamaya devam etti. Ne yaptığını görmek için parmak uçlarımda durdum. "Var mı?"

Zee kaputun altından çıktı ve küçük bir cihazı havaya kaldırdı. "Artık değil. Biri seni takip ediyordu."

Adam elini uzattı, cihaza baktı ve homurdandı. Bana uzattı. Üzerinde SUV üreticisinin logosu olan düzgün bir etiket taşıyordu. SUV'de yağ değişiminden daha karmaşık bir şey yapmam gerekmemişti. Küçük kutuyu fark etseydim, ona ait olduğunu düşünürdüm.

"Eminim federallerdir," dedi Adam. "Bizler ilgili kişileriz." "Onu nasıl buldunuz?" Zee'ye sordum.

"Yapabileceğin bir şey yok *Liebling*," dedi. "İletildiğini hissettim. Beni çok rahatsız etmedi, ama burada biraz vaktimiz olduğu için bak."

Adam onu SUV'nin yanına park etmiş olan Chevy'nin tamponunun altına sıkıştırdı. Chevy, Enterprise'in reklamını yapan bir plaka çevresi de dahil olmak üzere kiralık bir aracın tüm işaretlerini taşıyordu. Bagajını okşadım. "Biri sizi Alaska'ya çok uzun bir yolculuk için kiralayabilir mi?" diye sordum.

Adam homurdandı ve Zee'ye "Ne zamandır orada olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Zee başını salladı. "Altı ay, belki biraz daha fazla. Birileri seni takip etmek istiyor, Adam."

Bu kez homurdanma sırası bendeydi. "Orada olduğunu bilseydim, daha ilginç bir şeyler yapabilirdik; örneğin her dolunayda Hanford Reach'in ortasına gidip geceyi orada geçirebilirdik." Biz de öyle yaptık,

Çoğunlukla. Başka avlanma noktalarımız da vardı ama Reach en iyisiydi. "Bulamadığım için üzgünüm Adam. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

"Endişelenme," dedi Adam yumuşak bir sesle. "Birkaç kişiyle konuşacağım. aşılması gereken sınırları biliyor. Bu bir daha olmayacak."

—

EVE VARDIĞIMIZDA EVDEKİ HER KAPI VE PENCEREYİ AÇIK BULDUK.

Havada yanık yün kokusu.

"Hey, Patron," dedi Warren, kapıdan içeri girdiğimizde, yüz ifadesi acı ve eğlence arasında bir yerdeydi. "Küçük bir aksilik yaşadık. Aiden uyurken battaniyesi alev aldı. Neyse ki Mary Jo buradaydı. Hepimiz ne yapacağımızı düşünürken-

Yangın alarmını susturmaya çalışmak için kulaklarımızı tutmanın yanı sıra garajdan yangın söndürücüyü aldı ve yangını söndürdü. Yatak gidici, ama odada sorun yok. Durum kontrolümüz altında."

Tam o sırada Mary Jo elinde bir zamanlar Pendleton yün battaniyesi olan bir kucak dolusu kararmış kumaşla merdivenlerden çıktı. Bana baktı ve "Burada hayat hiç sıkıcı değil" dedi. Sonra bana sıırttı, uzun zamandır bana karşı takınmadığı bir ifadeyle. "Ateş iblisin gitmesi gerektiğini söylüyor. Siz dönmeden gitmesinin kabalık olacağına onu ikna ettik ama onu burada daha fazla tutabileceğimizden emin değilim."

Konuşmasını bitirdiğinde Aiden merdivenlerden yukarı çıktı. Saçları ıslaktı ve paket mağazalarından aldığı eşofmanları giymişti - burada uzun süre kalacaksa ona kıyafet almamız gerekeceğini aklıma not etmiştim.

Sahanlığa ulaşır ulaşmaz "Özür dilerim," dedi. İkimize de bakmadı. "Etrafta olmak için güvenli değilim. Underhill'deyken uykumda ateş yakmadım - en azından benim bildiğim kadarıyla. Bulacağım bu gece uyuyacak başka bir yer. Şimdiye kadar bana yaptığınız yardımlar için teşekkür ederim."

"Neden gitmeyi planlıyorsun?" Adam sordu.

Bu, Aiden'in yüzünü kısa süreliğine kaldırmasına neden oldu. "Evinize zarar verdim."

Adam omuz silkti. "Burada kurtadamları barındırıyoruz, Aiden. Daha önce kimsenin evi yakmaya çalıştığını sanmıyorum-"

"Hayır," diye kabul ettim, "orası benim evimdi."

Adam yüzünü buruşturdu. "En azından sen içinde değildin. Kurtadamlar çok yıkıcı olabiliyor. Müteahhidim her yıl bana Noel kartları ve en değerli müşteri hediyeleri gönderir."

"Ve bu sefer hasar bir şilte ve birkaç yatak takımıyla sınırlı kaldı," dedim ona. "Kurt adam standartlarına göre bu ucuz bir şey."

"Mary Jo, "Ben üzerine beş galonluk bir kova su dökmeseydi yatakta bir şey olmayabilirdi," dedi. Ona yangın söndürücüyle kontrol altına aldığımı söyledim. Yani yatak gerçekten Aiden'in suçu değil." Burnunu kırıştırdı. "Affedersiniz ama ben bu yataktan kurtulacağım. battaniye."

Aiden ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Endişeye gerek yok," dedi Adam. "Sadece etrafta bir yangın söndürücü bulundurmaya dikkat edeceğiz. Fae'lerle ilgili durum stabil hale gelene kadar evde yirmi dört/yedi muhafız bulundurmamız gerekecek. Onların da yangına karşı nöbet tutmasını sağlayacağım."



LAMPSON, "DÜNYANIN EN BÜYÜK VINCI SAYILMAZ," DEDI.

Polis memuru. Kendisini Marley olarak tanıtmıştı.

Daha önce gördüğüm ama şahsen tanımadığım Pasco polis memuru Ed Thorson'dı. Olay yerinde kalan tek polis memuruydu çünkü ondan olabildiğince çok insanı ortadan kaldırmasını istemiştim. Hiç kimse seyircilerin önünde baskın bir kurt adam gibi gururlu olamaz. Eğer burada çok fazla insan olsaydı, ilk etapta bunu yapmaya niyetli olmasa bile, onun atlamasıyla sonuçlanabilirdi.

Üstümüzde, yaklaşık kırk kat yukarıda, Transi-Lift LTL-3000'in tepesinde kurtadamlarımızdan biri vardı. Onu göremiyordum, dürbün olmadan gün ışığında bile görebileceğimden emin değilim ama vardiyasının sonunda yukarı tırmanırken görülmüştü ve herkes aşağı inmediğinden ya da atlamadığından çok emindi.

Oteldeki toplantı odasında Fae'lerle yüzleşmemizin üzerinden üç gün geçmişti ve onlardan hiçbir haber alamamıştık. Güvenliğimizi azaltmak zorunda kaldık çünkü çok uzun süre yüksek alarmda kalmak için yeterli sayıda insanımız yoktu.

Adam evimizde her an en az iki kurtadam olmasını sağlasa da, çoğunlukla herkesin hayatı normale dönmüştü.

Aiden'in uyurken bir şeyleri ateşe vermesi bile normal geliyordu - Adam'ın teknisyenlerinden biri bazı duman alarmlarının kablolarını değiştirmeye çalışıyordu, böylece çığlık atmak yerine sadece biraz vızıldıyorlardı.

Normale dönmek, Adam'ın akşam yemeğinden sonra işe çağırılması ve sorumluluğu bana bırakması anlamına geliyordu. Yani polis beni arayıp bizimkilerden birinin

Kurtlar büyük Lampson vincinin tepesinde oturuyordu ve atlamasından endişe ediyorlardı, onu tamir etmesi gereken kişi bendim. Eğer Darryl, Warren ya da George bizim koruma kurtlarımız olsaydı, Sherwood Post ile dört kelime konuşmuş olduğum için onlardan birini gönderirdim.

"Evet,

"Hanımefendi" ve "hayır, hanımefendi" sadece dört kelime sayılırdı, onunla her sohbet etmeye çalıştığımda söylenmiş olsalar bile. Ama şansıma, Ben ve Paul nöbetçi kurtlardı ve ikisi de intihara meyilli bir kurtadamı hem mecazi hem de gerçek anlamda uçurumun kenarına sürüklemeyeceklerine güvenemezdin. Sherwood Post bize bir ay önce Marrok'tan gelmişti. Çok sessiz, çok kibardı ve sol bacağı yoktu. Kurtadamlar iyileştirir. Kırık şeyleri iyileştirirler, ezilmiş şeyleri iyileştirirler ve kesilmiş şeyleri iyileştirirler. Ama görünüşe göre işin içinde cadılar varsa iyileşmiyorlar.

Yaklaşık dört ya da beş yıl önce, Seattle'da kötü bir cadı meclisi vardı. Liderleri Emerald City Sürüsü tarafından öldürülmüştü. Sürü, geride kötü büyülü sürprizler kalmadığından emin olmak için liderin evini temizlemeye gittiğinde, diğer şeylerin yanı sıra, bir kafeste bir deri bir kemik kalmış bir kurt adam bulmuştu. Bacağı yoktu.

Kim olduğunu ya da nereden geldiğini hatırlamıyordu ve sürülerden hiçbiri de hatırlamıyordu. Bacağına ne olduğunu da hatırlamıyordu. Herkesin anlayabildiği kadarıyla, Avrupa'dan getirilmiş ve onlarca yıl olmasa bile yıllarca çeşitli kara cadılar arasında takas edilmişti.

Bran onu eve götürdü ve sonunda ikna ederek insan şekline soktu. Sherwood'un bacağının yeniden büyümesini sağlayacak bir şey yapamayınca - evet, kulağa geldiği kadar kötü - Sherwood'u insan formu için bir protez sağlayan doktorlara gönderdi. Kurt sadece üç ayak üzerinde koşuyordu.

Sherwood ismini, Bran ona bir isim seçmesini söylediğinde Bran'ın masasının üzerinde duran iki kitaptan aldı. Bran'ın Sherwood Anderson okuması şaşırtıcı değildi. Bran'ın Emily Post okuyor olması beni daha çok eğlendirdi mi yoksa dehşete mi düşürdü emin olamadım.

Bran'a göre Sherwood Ocak ayında kendisine başvurmuş ve Montana'dan daha kısa, daha uygun kışları olan bir yere tayinini istemişti. Çoğu yerde kışlar Montana'dan daha yumuşak geçer, dolayısıyla Bran'ın Sherwood'u gönderebileceği pek çok yer vardı ama onu bize gönderdi.

Sherwood ve vinçle ilgili telefon geldiğinde, Adam'a sesli mesaj bırakmak dışında ulaşamamıştım. Onun Ofis de cevap vermiyordu, bu da her neye bulaştıysa elinde tuttuğu hükümet sözleşmeleriyle ilgili bir güvenlik sorunu olduğu anlamına geliyordu. Sürü bağlarından Sherwood'un kendini öldürmek üzere olduğunu gösteren bir şey hissedemiyordum, ama Bran üvey babamın ne zaman

İntihar etmeye de gitmemiştir. Sherwood bana karşı her zamanki gibi sessizdi.

Gözlerimi kısarak onu görmeye çalıştım ama çok yukarıdaydı ve hava çok karanlıktı. Memur Thorson'ı tanımıyor olabilirdim ama ondan hoşlanmıştım. Ben geldiğimde orada bulunan fazladan insanların sorun yarattığını söylediğimde beni ciddiyle dinlemişti. Sonra, hiç tartışmadan, Lampson'dan iki adam, Memur Thorson ve ben kalana kadar herkesi dağıttı. Marley memura yeni golf sopasını anlatan bir golf bağımlısının coşkusuyla vincinden bahsetmeye devam etti. "Yani en büyüğü değil - o işaret sürekli hareket ediyor. Ama dünyanın en büyük çift paletli vinci ve şimdiye kadar inşa ettiğimiz en büyük vinç. En azından şu ana kadar."

Marley'in polisi çağıran gece müdürü mü yoksa güvenlik görevlisi mi, şirketin CEO'su mu olduğunu tam olarak anlayamamıştım. İkisinin arasında biri. Pasaklı bir kot pantolon, Batı tarzı düğmeli bir gömlek giymiştir ve tıraş olması gerekiyordu. Ayrıca bira kokuyordu ama sanırım çoğu botlarından geliyordu, yani belki de bir bardan ya da partiden gelmişti. O aptal vinci ne kadar büyük olduğu konusunda çenesini kapatmasını istedim çünkü tırmanmam ve Sherwood'u ikna edip edemeyeceğime bakmam gerekeceğinden emindim.

Vinci daha önce görmüştüm; arabayla giderken görmeden edemiyorsunuz.

Bu gece yapamadığımız asma köprüden geçtik.

Köprü'nün ne zaman tekrar kullanıma açılacağına dair bir tahmin yoktu. Önce ne kadar hasar gördüğünü tespit etmeleri gerekiyordu. Bu konuda neden kendimi suçlu hissettiğimi bilmiyordum; şehre bir trol salmamıştım. Yine de köprü'nün üzerinde olmanız bile vinci uzun bir yol boyunca görebiliyordunuz.

Lampson'ın Pasco deposu demiryoluna yakın bir depo bölgesinde yer alıyordu. Tüm alan, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş uzun ahşap depolarla bir zamanlar olduğu ordu deposunun izlerini hala gösteriyordu. Periliydi. Eğer bakarsam -ki bakmamaya çalıştım- etrafta titreşen birkaç hayalet görebiliyordum. İkinci Dünya Savaşı askeri üniforması giymiş bir tanesi beni izliyordu. Kendinin farkında olan nadir hayaletlerden biri olduğundan oldukça emindim. Hayaletlere çok uzun süre bakarsam, sadece tekrarlayanlara bile, beni takip etmeye başlardı.

Buraya ilk kez gelmiyordum; çok uzakta olmayan birkaç hurdalık daha vardı. Ama vinci daha önce hiç bu kadar yakından ve kişisel olarak görmemiştir ve köprüden görüldüğünden çok daha büyüktü.

Marley geniş bir şekilde, "Hitachi nükleer enerji santralleri inşa etmekle görevlendirildi," diyordu. "Sonra Fukushima Daiichi santralini vuran o tsunami geldi ve artık kimse Japonya'da nükleer santral inşa etmiyor. değil mi? İşte burada duruyor."

Büyük vinç Pasco silüetinin bir parçasıydı ve kuşkusuz Seattle ya da Spokane ile kıyaslandığında pek de silüet sayılmazdı. Gün ışığında vinç kısmı beyaz bölümleri olan parlak turuncu renkteydi ve paletli kısmı -bu şey benden daha uzun olan ve her biri kendi kontrol kabinine sahip iki tank benzeri basamakla hareket ediyordu- parlak Lampson mavisiydi. Belli ki damarlarında azıcık östrojen olan hiç kimse bu renk düzenini tasarlamamıştı.

Karanlıkta ise, açık gökyüzüne karşı simsiyah bir şekilde üzerimizde yükseliyordu. Basamaklardan birinin hemen yanında, devasa yapının hareket etmesini sağlayan paletin hemen altında duruyorduk. Paletin üzerinde, vinç

Pasco'nun turuncu, eğik Eyfel Kulesi gibi yükseliyordu. Gözlerimi kısıp hayal gücümü kullanırsam, vincin en yüksek noktası olan bom başlığının ucunda birinin oturduğunu zar zor görebiliyordum.

"İstersen çalıştırabiliriz," dedi Marley, bakışlarımı takip ederek. "Ama sen gelene kadar bekledik çünkü hareket ettirmeye başlarsak düşebilir. Sizinkiler hakkında ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama biz bizimkilerin bizimle geçirdikleri süre boyunca hayatta kaldılar." Gözlerini kısarak baktı. "Yani bu adamın görev süresi biz onu indirir indirmez sona erecek."

Yanında duran isimsiz adam, orada duran dördümüzden tanıştırılmadığım tek kişi, mırıldandı: "Marley, bu Sherwood Post. Rusça ve İngilizceyi aksansız konuşuyor, bana her iki dilde de konuşabildiği söylendi. Bu da demek oluyor ki o vardiyadayken herkes herkesle iletişim kurun. Tekrar söyleyeyim: herkes ne yapması gerektiğini biliyor. Vardiya arkadaşları onun üç yüz kiloluk bir çelik çubuğu tek başına hareket ettirebileceğini söylüyor."

Marley hırıltılı bir ses çıkardı. "Belki ona ikinci bir şans verimiz. Ama bu davranışı teşvik etmekten nefret ediyorum. Ya atlarsa?"

"O zaman muhtemelen onu kovma konusunda endişelenmenize gerek yok," dedim. "Anlamadığım şey," dedi Memur Thorson, yukarıya bakarak

"Anlamadığım şey, en başta oraya çıkmasına nasıl izin verdiğin."

"Adamlarımdan biri onun tırmanmaya başladığını görmüş," diye yanıtladı diğer Lampson. "Yardım için koşmaya başladı ve onlar geri dönene kadar o-

Post, yani yolun büyük kısmı yukarıdaydı. Bağırıldıklarında cevap vermedi, ama doğrusu, orası rüzgarlı. Bağırıldıklarını duyabilir miydi bilmiyorum. onları." Kaşlarını çatı, sonra başını salladı. "Ama sirenleri ve ışıklarıyla tüm polisleri ve itfaiye araçlarını fark etmiş olması gerekirdi."

Evet. Buraya geldiğimde gerçek bir sirk olmuştu.

"O kolu ne kadar aşağı indirebilirsin?" Thorson sordu.

"Ta yere kadar," dedi Marley. "Bunu zaten yapardık ama bu bir anda olmaz ve eğer atlayıp kendini öldürmek isteseydi, bunu yapmak için bolca zamanı olurdu. Bana tam da bunu yapması için ona baskı yapıyormuşuz gibi geldi."

"Bu ne kadar yüksek?" Thorson sordu.

Marley gururlu bir baba gibi gülümsedi. "Boy 560 feet ve altı milyon pound kaldırabiliyor. Altı milyon." Başını iki yana salladı. "Oraya kadar tek bacağıyla tırmanmayı nasıl başardı bilmiyorum - o bomda merdiven yok."

"O bir kurt adam," diye homurdandım. "Aptalca şeyler yapmak için yaratılmışlar." Belki de iyi tanımadığım Sherwood'a karşı adil davranmıyordum ama,

Onu oraya kadar takip etmem gerekecek gibi göründüğüne göre, yargılayıcı olmaya hakkım vardı. Ayakkabılarımın bağlı olduğundan emin olmak için eğildim. Onları 560 feet havadayken bağlamak zorunda kalmak istemedim, gerçi bom doksan derecelik bir açıda değil, daha çok altmış beşlik bir açıda olduğu için

o kadar yüksek olmaz. Muhtemelen sadece 400 falan. Uzun zaman önce verdiğim geometri dersi çok yardımcı olamayacak kadar geçmişte kalmıştı. Doğrudum ve vince doğru ilerlemeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Marley cevap almaya alışkın birinin ses tonuyla sordu. "Dur." Ama ben onun için çalışmıyordum.

"Birinin onunla konuşması lazım, cep telefonunu da getirmemiş," dedim ve metal merdiveni kapatan zincirden atlayarak

Paletli aracın yan tarafına. Bir kez hareket etmeye başladığımda hızlı hareket ettim; onlar konuşmaktan başka bir şey yapmayı düşünmeden önce iki kat yüksekliğindeki paletli aracın tepesine çıkmıştım. O zamana kadar beni durdurmak için çok geçti çünkü onlar insandı ve ben istemediğim sürece sadece insan olan hiç kimse beni yakalayamazdı. Marley'in küfrettiğini duydum ama duygusal olarak dahil olmuş gibi hissetmedim- Sesinde dürüst bir öfkeden ziyade sinirli bir ses vardı. Peşimden gelmiyordu.

Bom, bomun köşe destekleri olan ağır dış kirişleri çaprazlayan ve kesen iskele benzeri çubuklardan inşa edilmişti. Her şey devasa boyutlardaydı. Bomun sol kenarı boyunca tepeye kadar uzanan bir podyum vardı. Eğer bom düz olsaydı kullanımı kolay olurdu. Hal böyle olunca, bu şeye tutunarak tırmanmak zorunda kaldım.

Altmışlı yılların eski dizilerindeki Batman gibi.

Genel olarak yükseklikle ilgili bir sorunum yok. Ancak, arabalar Matchbox setine aitmiş gibi görünmeye başladığında, tüneğime tutunarak ve bir vertigo atağıyla savaşıarak, bunun çok yüksek olduğuna karar verdim. Artık aşağı bakmak yok.

Çenemi sıkarak ve terleyerek, baş dönmesi azalır azalmaz tırmandım ve biraz daha tırmandım. Omuzlarım ve kollarım ağrıyordu ama en çok ellerim acı çekiyordu. Keşke bir çift sürücü eldiveni getirseydim diye düşündüm. Avuçlarım patlayan kabarcıklar oluştu. Parmaklarım rayları tutmaktan ağrıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi bir erkek sesi. Sesi oldukça yakındı ve beni korkuttu.

Dondum kaldım, sonra yukarı bakmadan önce tırmandığım çubuğa sarıldım. Benden sadece bir araba boyu ötede, Sherwood bomun son ve en yüksek basamağında oturuyordu, bacağı ve protezi yanlardan sarkıyordu. Tutunmuyordu.

Refleks olarak, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlamadan önce yere baktım.

Alnımı soğuk metale dayadım ve kusmayacağımı anlayana kadar yutkundum. Tekrar ona baktım.

Sözleri oldukça agresifti, özellikle de bir kurda göre. Alfa'sının eşiydi ama ses tonu yumuşak ve rahattı. Kelimelere değil, ses tonuna cevap verdim.

"Senin arkandan tırmanıyorum," dedim ona.

Beni rahatça görebilmek için arkasını döndü -tümüyle dönene kadar kışının üzerinde dengede durdu. Yüksekliğin onu hiç rahatsız etmediğine dair çılgınca bir tahminde bulunacaktım.

Piç kurusu.

"Bu çok aptalca," dedi. "Kurtadamlardan biri nerede? Düşerlerse kendilerini yakalayabilirler. Adam seni buraya gönderirken ne düşünüyordu?"

Ona homurdandım. "Adam başka işlerle meşgul. Bir dahaki sefere kendini öldürmeye karar verdiğinde, o eve gelene ve buraya kendisi tırmanana kadar bekle. Eğer ben

Bunu bir daha yaparsan, seni kendim itebilirim." Aşağı yukarı beş yüz metre havada oturan birine söylemem gereken şey muhtemelen bu değildi ama ellerim acıyordu ve buraya kadar konsantre olarak gelmişim. Bana bunu yaptıran aptal kurt adama ne kadar kızgın olduğumu. Ayrıca, üvey babam beni terk ettiğinden beri intiharla ilgili bir sorunum var. On dört yaşında yalnızdı çünkü karısı olmadan yaşamaya dayanamıyordu. Öfkemi ondan çıkaramadım, bu yüzden Sherwood'un günah keçisi olmasına izin verdim.

Güldü.

"Ve evet, sana katılıyorum," dedim. "Buraya tırmanmak çok ama çok aptalca. Bunu neden yaptığımı biliyorum. Sen neden yaptın?"

İçini çekti ve tekrar döndü, bu da barıma daha sıkı sarılmamı sağladı. "Ben işe yaramaz bir ucubeyim," dedi bacağını göstererek. "Bir kurt adamı öldürmek zordur ama o damlanın bunu yapacağına eminim."

Ben de öyle. Ama bu söyleyecek verimli bir şey değildi, ben de başka bir şey buldum. "Marley buraya tırmandığın için seni kovacaktı, ta ki diğer Lampson senin kim olduğunu söyleyene kadar. Görünüşe göre kovulamayacak kadar işlerine yarıyorsun."

Homurdandı ve aklıma bir şey geldi. Tri-Cities'e geldiğinin üçüncü gününden beri burada çalışıyordu.

"Yakalanmadan buraya kaç kez tırmandın?" Ben sordum.

"Biri hariç hepsi," dedi.

"Buraya Bran'in gözünün önünden çekilip kendini öldürmek için geldin," dedim.

Hiçbir şey söylemedi, bu da benim kitabımda "evet" demekti.

Yukarı tırmanmak için nasıl bir cesaret gerektiğini düşündüm. Kendini öldürmek için buraya geldin, öldürmemeye karar verdin ve bir ay boyunca neredeyse her gün aşağıya doğru tırmandın. Ve o zaman aklıma gelen soru "neden?" değil, "neden olmasın?" oldu.

"Seni durduran neydi?" Arkasından sordum.

Başını kaldırdı ve yukarı baktı, bir eliyle gece gökyüzünü işaret etti, umursamaz bir tavırla el salladı. "Şuna bakın.

Işıkları görüyor musun? Ve gökyüzünü? Çok güzel. Burası mı?

Omurgamda unuttuğum her şeyi barındıran kocaman bir gerginlik gibi. biraz gevşer." Alnına vurdu. "O şeylerin içimde kıvrıldığını, Demokles'in kılıcı gibi beklediğini hissedebiliyorum. Ve düşünüyorum da, belki de

bekleyip kendimi bulup bulamayacağımı görmeliyim. O zaman kaybedecek neyim olduğunu daha iyi anlayacağım."

Tutuşumun sıkı olduğundan emin oldum, sonra dışarı baktım, aşağı değil. Ve o haklıydı. Çok güzeldi.

Ve rüzgâr tam o anda, tutunduğum raya bir vızıltı gönderecek kadar sert esmeye karar verdi. Titreşimlerini altımda hissettim. parmaklarımı sıkıyor ve bu vincin en azından birkaç yıldır burada durduğuna ve henüz devrilmediğine kendimi ikna etmek zorunda kalıyordum. Kesinlikle Sherwood ve benim aramızda temsil ettiğimiz üç ya da dört yüz kilodan daha fazlasını taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Kesinlikle.

Ve hala metal titreşiyordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim sertçe. "Ama sanırım saklandığın yer ortaya çıktı. Sence ayaklarımız yere basarken konuşabilir miyiz? Uyarayım, eğer düşer ve vücudumdaki bütün kemikleri kırarsam Adam seni asla affetmez."

Tekrar güldü. "Tamam," dedi. "Aşağı inmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Yolun yarısına geldiğimde dinlenmek için durdum. O benim altımdaydı. Ona nasıl çıktıysam öyle ineceğimi söylediğimde, düşersen beni yakalayabileceği bir yere geçmek için etrafımda dolanmıştı. Bunu söylememişti ama söylemesine de gerek yoktu.

Bir dakika sonra dedim ki, "Beni huysuz yapan ne biliyor musun? Oraya çıkmama gerek yoktu, değil mi? Seni bekleseydik, hemen aşağı inerdin.

Her zaman yaptığın gibi."

"Evet," dedi Sherwood. Sonra sesi biraz hülyalı bir şekilde, "Muhtemelen," dedi. Ama belki de başka bir yoldan gelirdim."

Sonra tekrar aşağı inmeye başladı, acele etmemem için olması gerekenden daha yavaş hareket ediyordu.

"Şansını kaçırdın," dedim ona. "Sanırım buraya görünmeden tırmanma günlerin sona erdi."

"Evet," dedi. "Ama her zaman bir asma köprü vardır."

"Asma köprüye tırmanmak zorunda kalırsam," dedim ona. "Seni gerçekten aşağı iteceğim."

Ciddi olduğumu anlamamış olmalı ki yine güldü.

YANI IKIMIZ DE IZINSIZ GIRDİĞİMİZ İÇİN TUTUKLANMADIK.

Anlıyorum, yakın bir şey. Sherwood'u Adam'ın cipine bindirdim. Vanagon'un radyatöründe bir sızıntı vardı ve ben henüz bulamamıştım, bu yüzden Adam Hauptman Security'nin SUV'sini almış ve bana bırakmıştı. Arabayı bulmak için biraz düşünmem gerekti.

Işıklar açık ve cip viteste, ama önümüze çıkan bekçinin hayaletinden kaçınmak için direksiyonu kırmamayı hatırladım. Ama tampon onun içinden geçtiğinde nefesimin altında "Üzgünüm, Üzgünüm" diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Sherwood bana baktı ve kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayaletler," dedim. "Ölü insanlar görüyorum."

"Öyle mi?" dedi.

Başımı salladım.

"Senin yerinde olmak ne kötü," dedi.

"Görölmekten kaçamayan bir aptalı ikna etmek için vincin 560 metre yukarısına tırmanmaktan iyidir."

"Doğru," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama bu, senin yerinde olmanın berbat bir şey olduğu yönündeki gözlemimi ortadan kaldırmıyor."

Eve gitmek için otoyola geri dönmek ve Mavi Köprü'den geçmek zorunda kaldım. Bu da yolculuğuma on beş yirmi dakika daha ekledi. Kablo Köprüsü'nün kapalı olması çok çabuk eskiyecekti.

Telefonum müzik sisteminden çaldı, tanımadığım bir numaraydı. Bu benim arabam değildi ve içinde telefonum olan çantam koltuğumun altındaydı. Sonra Sherwood yardımsever bir şekilde müzik setinin dokunmatik ekranındaki ANSWER düğmesine bastı - sanırım ulaşmakta güçlük çektiğimi düşünmüştü. Rehberimde olmayan her numaraya genellikle sesli mesaj bırakırım. Bu beni, sahip olmadığım arabalar için bana oto garanti satmaya çalışan birinin yüzüne telefonu kapatma suçluluğundan kurtarıyordu.

"Merhamet," dedim.

"Uzak dur-"

"Papaz mı?" Dedim ki. "Papaz White. Siz misiniz?" Bağırdı ve bağlantı yeniden kuruldu.

Sinyalimi yaktım, gaza bastım ve kiliseye doğru yola çıktım. Belki de Pastor White'ın evindeydiler ama nerede yaşadığını bilmiyordum. Yapabileceğim en iyi şey kiliseydi.

"Ne oldu?" diye sordu Sherwood.

"O benim papazım," dedim ona. Pastör White yeniydi; son pastörümüz babasının California'daki kilisesini devralmak için ayrılmıştı. Pastör White o kadar ilgi çekici ya da kabullenici değildi ama inancı gerçektir. "Birisini kiliseye gitmemi istiyor," dedim.

Müzik setindeki bir düğmeye bastım ve "Adam'ı ara." dedim. Sherwood ve ben onun telefonunun çalışmasını dinledik. Telesekreter açtığı anda, "Biri papazıma saldırdı ve kaçırdı, ben de hemen kiliseye gidiyorum" dedim. Şimdi. Saat on bir elli dört." Bağlantıyı kestim. Kimi aramalıyım? Ben ve Paul, Jesse ve Aiden'la birlikte evdeydiler.

"Honey'i ara" dedim. Ve telesekreteri çıktı. Mesaj bırakmadım. "George'u ara." Başka bir telesekreter. Bir yumruk vurdum direksiyon simidi. "Evde hiç kimse yokken sürüşün olmanın bana ne faydası var ki?"

"Ben 'ne işe yaradığını' anlamıyorum," dedi stereo. "Lütfen bir komut söyleyin. Yararlı bulabileceğiniz bazı komutlar 'ara' veya 'ara' adres defteri."

Hırladım, sonra "Mary Jo'yu ara." dedim.

Hemen telefonu açtı. "Hey, Mercy," dedi, sesi temkinliydi.

"Bulabildiğin herkesi toplamanı istiyorum.

"ve onları Bonnie'deki Good Shepherd'a götür" dedim. I adresle bile bulmak zor olduğu için ona kısa bir yol tarifi verdi. "Buldum," dedi.

ARAMAYI SONLANDIR düğmesine bastım ve arabayı sürmek için yerleştim.

"Kavgada pek iyi değilimdir," dedi Sherwood sıkıca. "Bacağım."

"Üç yüz kiloluk bir çelik çubuğu kaldırabilirsin, dövüşebilirsin," dedim ona, gözümü yoldan ayırmadan. Çok hızlı gidiyordum ve kimseye çarpmak istemiyordum.

Bir duraklama oldu.

"Sanırım öyle," dedi, sanki bu bir keşifmiş gibi. "Tamam."

Kilise küçüktü. Yaklaşık yirmi yıl önce birileri tarafından kiliseye dönüştürülmüş bir evdi. Kennewick'in en labirent gibi bölümüne, Columbia boyunca uzanan demiryolunun kuzey tarafındaki küçük bir yerleşim bölgesine dikkat çekmeden sıkışmıştı. Sadece iki giriş ya da çıkış yolu vardı; biri en doğuda, diğeri batıda. Doğu tarafındaki giriş gezinmesi en kolay olanıydı.

Kilise arazisi demiryoluna sırtını dayamıştı ve birkaç boş arsa ile otopark arasında en yakın eve yarım blok uzaklıktaydı. Otoparkta, engelli park yerinin yanına park edilmiş iki araba vardı. Biri Papaz White'ın arabasıydı. Diğeri ise daha iyi günler görmüş bir Ford Explorer'dı.

Adam'ın cipini arabalardan ve kilise binasından en uzağa park ettim. Sig'in iki yedek şarjörünü çantama koydum ve aptal kotumun cebi olmadığı için bel kemerimin arkasına sıkıştırdım. Sherwood etrafı karıştırdı ve bir bijon anahtarıyla geldi. Ona başımı salladım, arka kapağı açtım ve kilitli büyük kutuyu ortaya çıkarmak için paspası geriye ittim. El izim kilidi açtı. Kutuyu açtım ve Adam'ın yeni hazine sandığı ortaya çıktı. İçinde bir silah koleksiyonu ve çeşitli kesici silahlar vardı.

"Neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikrin var mı?" Sherwood kutunun içindekileri incelerken sordu.

Başımı salladım. "Muhtemelen fae, ama doğaüstü karşıtı gruplardan biri, Cantrip ya da herhangi biri de olabilir. Eğer buradalarsa, kilisede, muhtemelen vampirler olmayacaktır." Sherwood birkaç yılını Marrok'un sürüsünde geçirmişti. Karşılaşacağımız her neyse onunla nasıl savaşacağımızı en az benim kadar iyi biliyordu. "Önce sen çözersen bana haber ver."

Bir balta aldı ve dengesini kontrol etti. "Bu Fae'ler için işe yarar," dedi. Sonra HK45 kompakt silahını aldı ve kontrol etti. (Doluydu.) "Bu başka her şey için işe yarar." Silahın horozunu indirdi ve kot pantolonunun cebine koydu. "Kompakt" bu silah için iyimser bir etiketti.

"Orası taşımak için tehlikeli bir yer," dedim ona.

Bana sıırttı. "Hayır, o benim bacağım. Ayağımı vuramam çünkü bunu zaten biri yaptı. İçerisi neye benziyor?"

"Kilise bir zamanlar bir evdi," dedim ona. Sonra da elimden geldiğince tarif ettim.

—

ARABALARIN YANINDA BİR AN DURDUK. ŞİMDİYE KADAR, FAE BÜYÜSÜNÜN KOKUSU havada asılı duruyordu, bu yüzden karşıımızdaki o olduğundan oldukça emindim. Ancak Ford Explorer çok sigara içen bir erkeğe aitti.

"Onu tanıdınız mı?" diye sordu Sherwood, taşınamayacak bir sesle.

Başımı salladım ama kilise hafta boyunca boş değildi. Koronun prova yaptığı bir Salı ya da gençlik grubunun aylık toplum hizmetini planlamak için toplandığı bir Perşembe olmadığı için minnettardım. Diğer günlerde günler . . . "Papazın sosyoloji diploması var," dedim ona usulca. "Hayatının büyük bir kısmını iyileşmekte olan bağımlılara danışmanlık yaparak kazanıyor."

Sherwood, "Bunda pek para yok," diye gözlemledi. Etrafına dikkatle bakıyordu; konuşma rahat ve hazır olmak içindi. Bu değildi ama bunun bazı insanlar için işe yarayan bir teknik olduğunu bilecek kadar çok insanla -çoğunlukla kurtlarla- yan yana savaşıyordum.

Dedim ki, "Mezhepsel olmayan küçük bir kilisenin papazı olmak da çok para kazandırmıyor. Zengin olmak isteseydi başka bir işe girerdi diye düşünüyorum."

"Bu stratejimizi değiştirir mi?" Sherwood arabayı sessizce okşayarak sordu.

Sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi davranıyordu.

"Sanmıyorum, değil mi?" Ben de öyle dedim. "İki rehine ya da fae onları çoktan öldürdüyse iki kurban."

"İnsanlar ölmedi," dedi Zee, benden bir gıcırtı ve Sherwood'dan sinirli bir bakış çıkardı. "Bir şeyler planlandığı konusunda uyarıldım.

-Ve görünüşe göre verdiğim bilgi doğruymuş." "Sen nereden geldin?" Ona sordum.

Bana kaşlarını çatı. "Bir dahaki sefere düşmanın nerede olabilir?"

"Hayır," dedi Sherwood. "Binanın köşesinde bekliyordu, Mercy. Rüzgâr yönünün aşağısında, ama sen park ettiğinde onu bir an için gördüm. Bizi beklediğini düşündüm. Eğer düşman olsaydı, bir şey söylerdim. Ama yaklaştığını görmedim."

"Kim olduklarını biliyor musun?" Zee'ye sordum. "Ne istiyorlar?"

"Daha büyük olanın peşinden giden dokuz ya da on aptal," diye yanıtladı Zee. "Christy'nin ön kapısına mektup bırakanlar bunlar. Kaynağıma -ve Adam'ın telefon konuşmasına- göre Aiden'ı istiyorlar."

Kaşlarımı çatı. "En az üç tanesinin kokusunu alabiliyorum." Birini tanıyordum.

"Dört tane," dedi Sherwood. "Bir tanesi uçuyor ama arabanın üstüne düştüğü yerde bir şey yakaladım."

Zee kiliseyi düşündü. Üst kattaki odaların ışıkları yanıyordu ama pencerelerin hepsi vitrayla değiştirilmişti. İçeriye görmek imkânsızdı.

"İnsanlar yukarıda Mike Amca'yla birlikteler," dedi Zee, burnumu doğrulayarak. "Onu izlemesi için ayarladıklarını duydum."

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordum.

"Muhtemelen," dedi Zee. "Konsey için casus olarak çalışmadığı sürece bu kadar aptal olabileceğini düşünemiyorum."

"Bunun neresi aptalca?" diye sordu Sherwood. "Mercy'nin evini yakmak için elinden geleni yapan bir çocuk şeklindeki sevimsiz bir antikayı elde etmek için Mercy'nin önemsedığı rehineleri alıyorlar. Rehineleri çocukla takas ediyorlar ve herkes kazanıyor."

Sherwood'un sesindeki kuru hoşnutsuzluk bana bizim Aiden'la tatsız bir karşılaşma yaşadığını söyledi. Aiden huysuzdu ve istediği zaman insanların sınırlarını bozmakta çok başarılıydı. Onu savunmasız görmemiş, kâbuslarını duymamış olsaydım, belki ben de ona karşı daha kararsız olurum.

Zee homurdandı. "Sadece Mercy ya da Adam'ı tanımıyorsan. Ya da olaya karışan başka birini. Sanki bizim aptal kahramanlarımızdan herhangi biri

Aiden kadar çaresiz görünüyor."

"Hey," diye itiraz ettim usulca. Ben aptal ya da kahraman değilim. Ama son kısmı doğru söylemişti.

Karşılıklı rıza ile Explorer'dan ayrıldık ve kiliseye yöneldik. Ön sundurma, merdivenlerin yanında bir tekerlekli sandalye rampası ile değiştirilmişti ve her ikisi de evin orijinali olmayan çift kapılı bir girişe açılıyordu.

Değişiklikler uyumdan ziyade ekonomi göz önünde bulundurularak yapılmıştır.

Takviye kuvvetleri bekleyebilirdik ama eğer Fae'ler silahsız olduklarını düşünürlerse, muhtemelen öldürüp kaçacaklardı. Şimdi içeri girip süvarilerin temizliğe yardım etmek için zamanında gelmesini umarak daha iyi bir şansımız vardı.

"Mercy," dedi Zee, kulaklarımla bile duymakta zorlandığım neredeyse sessiz bir sesle ve ben iki adım ötede durdum. "Sen kurt adamınla yukarı çık. Kurt mu?" Zee, Sherwood'un gözleriyle karşılaştı ve başka yere bakmadı. "Sen onu hayatta tut. *Sanırım* yukarıda insan rehinelerle birlikte sadece Mike Amca var ve *sanırım* onları kurtarmana izin verecek."

"Bu arada mı?" diye sordu Sherwood aynı sessiz tonda.

Zee hınzırca gülümsedi ve elini aşağı doğru indirdi; orada dar, siyah ağızlı bir kılıç belirdi. "Ben diğerlerini meşgul edeceğim."

"Zee?" Dedim. "Dövüşmek için iyi misin?" Hâlâ doğru düzgün hareket etmiyordu.

Zee başını salladı. "Bu aptallara karşı mı? Gözlerim bağlı olsa ve elim ayağım bağlansa bile onlarla savaşıbilirim."

Hâlâ endişeli olmama rağmen boşverdim. Fae'ler bildikleri doğruları söylerler. Zee'nin kibirli yaşlı bir fae olması onu haklı yapmazdı.

Ben önde, diğerleri yanımda olmak üzere kapıya doğru yürüdük. Sağ taraftaki kapıyı açtım ve Sherwood etrafımdan uzanarak Böylece tek bir grup olarak girebilecektik.

Giriş, iki tarafında yürüme yolu olan bir duvarla kilisenin geri kalanından ayrılmış yirmiye onluk bir odaydı. Sol tarafımızda içinde buzdolabı, lavabo ve ocak bulunan bir mini mutfak vardı. İç duvarda bir tezgah ve ana odaya açılan yarım bir duvar vardı, perde kapalı ya da açık olabiliyordu. Perde kapalıydı.

Sağ tarafta papazın ofisine çıkan merdiven vardı. sınıf olarak düzenlenmiş odalar ve banyo. Zee duvarın etrafından dolanarak birinci katın geri kalanını kaplayan kutsal alana girdi. Sherwood ve ben, sırayla, merdivenlerden yukarı çıktık.

Altımızda, mabette, büyük bir çarpışma oldu, temkinli bir çılgılık ve ardından silahların çarpışma sesleri duyuldu.

Merdivenin tepesi beş kapalı kapısı olan bir salona açılıyordu. Merdivenlerin hemen sağındaki kapı papazın ofisi, solundaki kapı ise banyo. Sonra biri solda, biri sağda ve biri de koridorun sonunda olmak üzere üç sınıf vardı.

Koku alma duyum Pastor White'ı bulmak için sınırlı bir işe yarıyordu; kokusu her yerdeydi. Explorer'ı kullanan adam daha iyiydi. Papazın ofisine girmişti ama kokusunu koridorun ilerisinde, gitmesi için hiçbir neden olmayan bir yerde yakaladım.

Burnumu tıkadım ve koridorun sonundaki sınıf kapısını işaret ettim. Sherwood başıyla onaylarken altımızdaki büyük bir gürültü vitray pencerelerden birinin sonunu getirdi. Benim hatamdı. Fae'ler buraya sadece benim yüzümden gelmişti.

Sherwood bir elinde balta, diğerinde büyük silahıyla nişan aldı. Kapı kolunu çevirmek için yanından uzandım, o da dirseğiyle kapıyı içeri itti.

Sınıf, üst kattaki beş odanın en büyüğüydü. Papaz ve bir yabancı katlanır sandalyelere bağlanmış ve ağızları koli bandıyla kapatılmıştı. Sınıfın zemini

Oda, birinin etraflarına yerleştirdiği üçlü tuz halkasını gösteren koyu kahverengi bir halıyla kaplıydı.

Onlarla bizim aramızda Mike Amca duruyordu, elinde bir yaylı tüfek vardı. Yayı yukarı kaldırmıştı ama benim olduğumu görür görmez burnunu yere doğru indirdi. Üç kap Morton tuzu vardı. İkisinin ağzı açıktı ama üçüncüsünün ağzında hâlâ mühür vardı.

"Kapat şu kapıyı," dedi. "Dışarıda bir sprite lordu var ve Zee'nin onlarla işi bitene kadar sprite'larının yaptıklarını görmesini istemiyorum. Aptal hödükler."

"Bu neyle ilgili?" diye sordum.

"Size söyleyemem," dedi. "Tek söyleyebileceğim bana emirlerimi verdikleri. -Bu ikisini yukarı çıkarıp emniyete almak için." Sertçe sıırttı. "Emirlerim onları kimden koruyacağımı söylemedi. O salaklar" -bütün bina titrerken durakladı- "burayı yakmadıkları sürece, papazınız ve bu beyefendi benim türümün çoğundan güvende. Yanınızda kimi getirdiniz?" diye sordu. "Zee mi?"

"Tuzun karşısına geçemez misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu sadece tuz değil, büyüyle bağlanmış tuz. Kendim de dahil olmak üzere çoğu Fae'yi dışarıda bıraktım. Zee bunu başarabilir. Gri Lordlardan biri ya da ikisi -ama bu gruptaki tek kişi, bana büyümü veren kişi

ve bunu kırabilecek kadar güçlü, burada değil." Bana sertçe baktı. Bana söyleyemediği bir şey vardı. Neden burada olduklarını bana söyleyemeyeceğini söylemişti. Bunun açık olduğunu düşünmüştüm ama eğer açık olsaydı,

Mike Amca bu konuda benimle konuşma zahmetine girmezdi.

Şimdiye kadar yaptıklarından ne kazandılar? İki rehine. Ama onlar insan rehinelerdi ve bana cevap verebileceğim kadar yakınlardı. Ama Zee'nin de belirttiği gibi, Adam ya da benim hakkımda bir şey bilselerdi, Aiden'ı onlara teslim edeceğimize asla inanmazlardı. Peki ne kazandılar? Beni aradılar.

Kim olduğunu bildiğimden emin olana kadar papazı konuşturdular ve telefonu kapattılar. Ben de hemen geldim, değil mi?

Cep telefonumu çıkardım ve Mary Jo'yu aradım. "Yoldayız-" diye cevap verdi.

"Hayır. Sürü evine git," dedim. "Aiden için gelen bazı fae'ler var."

Mike Amca gülümsedi.

Evi aradım ama kimse açmadı. Jesse'yi aradım, telesekretere yönlendirdi. Warren, Darryl, Ben ve George'u aradım ama sonuç aynı.

Adam'ı aradım.

"İyi bir zaman değil Mercy," dedi sıkıca.

"Sakın kapatma," dedim ona. "Mesajımı dinledin mi?"

"Hayır. Cantrip ile böcekleri tartışıyorum. Biz-" Daha fazlasını söyleyecekti ama sözünü kestim.

"Fae'ler evimize saldırıyor," dedim. "Mesajımı dinlemeyin, zaman kaybı." Benim için endişelenme; Jesse, Aiden ve kurtlarımız için endişelen. "Evde bir Fae saldırısı var," diye tekrarladım. "Ve kimse telefonlarına cevap vermiyor."

"Eve gidiyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Mike Amca'nın gülümsemesi genişledi ve sanki gururlu bir babaymış gibi patronluk taslayan bir hal aldı ki buna hakkı yoktu.

"Zee bunun küçük bir grup olduğunu söylüyor," dedim. Burada olmak istemiyordum; evde olmam gerekiyordu. "Tüm Faery'nin evimizde bize saldırması pek olası değil, değil mi?"

"Bu grup Ateşe Dokunulmasını istiyor," dedi, yani görünüşe göre sorum tartışması yasak olan şey değildi. "Underhill insanlarla uykularında konuşuyor ve uyanık olduklarında onlara fısıldayarak Ateş Dokunuşu'nu istiyor. Bir süredir onunla iyi geçinmenin bir yolunu arıyorduk. on yıl ya da daha fazla. Hayatta kalmak için ona ihtiyacımız var ve o da kararsız ve kötü biri. Bazılarımız ona çocuğu verirsek minnettar olacağını düşünüyor. Doğrusu, Bazılarımız da eğer ona çocuğu verirsek, onun hakkında konuşmayı keseceğini ve bir seferde beş dakikadan daha uzun süre uyuyabileceğimizi düşünüyoruz. Bu sanki Çin su işkencesi ya da emniyet kemeriniz takılı değilken arabanın çıkardığı o ses."

Bana kaşlarını çattı ama bu doğrudan bir kaş çatma değildi. "Yine de çoğumuz Underhill'in bunu *yapabilmesinden* memnun değiliz."

"Ne yapmak?" Ben sordum. "Kafamızın içinde bizimle konuş."

Başımı salladım. Aşağıdan gelen sesler artmıyordu ama çarpma seslerinin frekansı daha yoğun. Zee'nin işi yakında biter.

Mike Amca eğildi, açılmamış Morton tuzu kabını aldı ve bana uzattı.

"İşte," dedi. "İnsanlarınıza göz kulak olacağım ve onları sizin için koruyacağım. Yemin ederim. Zee gerçekten sinirlenmeden önce siz ikiniz tuzla birlikte aşağıya inin."

Rehineleri başımla işaret ederek, "Onları serbest bırakmalıyız," dedim. "Onları buradan çıkaralım, güvende olacakları bir yere."

Mike Amca başını salladı. "Tuz çemberi bir kez kırıldı mı, onu yenilemek için yeterli büyüye sahip değilim. Burada daha güvendeler. Tehdidi ortadan kaldırın, sonra onları serbest bırakın."

Papaz White vahşi bir ses çıkardı ve başını salladı. Diğer adam yaşlı gözlerle bana baktı, gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. Planımızı onaylıyordu -ki bu da beni onun hakkında çok meraklandırdı.

Papaz White'ın vahşi bakışlarıyla karşılaştım. "Mike Amca yalan söylemez. Seni güvende tutacaktır, bu gece de tuttu. Kötüleri durduracağımızdan emin olacağım. güvenli bölgeden çıkmanıza izin vermeden önce."

Merdivenlerden inerken Sherwood, "Salt, Fae'lere karşı koruma mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bazı fae'ler. Çoğunlukla küçük fae'ler, çünkü büyüü etkisiz hale getirir. Görünüşe göre Mike Amca onu büyüünde bir bileşen olarak kullanmış, ki Fae'lerin bunu yapamaması gerekir. Tuz büyüü *nötralize eder*. Mike Amca'nın yaptığı, ateş yakmak için su kullanmaya eşdeğer."

Yere vardığımızda, "O yüzden buna güvenme," dedi.

Başımı salladım, (kırık) duvarın etrafından dolaştım ve Armageddon ile Apocalypse'e baktım.

Sürüyle oynadığım bilgisayar oyunlarından bazı şeyler öğrenmiştim. "Bir odaya ilk girdiğinde etrafta düşmanını ara" Dread Pirate oyunlarının altın kurallarından biriydi çünkü haydutlar mobilyaların ve kapı aralıklarının arkasına saklanıp seni arkadan vurmayı severdi. Bu yüzden parçalanmış mobilyaları ve odayı dolduran parlak renkli cam parçalarını görmezden geldim ve kötü adamları aradım.

Bir numaralı düşman bir sıranın altında ezilmişti. Bilinci yerinde değildi. Nefes alıyordu ama sırtındaki ezici yaraya bakılırsa yakın zamanda hareket edemeyecekti.

İki numaralı düşman ölmüştü. Kafası vücudundan bir metre uzaktaydı. Fae'lerin bile bundan kurtulamayacağını düşündüm.

önümüzdeki on dakika içinde kalkıp dövüşmeyecekti.

Üç numaralı düşman Zee ile dövüşen ince bir adamdı, ikisi de kılıçlıydı. Gözlerimle ya da burnumla hissedebildiğim dört numaralı düşman yoktu. Zee dövüşüyordu, bir iblis gibi hareket eden yaşlı bir adamdı. Tek bir hareketi bile boşa gitmiyordu, her vuruşu ve savuşturması temiz ve insani olarak mümkün olandan daha hızlıydı. Giydiği ince beyaz tişörtün üzerinde kan vardı ve bir kısmı da ona aitti.

Dövüştüğü küçük adam garip bir şekilde hareket ediyordu ama bu durum kılıcını kontrol etmesini etkilemiyordu. Şeklinde ve yüzünde bir sorun vardı. Ben onu saptamaya çalışırken Zee ona vurdu ve ... Zee'nin kılıcının vücuduna isabet edeceği kısım, kılıcın önünde eriyerek sarı bir ceket büyüklüğünde ve renginde küçük parlak ışık parçaları yaydı. Sonunda yüzünü net bir şekilde görebildim; yüzü yoktu, sadece sanki derisinin altında olan tek şey Zee'nin silahının demirinden kaçan küçük parçalarmış gibi sürekli hareket eden yüz hatları vardı.

O küçük parçalardan bazıları Sherwood'a ve bana kadar parıldadı.

"Ah," dedim ön kolumu tokatlayarak.

Sherwood küfretti ve baltayla dövüşmeye başladı. Bir kaç kişiyle tanıştım.

kılıç ve baltaların silah olduğu zamanlarda yaşamış olan kurtadamlar İnsanlar için olduğu kadar Fae'ler için de bir seçim. Elinde baltayla doğmuş bir adam gibi hareket ediyordu - ağaç kesmekten bahsetmiyorum. Baltası havayı keserken biraz şarkı söylüyordu. Eşek arısına benzeyen küçük fae şeyleri yere minyatür yıldızlar gibi düşüyordu, bazıları iki parça halinde. Sherwood kendini benim önüme koydu ve küçük vahşi yaratıkların çok azı onu geçebildi.

Sherwood'umuz balta kullanmakta ustaydı. Çok yetenekli ve çok hızlıydı. Protez bacağı onu zaman zaman engelliyordu ama bu daha çok Çünkü o parlak ışıklar düşmeye devam ediyordu.

Savaşamayacağını iddia etmişti. Ağrıyan kıcımla savaşamazdım.

Kalçamı ısırırken parmaklarımı, onun kesip biçtiği yaratıklardan birinin kanatlarına kapattım. Ne olduğunu görebilmek için yüzüme yaklaştırmak amacıyla yerinden çıkarmak için ileri geri sallamak zorunda kaldım.

Yakından bakıldığında ve çırpınan kanatların güzelliği olmadan, faydacı bir tasarıma sahipti. Ya da öyleydi. Renk olarak olmasa da şekil olarak belli belirsiz bir insana benziyordu; kolları, bacakları ve minyatür göğüsleri vardı. Gözleri parlak sarı vücuduna karşı neredeyse siyah görünen koyu bir mordu.

Sadece ağız bir insanı taklit etmekte tamamen başarısızdı. Dudaklar yerine, kanımla kanlanmış bir çift çene kemiği vardı.

Onu yere fırlattım ve vücudu sahte ahşap zemine değdiği anda Sherwood'un geride bıraktığı parçalar gibi göz kırparak yok oluşunu izledim.

Kolumun altına sıkıştırdığım tuz kabını aldım ve ağzını açtım. Elime bir tutam döktüm ve bileğime damlattım. Orada çiğneyen iğrenç böcek bir patlama sesi çıkardı, griye döndü ve ölü bir kabuk olarak yere düştü. Bir ışık parlamasıyla yok olmadı. Hah.

Bir avuç dolusu alıp Sherwood'a saldıran fae böceklerinin üzerine serptim ve patlamış mısır pişirir gibi ses çıkardı.

Konteyneri aldım ve bir kolum gözlerimin üzerinde eğri dururken ısırın fae böceklerinin arasından geçtim. Zee'nin dövuştüğü fae bir vuruş yaptı. Sert bir vuruş değildi ama Zee saldırılarının hızını ve şiddetini artırarak karşılık verdi. Devrilmiş bir sıranın üzerine atlarken elime tuz döktüm ve bir avuç tuzu son düşmanlarımızın üzerine saçtım.

Tuz büyük bir gürültüyle yere düştü ve çarptığı her yer griye döndü. Bana döndü. Gri toz yere düştü ve ışıltılı böceklerin hepsi geri dönüp onun üzerine kondu, tuhaf bedeninde yeniden emildi.

Ben bir avuç daha fırlatmadan önce ellerini kaldırdı ve duman gibi bir sesle "Teslim oluyorum" dedi.

Zee hırladı ama ben bakınca kılıcını kınına soktu. Sherwood, iki sağlam bacağı olan bir adamın yapabileceğinden biraz daha fazla zorlukla mabedin karmaşasında yolunu buldu, ama ezici yarası olan kadını öldürme hızında yanlış bir şey yoktu. Bunu, onu ilk gördüğümde fark etmediğim yaylı tüfeği ateşlemeden önce yapmayı başarmıştı.

Pantolonunun paçasındaki baltayı temizledikten sonra Zee ve bana doğru ilerlemeye devam etti. Tutsağımıza baktı.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu.



GITMESINE IZIN VERDİK. BU KONUDA DÜŞÜNEN HERKES İÇİN OLDUKÇA AÇIKTI. Zee ona bakıcılık yapmak istemediği sürece onu tutsak tutamayacağımızı iki saniyeliğine anladım. Halatlar ve koli bantları İsteddiği zaman iğrenç böcekimsi şeylere dönüşebilen biri. Özellikle de arabada onun yanında olmak istemezdim - bir keresinde üniversitedeki oda arkadaşım bir grubumuzu sinemaya götürürken açık pencereden içeri bir eşek arısı girdiğinde neredeyse ölüyordum.

Zee, Bay Ben-Gerçekten-Bir-Dişi-Fae-Böcek Kovanıyım'ın gittiğinden ve alt katta dolaşan herhangi bir boyutta ya da şekilde fae kalmadığından emin olduktan sonra yukarı çıktık. Yol boyunca Zee, zayıf ve aptal olan ama soğuk demirden diğer fae'ler kadar rahatsız olmayan aptal sprite lordları hakkında mırıldandı.

"Fae hamamböcekleri," diye telaffuz etti. "Fazla zarar veremezler ama *ölmezler*."

Sherwood baltasını havaya fırlattı ve yakaladı. Tavrından, baltayla bu kadar rahat olmasına şaşırdığını düşündüm.

Rehinelerin bulunduğu odaya girdiğimizde Zee hâlâ sprite lordundan şikâyet ediyordu.

"Seni kızdıracağını düşünmüştüm," dedi Mike Amca mutlulukla.

"Sen kendini neye bulaştırdın?" Zee ona bir an için bıkkın bir ses tonuyla. "Sprite lordları. Bu tür şeylerle uğraşarak yeni bir alçalmaya başladınız."

Mike Amca sırtıttı. "Biri yapmak zorunda, Zee. Eğer bu insanları öldürmeyi başarsalardı, kurtadamlarla ittifak kurma şanslarını mahvederlerdi. Bu sürü ile kurtadamlar arasındaki bağlantıyı anlamıyorlar.

Marrok'ları aydınlatmaya meyilli değilim çünkü bu durumun da açıkça gösterdiği gibi çok aptallar. Onlar çok büyük olasılıkla

bunu bir tehlike yerine bir fırsat olarak görüyorum. Ne yazık ki bu cesur yeni dünyada böyle aptallar var."

"Bizim sürümüzle Marrok'lar arasında bir bağlantı yok," dedim.
"Artık yok."

Mike Amca da bana aptalmışım gibi baktı. "Nasıl istersen," dedi kayıtsızca.

"Bize yardım ettiğiniz için başınız belaya girecek mi?" Ben sordum.
"Güvende olacak mısınız?" Ona tam olarak sığınak teklif etmedim - reklam panosunu şimdi görebiliyordum:

COLUMBIA BASIN PACK, HAKLARI ELİNDEN ALINMIŞ YA DA YABANCILAŞTIRILMIŞ FAE'LERE KUCAK AÇIYOR.

Mike Amca güldü, sıcak bir kahkaha. "Kader benden yanaysa, umarım değildir. Güvenlikte eğlence yoktur, değil mi?" Tuz çemberine bir el salladı ve boğazımda pek dikkat etmediğim bir gıdıklanma uzaklaşarak kendini hissettirdi. Sonra ayağını halkanın üzerine koydu ve çemberi kırdı. İşini bitirdiğinde tek büyük pencereyi açtı ve sağa sola baktıktan sonra dışarı atladı.

İyi olduğundan emin olmak için pencereye koştum çünkü düşüşünü engelleyecek hiçbir şey yoktu ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Tuz çemberi kırıldığında Sherwood hiç vakit kaybetmeden iki adamın da ellerinden başlayarak mahkûmları serbest bıraktı. Papaz, parmakları serbest kalır kalmaz uzandı ve yüzündeki koli bandını yırttı.

"Bu ne cüret?" dedi bana, sesi sertti. "Burası Tanrı'nın evi. Doğaüstü kötülüğünüzü Tanrı'nın evine getirmeye nasıl cüret edersiniz?"

Telefonda söylediklerinden de anlaşılabileceği üzere ilk içgüdüğü beni korumaktı. Görünüşe göre bunu aşmış. Diğer adam bantı ağzından sıyırmakla geçti.

"Tam tersi," dedim elimden geldiğince yumuşak bir ses tonuyla. Başka bir gün bunun için kendimi kötü hissedirdim ama şu anda Pastor'un White ve danışmanlık yaptığı adam güvendedeydi, sonra da gidip evde neler olduğunu öğrenecekti. "O doğaüstü kötülük *beni* buraya getirdi." Biraz sinirlenmeme engel olamadım ve ekledim, "Sanırım uzak durabilirdim ve muhtemelen seni öldürürlerdi."

"Papaz," dedi diğer adam.

"Bir kurt adamla evlisin," dedi Papaz White, çok üzgün olduğu için ağzından tükürükler saçarak. "Bunu öğrenir öğrenmez senden gitmeni istemeliydim."

"Papaz," dedi diğerk adam tekrar, sesi çok kısıktı. Sherwood önce iki adamın da ellerini çözmüştü ve yabancının ayaklarıyla uğraşıyordu. "Papaz White, sanırım biraz düşünmek gerekebilir." Sesinde, papaz tarafından çok sık düşünmeye çağrıldığını düşündüren bir şeyler vardı.

"Bu kadın az önce ikimizin de hayatını kurtardı," diye devam etti adam. "Ve sanırım pencereden atlayan fae alkol ihtiyacımı tedavi etti çünkü Tanrı'ya yemin ederim ki yirmi yıldır ilk kez susuzluk çekmiyorum. Bogota'da o cadı beni lanetlediğinden beri." Bana baktı. "Josh Harper, hanımefendi. Siz Mercy Hauptman olmalısınız. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. geliyor."

Pastör White benden, kurtadamlardan ve bu kiliseyle ilgili hemen her şeyden hiç hoşnut olmadığını Zee dışında kimsenin dinlemediği bir şekilde dile getirmeye devam ederken şaşkın bir şekilde elini sıktım.

Bu Papaz White için sağlıklı olmayabilir.

Sherwood, Papaz White'ın ayaklarını kurtarmak için son kesimi bitirirken, "Korku zor bir şey," dedi. Papazın dizine vurdu. "Bunu düşünmek için kendine biraz zaman vermelisin."

Sherwood'un dokunuşundan etkilenen papaz ayağa fırladı. Ağzını tekrar açtı, bize baktı, ağzını sıkıca kapattı ve aceleyle odadan çıkıp merdivenlerden indi. Ben de onu takip ettim ve sanırım herkes beni takip etti çünkü papaz şapeli gördüğünde hepimiz oradaydık.

"Bunun parasını kim ödeyecek?" Papaz White fısıldadı. "Yeni bir çatı için para biriktiriyorduk. İhtiyacımız olan paranın yarısını toplamak iki yılımızı aldı."

Zee, "Sabaha kadar beklemeli ve pencereleri kapatması için birini çağırmalısın," dedi.

"Cesetlere ne oldu?" Sherwood sordu. Çünkü ne Sherwood'un öldürdüğü kadın ne de Zee'nin kafasını kestiği kişi mabette değildi.

"Cesetler mi?" diye sordu Papaz White.

Zee Sherwood'a "Öldüğümüzde yok oluruz," dedi. "En azından çoğumuz öyle. Hiç ceset yok."

"Bak ne yaptın," dedi Papaz White. Gözlerinde yaşlar vardı. "Bu vitraylar değiştirilemez. Sıralara bakın."

O yıkımın envanterini çıkarırken, Adam'ı aramaya çalıştım ve "bu müşteriye ulaşamıyorum" mesajı aldım. Çiftleşme bağımız aracılığıyla onunla iletişime geçmeye çalıştım ama yine inatçı davranıyordu. Onu hissedebiliyordum ama iletişim kuramıyordum.

"Gitmemiz gerek," dedim. Ve hareketlerimin sözlerimi takip etmesine izin verdim.

—

EVİN ÖNÜNE GELDİĞİMİZDE İLK FARK ETTİĞİM ŞEY ŞUYDU

hiç ışık yoktu. Ne ev ışıkları, ne bahçe ışıkları, hiçbir şey. Sadece bizim evimiz değildi. En yakın ev yirmi dönümlük bir tarla ötedeydi ve önünde SATILIK tabelası olan boş bir evdi. Sanırım bir kurt adam sürüsünün yanında yaşamak bazı insanlar için fazla heyecan vericiydi. Ama bu, yolumuz üzerindeki diğer evleri yutmuş olan karanlığı açıklamıyordu.

Ya da Mary Jo'nun arabası çoğunlukla yoldan çekilmiş ve boştu. Bunun yaklaşık yüz metre ötesinde, sürücü tarafındaki zarif HAUPTMAN SECURITY yazısına kadar Adam'inkiyle neredeyse aynı olan siyah bir SUV park edilmişti - Adam buradaydı.

Kalabalık garaj yoluna girdim ve arabayı durdurdum. Kimse ölmemiştii, kendime güvendim. Peter öldüğünde bunu hissetmiştim. Eğer sürüden biri daha ölürse, bunu bilirdim.

Üçümüz de cipten indik ve kapıları sessizce kapattık.

Evin arka tarafından bir uğultu ve çıtırtı sesi geldi; aynı anda ön odadaki büyük cam pencere kırıldı, karanlık bir bir şekil savruluyordu. Çürümüş bataklık ve tuz kokuyordu ve biraz ata benziyordu - dört ayağı ve toynakları vardı - ama kafası daha çok Attan çok sürüngendi. Vücudu, ıslak bir hula eteği gibi kaygan bir ses çıkaran yapraklarla tüylüydü. Fideal beni gördüğünde çığlık attı. sarı-beyaz dişleri hâlâ aydınlık olan cipin farlarında bir anlığına parladı.

Sigaramı çıkardım ve bize doğru dörtlüyle koşan Fideal'i vücudundan iki kez vurdum. Tekrar şaha kalktı ve çığlık attı ama kurşunlar yüzünden değil. Sherwood baltayı fırlattı ve kafasına vurdu. Balta Fideal'in kafasından ayrıldı ve çimlere sıçramadan önce omzuna doğru kaydı. Demirin dokunuşu, Fideal'in boynunun üstünden göğsüne kadar uzanan bitki benzeri saçlarında kahverengi bir boşluk bıraktı.

Zee en yakındaki arabanın kaputuna atladı, tepesine koştu ve kılıcını kaldırarak kendini havaya fırlattı. Havada asılı kalmış gibi görünüyordu ama

Bu doğru olamazdı çünkü Sherwood baltayı kaldıramadan kılıcı Fideal'in üzerine indi.

Fideal insan şekline dönüştü, sol elindeki kılıç Zee'nin siyah bıçağıyla ölüleri uyandıracak bir gürültüyle buluştu. Kıvılcımlar uçtu Ateş böcekleri karanlığın içinde kayboldu. Sihir değildi, sanmıyorum, sadece biraz fizikti.

Jesse'nin çılgınlığını ve 444'lük Marlin tüfeğimin art arda dört kez ateş ederken çıkardığı belirgin çatırtıyı duydum. Bir an sonra, kırık pencereden net bir şekilde görebildiğim bir ateş parlaması oldu. Fideal'i Zee ve Sherwood'a bıraktım ve verandanın merdivenlerinden yukarı fırladım. Ön kapı kilitli değildi ve büyük bir gürültüyle açtım.

Jesse ikinci katta, merdivenin tepesindeydi, tüfeği ateşlemeye hazırdı. Cookie bacağına bastırılmış, hırıltılı bir şekilde hırıliyordu. Dikkatleri oturma odasına odaklanmıştı.

"Orada kal," dedi. "Onu almana izin vermeyeceğim."

Oturma odasından araba büyüklüğünde bir şey fırladı. Gözlerim ona odaklanmak istemedi çünkü çok çirkin ya da güzeldi. Bir sürü böceksi bacağı ve rüzgârda savrulan ipek gibi hareket eden, akıcı, parlak, mavi-yeşil bir tür kabuğu vardı. Ama Jesse fae'ye tekrar ateş ettiğinde, kurşun kabuktan sekerek başımdan iki adım ötedeki duvara çarptı.

"Ateşi kesin," diye bağırdım ve Sigaramı kaldırdım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kabuğun altından nişan alarak Merdivenlerin tepesine kadar bir mermi sektirmeme izin vermeyecek bir açtı. Silahı fae'ye boşalttım ve beyaz halının üzerine mavi-yeşil kan sıçradı. Bu iyiydi, çünkü bazı fae'ler kurşun mermilerle zarar görmüyordu.

Fae yaratığı yılana benzer bir hareketle üzerimde döndü. Kehribar tenli ve yakut gözlü güzel bir kadının yüzünü şaşkınlıkla gördüm. Ayağa fırladım ve silahsız olmama rağmen ona doğru koşmaya başladım. Kaçmak sadece onun bana saldırmasına neden olurdu. Hal böyle olunca tereddüt etti, şüphesiz ona doğru koşuyorsam aklımda bir tür saldırı olması gerektiğini düşündü.

Bastona takıldım ve düşüşle birlikte yuvarlandım. Momentumu itişimi güçlendirmek için kullandım ve bastonun keskin mızrak ucu kehribar rengi fae'nin ağzına girdi. Bastonun ortaya çıkması pek de beklenmedik bir şey değildi ama bunu hesaba katmamıştım. Planım

Fae yaratığının yanından koşarak geçtim ve onu çocuklardan uzaklaştırıp arka bahçeye çektim, orada bir savaşın şiddetlendiğini duyabiliyordum.

Fae yaratık yere düştü, ışığı kabuğundan soluyordu. Bastonumu hazır tuttum ama fae olduğu yerde kaldı, nefes almıyordu.

Merdivenlerin başında Jesse'nin yanında beliren Aiden eliyle bir hareket yaptı ve kehribar rengi fae'nin bedeni için için yanan, öfkeli mavi bir alevle yanmaya başladı. Mutfaktan, menteşelerinden sökülen bir kapının sesine benzeyen bir gümürtü duyuldu. Sonra tibicena, kalçasında erimiş kayanın damladığı büyük bir yarık açılmış, fuayeye fırladı ve büyük çenesini amber fae'nin yüzüne kapattı. Bu kez tibicena, son ortaya çıkışındaki foo dog'dan ziyade bir kurt gibi yapılmıştı. Dik kulakları uzun ve dar bir ağzın tepesindeydi. Vücudu kendi boyutlarındaki bir kurt adamınkinden daha ince kemikliydi, daha çok bir kurdun zarif ve dar bir formu vardı. Kuyruğu erimiş saçlarla kaplıydı ve biraz kıvrılmıştı.

Başını salladı ve fae'nin kehribar rengi yüzü dişlerinin arasında balmumu gibi erimeden önce bir çıt sesi duyuldu. Aiden'in somurtkan mavi ateşi ile tibicena'nın kırmızı alevi ve siyah dişleri arasında, fae kesinlikle ölmüştü. Aiden yumruğunu kapadı ve beni hapsirtan keskin bir büyü kokusu yayan bir güç sözcüğü söyledi. Fae'nin son bedeni de küle dönüşürken ateşi söndü.

Aiden Jesse'nin yanından geçip merdivenlerden aşağı indi. Joel önce ona, sonra da ben hareket edince bana hırladı. Donakaldım ama Aiden gelmeye devam etti.

Aiden Joel'a, "Bitti, bitti," dedi. "Bu sonuncusuydu. Sessizliği duyabiliyor musun? Bu iyi bir sessizlik, dinleyen bir sessizlik değil. Sessizliği duy ve havayı hisset. Sadece ölüm ziyaret etti düşmanlarımız ve yaralılarımızın kanı. Artık savaş yok, öldürecek düşman yok. Uyku zamanı ateş köpeği," dedi ve elini Joel'in alnına dokundurdu.

Joel derin bir nefes aldı ve kehribar rengi fae'nin külleri arasında yere çökmeden önce başını çevirerek Aiden'in elini iki kez yaladı. Birkaç nefes sonra, Joel'in çıplak insan formu tibicena'nın yerinde yatıyordu. Ayağa kalktı ve Cookie merdivenlerden aşağı fırlayıp endişeyle yüzünü yaladı.

Joel gülmeye başladı. Aiden'a baktı ve "Teşekkürler, oğlum. İlk defa tibicena'yı serbest bıraktım çünkü orada olacağını biliyordum. Çok eğleneliydi." Sesi sanki sarhoşmuş gibi biraz bulanıktı.

Mutfak yönünden gelen hızlı ayak sesleri, bir kez daha sopa olan bastonumu kavramama neden oldu. Ama gelen sadece Mary Jo'ydu, elinde kazma vardı ve kazmanın üzeri fae kanı olabilecek çeşitli maddelerle kaplıydı; elini yarı kaldırmış bir halde kayarak durdu.

"Hangisiydi o?" diye sordu külleri işaret ederek.

"Mavi parlıyordu," dedim ona. "Kehribardan oyulmuş gibi görünen bir yüzü vardı."

"Tırtıl Kız," dedi Mary Jo. "Geriye sadece Su Atı kalıyor."

Ön kapı açıldı ve Zee ile Sherwood ellerinde silahlarla içeri koştular. "Su Atı Fideal'dı," dedim ona. Zee'ye baktım. "Sen mi öldürdün onu?"

Zee rahatladı ve gözlerimin tam olarak takip edemediği hızlı bir hareket yaptı ama ardından kılıcı kayboldu. "Onu gelmemesi için uyarmıştım.

Geri dön," dedi Zee ve Sherwood'a baktı. "Seni daha önce dövüşürken görmüştüm. Adın ne demiştin?"

Sherwood ona yarım bir gülümseme verdi. "Sherwood Post."

Zee ona göz kırptı. "Robin Hood tarafından yapılmış bir çite benziyor."

"Bran etraftayken adını asla unutma," dedim Zee'ye. "Anladım ki Sherwood ucuz kurtuldu. Bran onun yerine *Moby-Dick* ve *Yaşlı Adam ve Deniz*'i okusaydı. Sherwood, Herman Hemingway olabilirdi."

"Ya da Louis L'Amour okuyor olsaydı?" diye sordu Mary Jo. "Sherwood L'Amour seni hayatının sonuna kadar striptizci şakalarına mahkum ederdi."

Zee kaşlarını çatı. "Eğer seni dövüşürken gördüysem -ki gördüm, uzun zaman önce. Bir yerlerde. . . bana gelmesi biraz zaman alabilir. Ama seni dövüşürken gördüysem, Bran'in senin kim olduğunu bildiğinden eminim. Etrafta çok fazla yaşlı kurt yok ve hiçbiri o yaşlı piçin biliyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ve acı olacağı için kapattım. Bran, kurtadamlar için en iyisi olacağını düşündüğü şeye dayanarak bizi serbest bırakma kararını vermişti. Kendisi gibi davrandığı için Bran'e kızmanın bir faydası yoktu.

"Merhamet," dedi Adam.

Yaklaştığını duymamıştım. Tam zamanında döndüm ve biraz fazla sertçe kapanan sıcak kollarla sarıldım. Kan kokuyordu, kendi kanı.

Ama kucaklamasının gücü beni rahatlattı. Bir an öylece durdum ve onu içime çektim.

Bir süre sonra, "Görüyorum ki buraya canlı gelebilmişsin," dedi.

"Sen de," dedim. "Tebrikler." Biraz titriyor olabilirdim. Artık her şey bittiğine, hepimiz -zavallı Papaz White bile- hayatta kaldığımıza ve Aiden'ı almalarını engellediğimize göre, şimdi titreyebilirdim.

Sırtımda gözlerin ağırlığını hissettiğimde derin bir nefes aldım ve geri çekildim. "Nasıl yaptık?" diye sordum.

Adam bana "Paul çok kötü yaralanmış," dedi. "Mary Jo yanında Carlos'u da getirdi ve arka bahçede yara bakımı yapıyor. Paul bunu birkaç gün hissedecek ama iyileşecek. Ben de oldukça kötü yaralandı - Mary Jo ve neşeli kurtlar grubu buraya gelmeden önce o ve Paul yaklaşık beş dakika boyunca ön saflarda kendi başlarına kaldılar."

"Özür dilerim," dedi Aiden, sesi ciddiydi.

Jesse sert bir sesle, "Evet, öylesin," dedi. Ben bakmazken merdivenlerden inmişti. "Ama bu, bizim gözetimimizde buraya gelip seni bir canavara yem edebilecekleri anlamına gelmiyor." Onun başını okşadı. "Ve bunu yaparken, hayatımı kurtardığın için teşekkürler, bücür." Babasına baktı. "Nehirden çıktılar. Onları ilk fark eden Ben oldu, arka bahçede yıldızları seyrediyorduk. Eve girmemiz için bize bağırdı. güvenli oda." Kaşlarını çatı. "Yapmalıydık ama o şeylerden bir sürü vardı ve onlarla savaşmak için sadece Paul ve Ben vardı. Bu yüzden yatak odana koştuk ve ben .444'ü kaptığım gibi oturma odasına koştum ve ateş etmeye başladım.

O pencereyi değiştirmeniz gerekecek."

"Değiştirilmesi gereken çok sayıda pencere var," dedim.

"Evin arka duvarının değiştirilmesi gerekiyor," dedi Mary Jo.

"İçlerinden birinin bir tür toprak büyüğü vardı. Christy'nin arka bahçeye dekor olarak yerleştirdiği kocaman kayaları alıp fırlatmış. Birkaç tanesi eve çarptı."

"Sanırım onu ben öldürdüm," dedi Jesse, sesi birden gençleşmişti. "En azından denedim. O granit kayayı fırlattı ve Paul'e çarptı."

"Ben de o zaman gelmişim," dedi Mary Jo. "Ben seninle gurur duyuyor evlat, onu tam gözlerinin ortasından vurdun. Paul ve Ben'in ölmemesinin sebebi sensin ve eğer fae'ler o ikisini o kadar erken öldürmüş olsalardı, çok geç kalmış olurum."

Adam elini Jesse'nin üzerine koymaya başladı, göz göze geldik ve başımı salladım. Zar zor dayanıyordu. Adam ona sarılırsa kendini kaybedecekti ve Jesse bundan daha iyisini hak ediyordu.

Jesse onun elini tuttu ve sıkıca kavrayarak bana gülümsedi. "Her neyse, içlerinden biri evin yan tarafına tırmandı ve kurşunlar ona bir şey yapmadı. Oturma odasındaki pencereden içeri girdi ve Aiden ona dokundu." Yutkundum. "Aslında öldüğünden emin değilim. Oradan çıktık ve kapıyı kapattık. O sırada çok fazla gürültü vardı ve mavi ipekli tırtıl kadın aşağıdaydı, bu yüzden Aiden ve ben koridorda bekledim."

Mary Jo nefesinin altından bir şeyler söyledi, mutfığa kaçtı ve tezgahın yanından yangın söndürücüyü aldı -artık evin etrafına bir sürü yangın söndürücü saklamıştık- ve merdivenlerden yukarı koştu.

"Ev alev alacak olsaydı," dedi Jesse, "sanırım şimdiye kadar çoktan alırdı."

"Refleksler," dedim ona. "Unutma, Mary Jo yaşamak için yangınlarla savaşıyor ve Aiden onun tepki süresini iyileştirmek için elinden geleni yapıyor."

"Sorun değil," diye seslendi Mary Jo bir süre sonra. "Ama oturma odasındaki bazı mobilyaları ve halıları değiştirmeniz gerekecek."

—

MARY JO HAKLIYDI: EVİN ARKA TARAFININ BÜYÜK BİR TADILATA İHTİYACI OLACAKTI. Tamirat. Bahçe tam bir karmaşaydı. Christy'nin özenle yaptığı çevre düzenlemesi mahvolmuştu. Beş dev kayadan dördü, çim mobilyalarının, ağaçların ve bahçe lekelerinin zararına olacak şekilde rastgele dağılmıştı.

Beşinci kaya

mutfak zemininin ortasındaydı. Artık mutfığı yeniden döşememiz gerektiğine şüphe yoktu. Oturma odasındaki büyük pencere ve görebildiğim kadarıyla arka taraftaki pencerelerden biri hariç hepsi kırılmıştı.

Savaşta aktif olarak yer almayanlara haber yayıldıkça kurtadamlar akın etti ve temizliğe yardım etmek için geldiler. Birileri ton balıklı sandviçler hazırladı ve gece garip bir şekilde bir iş partisi havasına büründü. İşlerini bitirdiklerinde bahçe tertemiz görünmüyordu ama düzenliydi. Kaldırım taşları yığınlar halinde istiflenmişti. Çimento banklar gibi tamir edilemeyecek kadar kırılmış şeyler ve evden gelen çok sayıda çöp torbası bir sonraki çöp koşusu için bir kenara bırakıldı. Evin içinde yapabileceğimizin en iyisini yaptık.

ev, çoğunlukla camları süpürmek veya süpürmek ve kırık şeyleri atmak.

Ben ve Mary Jo garajdan kontrplak levhalar getirdiler ve pencerelerin üzerine yerleştirilmelerine yardım ettim. Pencereler kırılıgandır, kurtadamlar ise değil. Kontrplak koymak benim sahip olabileceğim bir beceri değildi.

aktif olarak kendi başıma aradım, ama bunda oldukça iyiydim. Dört kişiydik. çarşafılar işi halletmeye yetmedi, bu yüzden sabah biri hırdavatçıya gidene kadar ön pencereyi açık bıraktık.

Sonuncuyu kaldırırken Adam geldi.

"Ben," dedi, "Auriele ve Darryl eve gidiyorlar; sen de onlarla gelebilirsin."

Ben'in kamyoneti Zee, Sherwood ve Fideal arasındaki savaşta parçalanmıştı. Ona eski kamyonunu tamir ettirmek yerine sigortadan tazminat alıp yeni bir kamyon almasının daha iyi olacağını söylemişim. Çerçeve bir kez büküldüğünde, genellikle tamir etme zahmetine değmezdi.

Ben işten geri çekildi ve gerindi. Gözünün ucundan çenesine ve köprücük kemiğine kadar yüzünü boydan boya kesen uzun bir yara vardı. Çoğunlukla iyileşmişti ama sanki birkaç gün önce bir araba kazası geçirmiş gibi görünüyordu. "Ben şimdi gitmeden önce vıraklayan şişman kurbağam lanet olası Fanny teyzemle sevişecek," dedi. "Fae'lerle aramız düzelene kadar burada yaşamaya devam edeceğim."

Ve sanki cevap verircesine, elektrik şirketi fae'lerin yaptığı şeyi nasıl düzelteceğini düşünürken tüm dünyadaki ışıklar -en azından dünyanın bizim kısmındaki- yandı.

Ben başıyla selam verdi ve grubun alkışlarını kabul etti.

—

SONRAKI BİRKAÇ GÜNÜ ELİMİZDEN GELDİĞİNCE TAMİR EDEREK VE kurtaramayacağımız şeyleri uzaklaştırdık. Adam'ın müteahhit arkadaşı evin ön tarafındaki sıvanın kurtarılabilceği konusunda iyimserdi.

Adam ve ben, granit kaya Paul'ün üzerine düştüğünde onun ezdiği bitki yatağını onarıyorduk, ki Paul artık çoğunlukla ayağa kalkmıştı. Paul kadar dayanıklı olmayan ve telafisi mümkün olmayan bir hasara uğramış olan kızılıcık ağacının yerine bir gül ağacının faziletlerini tartışıyorduk ki ev telefon çaldı.

"Buldum," diye aradı Jesse. Telefonu açarken sesini duydum ama ne dediğini anlamadım. Sonra parlak bir sesle aradı, "Selam baba. Baba Yaga telefonda seni arıyor."

Jesse'nin elinde ahizeyle durduğu mutfığa kadar onu takip ettim. Telefonu ona verdi. Sonra bana baktı ve kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırarak gözlerini şişirdi ve "Baba Yaga. Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve "Gerçekten mi?" diye sordum.

Kendine sarıldı ve odadan çıkarken yanımdan geçerken fısıldadı, "Şimdi, kaç kişi bunu söyleyebildi? 'Hey, baba. Baba Yaga telefonda seni arıyor'?"

O dışarı çıkarken Aiden içeri giriyordu. Birlikte dövüşmek soğuk savaşı kırmış ve Jesse ile Aiden arasında bir yumuşama başlatmış gibi görünüyordu.

Ses tonu rahattı, "Hey, kısa şeyler. Son zamanlarda senden daha büyük birini kırdın mı?"

"Herkes benden daha büyük Daisy Duke," dedi.

Alay etme çabası zayıftı ama yine de çaba gösteriyordu. Dün gece kurtadamlar Aiden'in onuruna *Dukes of Hazzard* maratonunda koşmuşlardı. Tüm sürü, TV şovları ve filmlerin yardımıyla modern çağa tırmanmasına yardımcı olmak için ellerinden geleni yapıyordu. Daha fazla olabilirdi Bu on yılda çekilmiş bir şey seçmiş olsalardı etkili olurdu ama kalpleri doğru yerdeydi. Aiden'in arabaların gerçekten nehirlerden ve ahırlardan atlayabileceğini düşünmemesini umuyordum.

Papatya'yı yanlış anladığını biliyor gibiydi ama boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Daha büyük kolay. Rencide edecek daha küçük birini bulmak gerçek bir meydan okumadır."

"Eminim sen de buna hazırsındır," dedi Jesse ona takılarak. "O alanda gerçekten yeteneklisin."

Ona sırtıttı ama sonra dikkatini bana çevirdi. "Cadı, Fae'lerle bir toplantı için çağırıyor, değil mi?"

Jesse durakladı ve ikisi de bana baktı. "Kulağa öyle geliyor," diye kabul ettim.

"Beni bu toplantıya götürmen gerekiyor," dedi. "Zee, Underhill'in onları yalnız bırakmayacağını söylüyor. Benim kaçmamı göze alamazlar."

"Seni onlara vermeyeceğiz," dedim ona.

"Affedersiniz," dedi Adam. Ağzılığı kapattı, Aiden'in gözlerinin içine baktı ve "Sen burada kal. Soru yok."

Aiden tartışmak için ağzını açtı ama Adam ona dik dik baktı. Ancak Aiden gözlerini kaçırınca Adam telefon görüşmesine geri döndü.

—

MIKE AMCA'DA BULUŞMAYA KARAR VERDİK. GELEBİLDİĞİMİZ KADAR YAKINDI.

tarafsız bölgeye. Bir zamanların barı Pasco'nun doğusunda, nehrin yakınında, sanayi bölgesinin kenarındaydı. Bar altı aydan uzun bir süredir kapalıydı. Küf kokmasını ya da kullanılmamasını beklerdim. Ama Mike Amca

Kapıyı açtı, yüzü kasvetliydi, her zamanki gibi kokuyordu: alkol, talaş, yer fıstığı ve yüzlerce kişinin kokusu. Sonuncusu solmuş ve bir miske karışmıştı.

tek bir ipliği bile koparmak imkansızdı. Ve sihir kokuyordu.

Açık olduğu zamanlarda ışıklar kısık tutulmuştu. Ama tüm ışıklar açıktı ve neredeyse, eğer bir ışık olsaydı olacağı kadar aydınlıktı.

Pencereler. Masaların çoğu odanın bir köşesinde piramit şeklinde dizilmişti; büyük masalar altta, küçük masalar üstteydi. Sandalyeler de çoğunlukla üst üste yığılmış, barın yeniden açılacağı günü bekliyorlardı.

Büyük masalardan biri çoğunlukla boş olan odanın ortasına yerleştirilmişti ve etrafına sandalyeler dizilmişti.

"Diğerleri burada," dedi Mike Amca, "arkada. Ben onları getiririm."

Bizi, Adam ve beni odada yalnız bıraktı. Sürünün geri kalanı, hepsi, bizim evde Aiden ve Jesse'yi koruyorlardı. Darryl yanımıza fazladan kurt almadığımız için mutlu olmamıştı. Ama Fae'lerin bizi öldürmek için bir nedeni yoktu ve sürü Aiden'i koruyup güvende tutabilirdi. Aksi takdirde, Darryl'e belirtmekten mutluluk duymuştum, yapabileceğimiz hiçbir şey kimseyi güvende tutamazdı.

Mike Amca, Beauclaire ve Margaret'in kendi isteğine zorladığı kel adamlarla birlikte döndü. Goreu. Hayali de olsa bir yuvarlak masa şövalyesinden beklediklerimle Goreu arasındaki uyumsuzluk beni acı ve mantıksız bir hayal kırıklığına uğrattı. Hem iyi periyi hem de kötü periyi getirmişlerdi. Beauclaire'e baktım ve kaşlarımı çattım. Onu her gördüğümde olduğu gibi soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Belki de kötü peri ve daha kötü peri ile tanışıyorduk. Daha fazlasıyla karşılaşmayı bekliyordum. Görünüşe göre, Adam ve ben, bu kadar önemli değildik.

Margaret. Alınabilirdim ama ne kadar az Gri Lord'la oturursak o kadar sağ çıkma ihtimalimiz artardı.

Hepimiz yaralı masaya gittik ve neredeyse aynı anda oturduk. Adam daha yavaştı çünkü sandalyemi uzattı.

"Binada ya da bitişik arsada başka fae var mı?" diye sordu Adam yerleşirken.

"Hayır," dedi Mike Amca. "Sadece üçümüz ve ben sayılmıyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Adam.

"Dokuz peri öldü," dedi Beauclaure, çok yumuşak bir sesle. Evet, diye düşündüm, midem sıkıştı, kötü peri ve daha kötü peri.

"Bize saldırdılar," dedi Adam onlara. "Bu da ölümlerini kendi suçları haline getiriyor."

"Doğru," diye onayladı Beauclaure ve Goreu'ya baktı. "Kendi başlarındaydılar," dedi bize, "anladığım kadarıyla Mike Amca size bilgi vermiş."

"Ne kadar sıklıkla," dedi Adam tehlikeli bir şekilde, "bana yaptırmak yerine onları durdurmadan önce kaç kişinin kendi aptallıkları yüzünden öldürüldüğünü tartışacağız?"

Beauclaure yüzünü ekşiterek, "Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk," dedi.

Goreu sandalyesini geriye itti ve içini çekti. "Diğer şeylerin yanı sıra çürüyen bir lağım çukuru gibi."

Bir an sessizce oturdu, göz göze gelmeden Adam'ı inceledi -Ve her türlü baskınlık oyunundan kaçınıyordu. Sonunda öne doğru eğildi ve sanki şeklini hiç değiştirmeden bir cazibeden sıyrıldı. Konuştuğunda sesi hâlâ tenordu ama yumuşamış ve gıcirtısını kaybetmişti. Bir parodi yerine, bir zamanlar Arthur'un yanında at sürmüş olabilecek birine dönüşmüştü. "Eski bir kral," dedi Goreu, "eski bir zamanda Gallerliler birbirleri yerine tek bir düşmanla savaşmaya başlasalardı, dünyayı fethedeceklerini ilan etmişti - bu Fae'ler için de geçerli. Yine de son birkaç yüz yıldır zayıfları koruyarak, güçlü ve acımasız olanları dizginleyerek oldukça iyi iş çıkardık." Yüzünde bir mizahsız bir gülümseme. "Buna bir arada yaşamak da diyebilirsiniz. Sonra Underhill beklenmedik bir şekilde açıldı - rezervasyonlardan birinde, sonra tüm rezervasyonlarda, en yakın eski kapıdan binlerce hatta on binlerce mil uzakta."

"Bazıları için beklenmedik bir şey," diye mırıldandı Beauclaure.

Goreu, Beauclaure'e ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Sen de bu işin arkasındaydın. rezervasyonları oluşturmak. Sizin yolunuzu izledim çünkü bir

Çok korkutucu ya da çok korkmuş olanları tutmak için güvenli bir yer. Underhill konusunda haklı çıkacağınızı, onun bizi takip edeceğini düşünen beş fae tanımıyorum."

Tekrar Adam'a baktı. "Biz hâlâ neyin değişmesi gerektiğini, neyin değişebileceğini tartışırken, bu adam bir insanı Adalet." Kelimenin başında büyük bir harf vardı; sesinde bunu duyabiliyordum. "Ve sonra bir geri çağırma yayınladı ve hepimiz Rezervasyonlar." Burnunu sıktı ve Beauclaire'e acı dolu bir bakış attı. "Bunu halletmenin muhtemelen daha az olaylı yolları vardı."

Beauclaire dudaklarını büzdü. "Sırlarımızı burada dökmemiz gerektiğinden emin misiniz?"

Goreu gülümsedi, gün ışığı kadar tatlı ve masum bir gülümsemeydi bu. "Peki sırlarımızla ne yapacaklarını sanıyorsun, bu savaşçı ve onun yumuşak kalpli

Çakal eşi mi? Eğer bu savaşta bizim tarafımız galip gelirse, bunun bir önemi olmayacak; eğer gelmezse, o zaman zaten muhtemelen onların tarafında savaşıyor olacağız."

Beauclaire isteksiz bir şekilde başını salladı. "Doğru."

Goreu'nun gülümsemesi biraz genişledi, sonra kayboldu. Tekrar konuştuğunda, bu bize yönelikti. "Daha sonra, bir süre için rezervasyonlarımızda kalabileceğimizi düşündük. Hiçbir insan savaş uçakları ya da tanklarıyla içeri giremezdi. Bir ozan bunu başarabilirdi ama sizin ozanlarınız bu çağda vahşi doğada dolaşmaya alışık değil. Ne de olsa yaşamak için Underhill'imiz vardı. Tepenin Altında farklı bir uzay ve zamanda var olur. Sonsuz uzay."

O ve Beauclaire bakiştılar. Beauclaire aniden homurdandı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Neden olmasın?" dedi ve Beauclaire devam etti. "Ama Underhill farklı. Ona yönelttiğimiz ve geri püskürttüğümüz düzinelerce açıklamayı size bırakıyorum. Kimse nedenini bilmiyor. O değişken biri. Tahmin edilemez. Diğer rezervasyonlardan birinde dört selkie kaybettik. Görünüşe göre bir geçit bulmuşlardı-" Burada durdu ve "Geçit, sizin düşündüğünüz gibi bir geçit değildir, ancak olabilir. Underhill'e açılan bazı kapılar görünmezdir ve tespit edilmeleri imkânsızdır.

Tabii bir tanesine rastlamazsanız."

İçini çekti, bu dört denizkızı için iyiye işaret değildi, diye düşündüm. "Büyük bir tuz gölünün olduğu bir yer bulmuşlar, soğuk ve berrak, beşinci bir selkie bana söyledi, yüz metre aşağıda olmasına rağmen dibini görebiliyorlarmış. Birkaç hafta boyunca ortadan kaybolmuşlar - ki bu

normalde

Çünkü Underhill'de zaman farklı geçebilir. Ama beşinci selkie tuz gölüne gitmişti ve onları bulamadık. Aradık ve birkaç gün boyunca bizimle konuşmayı bırakan Underhill'e sorduk. Sonra beşinci selkie, dört selkinin iskeletlerini göllerinin kumlarına serilmiş olarak buldu."

"Bir yırtıcı mı?" Ben sordum.

"Selkiler dayanıklıdır," dedi Goreu. "Ve kemiklerde hiç diş izi yoktu."

Beauclaire, "Aramızda çok yaşlı olanlar var," dedi. "Baba Yaga da onlardan biri. Underhill'in içinden geçtiği kadar çok fae öldürdüğü bir zamanı hatırlıyor, Underhill'in çok genç olduğu bir zamanı. Bize Underhill'in zamanla olgunlaştığını söyledi. Beş ya da altı yüz yıl."

"Yani rezervasyonlarda kalamazdınız," dedi Adam. "Underhill'e güvenemeyecekseniz, sahip olduğunuz topraklar için çok kalabalıksınız. ev."

Goreu başını salladı. "Yani insanların dünyasında yaşamaya devam etmemiz gerekecekti. Ama bunu kendi şartlarımızla yapacaktık."

"Bu konuda oldukça hararetli bir tartışma yaptık," dedi Mike Amca pişmanlık duymayan bir sırıtışla. "Katıldığımdan değil, dikkatinizi çekerim. Ama bazı tanık olunmalıdır."

Diğer iki fae de ona Mike Amca'yı hiç rahatsız etmeyen bir bakış attı. "Arka odada çok güzel sert elma şarabım var," dedi. "Kim biraz ister?"

Goreu ona sert bir bakış attı.

"İnsanları severim," dedi Mike Amca ciddiyetle. "Bugün bunu söyleyebilen ve bunu bir yemek olarak kastetmeyen tek fae ben olabilirim. Onların hayatta kalmasını istiyorum. Ben de hayatta kalmak istiyorum. Ben sizin tarafınızdayım."

"Elma şarabı iyi olur," dedi Adam. "Bu biraz zaman alacak gibi görünüyor. Hikâye ilgimizi çekse de bunu bize neden anlattığınızdan emin değilim."

"Seeneklerimizin sınırlı olduğunu anlamanızı istiyorum," dedi Goreu. "Kendimizi neden bu durumda bulduğumuzu gerçekten ama gerçekten anlamanızı istiyorum.

bu zamanda bir yer. Eğer biz -ve 'biz' derken fae'leri, kurtadamları, insanları ve hayatını dolu dolu yaşamak isteyen herkesi kastediyorum- bu durumdan çıkış yolunu bulacaksak, o zaman biz -Beauclaire ve ben- sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

Mike Amca izin istedi ve parlak yeşil harflerle SADECE ÇALIŞANLAR yazan kapalı kapıların ardında bardak tıkırtısı ve elma şarabı alma sesleri çıkarırken sessizce bekledik. Bir tepsi içinde beş şeffaf, buz gibi kupa ve şampanya gibi köpürüp parıldaayan altın rengi bir sıvıyla dolu cam bir sürahi getirdi.

Genelde alkol kullanmam. Kafamda çok fazla insanın sırrı var ve alkol beni garip bir şekilde etkiliyor. Ama bu yer ve zamanda reddetmek, yapmak istediğimden daha büyük bir açıklamaydı. Mike Amca'nın doldurduğu bardağı alıp dudaklarıma götürdüm ve durdum.

Titreyen bir elle masaya bıraktım ve Mike Amca'ya sıkı bir gülümseme verdim. "İçki ve Fae'lerle ilgili kötü bir deneyim yaşadım."

Gözleri hüznünlendi. "Bunu unutmuştum." Bardağa dokundu ve sıvı berraklaştı. "Bu artık su, serin ve tatlı. Söz veriyorum, sudan başka bir şey değil, içmen için güvenli. Ama içmemeyi tercih edersen suç."

Bir yudum aldım, tadı su gibiydi. Goreu Beauclaire'e baktı, o da başını salladı. İkisi de bu hikâyeyi duymamıştı; biz gittiğimizde Mike Amca'dan bütün hikâyeyi öğrenebilirlerdi. Mike Amca'ya çoğunlukla güvenirdim. Ama kimse benimle ilgilenmez ilgilenmez, suyu masanın üzerine bıraktım ve orada bıraktım.

Diğerleri elma şarabını içerken, "Ee," dedim. "Ayrıldığımızda, fae bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmışlardı. Durun tahmin edeyim, Mike Amca'nın çok sevinçli olduğu tartışmanın sonucu Gri Lordlar'ın elinde tuttuğu kötücüller. Küçük bir heyecan yaşadık ve bazı kurt adam arkadaşlarım

Arizona." Çözümleri hakkında ne düşündüğümü onlara gösterdim. Bildiğim kadarıyla ikisi de çocukları avlıyordu.

Beauclaire, "Karardan memnun değildim," dedi. "Kararın uygulanma şeklinden daha da mutsuzdum. Serbest bırakılan fae'lerin hepsi ölüm cezasına çarptırılmıştı. Onlar ortalığı karıştırdıktan sonra, içimizden birinin gidip onları öldürmesi gerekiyordu. Bu da bizi bir çeşit kahraman yapacaktı."

Ona ekşi bir bakış attım. Zee'yle çalışarak geçirdiğim yıllar bana bir motoru tamir etme bilgisinden fazlasını kazandırmıştı: Zee'nin patentli ekşi bakışını çok iyi biliyordum. "Öyle bir şey olmadı."

"Hayır," diye onayladı Beauclaire. Belki o da bir zamanlar Zee'yle takılmıştı, çünkü surat ifadesi oldukça iyiydi. "Ben aşırı derecede

iyimser. Bana oy verilmedi." Goreu'ya soğuk bir bakış attı.

Goreu yüzünü buruşturdu. "Başka seçeneğim yoktu. Soykırımcı grubun içinde birine ihtiyacımız var. Zararsız görünüşü olan ve hiçbir şeyle ünlenmemiş olan ben olduğuma göre, bu kişi ben olmalıyım. Blok olarak oy vereceğiz."

"Soykırımcı grup mu?" Temkinli bir şekilde sordum.

Başını salladı. "Gri Lordların büyük çoğunluğu İnsanlar güçlü bir noktadan bakıyor: Bizi yatıştırın, biz de sizi öldürmeyelim. Ama aramızda Underhill'e, sayılarımıza ve Avrupa'dan ayrıldığımızdan beri nüfusumuzun yarı yarıya azaldığı gerçeğine bakan bir grup var.

buraya seyahat ettiler ve hayatta kalabileceğimize inanmıyorlar. Bir savaş istiyorlar, insanlarla bir savaş ya da kurtadamlarla bir savaş ve bu da insanlarla bir savaşa dönüşecek. Eğer tüm Faery savaşırsa, insanoğlunu öldürebileceğimizi ve zafer içinde ölebileceğimizi düşünüyorlar."

Sanki biri rüzgârımı kesmiş gibi hissediyordum.

"Haklılar mı?" diye sordu Adam. "İnsanlığı yok edebilir misin?"

Goreu omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de."

Mike Amca elma şarabından derin bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Şu ana kadar bizi kurtaran tek şey, Gri Lord olmayan çoğu fae'nin yaşamak istediğinin farkında olmaları. Bir ırk olarak fae'leri o kadar da önemsemiyoruz, kendimizi ve ailelerimizi önemsiyoruz. Ve hala savaş isteyen Gri Lordları durdurmak için yeterince şansımız var. İşte bu yüzden önce insanları, o da olmazsa kurtadamları savaştırmak zorundalar."

Bran bunu biliyor muydu? Derin bir nefes aldım. Elbette biliyordu. Sürümüzü terk etmişti, böylece eğer fae'lerle anlaşmayı başaramazsak, bunu tüm kurtadamlarla savaşmak için bir parlama noktası olarak kullanamazlardı. Bran'in bizi sadece kurtadamların değil, insanların ve muhtemelen fae'lerin de güvenliği için terk etmesi daha mı iyiydi? Evet.

"Dul Kraliçe intihara meyilli, soykırımcı gruptan biri mi?" Tehlikeye attım.

Goreu başını salladı. "Hayır. O kendi küçük hayalperest aptallar grubunun bir parçası. Kurtadamlar insanların tarafına geçmezse, bu kıtada yaşayan tüm insanları öldürebileceğimizi ve hayatta kalabileceğimizi düşünüyor. Ne mutlu ki, az önce onun takipçilerinin çoğunu öldürdün. Diğer Gri Lordları yok etmek ve kontrolü ele geçirmek için daha ileri ve karmaşık bir planın parçası olarak Underhill'in kontrolünü ele geçirmek için Aiden'ı kullanabileceğini düşündü. Hükmetmeyi seviyor."

"Adil olmak gerekirse," dedi Mike Amca, "Avrupalıların bu kıtada yaşayan insanları öldürmek için iyi bir iş çıkardıklarını gördük." Bana sinsî bir bakış attı. "Bunu babanın insanlarına sorabilirsin. Ama onda çiçek ya da kara kıyamık yok, o yüzden başka şeyler deniyor.

Sonuncusu neredeyse akılsız olan bir trol -en azından trol standartlarına göre oldukça zeki olan birkaç tane var, Mercy- ama her insan yediğinde güçlenmek gibi hoş bir yeteneği vardı ve öldürmek imkansızdı."

Ona baktım ve o trolün daha güçlü olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Mike Amca bana neşeli bir gülümseme verdi. "Ne mutlu bize ki, sürünüz onu öldürmeden önce suya atlayamayacak kadar aptaldı. Şehre ulaşp yüzlerce insanı öldürmeye başlasaydı, *hiçbirimiz* onu durduramazdık." Durakladı. "Belki Nemane ya da Beauclaire. Ama Dul Kraliçe ne kadar güç kaybettiğini unutuyor."

Beauclaire yumuşak bir sesle, "Bu geceki hikâye anlatımımız sona erdi," dedi. Masadan kalktı. "Bana birkaç dakika izin verirsiniz. Goreu sohbetimize devam edecek."

Goreu öne doğru eğildi. "Sürünüzün içinde bulunduğu durum bize eşsiz bir fırsat sundu. İnsan hükümetiyle müzakere etmemiz gerekiyor ve onları iletişim için hiçbir yol kalmayacak kadar korkutmuş durumdayız. Ama sen bir trol öldürdün."

Bu ifadenin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Ve bunu ulusal televizyonda yaptınız. Geçtiğimiz birkaç ay içinde, birkaç peri Canavarlar kurtadamlar tarafından alenen alaşağı edildi." Masaya hafifçe vurdu. "Eğer Üç Şehir'i tarafsız bir bölge haline getirecek bir saldırı anlaşılmazlık anlaşması imzalamayı başarabilirsek, bu anlaşmaya göre hiçbir insanların güvenebileceği, onurlarına ve yeteneklerine güvenebileceği biri tarafından uygulanan agresif bir eylem gerçekleşebilirse, o zaman insanlarla bir savaştan kaçınmamız ve eski halimize geri dönmemiz mümkün olabilir.

Birlikte Varolmak."

"Beauclaire ve Goreu ile pazarlık mı yapıyoruz?" diye sordu Adam usulca. "Yoksa Gri Lordlar Konseyi'yle mi?"

"Konsey," dedi Goreu. "Beauclaire çoğunluğu temsil edecek, ben de azınlık görüşünü. Bunun gerçekleşmesi için biraz uğraşmak gerekti. Eğer Órlaith'in yerini tespit edebilselerdi, bu çok daha zor olurdu."

"Goreu," dedim, "Zee'ye zarar verdin mi?"

Gözlerime baktı. "Hayır."

"Peki neden ondan çekindin?"

Gülümsedi. "Çünkü bileklikler onun Eski Krallardan birinin yarı ölü kızından daha zayıf olduğunu kanıtladığında, benim gibi davranan erkeğin yapacağı eylem buydu. Böyle bir fae Zee'nin yüzleşemeyeceği bir tehditti."

"Buna inanıyorlar mıydı?" diye sordu Adam. "Bir Gri Lord'un bu kadar zayıf olabileceğine mi?"

"Eski Kralları hatırlıyorlar," diye yanıtladı Mike Amca. "Zee'nin neler yapabileceğini hatırlıyorlar, ondan kendileri de korkuyorlar. Ve Goreu, Gri Lord olmak için verdiği savaşları hatırlayacak kadar güçlü. . . . iktidara giden yolda kıpırdanan politik bir hayvan gibi görünüyordu." Gülümsedi. "Ve çoğu o bileklikleri Tepenin Altındaki Ejderha'nın kızıyla paylaşmaya korkardı."

"Pekâlâ," dedim ve Adam'a baktım.

"Saldırmazlık anlaşması imzalayacağımızı biliyorsunuz," dedi.

"Öyleyse neden hikaye saati?"

"Çünkü hiçbir şey o kadar basit değildir," diye kabul etti Goreu.

"İnsanlar troll'ü öldürmenizin böyle bir anlaşmayı imzalamamız için yeterli olduğuna inanabilir.

Anlaştık. Ama Faery'den olanlar daha iyi bilir. Bu itibar kaybı olur ve Gri Lordlar'ın çöküşü anlamına gelebilir. Bireyler güçlüdür ama senin Zee ve Mike Amca gibi" -sırıtarak elma şarabını içen Mike Amca'ya başıyla işaret etti- "ne olduklarını gizleyenler de var. Eğer çok zayıf görünürsek, yıkılırız ve kaos hüküm sürer. Bu kimse için iyi olmaz. O yüzden." Ayağa kalktı.

"İki şey. Birincisi, bir güç gösterisi, bize bir antlaşma imzalatanın Fae'lerin zayıflığı olmadığını gösterecek bir şey. Beauclaire gösteri için hazır olmalı."

Yavaş, inişli çıkışlı bir endişe hissettim. Beauclaire kısa bir süre önce bana kasırgalar ve gelgit dalgaları yaratabildiğini söylemişti. Şehirleri boğabileceğini söylemişti. Columbia bir mil genişliğinde ve altmış fit derinliğindeydi.



MIKE AMCA VE GOREU'YU İŞARETLİ ÇİFT KAPIDAN GEÇERKEN TAKIP ETTİK. SADECE ÇALIŞANLAR. Bir mutfak bekliyordum ama sadece yukarı ya da aşağı inen bir merdiven vardı. Biz yukarı çıktık. Mike Amca'nın yerinde yukarı olmamalıydı.

Dışarıdan bakıldığında tek katlı bir bina olduğu belliydi. Görünüşe göre bu bir yanılsamaydı ya da bu farklı türde bir merdivendi. Birden fazla kat çıktık. Üçüncü katın sahanlığında saymaya başladım ve Yedi tane daha. Tri-Cities'de on katlı bir bina olduğunu sanmıyorum. -Belki Richland'daki yeni hastane binası.

Goreu merdivenlerin tepesindeki kapıyı açarak, "İyi bir manzaraya sahip olmanızı istedik," dedi.

Hava rüzgarlıydı ama yeterince sıcaktı, düz bir çatıya çıktık, Mike Amca'nın evinin çatısının da böyle olmasını beklerdim. Makineler mutlu bir şekilde uğulduyor, tavernayı sabit bir sıcaklıkta tutuyor ve insanların kenardan yürümesini önlemek için diz yüksekliğinde bir barikat. Sadece Bir takılma tehlikesi için doğru yükseklik diye düşündüm. Birisi çatının kenarında durmuş, nehre bakıyordu.

Bir keresinde Beauclaire'i insan gibi görünmesini sağlayan cazibesi olmadan bir anlığına görmüştüm. Bu beni tüm bu olanlara hazırlamamıştı. Pek çok fae'nin aksine, neredeyse tamamen insan şeklindeydi ve boyu uzun ile ortalama arasında bir yerdeydi, Adam'dan bir inç kadar daha uzun ve benzer bir yapıya sahipti.

Bizi selamlamak için döndü ve tanıdığım Beauclaire'in ipuçlarını görebiliyordum, cazibesinin içine çektiği parçaları - ama bir insan gibi görünmüyordu.

Pahalı zümrütler gibi berrak ve derin gözlerinin altında elmacık kemikleri yüksek ve düzdü. Gözleri dışında, rengi güneşten geliyordu: Cildi Kaliforniyalı bir bikini meraklısını kışkandıracak cinstendi; kalın, düz bir dökülüşle omuzlarına kadar uzanan saçları, kırmızı ipuçlarıyla altının tüm renklerini taşıyordu. Güzel miydi? Bilemiyordum. Olağanüstü biriydi.

"Tam zamanında geldiniz," dedi. "Son insanları da köprüden çıkardım, yani küçük gösterimiz için hazırım."

Goreu bir kahkaha attı, sonra bize döndü. "Kulağa geldiği gibi demek istemedi. Köprü üzerinde çalışan insanları yapacak başka bir şey bulmaları için *cesaretlendirdi*. Bunun için insanları öldürmemize gerek yok. gösteri."

"Konsey üyelerimizden biri kasabalardan birini -Burbank ya da Richland- sular altında bırakmamız gerektiğine ikna olmuştu," diyor Mike Amca. "Bu biraz zaman aldı.

Onu, bu kadar çok insanı öldürmenin sizinle hiçbir zaman bir anlaşma yapamayacağımızı garanti edeceğine ve bunun bizim Konsey'deki düşmanlar."

Soğuk olmamasına rağmen titredim ve cesaret edebildiğim kadar kenara yaklaştım. Muhteşem bir manzaramız vardı, geçen gün vincin tepesinden gördüğümüz kadar korkutucu değildi ama muhteşemdi. Lampson vinci solumuzdaydı ama Columbia Nehri'nin ve Cable Bridge'in manzarası vincin tepesinden olduğundan çok daha farklı bir şekilde nefes kesiciydi. Vinçten uzak ve küçük görünüyordu. Şu anda bulduğumuz noktadan ise tam tepesinde duruyormuşuz gibi hissediyorduk ve çok büyüktü.

Beauclaure elini kaldırdı ve bir şey söyledi. Bir kelime olabilirdi ama sesi bundan daha büyüktü. Göğsümde ve boğazımda yankılandı. Altımızda, köprünün ortasının altında, Columbia Nehri'nin suları girdap yapmaya başladı.

Büyü, yoğun, zengin ve Ağustos ayındaki öğle güneşi kadar sıcak, üzerime bastırdı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Adam elini dirseğimin altına koydu ama ayakta durabilmem için kollarını bana dolaması gerekti. Bir yarış atı gibi nefes aldım ve yüzüm ısındı, sonra çok soğudu ve hala güç hareket ediyordu.

Girdap gibi dönen su küçükten başladı ama tüm nehir köprünün altından, eskiden dört yönlü dur işaretlerinin olduğu yerde beliren aptal kavşaklarda pazarlık yapan trafik gibi dönene kadar büyüdü. Yavaş yavaş, su daha hızlı hareket etti, merkez alçaldıkça dış kenardaki banklara tırmandı.

Suyun basıncı köprüyü inletiyordu, durduğumuz yerden bunu duyabiliyordum. Tepemizde bir helikopter uçtu ve havada asılı kaldı.

Adam, Beauclaure'in büyüünün gücüyle tükenmiş olan benim kaçırdığım bir şey söyledi, sesi kulaklarımda ve göğsümde başka bir gümbürtüden ibaretti.

Goreu'nun cevabını duydum, ancak o anda bana pek bir anlam ifade etmedi. "Helikopterimiz. Yaklaşık on dakika önce haber ajanslarını aradık ama bunun medya için kaydedildiğinden emin olmak istedik. Görüntüleri yerel kanallara vereceğiz ve yaymalarını sağlayacağız. Trolün öldürülmesinde yeterince işe yaramıştı." Bana baktı. "Büyüye karşı hassas."

Adam cevap vermek yerine homurdandı ve Goreu ona gülümsedi. Bir an için bana da daha az insan gibi göründü ve gerçek Goreu'nun büyüünün gösterdiğinden çok daha büyük olduğu hissine kapıldım. Ama köprü tekrar inledi ve tüm dikkatim önümüzde duran manzaraya döndü.

Girdabın dış tarafındaki su köprü güvertesiyle aynı seviyedeydi, nehrin kıyılarından çok daha yüksekti, ancak Beauclaire'in büyüü tüm suyu istediği yerde tutuyordu. Girdabın ötesinde Columbia'nın dalgaları dalgalı ve beyaz kenarlı bir hal aldı ama nehrin seviyesi bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Girdap büyümeyi bıraktı ama hızlanmaya devam etti ve köprünün altındaki çıplak zemini görene kadar kenarı beslemek için ortayı boşalttı. Çember, iki kule arasındaki bölümün tamamı sudan boşalana kadar büyüdü. Köprü, şimdi çarpan suyun gücü altında sallanıyordu. köprünün altından ya da üstünden hızla geçmeden önce korkulukların kenarını bükme kuvveti.

Beauclaire bir kelime daha söyledi ve bir an için gözlerim odaklanamadı. Tekrar görebildiğimde köprünün altında artık toprak yoktu. Sadece ... hiçbir şey yoktu, o kadar derin bir çukur vardı ki, bizim bakış açımızdan dibini göremiyordum.

Fae'ler yalan söyleyemez. Beauclaire bana şehirleri boğabileceğini söylemişti ama o ana kadar bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamamıştım. Ve bu onun gücünün sınırlarının yakınında bile değildi. Rahat duruşunu taklit edebilirdi ama nehre ve toprağa aktardığı büyüü hissedebiliyordum ve bunun sonu yoktu.

Belki üç dakika daha sürdü ve köprü kıvrılan suya teslim oldu, desteklerinden ve temellerinden koptu. Gürültü muazzamdı, Mike Amca'nın arabası sallandı ve birinin arabasının alarminin çaldığını duyabildim. Bir an için, kıyıda koptuktan hemen sonra, köprü yapısını korudu. Sonra çöktü, su ve yerçekimi tarafından parçalandı. Köprünün bir kısmı hemen çukura düştü, bir kısmı da su tarafından taşınarak onu ayakta tutan desteklere çarptı. Su tarafından hırpalanmış

ve enkazla birlikte kulelerin destekleri alttaki kara deliğe doğru kaydı. Su dönerek çimento, metal, asfalt ve uzun parçalar saçtı, Su temiz akana ve başka bir şey düşmeyene kadar kabloları deliğe sokuyordu.

Beauclaire bir kelime daha söyledi, bir tür salıverme, çünkü tekrar nefes almam kolaylaşmıştı. Topraktaki delik kapandı ve bu sefer ben de bunun oluşunu izleyebildim; toprak dışarıdan yukarı doğru yükseliyor ve deliğin olduğu yerde bozulmuş toprak ve kayalardan başka bir şey kalmayana kadar içeriye doğru işliyordu.

Beauclaire bir kelime daha söyledi ve su yavaşladı, girdabın kenarı düzleşti ve ortası suyla doldu. Sonunda Columbia girdap oluşturmayı tamamen bıraktı ve bir saat önce izlediği yolda aldatıcı bir yumuşaklıkla akmaya başladı; ancak şimdi bir köprünün yanından geçmiyordu. Güzel ve huzurlu görünüyordu. Nehrin her iki yakasında da bazıları üniformalı insanlar görebiliyordum ve hepsi de benim gibi bakıyorlardı.

Adam yüzümü görebilmek için beni çevirdi. Başparmağıyla yanaklarımı sildi - işte o zaman gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark ettim. Neden ağladığımı bilmiyordum, üzgün değildim, sadece Beauclaire'in büyüünden etkilenmişim.

Bana doğru eğildi. *İyi misin?*

Sesi çiftleşme bağından geçerek beni okşadı ve kafamı boşalttı. Beauclaire'in büyüünü çağırmasından bu yana ilk kez temiz bir nefes alabildiğimi hissettim.

"Ben iyiyim," dedim ona yüksek sesle, çünkü bağımız aracılığıyla konuşursam çok fazla şey duyacaktı ve hala kemiklerimi titreten büyüün yankılarının geçip onu incitebileceğinden korkuyordum. Bunun neden bir endişe olduğunu bilmiyordum, sadece öyleydi ve içgüdülerime güvenmeyi öğrenmişim.

Beauclaire'in yanında sabırla duran Goreu'ya baktı. Adam'la konuşurken bir ara her zamanki, dikkat çekici olmayan, göz alıcı görünümüne kavuşmuştu.

"İki şey söyledin," dedi Adam. "Bu ilkiydi - Fae'lerin neler yapabileceğinin bir göstergesiydi. Böylece kimse trolünüzü öldürdüğümüz ve korktuğunuz için bizimle anlaşmak zorunda kaldığınızı düşünmeyecekti. Gösterinizi çok ikna edici buldum."

Goreu, "Ölümlüler ve hükümetleri, güvende olabilecekleri tarafsız bir bölge elde ettiğiniz için size çok minnettar olacaklar" dedi. "Ölümlüler ve

İkinci olarak, sizinle birlikte davranmamız için bir neden bulmanız gerekiyor."

"Ateş Dokunuşu işe yarayabilir," dedi Beauclaire. "Onun güvenliğini ve refahını garanti ederim."

Goreu, "Bakımımızdan ayrıldığından beri Underhill daha da zorlaştı," dedi. "Rezervasyon arazisindeyken pek aldırıyor gibiydi ama ayrıldığında mutsuz oldu."

Beauclaire başını salladı. "Neuth ve Órlaith'in ona işkence etmesini umursamadı," diye açıkladı. "Sadece onun etkisinden çıkmasını önemsendi. Bunu fark etmiş olsaydım, en başta onu korumam altına alırdım. Ama ne kadar değişmiş olursa olsun, bir insanı kurtarmak için devreye girmek bana o anda ihtiyacım olan siyasi güce mal olurdu. Bu yüzden-" Konuşmayı kesti.

"Merak etme," dedi Goreu. "Kara Demirci ve oğlunun Ateş Dokunmuşlarla kaçmasına yardım ettiğini biliyordum. Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu, başka kim yapabilirdi ki? Merak etme, çoğu Kara Demirci'nin babanı öldürdüğü gerçeğine kör olmuş durumda. Birinin üzerlerine hapsirmesini affetmezler ve seni bir milyon yıl geçse de anlayamazlar dostum."

"Çocuğu geri göndermeyeceğiz," dedim.

"Benden şüphe mi ediyorsun?" diye sordu Beauclaire. Sesi alıngan değildi ama yine de beni korkutmuştu. Fikrimi değiştirmede ama beni korkuttu.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Ama uyuyabildiği gecelerde dehşet içinde çılgılık atarak uyanıyor. Sizden korkuyor, hepimizden. Underhill'den ilk kaçtığında Dul Kraliçe ve benzerlerini durdurmuş olsaydınız, biri, herhangi biri onunla ilgilenseydi, bize gelmezdi. Kendi isteğiyle geri döneceğini sanmıyorum. Ve bence yeterince acı çekti. Onu geri dönmesi için cesaretlendirmeyeceğim. Sana ve sözüne güveniyorum, Beauclaire. Ama sana dönmeye zorlanırsa hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Onu zorlamayacağım ve kimsenin de zorlamasına izin vermeyeceğim."

Beauclaire Adam'a döndü. "Sizin adınıza mı konuşuyor?"

"O kendi adına konuşuyor," dedi Adam. "Ama ben aynı fikirdeyim. O geri dönemez." "Bir çocuğun mutluluğu için sürünün hayatta kalmasını riske atacaksın.

zarar görmeyecek," dedi Goreu. Sesinde hiçbir yargılama yoktu. "Hiç de çocuk olmayan bir çocuk."

Adam'a baktım.

Gülümsedi. "Kurtlarım, korkmuş bir çocuğu güvende tutmak için kâbuslarındaki insanlara gönderdiğim için bana teşekkür etmezler.

Güvenlik her zaman

Anahtar. O artık sürüye ait ve biz kendi başımızın çaresine bakarız."

İşte bu da Adam ile Bran arasındaki farklardan biriydi.

Bran gözünü oyunun sonuna dikmişti. Adam oyunun sonunu gayet iyi anlıyordu ama onun için insanlar oyundan daha önemliydi.

Kurt adamların Bran'e ihtiyacı vardı.

Hayatta kaldıklarından emin olmak için. Adam'a ihtiyacım vardı çünkü Bran'in bizi terk ettiği gibi o da kendisini seven birini asla terk etmezdi. Beni terk ettiği gibi. İki kez. Yutkundum ve kendime bir yetişkin olduğumu hatırlattım. Ama Adam'a sahip olduğum için çok minnettardım. "Başka bir şey söyle," dedi Adam.

Goreu Beauclaire'e döndü ve "Sana bunun olmayacağını söylemişim," dedi. Adam'a baktı. "Korkarım, o zaman bu sana bağlı."

"Size ne sunabileceğimiz konusunda bize daha iyi bir ipucu veremez misiniz?" Adam dedi ki.

"Zee'ye sor," dedi Goreu. "Halkımız büyüye aç ve Zee de kendi yaptığı silahları topluyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi, *bu* mantıklı. Kendimizi bir anda ve bunu durdurmak için size güçlü bir büyülu obje, bir silah mı veriyoruz?"

Goreu mantığıma sıırttı. "İşe yarayabilir."

Tüm bunların sessiz tanığı olan Mike Amca başını salladı. "O yaşlı adam karısı öldüğünden beri oyuncaklarını yok ediyor. Önemli olacak kadar büyük bir şeyi olduğunu sanmıyorum."

Ona baktım ve Mike Amca omuz silkti. "Onunla evlenmeye zorlandı ve o da bunun kolay olacağını düşünerek izin verdi. Sonra ilk kez aşık oldu, sanırım ilk kez. Kadın öldüğünde çok kızgındı. Kendisini savunmasız bırakan Gri Lordlara kızdı. Bu yüzden kendisine geri dönen kendi eserlerini yok etmeye başladı - ve sonunda çoğu yok oldu. Yapabildiği zaman başka şeyleri de yok ediyor. Gri Lordlar ellerinden gelse onu durdururlar." Orada bulunan iki Gri Lord'a neşeli bir bakış attı. "Ama yapamazlar. Bu yüzden fark etmemiş gibi yapıyorlar."

—

JESSE İKİ GÜN SONRA AKŞAM YEMEĞİNDE "BU ÇOK TUHAF," DEDİ. "GEÇEN HAFTA BEN BİR okulda sosyal parya. Kahretsin-

" Babası boğazını temizledi.

"Heck," dedi. "Heck. Trol öldüğünden beri mi? Sınıf başkanlığına adaylığımı koyabilir ve kazanabilirim."

"Üzülme," dedi Aiden, yaptığım spagettiye tabağından taşıyacakmış gibi yerken, "eminim yakında yine dışlanacaksın."

"Oldukça iyiydi," dedi Jesse, o sormadan tabağına bir porsiyon daha spagetti dökerek. "Yine de konuşmaya başlamadan önce yutkunmuş olsaydın daha iyi olurdu. Biz burada ağızımız kapalı yeriz."

"Yiyecekleri nasıl içeri sokuyorsunuz?" diye sordu Aiden.

Yemeyi bıraktı. Ağızını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Yakaladım," dedi mutlu bir şekilde, hâlâ ağız doluyken konuşuyordu.

Adam'ın oldukça bitkin görüldüğünü fark ettim. Yemeğe oturduğumuzdan beri pek konuşmamıştı. Bu gece sadece Jesse, Aiden, Adam ve ben vardık.

Hâlâ şekil değiştirmesini daha iyi kontrol edebilen Joel, karısını yemeğe çıkarmıştı. Kimse onun sürü üyesi olduğunu bilmiyordu, bu yüzden gazetecilerin onları takip etmesi konusunda endişelenmelerine gerek yoktu.

Adam tüm ilgiyi üzerine çekiyordu. Yerel gazeteciler onu tanıyordu, Federaller onu tanıyordu ve ulusal basının önemli bir kısmı onu daha önceki haberlerden tanıyordu ve Adam yakışıklı ve konuşkan biriydi. Bu yüzden sorularını ona yöneltiyorlardı.

Fae'lerin ne yapacağını nereden biliyorduk? Bunu neden yapmışlardı? Başka bir yerde tekrar yapmayı planlıyorlar mıydı? İlkinden sonra Adam, yerel televizyon kanallarına okumak üzere bir açıklama taslağı hazırladı.

"Fae'lerdi," dedi Adam onlara. "Bize geldiler ve insanların neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamalarını istediklerini söylediler. Onlar sadece Peri masallarında saklanan öcü canavarlar. Bazıları bundan daha güçlüdür, bazılarını atalarımız tarafından çok iyi nedenlerle tanrı olarak tapılmıştır. Köprü çok görünür olduğu için seçildi ve

Çünkü insanları temizlemek kolaydı - çünkü Gri Lordlar insanları öldürerek istediklerini elde edemeyeceklerini düşünüyorlardı. Ve çünkü Troll'ü öldürdüğümüz yer. Bunu iş çıkış saatindeki insanlarla dolu bir köprüye yapabilirler mi?

Seattle, Portland veya Washington DC'nin ortasında trafik mi? Evet, öyle. Ama bunu geçen yıl ya da on yıl önce de yapabilirlerdi. Ama yapmak istemiyorlar.

Onlar ve biz buradaki durumumuza şiddet içermeyen bir son vermek için müzakere etmeye çalışıyoruz.

Tri-Cities'te, adalet sistemimiz adaletin sadece insanlar için olduğunu açıkça ortaya koyduğunda ortaya çıkan duruma şiddet içermeyen bir son vermek için onların, bizim ve hükümetimizin müzakere etmesine izin verebileceği umuduyla. Teşekkür ederim."

Federaller geldiğinde Adam onlara da aynı şeyi söyledi, zamirlerin açıklığa kavuşturulması gereken yerler dışında çoğunlukla kelimesi kelimesine.

Gazeteciler yakışıklı, samimi dostumun fotoğraflarını çektiler ve onlara verebileceklerini yazdılar. Ama Federaller daha aceleliydi. Tüm alfabe çorbası kapımızın önündeydi (mecazi anlamda) çünkü terörist saldırılar FBI'a aittir ve paranormal her şey Cantrip'e ait. Ama NSA de buradaydı. Adam bana iki kişinin Cantrip olduğunu iddia eden kişilerin ve FEMA olduğunu düşündüğü birinin aslında CIA'den olduğunu söyledi. Bana ensesinin kaşınmasından bunu anlayabildiğini söyledi; bu tür insanlarla ilk kez karşılaştığı Vietnam'dan hatırlıyordu.

Federaller Adam'ı tehdit ettiler, kandırdılar ve tutuklamaktan vazgeçtiler. Fae'lere göz kulak olan bir kurtadam devriyesi tuttuk. Yan fayda olarak, kurtlar federalleri de uzak tuttu.

Cantrip'in müdürü işbirliği eksikliğimizden şikayet etmek için aradığında, Adam ona tam olarak nereye ve ne kadar uzağa itebileceğini söyledi. Adam, Ben'in en sevdiği ifadelerden bazılarını kullanarak onlara altı ay önce haydut bir Cantrip ajanının ve onun haydut ajan arkadaşlarının bizden birini öldürdüğünü hatırlattı. Kişisel araçlarımızda yasadışı izleme ekipmanları bulmuştuk.

Cantrip'in yerleştirdiğini kabul ettiği araç (ben Sherwood'u vinçten indirirken Adam'ı kapalı kapılar ardındaki bir toplantıya çağırmışlardı). Biz onlarla işbirliği yapmadan Cantrip çürüyecekti. Müdür hâlâ konuşurken telefonu kapattı.

Beş dakika sonra FBI aradı ve Cantrip'in soruşturmasında işbirliği yapmamızı istedi. Adam "Hayır" dedi. Adam onunla konuşmaya devam edince Adam telefonu duvara fırlattı.

Kocam çok sinirlidir. Özellikle de aptal insanlarla uğraşırken öfkelenir. Bran'in onu sözcü olarak kullanmamak için çok uğraşmasının nedeni de buydu. Telefon girişi düştüğünde üzerinde kamera yoktu, bu yüzden Adam'ın kamuya açık yüzü açısından bir önemi yoktu.

En sevdiğimiz müteahhidimiz, hala savaşın verdiği hasar üzerinde çalışıyordu.

Fae'lerin eve yaptıkları. Bir duvar daha o kadar çok şey katmayacaktı.

Bu yüzden telefonun duvarda açtığı delik de önemli değildi. İki duvar daha, çünkü Aiden güvenli oda ile bitişikteki banyo arasındaki duvarı yakmıştı.

Telefon hayatta kaldı. Bu koruyucu kılıf, verilen paraya değdiğini kanıtladı.

Adam'ın asabiyetinin gerçek nedeni hayal kırıklığıydı. Hala fae'lerin isteyeceği ya da ihtiyaç duyacağı bir şey bulamamıştık.

Aiden dışında.

Mike Amca'nın sözlerine rağmen Zee'ye soracaktım ama o ve Tad, Fae saldırısından sonraki sabah evi terk etmişlerdi ve o zamandan beri onları görmemişim.

Zee'nin evi boştu; rezervasyondan kaçtığından beri oraya döndüğüne dair hiçbir iz yoktu.

Bu arada hayat devam ediyordu. Adam muhabirlerin (ve alfabe çeşitliliği ne olursa olsun Federallerin) hücumundan kaçınmak için işlerini çoğunlukla evden hallediyordu. Ben ve Warren sırayla Jesse'ye okula gidip gelirken eşlik ediyorlardı.

Kahvaltı ve akşam yemeğini birlikte yedik. Bu gece, sıfırdan yaptığım spaghetti vardı. Gerçi erişteler paketlenmişti. Christy akşam yemeğini hazırlamış olsaydı, erişteler de sıfırdan taze yapılmış olurdu. Umarım hayallerindeki genç ve hoş milyarderle tanışmış ve Bahamalar'da kalmaya karar vermiştir. Hatta Bahamalar'da yaşadığı sürece hayatının geri kalanını mutlu bir şekilde geçirmesini bile umuyordum.

Adam ve ben bulaşıkları temizlerken telefon çaldı. Ben telefona cevap verirken o bulaşık makinesini çalıştırdı. Daha az ve daha çok Kablo Köprüsü'nün batışından bu yana daha az kibardım, bu yüzden fırsat buldukça telefonlara ilk ben cevap vermeye başlamıştım.

"Hauptmans'ın" dedim. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Merhamet," dedi Baba Yaga'nın sesi. "Kiminle konuştuğunu bilmeden bu soruyu sormamalısın."

Adam dönüp bana baktı ve verdiği yanıt Jesse ve Aiden'ı oldukları yerde durdurdu. Ben kaşımı kaldırdım, o da eliyle bir yuvarlanma hareketi yaptı. Görünüşe göre konuşmaya devam edecektim.

"Ne yapabileceğimi sormuş olmam, bunu yapacağım anlamına gelmez," dedim sakın bir şekilde. "Merhaba, Baba Yaga. Senin için ne yapabilirim?"

"Beni arayabilirdin," dedi. "Burada sana oymalı bir davetiye verdim ama ... hayır, hayır. Sana oymalı bir davetiye verdim, değil mi?"

I? Sana kartımı verdim ve bilgiye ihtiyacın olduğunda beni aramanı söyledim. Ama yine de burada çağrılmadan oturuyorum."

Çocuklar onun ne dediğini duymadılar ama Adam duydu. Bana başını salladı.

"Tamam o zaman," dedim ve ona cevabını bulamadığımız soruyu sordum: "Fae'ler için ne yapabiliriz ki Gri'nin Lordlar sürümüze Tri-Cities'i tarafsız bölge olarak belirleyen bir anlaşma imzalayacak mı?"

"Ateşle dokunmuş çocuğu onlara verebilirsin," dedi Baba Yaga parlak bir sesle. "Beauclaire'in çocuğun güvende olacağına dair sana söz verdiğinden eminim.

Beauclaire bu sözü tutmamak için ölür."

Son cümlesine hafif bir vurgu yaptı. Aiden'ı Beauclaire'in ellerine teslim edersek, Aiden'ı güvende tutarken öleceğini düşünüyordu. Ona bir şey olmasına izin vermeden öleceğinden değil, öleceğinden. Ya da benim böyle düşünmemi istedi. Burnumun kenarını sıktım.

"Beauclaire'in ölmesini istemediğimiz konusunda hemfikir olabiliriz sanırım," dedim. "Sanırım bu konuda hemfikir olabiliriz," diye cevap verdi.

"Yani Aiden'ı fae'lere geri vermeyeceğiz," dedim. "Böyle bir niyetimiz olmadığı için, bunun yanlış bir şey olacağına iki kat daha fazla ikna olduk. Ne önerirsiniz?"

"Siebold Adelbertsmiter'in kılıcını alabilirsin," dedi. "Her şeyi kesen ve istediği her şekle girebilen kılıcı. Birkaç gün önce arkadaşını öldürmek için kullandığı kılıç. Sizi temin ederim ki Fae'ler Bunu, onlara sizden çok daha fazla fayda sağlayacak bir anlaşmayı imzalamaya değer bir hediye olarak değerlendirin."

"Hayır," dedim. "Hayır. Zee'den kılıcı ya da başka bir objeyi alamam. Bu mümkün değil. Ayrıca, o şu anda bir yerlerde. Elinde Fae'lerin antlaşmayı imzalamaya değer bulacağı bir şey olup olmadığını soracağım ama,

Mike Amca'nın dediği gibi, çok tehlikeli olduğunu düşünöğü her şeyi yok ettiğini biliyorum. Tehlikeli bulmadığı her şeyi de muhtemelen Fae'ler istemez."

"Doğru," dedi Baba Yaga. "Doğru." Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. Sonra görünüşe göre konuyu tamamen değiştirerek, "Órlaith kayıp," dedi.

Ona bunun konuyla ne ilgisi olduğunu sormaya başladım. Ama sonra Órlaith'in Zee'ye işkence eden Gri Lord olduğunu hatırladım. Belki de konuyu değiştirmemeliydim. Bu yüzden dilimi tuttum. Aiden bana

bakıyordu,

Yüz ifadesi donmuştu. Adam'a baktım ve başımı öne eğdim. Aiden'in yüzünü gördü ve yanına gidip elini omzuna koydu.

"Seni geri göndermeyeceğiz," dedi Aiden'a.

"Bu konuda zaten anlaştığımızı sanıyordum," dedi Baba Yaga, ama Adam'ın kiminle konuştuğunu göremiyordu. Muhtemelen, bu sadece iyi bir tahmindir.

"Fae'lerin neye ihtiyacı var?" diye sordu. "Birine hediye götürürken her zaman önce buna bakarım. Neye ihtiyaçları var?"

Telefona göz kırptım, sonra Adam'a baktım. O da omuz silkti. "Underhill'in iyi oynamasına ihtiyaçları var," diye söze girdim.

"Evet," diye kabul etti Baba Yaga. "Onlara vermeyeceğiz ... uhm, başka şekilde ifade edeyim. *Bize* Aiden'ı vermeyeceksiniz. Bu doğru. Ama onun size söyleyeceklerini dinleyebilirsiniz. Beş dakika içinde sizi tekrar arayacağım.

Birkaç dakika sonra ilginç bir şey söylerse bana haber verirsin. Ta." Ben cevap veremedi telefon kapattı.

Aiden ve Jesse masayı topluyorlardı; Aiden'ın elinde hâlâ plastik ambalajlı salata vardı. Ben ahizeyi yerine koyduktan sonra bunun farkına varmış gibiydi. Adam'dan uzaklaştı ve salatayı Buzdolabına.

"Geri döneceğim," dedi yüzünü bize dönerek. Bir an için Jesse'ye baktı. "Güvende olmalı ve ben burada olduğum sürece asla güvende olmayacak."

İşte bu gibi anlarda, bazen çok zor biri olsa da, onu yine de sevdim.

"Geri dönmüyorsun," dedi Adam. "Kızımı güvende tutamayacağımı mı ima ediyorsun?"

"Yoksa kendini güvende tutamıyor mu?" Jesse söyledi. Bana baktı. "Bana tüfeğinle nasıl ateş edileceğini öğrettiğin için teşekkür etmeyi unuttum."

"Sorun değil," dedim. "Arkadaşlık hoşuma gitti."

Aiden başını eğdi, sonra salladı. "Beni durduramazsın."

"Belki yapabilirdim," dedi Adam. "Ama yapmayacağım. Daha önce yanlış konuştum. Bizimle bir anlaşma imzalasınlar diye geri dönüp Fae'lere haraç veremezsin.

Geri dönebilirsiniz. Ama onlara bunu bizim bilgimiz ya da rızamız olmadan yaptığınızı ve bu yüzden bize hiçbir şey borçlu olmadıklarını söyleyeceğiz."

Bir an için karşı koydum ama sonra Adam'ı öptüm, Jesse'nin "Gerçekten mi Mercy? Baba? Bir oda tut."

Geri çekildim ve Adam'ın gözleriyle buluştum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Aiden'a baktım. "Yani fedakârlığın reddedildi. Baba Yaga senin anahtar olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ancak seni fae'lere geri vermenin kötü bir fikir olacağını açıkça belirtti. Oy hakkınız yok ve sayıca azsınız. Dışarıdan düşünmemize yardım et kutu."

Jesse, "Sana Aiden'ı Fae'lere geri vermemeni mi söyledi? Güzel. Objeler işe yarayabilir ama Zee burada değil ve onlara kabul ettirebilecek kadar güçlü bir objeye sahip olabilecek tek kişi o." Bana bir elini kaldırdı. "Baston işe yaramayacak çünkü onlarla kalmayacak. Onlara sadece kendini tekrar alıp götürecektir bir şey vermek

Onları yaptıkları herhangi bir anlaşmadan vazgeçmeye zorlayın." "Doğru," dedim.

"Baba Yaga'ya dönüyoruz," dedi. Babası yüzünde bir gülümsemeyle onu izledi. "Underhill hakkında bir şeyler söyledi."

"Pek sayılmaz," dedim ona. "Bana Fae'lerin neye ihtiyacı olduğunu sordu, ben de ona Underhill'in uslu durmasına ihtiyaçları olduğunu söyledim."

Aiden bir sandalyeye oturdu. "Underhill'de pek çok tarihi eser var," dedi. "Bazılarının nerede olduğunu biliyorum."

"Oraya geri dönemezsin," dedi Adam.

Aiden başını salladı. "Evet, evet, yapabilirim. Ben de çıkabilirim. İçeri girdiğim gibi, o istese de istemese de Underhill'in kapılarını nasıl açacağımı biliyorum. Water bunu çözdü ve hepimize öğretti."

"Diğer elemental şekil değiştirenlerden biri mi?" diye sordu Jesse.

Aiden'ın söylediklerinin "Bazılarının nerede olduğunu biliyorum" kısmına hâlâ takılmıştım.

Aiden Jesse'nin sorusunu yanıtladı. "Hayatta kalan sadece dört kişiydik. En azından bir şekilde hayatta kaldık. Sanırım dışarı çıkan ve sonrasında Fae'lerden kurtulan tek kişi benim."

Jesse, "Aferin sana. Eğer babam Fae'leri sana garanti verirse Underhill'e güvenli bir şekilde gidip gelebilir, içeri girebilir ve fae'leri memnun edecek kadar güçlü bir obje alabilir misin? Underhill ile daha iyi etkileşime girmelerini sağlayacak bir şey?"

Ayağa kalktı ve Jesse'nin elini tutup öptü. "Evet leydim, söylemem gereken şey tam olarak bu."

Telefon çaldı.

"Hauptmans'ın morgu," diye cevap verdim. "Siz bıçaklayın, biz keselim." Baba Yaga'nın etkisi üzerimdeydi.

"Yumurta yemenin en iyi yolu haşlanmış yumurta yemektir," dedi Baba Yaga. "Ama ben yumurta yemeyi bıraktım - ev halkımı üzüyordu. Çocuk olmayan çocuk ne yaptı?

söyleyecek bir şeyin var mı?"

Yumurtalarla ilgili bilgiye neyin ilham verdiğini bilmek istemediğime karar verdim. "Eğer Fae'ler güvenli geçişi garanti ederse, Fae'lerin Underhill'le başa çıkmasına yardımcı olacak bir obje bildiğini söyledi."

"Çok iyi," dedi daha çok televizyondaki kötü çocuk programlarında görülen neşeli bir sesle. "Böylece siz ve sizinkiler Underhill'e ve Underhill'den geri güvenli bir şekilde geçebileceksiniz. Siz içeri girmeden önce anlaşmayı imzalayacağız.

-Bir daha çıkmazsan diye. Böylece kimsenin fedakârlığı boşa gitmez.

Hayır, dinlemiyorum Mercy, bu kabalık olur." Kabalığın "r" sini yuvarladı.

"İnsanlar çok tahmin edilebilir. Bastonunu da getirmelisin, Mercy. Bir de o çok yakışıklı Rus kanlı kurdu. Sadece dördünüz yeterli olursunuz."

"Dört mü?" diye sordu Adam.

"Sen, Mercy, Aiden ve baston," dedi. "Bu yeterli olacaktır. Doğru malzemeler yahniyi yapar, biliyorsun." Telefonu kapattı.

Tekrar çaldığında ahizeyi yerine koymuştum. "Evet?"

dedim. Dedim.

"Daha fazla zekâ bekliyorum," dedi Baba Yaga. "Hauptman Korku Evi, çılgınlara aldırmanın, biz aldırıyoruz. Öyle bir şey işte."

"Tamam," dedim. "Hauptman Korku Evi-"

"Sssss," dedi. "Sen ve o Coyote her zaman eğlencemi mahvediyorsunuz. Her neyse. Size söylemeyi unuttum, pazarlığınızı kabul ediyoruz. Yarın erkenden gelmelisin."

"Nereye geldin?" Ben sordum.

Güldü. "Rezervasyona. Rehberler yol boyunca sizinle buluşacak, böylece korumalara yakalanmayacaksınız. Seni orada göreceğimi sanmıyorum ama bir ara görüşürüz. Ta', sevgilim. O kurdunu benim için dürtükle, Rus erkeklerini çok severim."

Telefonu kapattı ve ben de telefonu tekrar tezgâhın üzerine koyup izlemeye başladım. Tekrar aramasını beklerken Adam, Jesse ve Aiden'a Baba Yaga'nın söylediklerini anlattı.

İşini bitirdiğinde Jesse ona kaşlarını çatı. "Tamam. Seni anlıyorum. Herkesi güvende tutabilirsin. Aiden içeri girmek zorunda, ama neden Mercy? Neden Fae olan Zee ya da neredeyse Fae olan Tad değil? Ya da başka bir kurt adam?"

"Baston," dedi Adam bir süre sonra. "O sadece Mercy'yi takip eder."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Yapabileceği şeylerden biri de bize evin yolunu göstermek. Bu Underhill'de işe yarayabilir."

Jesse, "Her biniş partisinin yolu aydınlatacak bir rehber, büyüü yenecek bir büyücüye ve partiyi durdurmaya çalışan her şeyi öldürecek bir tanka ihtiyacı vardır," dedi. Son zamanlarda sürüyle çok fazla ISTDPBF oynuyordu ve bu onun düşüncelerini etkiliyordu. Babasına baktı. "Tank kurbanlık *değil*."

"Başüstüne, Kaptan," dedi Adam, sesinde sadece biraz ironi vardı.

"Eve dön baba," dedi ona. "Annemi seviyorum ama onunla çok uzun süre yaşamak zorunda kalırsam, ikimizden biri cinayet işleyecek. Sen de Mercy'yi ve Pip-squeak'i geri getir."

"Ben büyücü müyüm yoksa rehber mi?" Kaptanımıza sordum.

Konuyu düşündükten sonra bana "Aiden ateşten etkilendi," dedi. "Sadece bir çakala dönüşebilirsin. Yani o büyücü, her ne kadar partiye rehberlik etmesi gerekse de. Sen de partinin çıkışına rehberlik edeceksin. Babam da hepinizin dışarı çıkmasını sağlar. canlı."

"Bir dahaki sefere," dedi bilgisayarda korsancılık oynamanın inceliklerini öğrenmekte olan Aiden, "ben tank olmak istiyorum."

—

JESSE BIZIMLE GELDI.

"Kimse ona dokunmayacak," dedi Zee, kahvaltı sonrası harareti tartışmanın ortasında Adam'a. "Ben orada olacağım. Tad orada olacak. Ona hiçbir şey olmayacak."

Zee ve Tad gecenin bir yarısı ortaya çıkmışlardı, ikisi de ne yaptıkları hakkında konuşmak istemiyorlardı. Baba Yaga bana zaten söylediği için sormadım. Bilmek de istemedim.

"Orada olacağım da ne demek?" diye sordu Adam.

"Underhill bizim türümüzden hoşlanmıyor," dedi Zee. "Bu yüzden sizi takip etmeyeceğiz."

Ama Tad ve ben seninle geleceğiz, Jesse'ye göz kulak olacağız ve başına bir şey gelmemesini sağlayacağız. Underhill'in, Jesse'nin başına bir şey gelmemesi için

tamamen insan." Aiden'a baktı, o da yüzünü buruşturarak başıyla onayladı. "Ama Jesse artık bir çocuk değil. Babasının yaptıklarına tanıklık etmek onun hakkı."

Alfa kurt ve Kara Smith birbirlerinin gözlerini tuttular. "Baba?" diye sordu Jesse.

Alfa karşılaşması, iki tarafın da kazanan ya da kaybeden olmadığı bir şekilde sona erdi.

"Lütfen?" dedi.

"Peki," diye homurdandı Adam, çünkü Jesse'nin nadiren kullandığı müthiş gizli gücü, babasını küçük parmağında oynatmasıydı.

"Bu işi hallettiğimize göre," dedim, "artık gitmeliyiz."

Bulaşıklarımı lavaboya götürdüm ve yanından geçerken Adam'ın yanağını öpmek için durdum. Yoluma devam edecektim ama beni bir anlığına kendine doğru çekti. Benim, sabahki sevişmemizin ve sürünün kokusunu alıyordu. Ama çoğunlukla kendisi gibi kokuyordu: nane, misk ve Adam.

Adam'ın cipine bindik. Ben ön tarafın ortasına oturdum. Jesse tüfeği aldı ve Aiden, Zee ve Tad'i arka koltukta kendi başlarının çaresine bakmaları için bıraktı. Adam cipi park yerinden çıkarırken, Joel'in insan formunda ön kapının çerçevesine yaslandığını gördüm. Adam

geride bırakıldığı için mutlu değildi ama bu Adam'ın kazandığı bir tartışmaydı.

Olayı dinleyen Ben, "O atladıktan sonra herkes kendini katran çukuruna atmaya çalışırken birbirini dövüyorsa iyi bir Alfa'nız var demektir," diye hafifçe takılmıştı. Ama Joel'in omzunu sıvazladı ve "Yeter. Hepimiz senin istekli olduğuna biliyoruz ve eğer istekli olmasaydın, ihtiyacı olduğunda onun arkasını kollayacak bir düzine insan var. Buna minnettar ama onu yapması gereken şeyden alıkoyuyorsunuz."

Ve böylece Joel pes etti. Yüzünde mutsuz bir ifadeyle gidişimizi izledi ama bekleyecekti. Toplanmıştı; kendisine değer verildiğini, bir amacı olduğunu biliyordu. Bu, emirlere itaat etmekten mutlu olması gerektiği anlamına gelmiyordu, sadece itaat ediyordu. Bu yüzden sürüye çoğunlukla benden çok daha iyi uyum sağladı. Takip edebileceğim öneriler: Emirlerle ilgili sorunlarım vardı.

Yola çıktığımızda hava hâlâ karanlıktı. Adam'ın omzunu omzuma dayaması sıcaktı. Tesadüfi bir an için onun düşüncelerini yakaladım.

Gösterge panelinin mavi ışığıyla aydınlanan yüzümün bir görüntüsüydü sadece. Her gün aynada gördüğüm yüz değildi. Güzel olduğumu düşünüyordu. Benim için endişeleniyordu.

Ellerinin direksiyonda sıkılaştığını gördüm ve elimi kalçasına koydum. Ne düşündüğünü anladığımı bildiğini sanmıyorum. Birkaç kilo vermem ya da tırnaklarımı daha iyi temizlemem gerektiğini düşünmediği için şanslıydım. Ya da az önce yanından geçtiğimiz sabah koşucusunun ne kadar muhteşem olduğunu (ki öyleydi).

"Adam?" Ben sordum.

Cevap vermedi, hâlâ düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. "Hey, Adam," dedim tekrar.

"Yün toplama," dedi bana hafif bir gülümsemeyle.

Ona sıırttım. "Bir kurt için uygun bir aktivite." "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bu yolculuğun bitmesi için. Hepimizin evde ve güvende olması için.

"Hayır," dedim hafifçe. "Ya da yaptıysam bile ne olduğunu unuttum."

Jipin içine yine sessizlik çöktü. Saat erkendi. Rahat etmek için kıpırdandım. -Orta koltuk bir yetişkinden çok bir çocuk için uygundu. Arka koltuktan gelen korku kokusu giderek güçleniyordu.

Dikkatini dağıtmak için -çünkü endişelenen Zee ya da Tad değildi- "Peki Aiden, sence Underhill'de ne bulacağız?" diye sordum.

"Underhill," dedi Aiden metanetle. Korkuyordu ama aynı zamanda öldüğünü anlayan ve çırpınmayı bırakan tavşan gibi teslim olmuş kokuyordu. Dün gece bize gösterdiği özgüven artık yoktu. Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Arazi bazen orman ya da çöl, bazen de karlı bir ya da dibini bulamayacağınız kadar derin bir okyanus. Gözünüzü kırparsanız her şey değişebilir ama nerede olduğunuz fark etmez, Underhill her zaman

Orada." Sesi gerginleşti. "İzliyorum."

"Sence ne olacak?" diye sordu Jesse.

Bir süre sonra Aiden, "Sanırım ilk başta bizi görmezden geliyormuş gibi davranacak. Bana kızgın olacak ve ne yapacağına karar vermek için zaman isteyecek."

"Neden kızgınsın?" diye sordu Jesse. Aiden ona Adam'a ya da bana anlattığından daha fazlasını anlattığından, sessiz kalıp Jesse'nin ondan ne öğrenebileceğini görmeyi düşündüm.

"Çünkü ben ayrıldım," dedi. "Hiçbirimizin onu terk etmemesi gerekiyordu. Ve ben sonuncusuydum. Su. Toprak. Hava. Ateş. Onun yarattıkları, bize öyle diyordu. Onun çocukları. Diğerleri onu terk ettiklerinde ölmüşler ya da öldürülmüşler. Bana anlatmıştı." Tereddüt etti. "Sanırım ölümlerine o sebep oldu. Ya da fae'lerin ölümlerine sebep olmasına yol açacak bir şey yaptı. En son ben ayrıldım çünkü

Gidin."

"Peki neden geri dönüyorsun?" Jesse'nin sesi soğuktu. "Eğer onların ölümüne sebep olduysa, seni de öldüreceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi, oysa bu konuda hiçbir şey söylemeye niyetli olmadığı belliydi. "Underhill'de olduğum sürece olmaz, çünkü bu hile yapmak olur. Eğer saldırıya uğrarsak ve kendimi savunamazsam, bu adil bir ama elini özellikle bu amaca yöneltemez, yoksa kendi oyununu mahveder."

—

ADAM OTOYOLDAN SAPIP ESKIDEN

Rezervasyona doğru ilerlerken şafak gökyüzünü aydınlatıyordu ama güneşin doğmasına daha on beş yirmi dakika vardı. Arabayı istikrarlı bir şekilde

Üzüm bağları ve mısır tarlaları tepelik araziye doğru uzanıyordu.

Rezervasyona varana kadar geçen süreden daha fazla yol gittiğinden emindim ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Yol hatırlamadığım keskin bir dönüş yaptı, sonra Adam yolun karşısına dizilmiş atlılara çarpmamak için sert bir şekilde frene basmak zorunda kaldı.

Her biri beyaz bir ata binmiş ve gri giyinmiş üç kişiydiler. SUV tamamen durur durmaz atlarını döndürdüler ve yolda tırıs gitmeye başladılar.

"Rehberlerimiz mi?" Adam arka koltukta oturanlara sordu.

"Evet," dedi Zee. "Fae'ler arasında dramın hâlâ canlı ve iyi olduğunu bilmek güzel. *Schimmelreiter*. Bah. Tiyatro."

Eskiden Ronald Wilson Reagan Fae Reservation'a giden yola hiç benzemeyen dar dağ yolunda SUV'un güvenli bir şekilde geçebileceği kadar hızlı hareket eden dört nala koşan üç atı takip ederken Adam avcı gülümsemesini takınıyordu.

—

YOL FARKLI GÜZERGAHLARDAN GİDEBİLİR, ANCAK ETRAFINDAKİ DUVARLAR

Rezervasyon bırakılmıştı, beton blokların üzeri paslanmaz çelik jiletli tellerle kaplanmıştı. Nöbetçi kuleleri görünüşe göre boştu ve kapılar ardına kadar açıktı. Terk edilmiş gibi görünüyordu ama öyle kokmuyordu. Cipin filtresinden bile yeşil ve canlı kokuyordu.

Atlar Peri Diyarı'nın eşiğinden geçmek için yavaşladılar ve Adam da onları takip etmek için SUV'u yavaşlattı.

Rezervasyona girdiklerinde Zee hiç ses çıkarmadı ama Tad'in ter kokusunu alabiliyordum. Aiden'in kalbi çift zamanlı atıyordu. Jesse ve Adam arabada etkilenmeyen tek kişilerdi. Etkilenenler arasına kendimi de dahil ediyorum.

Bundan önce Underhill'de bulunduğum tek sefer korkunç, ürkütücü bir şeydi.

Güneş doğup dünyayı aydınlatırken, Amerika'nın hayal gücünden yoksun bir şekilde düzenlenmiş herhangi bir banliyösünde olabilecek sokaklarda yürüyen atları takip ettik. Sokaklar numaralandırılmış bir ızgaraya yerleştirilmişti; sanki orijinal mimar insanların burada kaybolmasından korkmuş gibiydi. Nasıl hissettiklerini biliyordum ama aynı zamanda bir tabelanın birisini Faery'den çıkarabileceği umudunun bir masumun inancı olduğunu da düşünüyordum.

Büyü burada son gelişimde olduğundan daha güçlüydü. Adam'ın kalçasını kavradım ve yüzücünün nefes alış verişini uyguladım, ağzımdan girip burnumdan çıkıyordum. Beauclaire'in Cable Bridge'i batırdığı zamanki kadar kötü değildi ama yeterince kötüydü.

"Underhill'i hissediyor muyuz?" diye sordu Adam alçak bir sesle.

Ona baktım. Adam büyüye karşı çok hassas değildi ama kurdu gözlerinden dışarı bakıyordu, yani bir şeyler hissediyordu.

"Evet," dedi Aiden. Sesi zayıftı. "Çok küçük bir alanda çok fazla kapının olduğu yerlerde böyle olur. Büyüsü dışarı sızar." "Eski Ülke'de kapılar uzun zamandır kapalı olsa da," dedi Zee. "İnsanların sihir kokusu yayıldığı için uzak durduğu yerler var. Diğerlerini ise mucize umuduyla ziyaret ederler."

Avrupa'da hâlâ Fae olduğunu biliyordum ama çoğu soğuk demirin yayılmasından kaçarak Yeni Dünya'ya gelmişti. Demir onları burada da takip etmişti, ama onlar bununla bir tür uzlaşmaya varmış gibi görünüyorlardı. Tolkien'in

Elfler Batı'ya seyahat etmişti ve Tolkien'in geride kalan ve Yeni Dünya'ya seyahat eden akrabalarından özlemle bahseden bazı fae'leri tanıdığını savunan akademisyenler vardı.

Atlar, bir zamanlar bir tür belediye binası olan binanın önünde durdular; binanın önündeki tabela anlaşılmasız parçalara ayrılmış, tahta parçaları oldukları yerde bırakılmıştı, ancak çimler biçilmiş ve düzenlenmişti.

Sürücüler inmeye başlar başlamaz Adam cipi kapattı ve indi. Jesse'nin arkasına geçtim çünkü rezervasyon alanında uzun süre yalnız kalmadığından emin olmak istiyordum. Altı kişi arasında

Adam'ın onu evde bırakmaya çalışmasının nedeni de buydu.

Burada, düşmanlarımızın -ya da en azından öngörülemez ve tehlikeli tanıdıklarımızın- arasında dururken, başarılı olmasını diledim.

Binicilerden ikisi atları götürdü ama diğeri bize binaya kadar eşlik etmek için bekledi. Adam önden gitti, Zee ve Tad arka korumayı aldı ve geri kalanımız onların arasına dağıldık.

Binaya bakmaya değmezdi. Seksenli yılların askeri teknik özelliklerine göre inşa edilmiş, beton basamaklar onları yavan vinil dış cephe kaplamasının içine yerleştirilmiş sade boyalı bir kapıya götürdü. Ama içeride . . .

Jesse nefesini içine çekti ve "Bu bir TARDIS," dedi.

"Bir ne?" diye sordu Aiden.

"İçi dışından daha büyük," dedi Jesse.

Haklıydı, çünkü muhtemelen ziyaretçilerin ilk gördüğü şey olan küçük bir antreye değil, mermer zeminli ve sütunlu geniş bir odaya girmiştik. Mermer pembeydi ve üzerinde siyah ve gri lekeler vardı. Oda boştu ve refakatçimiz odayı geçip birçok kapıdan birinden çıkarken yavaşlamadı. Bu kapı geniş bir ofise açılıyordu, tavandan tabana kitaplıklara ve yedi kişi olmamıza rağmen kalabalık hissettirmeyecek kadar genişti. Odanın büyüklüğünün aksine Beauclaire'in masası normal boyutlardaydı. Fae lordunun kendisi de arkasında oturuyordu.

"Efendim," dedi refakatçimiz, "size beklediğiniz konukları getirdim." Onaylanmayı beklemedi, sadece döndü ve odadan çıktı.

Beauclaire üzerinde çalıştığı kâğıtları temizledi ve acele etmeden bir dosyaya yerleştirdi. Onun masası da Adam'ınki gibi aşırı düzenliydi. Adam organize olmayı orduda öğrenmişti; Beauclaire'in bu alışkanlığı nereden edindiğini merak ettim. Ancak kâğıtlar düzgün bir şekilde yerleştirildikten sonra dikkatini bize çevirdi.

"Beyler," dedi Beauclaire, bakışları Adam'ın yüzünü geçip Jesse'ninkinde durmadan önce kısa bir süre benimkine takıldı.

"Bayanlar."

"Kızım," dedi Adam, fae'nin sormadığı soruyu yanıtlayarak.

"Yolculuğumuza çıkarken bizi uğurlaması gerekiyordu."

Beauclaire kızları biliyordu. İçinde bulunduğumuz durumu takdir eden bir yüz ifadesi vardı.

"Burada ona zarar gelmeyeceğini söyledim," dedi Zee.

Beauclaure, Zee'nin gözlerine Adam'ınkilere benzemeyen bir şekilde baktı. "Bu yemini tutmanıza yardım etmekten memnuniyet duyuyorum."

Zee başını asil bir şekilde eğdi.

"Órlaith ve kadrosundaki diğer birkaç fae'nin neden kayıp olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?" Beauclaure Zee'ye sordu.

Zee gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

Beauclaure de gülümsedi. Belli ki kayıpların hiçbirisi onun gözünden kaçmamıştı.

Beauclaure masasının çekmecesine uzandı ve bir rulo parşömen çıkardı. Yazılar bize dönük olacak şekilde masasının üzerine uzattı, üst ve alt kısımlarına birer kağıt ağırlığı koyarak rulo halinde durmasını sağladı.

"Diğerleri

imzaladınız," dedi Adam'a. "Siz okuyup imzaladığınızda, ben de imzamı atacağım ve pazarlık yapılmış olacak."

Adam başını salladı, bir koltuk çekti ve okumaya başladı. Ben de omzunun üzerinden okudum.

Bizler, kendilerini ve tüm Faery'yi temsil eden Faery'nin Gri Lordları, kendilerini ve Columbia Basın Sürüsü'nü temsil eden Adam Alexander Hauptman ve eşi Mercedes Athena Thompson Hauptman ile bu pazarlığı yapıyoruz.

Adam işini bitirdiğinde ayağa kalktı ve Zee'ye baktı. "Sen de gözden geçirebilir misin?"

Zee başını salladı. Bizim kadar uzun sürmemişti. "Düşündüğümüz şeyi söylüyor," dedi, gülümsemesi kısa ama gerçekti. "Fae'lerin bunu sizden daha çok istemesi yardımcı oluyor."

Tad de başıyla onayladıktan sonra benim için ayrılan yere adımlı yazdım ve imzalaması için Adam'a tükenmez kalem uzattım. Beauclaure kâğıdı çevirmek yerine imzalamak için masanın etrafında döndü.

İşini bitirdiğinde kalem bir kenara bıraktı ve elini parşömenin üzerine koydu. Üç derin nefes aldı ve büyü kabardı. İki kez hapşırdım ve hala burnumdaki gıdıklanmayı çıkaramadım.

Beauclaure o zaman başını eğdi ve bir *kelime* konuştu. Adam elini omzuma koydu, ama Beauclaure o zamanki gücünü kullanmadı.

köprüyü yıkmak. Elini belgeden çektiğinde iki kopya vardı.

İkisini de yuvarladı ve ruloların etrafına bir tür koruyucu sardı. Bunlardan birini masasına bıraktı, diğerini de Zee'ye verdi.

"Sizi bir kapıya götüreceğim," dedi ve ofisinden çıkmaya başladı, ancak kapının girişinde durakladı. "Üzerinizdeki demir ya da çeliği çıkarmalısınız."

Ama Adam geceyi dolabımızda hazır beklettiği çantaları gözden geçirerek geçirmişti. Metallerin çoğunun yerine plastik ve naylon koymuştu.

Aklıma bir şey geldi. "Adam. Künyen. Neyden yapılmışlar?"

"Paslanmaz çelik," dedi Adam ve künyesini çıkarmaya başladı.

Her zaman taktığım kolyede onun etiketlerinden biri vardı. Tokasını açtım ve baktım. Dağınıktı; altın kuzu nazarlığı, alyansım ve künye. Elimi uzattım ve Adam'ın çelik kolyesini kalan etiketiyle birlikte aldım ve sonra her iki kolyeyi de Jesse'nin boynuna taktım.

Jesse'ye "Bunlar sana verdiğimiz sözler," dedim, "elimizden geldiğince sana geri dönmek için elimizden geleni yapacağız. Elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza ve sizden de aynısını bekleyeceğimize dair."

"Bu benim merhametim," dedi Adam. "İş işten geçene kadar kelimelerle arası pek iyi değildir. Sonra da halıyı hemen altından çeker."

Jesse gözlerini kırptırdı ve sulu gözleriyle Adam'a "bana yardım et" der gibi baktı.

Ona sırtıttı. "Sadece kimin kızı olduğunu unutma," dedi. "Ve onun da kimin kızı olduğunu." Çenesini bana doğru eğdi.

Çenemin sertleştiğini hissettim. Ama itiraz etmedim. "Joe Old Coyote," dedi Jesse. İnsan kostümü giymiş Coyote'ydi. Joe Old Coyote ölmüştü, annemi terk etmemişti. Coyote annemi ve beni terk etmişti. Adam

Jesse'ye, "İhtiyar Joe Coyote sert biriydi," dedi. omuzlarımda. "Vampirleri avladı ve Mercy'nin annesiyle uğraştı. İkisinden hangisinden daha çok korktuğumu biliyorum."

Bu beni güldürdü. "Benim annem o kadar da kötü değil." Adam bana bir bakış attı.

Dudağımı ısırdım, sonra vazgeçtim ve tekrar güldüm. "Tamam, tamam. Öyle. Daha da kötüsü. Annemle yüzleşmektense vampirlerle yüzleşmeyi tercih ederim." Zee, "Ben onu büyüleyici buluyorum," dedi.

Kahkaha, diye düşündüm memnuniyetle, bir maceraya başlamak için müthiş bir yol.



KIYAFETLERİNİ ÇIKARMAYA BAŞLADIĞINDA ADAM'IN ÖNÜNE GEÇTİM.

Jesse onu daha önce çıplak görmediğinden değil. Benim gibi kurtadamlar da değişmek için soyunmak zorundadır. Alçakgönüllülük insanlar içindir. Ama Adam'la odanın geri kalanı arasına girmeme neden olan şey sadece alçakgönüllülük değildi. Dönüşüm geçirmekte olan kurtadamlar kendilerini koruyabilirdi ve korudular da, ama bunu her iki forma da tam olarak girene kadar iyi yapamazlardı. Aslında endişelenmiyordum.

Baba Yaga'nın sözüne güveniyorduk. Kasabada dolaşırken Adam'ın her zaman trafikte benim yanımda yürümesi gibi bir şeydi bu. Bir şey olmasını beklemiyordu ama olursa da orada olmak istiyordu.

Adam'ın hız için paket bağlarını çektiğini hissedebiliyordum. Eğer anlaşmayı imzalama zorunluluğu olmasaydı, evde üstünü değiştirebilir, acele etmeyebilirdi. Ama rezervasyonda uzun süre zayıf düşmeyi göze alamazdı, bu yüzden bağları çekti ve yardım istedi.

Beauclaire, "Hiç bir kurt adamın değiştiğini görmedim" dedi.

"Yeni deneyimler edinmek zordur," diye kabul etti Zee. "Mercy ile çalışmadığınız sürece. Onunla tanıştığımдан beri her türlü yeni deneyimi yaşıyorum."

Beauclaire takdirle gülümsedi.

Dedim ki, "Adam'ın kurt olarak girmesinin daha iyi olacağına karar verdik. Underhill'de silahlar çalışmaz." Ve bu çok kötü değil miydi? "Ve biz çelik ya da demir alamaz. Dolayısıyla en iyi silahımız bizi savunmaya hazır olarak gelecek."

"İnsan olarak mı kalacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim. "En azından Aiden'la bu şekilde konuşabiliyorum." Underhill'de bulunduğum diğer tek seferde çakal formundaydım. Orada tanıştığım çok korkutucu fae -Zee'nin Gri Lordlardan herhangi birine davrandığından daha dikkatli davrandığı bir fae- yine de ne olduğumu tam olarak biliyordu.

Çakal derim kamuflaj görevi görmeyecekse, insan olarak kalmamam için hiçbir neden yoktu. Bu şekilde daha çok şey taşıyabilirdim. Underhill'de şekil değiştirebileceğimden tam olarak emin değildim. Daha önce hiç denemedim ve Zee orada sadece fae büyüünün işe yarayacağından endişeleniyordu. Ama Aiden'in bir tezahürat bölümüne ihtiyacı vardı ve baston işbirliği yaparsa, onu kullanmak için muhtemelen insan şeklinde olmam gerekiyordu.

Muhtemelen ayrılırken çekmecedan bastonu da almalıydım. Ama bu bana yanlış gelmişti. Baston Yardımına gelmeyi seçti, öylece geldi. Onu yanıma aldım. İşe yaramayacağından endişelendim.

Adam'ın değişimi beş dakikadan biraz daha az sürdü. Charles'inki kadar hızlı değildi - Marrok'un kurt adam olarak doğan oğlu Bazen bir göz kırpmaya ile diğeri arasında olabildiğince hızlı değiştirdim. Ama çoğu kurt adamdan daha hızlıydı. Kendini silkeledi ve bir kedi gibi gerindi, pençeleri mermer zemin üzerinde tıkırtılar çıkarıyordu. Sonra Tad düşen giysilerini toplarken bana doğru yürüdü.

Aiden'in çantasını aldım ve rahatça yerleştirmesine yardım ettim. Benim çantam çok daha ağırdı. Adam'ın hareket etmekte özgür olması gerektiğine karar verdik, bu yüzden malzemelerimizin çoğunu ben taşıdım. Bir haftalık yiyecek, bir günlük su ve çok hafif bir tekne dolusu teknolojiyle hafifletilmiş ve minyatürleştirilmiş sırt çantası malzemeleri. Ayrıca kahvaltıda yaptığım bir düzine yumurtadan altı tanesi haşlanmıştı. Baba Yaga bana haşlanmış yumurtanın en iyisi olduğunu söylerken bir şey kastetmemiş olabilirdi ama ben işimi şansa bırakmıyordum. Aiden'in de bir çantası vardı ama gerçekte kaç yaşında olursa olsun, vücudu on yaşında bir çocuğunkine benziyordu. Çantasında çoğunlukla yatağı ve dondurularak kurutulmuş yiyecekler vardı.

Çadır getirmemiştik. Yağmur yağsa bile, uyurken kendimizi bu şekilde kör etmeyi göze alamazdık.

"Artık hazırız," dedim Beauclaire'e.

Bizi ana odaya geri götürdü, iki kapıdan daha geçirdi ve orijinal binaya ait olması gereken çok faydacı bir odaya soktu. Bir duvarda bir dolap kapısı vardı ve bizi oraya götürdü.

Zee derin bir nefes aldı. "Bu geçen ay burada değildi. Çok küçük bir alanda Underhill'e açılan çok fazla kapı var."

"Biliyoruz," dedi

Beauclaire. "Bu güvenli değil," dedi Zee.

"Bunu biz de biliyoruz."

Zee homurdandı. "Birisi yapmaz, çünkü davet edilmediği yerde kapı açamaz."

"Bu kapı kabul edilebilir mi?" Beauclaire, Zee'nin alayını görmezden gelerek bana sordu.

Aiden'a baktım, o da omuz silkti. İkimiz de Zee'ye baktık.

"Nereden girdiğinizin bir önemi yok," dedi. "Bu kapıların hepsi Underhill'de bir dayanak noktası bulamayacak kadar yeni. Bu da sizi rastgele bir yere bırakacakları anlamına geliyor. Sadece giderken birbirinize tutunduğunuzdan emin olun yoksa hepiniz kendinizi Underhill'in farklı yerlerinde bulursunuz." Beauclaire kapıyı açtı ve geri çekildi. Jesse babasına sarıldı, bana sarıldı, sonra da Aiden'a sarıldı.

"Onları öldürtme," dedi Aiden'a.

"Yapmamaya çalışacağım," dedi Aiden

ciddiyetle. "Sıkışıp kalma," dedi Aiden.

"Yapmamaya çalışacağım," dedi ona.

"Yeterince iyi," dedi. "Eğer denersen, babam gerisini halleder."

"İyi yolculuklar," dedi Zee.

"Benim yapmayacağım bir şeyi yapma," dedi Tad.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve bir elimle Adam'ı, diğer elimle de Aiden'ı tutarak Underhill'e geçtim.

—

YERE INMEK İÇİN ÜÇ BETON BASAMAK INMEK ZORUNDA KALDIK. NE ZAMAN Aiden geri dönüp kapıyı arkamızdan kapattı, dönüp baktığımda kapının girdiğimiz binanın arka tarafına benzeyen bir binanın arka tarafında olduğunu gördüm.

Ama kemiklerim büyüünün etkisiyle uğulduyordu; sanki sürekli sıkma devrinde olan bir çamaşır makinesinin üzerinde duruyordum.

"Underhill'de kapıları arkanızdan kapatmak iyi bir fikirdir," dedi Aiden bana. "Sizi takip eden insanlar genellikle başka bir yere giderler."

Etrafına bakındı, nefes alış veriş biraz hızlandı ve ağırlığı, tehlikenin nerede ortaya çıktığını görmek için bekleyen bir geyik gibi ayaktan ayağa kaydı, böylece olabildiğince hızlı bir şekilde ters yöne kaçabilirdi.

Rezervasyonun çevresindeki alana çok benzeyen, sıkıcı ve yavan bir manzaraya çıkmıştık. Daha büyük tepelerin dibindeki küçük bir tepenin üzerindeydik. Altımızda çimenli bir vadi ve bir nehir vardı.

içinden geçiyordu. Medeniyetten yoksun olmasaydı -yollar, teller, ezilmiş bira kutuları- Walla Walla yakınlarında herhangi bir yerde olabilirdi.

Tamam, eğer yerde bira kutuları ve parlak mavi gökyüzünde bir güneş olsaydı Walla Walla yakınlarında herhangi bir yer olabilirdi. Gökyüzünde güneş yoktu. Gölgeleler vardı ve gölgelerin uzanış biçimine bakılırsa, yaklaşık olarak rezervasyondaki saatle aynıydık. Gölgeleler için bir neden göremiyordum.

Zee'nin bana anlattığına göre, Underhill'de zaman kaprisli olabiliyordu ama karşılaştığım peri kraliçesinin Elphame'indeki kadar kötü değildi. Belki de

Birkaç gün ya da belki bir hafta kaybedebilir ya da kazanabilirdik. Ancak yıllar ya da on yıllar kaybetmemiz pek olası değildi.

Yavaşça döndüm. Açık bir görüş alanımız vardı, ama yerinde olmayan bir şey göremiyordum. Bu düşünceyle, çıktığımız küçük binayı aramak için döndüm ama hiçbir yerde herhangi bir bina izi yoktu.

"Hangi yöne gideceğimizi biliyor musun?" Ben sordum. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Tam olarak burada bulunduğumu sanmıyorum," dedi. "Ama hangi yöne gideceğimi biliyorum. Çoğunlukla burada hissettiklerimle yolumu buluyorum." Kendini göğsüne vurdu.

Denedim ama büyüde herhangi bir çekme ya da itme

hissedemedim. "Biraz zamanımı aldı," dedi. "Bu taraftan."

Ve yola koyuldu, tepeye doğru. Saatlerce yürüdük. Aiden'in dehşeti azalmıştı ama yine de onu tam olarak terk etmemişti. Adam burnunu yere bakıyor ve kulakları tetikte, ama asla görüş alanından çıkmıyordu. Önce göz ucuyla görünen, sonra yolumuzun üzerinden koşarak geçen beyaz tavşanı kovalamadı. Hem de iki kez.

"O bir köpek değil," dedim yüksek sesle, ne olduğunu bilmediğim bir şeyi aramak için yavaş bir daire çizerek dönüyordum. "Bir tavşanı kovalayıp bizi geride bırakacak değil ya."

O tavşanı kovalama dürtüsünü hissedebiliyordum ve iki ayağımın üzerindeyken nadiren avlanma ihtiyacı hissederdim. Tavşan burnunun hemen ötesindeki bir oyuktan çıktığında Adam tavşana hamle bile yapmadı.

Yine de hırladı.

"Bu gerçek bir tavşan değil," dedi Aiden gereksiz bir şekilde. "Bir süre sonra, büyüye sahip olmadan önce bile, farkı anlamayı öğrendim. Uzun süre hayatta kaldım

büyü olmadan- ama o zamanlar
arkadaşlarım vardı." "Ne oldu?" Ben
sordum.

Espri yapmadan güldü ama sesi rahattı. "Bu kadar dikkatli konuşmana gerek yok," dedi bana, bakışları garip gökyüzündeydi. "Çok uzun zaman önceydi, benim hesabıma göre bile. Fae'ler sürgün edildiğinde biz beş ya da altı insan geride kalmıştık. İlk başta çok sevinmiştik. Bütün gün oynadık ve kilerdeki yiyecekleri yedik - ve kilerde her zaman yiyecek vardı. Oraya en son gittiğimde, çok uzun bir zaman sonra, orada hala yiyecek vardı - ama artık Zümrüt Saray'da yaşayan başka şeyler var, kendilerinden daha zayıf olanlarla beslenen şeyler. Benim gibi, senin gibi.

"Önce Evander öldü," dedi Aiden. Konuşurken daha hızlı yürüyordu ve sürekli arkamıza bakıyordu. "Aramızdaki en genç oydu; o sarayda tedbiri çok çabuk öğrenirdin, yoksa ölürdün. Underhill'de terk edilmemiş olsaydık bile Evander'in uzun süre hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Önce Evander, sonra Lily ve Rose - insan isimlerinin ne olduğunu hatırlamıyorum. Lily bir gün yatağından kayboldu, Rose da yemek yemeyi bıraktı.

Sonra sadece Willy ve ben kaldık. Uzun bir süre sadece Willy ve ben vardık. Sonra bir dere kenarında ağlayan küçük bir kız bulduk. Onunla ilgilendik ve ona hikayeler anlattık."

Arkamızda görebildiğim ya da koklayabildiğim hiçbir şey yoktu. Adam'ın başına hafifçe dokundum ve Aiden'a baktım. Adam bir süre onu izledi, sonra serbest kalıp tepeden aşağı yarım düzine metre koştuktan sonra geri döndü.

Bizi takip eden hiçbir şey yoktu. Aiden, Adam'ın gereksiz arayışını dikkate almamış gibiydi. Tekrar gökyüzüne baktı ve bunu yaparken omuzlarımın arkasındaki o sıcak hissin kaybolduğunu fark ettim. Üstümüzde koyu gri bulutlar dalgalanıyordu ve onları görür görmez soğuk bir rüzgâr başladı.

"Önce Willy anladı," dedi Aiden, hızımızı yeniden artırarak. Koşmuyorduk ama bizi hızlıca bir yerlere götürecek sallantılı bir yürüyüştü bu. "Çünkü nerede böğürtlen bulacağımızı ve hangi yoldan gitmemiz gerektiğini her zaman bildiğini söyledi. Ama Willy'nin her zaman bir yeteneği vardı. başkalarının yapmadığı şeyler."

Durakladı, bu kez üzerinde bulunduğumuz patikaya baktı. Biraz sola döndü, daha dik bir tırmanış. "İçindeyken asla bir yolu takip etme Underhill," dedi bana. "Burada yol açan tek şey karşılaşmak

istemeyeceğiniz şeylerdir."

Tepe olduğundan daha dikti, görüldüğünden daha dikti.

"Önce benimle konuştu," dedi Aiden. "Ama ben ona inanmadım. Underhill tam bizim olduğumuz yerdeydi, Caledonia ya da Ulster gibi, değil mi? Willy de bir şeyler uydurabilirdi, en iyi hikâye anlatıcısıydı. Ölene ve haklı olduğunu kanıtlayana kadar onun bir hikaye uydurduğunu düşündüm."

Her ne kadar uzun zaman önce olduğunu söylemiş olsa da, Aiden'in nefesi titriyordu. "Underhill öldüremez, doğrudan değil. Ama ölmeni isterse ölürsün.

Bazen hızlı ama genellikle daha yavaş. Acıyı hissedemiyor, bu yüzden bu onu büyülüyor."

Tam o sırada ensemde aşağı soğuk bir rüzgâr esti. "Aiden," dedim, "yine bir yoldayız."

Yürüdük ve artık bizi takip eden bir şey olduğunu hisseden tek kişi Aiden değildi. Sanki arkamı dönersem birini görecekmışim gibi hissediyordum. Döndüğümde, hayaletler dışında kimse yoktu.

Underhill perili bir yerdi. Etrafımda gördüğüm hayaletlerin çoğu -ki birçoğuyla karşılaştım- insanların bulunabileceği yerlere dadanır. Kiliseler, evler, dükkânlar, bunun gibi yerler. Gördüğüm hayaletler ağaçların altındaki oyuklara sıkışmış ve dalların altına saklanmışlardı. Hepsi de çocuktü. İçlerinden biri, Aiden eskiden birlikte koşturduğu çocuklardan bahsetmeye başladığından beri bizi takip ediyordu. Keşke bizi izleyenin hayalet olduğuna inanabilseydim ama sanki onu kurtarabileceğimizi düşünmüş gibi umutsuzca bakıyordu.

Omuzlarımı kaşındıran gözetmen çaresiz değildi, sadece ... yırtıcıydı. Ama hayalet de endişe vericiydi.

"Sanırım buradayken ölü arkadaşlarımız hakkında konuşmamak daha akıllıca olabilir," dedim Aiden'a. "Ne kadar uzakta olduğunu söyleyebilir misin?"

"Çok uzak değil," dedi. "Ama Underhill'in bizi izlediğini sanıyordum ama değilmiş. Bence daha hızlı hareket etmeliyiz."

Kolayca ayak uydurduğum bir koşuya başladı - çok iyi yaptığım bir şey koşmaktır. Bu tempoyu saatlerce sürdürebilirdim. Adam'ın arkamızda olması beni bakmaktan alıkoyan tek şeydi.

Normalde, takip edildiğimizi düşündüğümde yapacağım son şey kaçmak olurdu. Ama Aiden burada çok uzun süre hayatta kalmıştı ve Jesse'nin de dediği gibi o bizim rehberimizdi.

Yükseltiyi aştık ve kendimizi belimize kadar uzanan otlarla kaplı düz, geniş bir ovada bulduk. Rüzgâr otları savuruyor ve bu sabah örgümden kurtulan birkaç tel saçı doğruca gözlerime gönderiyordu. Ovanın ortasında kocaman, yaşlı bir ağaç duruyordu ve kalın gövdesinin yaklaşık otuz metre yukarısında, gövdenin üçe ayrıldığı yere tünemiş bir ağaç ev vardı.

"Koş," diye bağırdı Aiden, son hızla ağaca doğru ilerleyerek.

Adam tereddüt etti, arkamıza baktı ama sadece uçsuz bucaksız bir düzlük vardı. Otların arasına gizlenmiş bir şey varsa bile, rüzgâr onun geçişini gizliyordu.

Adam'a "Uzmanlarını görmezden gelme," dedim. "Kaçın."

Fırladım, on adımda Aiden'a yetiştim. Çocuk koşabiliyordu ama ben de koşabiliyordum ve bacaklarım daha uzundu. Yanımda Adam ağır adımlarla beni takip ediyordu.

Aiden bir sprinter gibi koşuyordu, başı geride, kolları ve bacakları olabildiğince hızlı pompalıyordu. Önümüzde, ağacın kenarına oyulmuş el ve ayak dayanakları olmasına rağmen, ilk on ayağın düz olduğunu görebiliyordum.

"Ben önden gideceğim," dedim Aiden'a. "Ağaca vardığımda ellerimle bir ayak cebi yapacağım. İçine girmeni istiyorum, ben de seni yukarı fırlatacağım."

Başını salladı ve ben de Aiden'ın çok iyi tekniğini taklit ederek kendimi öne attım. Adam, Aiden'ın yanında kaldı. Ağaca ulaştığımda döndüm, sırtımdaki gövdenin fazla momentumu tüketmesine izin verdim. Parmaklarımı birleştirdim ve Aiden hiç yavaşlamadan botunu ellerime sıkıştırdı ve ben de onu yukarı fırlattım.

Bir örümcek maymunu gibi ağaca kondu ve tırmandı.

Adam arka ayakları üzerinde durdu, ben de bir ayağımı göğsüne koydum ve ellerimi yeterince yükseğe çıkarmak için bunu bir basamak olarak kullandım ve olabildiğince hızlı tırmandım, çünkü Adam ben sonuna kadar çıkana kadar başlamayacaktı.

Aiden ağaç evin önündeki küçük, kaba verandada bekliyordu, sırtı duvara dönüktü, ağzından zorlukla nefes alıyordu, teri gömleğini ıslatıyordu. Korku gibi kokuyordu.

"Hadi, hadi, yukarı gel," diye bağırdı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kalktım," diye bağırdım, dört ayak üstünde verandanın kenarından atlayarak.

Adam boğazında avın ulumasıyla pençelerini ağacın gövdesine geçirdi ve bir jaguar zarafetiyle ağaca tırmandı. Kurtadam omuzları

daha çok bir ayı ya da kedininki gibi inşa edilmiştir. Bu da onların mükemmel tırmanıcılar olduğu anlamına geliyordu.

Aiden evin kapısını açtı ve bana elini salladı. Verandada üçümüz için de yer yoktu, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden içeri girdim. Adam benden sonra içeri girdi ve Aiden da onun ardından kapıyı sıkıca kapatıp kilitletti.

Bir şey ağaca çarptı ve onu salladı.

"Kaybettiniz," diye bağırdı Aiden. "İşinize bakın."

Bir şey kükredi ve kulaklarımın her şeyi algılamadığını hissettim - sanki o kükremenin bir kısmı sadece ses değilmiş gibi. Sıçrayan Sesler duvarlardan ve tavandan geliyordu. Ağaç evde hiç pencere yoktu ve bir yanım buna minnettardı. Bu sesi çıkaran her neyse, binlerce sıçan ya da binlerce bacaklı bir şey gibi geliyordu. Çoğum göremediğim bir tehdidi duymaktan nefret ediyordu.

Adam hırladı.

"Kaybettin," dedi Aiden tekrar. "Bunun sana bir faydası yok. Eğer gitmezsen, koşuşlarımı yakacağım."

O korkunç acı dolu kükreme duvarlardan geçip kafatasımın içine girdi ve sinir sistemime sıcak bir acı gönderdi.

"Onu uyarmıştım," dedi Aiden. "O daha iyi bilmeli."

Elini kapıya bastırdı ve ... büyüğü Beauclaire'in köprüde kullandığı kadar büyük değildi, ama beni niyet ettiğimden daha sert bir şekilde yere oturtacak kadar büyüktü. Bir gaz ocağının yanması gibi bir ses çıktı, ama ondan çok daha büyüktü.

Sessizlik çöktü.

Aiden elini kapıdan çekti ve sıktı. "Ne alevler ne de ağaçtan düşme onu öldürmüş olamaz ama bir süre daha buraya gelmeyecek."

"Neydi o?" Ben sordum.

Aiden omuz silkti. "Ben ona Görünmeyen diyorum. Aslında onun ne olması gerektiğini bilmiyorum. O, fae'lerin geride bıraktıkları hapisanelerden kaçan şeylerden biri ve birçoğu fae olarak başladı. Güçlü güneş ışığı dışında görülmesi zor. Yavaş, yoksa beni uzun zaman önce öldürürdü. önce."

Odanın etrafına baktı ve bir nefes çekti. "Evime hoş geldiniz. Burası güvenli - Underhill'deki her yer kadar güvenli. Geceyi burada geçirebilir ve yarın geri dönmek için bir yol arayabiliriz. Obe burada."

Artık içeri girip bizi yemeye çalışan bilinmeyen canavarlar olmadığına göre etrafıma bakındım. Pencereleler olmadığı için içerisi, elle yontulmuş tahtaların arasından sızan küçük bir ışık dışında karanlıktı; bu tahtalar bu ağaç evi inşa etmek için kesilmekten çok atılmış gibi görünüyordu. Genişlikler bir bölüm boyunca sabit kalıyor, sonra değişiyordu. Kapının hemen yanında, altı ya da yedi fit genişliğinde bir panel vardı. Bir başka tahta ise tahtadan çok masa tablasına benziyordu.

Aiden birkaç balmumu mumu yaktı. Belki insan olsaydım yine de çok loş olurdu ama karanlıkta oldukça iyi görüyorum.

Oda yeterince büyüktü, belki on beş metre kareydi. Duvarların üçünde kaba raflar sıralanmıştı ve bazı durumlarda tam anlamıyla bir hazine koleksiyonu barındırıyordu. Bir kuş tüyü, gümüş çiçekler ve sarmaşıklar içine yerleştirilmiş kabaşon taşlarla süslü, özenle işlenmiş gümüş bir tacın yanında sergileniyordu. Bir dünyada Coğunlukla yalnız olduğunuz bir yerde, tüy de taç kadar değerliydi. Kitaplar da vardı ama çok fazla değildi, okuyabileceğim kitaplar da yoktu.

Dördüncü duvarda bir çift gardırop vardı. İlki başlı başına bir sanat eseriydi. Gardırobun her parçası soyut tasarımlarla özenle oyulmuştu. İkincisi, ağaç evin duvarları gibi, başka şeylerin parçalarından bir araya getirilmişti.

"Buraya hiç kimseyi sokmadım," dedi Aiden bana. "Bunu diğerlerinin çoğu öldükten sonra inşa ettim."

"Büyüleyici," dedim ona ciddi bir şekilde.

"Yerin üstü size çok fazla koruma sağlıyor," dedi bana. "Burada inşa ettiğim ilk evin pencereleri vardı - bu bir hataydı."

Gösterişli gardırobunu açtı ve birkaç kalın bez kilim çıkarıp rastgele yere attı. "Bunların yığınları üzerinde uyudum," dedi. "Çarşafı kullanabiliriz ama kilimler zemini yumuşatacaktır."

"Bana uyar," dedim ona. Adam konuşmak yerine halılardan birinin üzerine uzandı ve ağzını ön ayaklarının üzerine dayadı. "Adam da onaylıyor."

"Eseri de alayım bari," dedi ve ikinci gardırobunu açtı. Kapılar ayrılır ayrılmaz bir güç dalgası hissettim.

Gardırop ikiye bölünmüştü. Sağ taraftaki raflar, her türlü boyut ve renkte parlak renkli kumaş çantalarla doluydu.

Kemik, ahşap ya da lake kutular ve mücevher kutusu büyüklüğünde daha büyük kutular. Alt raf katlanmış kumaşlarla doluydu. Sol tarafta asalar, kılıçlar ve her türden sııklı silahlar duruyordu.

"Bunların hepsi obje mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Onları bu gardıropta tutuyorum çünkü güç sızıntısına izin vermiyor. Buralarda güç dikkat çeker."

"Fae'ler geri döndüğünde," dedim yavaşça, "biri evinizi ve hazinelerinizi bulabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir yer sana aitse, sana *aittir*. Ben yanlarında olmadığım sürece kimse burayı bulamaz. Hiç kimse Ben davet etmedikçe içeri giremezler. Underhill böyle kurulmuş ve o bile kuralları değiştiremiyor. Bu yüzden, bana kızgın olsa da, evimi bulmadan önce bizi uzun süre dolaştıramazdı. Eğer ölürsem, Underhill buradakileri geri alacak. Kendi hazine odaları var, onları gördüm. Bu eşyaların bir kısmı oradan geliyor."

Gardırobun içindekilere baktım. "Bunların burada olduğunu kimseye söyleme," dedim ona. "Eğer sahip olduğun şeyi bilselerdi, Fae'ler gitmene asla izin vermezlerdi."

Başını salladı, raflara uzandı ve küçük bir kutu çıkarıp açtı. Kutuyu rafa geri koydu. Elinde kaba bir bronz anahtar vardı. Anahtarı bana verdi, sonra da gardırobun kapağını kapattı.

Anahtar ellerimde sıcacıktı. "Ne işe yarıyor?" diye sordum.

"Bir kapıya bastırıldığında, herhangi bir kapıyı Underhill'e açılan bir kapı haline getirir" dedi. "Underhill'in neresinde görünmek istediğinizi aklınızda tutarsanız, o kapı sizi oraya götürecektir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Underhill bilgi paylaşımına karşı değil," dedi bana. "Hele de keyfi yerindeyse."

Elimdeki anahtara mutsuzca baktı ve anahtarı istediğimden endişelendiğini düşünerek anahtarı ona geri uzattım. Ama ellerini anahtarın üzerinde kapatıp kot pantolonunun cebine sokmasına rağmen mutsuzluğunun kokusu değişmedi.

"İyi bir seçim," dedim ona. "Bir silah değil ama yine de değerli."

"Beni asla terk etmedi," dedi bana. "Çok yalnızlık çekiyor." Başını kaldırıp bana baktı. "Doğru şeyi mi yapıyorum?"

"Yanlış bir şey yapmıyorsun," dedim ona. "Yapabileceğin başka doğru şeyler de olabilir ama bu yanlış bir şey yapmakla aynı şey değil. O artık yalnız değil."

Homurdandı. "Fae'ler. Ona değer vermiyorlar, onu bir köle gibi kullanıyorlar, ayakkabılarına verdikleri değerden daha fazlasını vermiyorlar."

Ve bu, kulağa çok sık duyduğu bir lafı tekrarlayan biri gibi gelmiyor diye düşündüm.

"Beauclaire'e Fae'ler hakkında böyle hissettiğini söyleriz. Belki bu konuda bir şeyler yapabilirler," dedim ona. "Eğer burada kalmak istiyorsan, bu farklı bir şey. Ama ona arkadaşlık edebilecek tek kişinin sen olduğunu düşünmek bir tuzak."

—

ÖĞLE YEMEĞİMİZİ ÇANTALARIMIZDAN YEDİK VE MATARALARIMIZDAN İÇTİK.

"Dışarı çıkmak yerine burada uyumamızın bir nedeni var mı?" Çöplerimizi toplayıp plastik bir torbaya koyduktan sonra çantaya doldururken sordum.

"Ayrılmak için bir kapı bulmamız biraz zaman alabilir," dedi. "Bunu biraz hızlandırabilirim - asıl numara bu. Underhill kapıları içeriden mühürleyemez ama onları bulmayı zorlaştırabilir. Bu yüzden Fae'leri içeri değil dışarı kilitledi." Ayağa kalktı ve biraz volta attı. "Gece tehlikelidir, burada daha tehlikeli. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkarsak daha güvenli olur."

Ve bu öğle yemeği vaktiydi. Aiden'in volta atmasına baktım ve Adam'la bakiştık.

"Tamam," dedim neşeyle. "Geceyi beklerken neden birbirimize hikâyeler anlatmıyoruz?"

Ben de ona Bran'den, Marrok'tan ve kuzeybatı Montana ormanlarında bir çakal olarak büyümenin nasıl bir şey olduğundan bahsettim. Bana Underhill'de yaşamakla ilgili hikayeler anlattı, korkunç ve harika yaratıklar Buradaki evler. Bir kez ısındığında, oldukça iyi bir hikâye anlatıcısıydı ve ona ilk olarak küçük bir kız olarak görünen Underhill hakkında yeni bir bakış açısı geliştirdim, ancak bazen büyük bir hanımefendi ya da bir hayvan oluyordu.

Kötü biri değildi, sadece düşüncesizdi. Daha iyisini bilmediği için oyuncaklarını kıran bir çocuk gibiydi. Oyuncaklarını kırdığında

kırılırsa, bir daha asla onunla oynamayacaklar. Aiden'in arkadaşı Willy'yi öldürdükten sonra çok uzun bir süre onun yasını tutmuştu. Ama hatalarından ders çıkarmamıştı; sanki olduğu kişi olmak için yaratılmış gibiydi.

Aiden'a gerçekten kötü olsaydı verebileceğinden daha fazla zarar verdiğini düşündüm. Çünkü bazen komik ve iyi bir arkadaşı, diğer zamanlarda ise acımasızdı. Kendisi kimseye zarar veremezdi. Ama yiyecekleri kirletebilir, havayı bozabilir ya da tehlikeli olanlardan birini (Aiden'ın terimi) istediği yere çekebilirdi. Aiden hayattaydı çünkü Underhill onu seviyordu.

Sonunda hikaye anlatımı sona erdi ve akşam yemeğimizi yedik. Aiden uyuyakaldı. Adam üstlendiği kilimden kalktı ve yanıma oturdu. Ağzını bacağıma dayadı.

Onun *gitmesine kolay kolay izin vermeyeceğini* söyledi.

"Onu yakaladım." Parmaklarımı kürkünün arasından geçirdim. "Bastonumuzun olması iyi bir şey." Hikâye anlatırken bir ara baston kucağımda belirmişti. "Bize evin yolunu gösterecektir."

—

RÜNLERDE DANS EDEN SOLUK YEŞİL BİR IŞIK OLDUĞUNU FARK ETTİM.

Bastonun başındaki gümüşe kazınmıştı. Aiden döndü ve ben de onu takip ettiğimde parıltı kayboldu. Durdum ve bastonu gittiğimiz yöne doğru hareket ettirdim. Yeşil parıltı geri döndü.

Baston geçen sefer bana eve nasıl gideceğimi göstermemişti ama Aiden'ı takip etmekten memnun olmadığı belliydi.

"Yanlış yol," dedim. "Ev bu tarafta."

"Doğru," dedi Aiden. "Ama aşağı inmenin bir yolunu bulana kadar etrafından dolaşmalıyız."

Aşağı mı?

Bastonu Adam'ın omzuna yasladım, sadece yere bırakmak ya da nedenini bilmesem de Aiden'a vermek istemiyordum. Bunu yaptığımda diğerlerinin dik bir dağa tırmanmakta olduğunu gördüm. Tüm bu zaman boyunca düz bir mağara zemininde yürüyordum. Bastonun gitmemizi istediği yön geçit vermez bir uçurum gibi görünüyordu.

"Anlıyorum," dedim. "Buraya gel ve bana tişörtünü ver."

Aiden'in yüzünde biraz temkinli bir ifade vardı ama tişörtünü çıkarıp bana uzattı. Gözlerini bağladım ve asayı tekrar elime alarak, asa elimde değilken gördüğüm bir ağaç kökünün içinden geçirdim.

"Tamam," dedim. "İşe yaradı."

Onu geri döndürdüm ve aynı yoldan yürümesini sağladım. Bir köke takılıp tökezledi, düşmeden önce onu yakaladım. Göz bağını çıkarmak için uzandı, ben de eline vurdum. "Bir dakikalığına bırak. Güven bana."

"Az önce bana çelme taktırdın"

dedi. "Yaralanmadın," dedim ona.

Adam farklı bir sorun teşkil ediyordu. Onun gözlerini bağlamayacaktım. Bir şey bizi takip ederken olmazdı. Adam'ın özgürce hareket etmesine ihtiyacımız vardı.

"Gözlerini kapa ve bana yaslan?" diye sordum. Yaptı. Onu aynı kökün üzerinden geçirdim ve ayaklarını kaldırıp kökün üzerinden geçti çünkü çevresine dikkat ediyordu.

Ama o beni uçurumdan aşağıya kadar takip etti. Ya da uçurumun nerede olacağını düşündü.

Adam bana yaslanırken, Aiden'ı kolundan tuttum, asayı boştaki elime aldım ve onları asanın gösterdiği yöne doğru götürdüm.

Aiden birkaç dakika sonra, "Zemin sert gibi," dedi.

"Evet," dedim. "Bunun hakkında çok fazla düşünme."

Sadece yürü."

Mağaranın zemini düz değildi. Üçümüzün arka arkaya yürüyebileceği bir yol bulmak her zaman pratik değildi. Bir keresinde, bir nehrin üzerindeki yıpranmış ahşap bir köprüden geçerken, içlerinden birini geride bırakmak ve onlara teker teker eşlik etmek zorunda kalmıştım. Ama çoğunlukla Aiden'ı önüme itebiliyor ve bastondaki yeşil ışık gittikçe parlarken Adam'ı yanımda tutabiliyordum.

Yemek için durduk. Öğle yemeği? Akşam yemeği? Anlayamadım. Sadece yemeğe ihtiyacımız vardı. Aiden'ın göz bağını çıkarmadan önce, baston üzerindeki tutuşumu dikkatlice bıraktım ve bir an için kendi başına dengede kalmasını sağladım. Bastonun tekrar elime düşmesi için geçen sürede ışık azaldı ve kayalık bir vadide olduğumuzu gördük. Ama kimse havada falan durmuyordu.

"Tamam," dedim. "Göz bağını çıkarabilirsin." Adam

benden uzaklaştı ve kendini salladı.

Aiden ve ben yemek hazırlama konusunda ustalaşmıştık. Dondurularak kurutulmuş yiyecek torbasını açıp suyla dolduruyordum, o da ısıtıyordu; ateş gerekmiyordu. Yemekler

İlk üç paket çok fazla kaloriye ihtiyacı olan Adam'a gitti. Yiyebildiğim kadarını yedikten sonra paketi açtım ve Adam'ın bitirmesi için yere bıraktım. Ama Adam tetikte duruyor, derin nefesler alıyordu.

Ayağa kalktım, bastonumu kavradım ve Adam'ı uyaran kokuyu yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için havayı içime çektim.

"Ne oldu?" diye sordu Aiden.

"Fae," dedim, sadece o an emin olarak.

Bana kaşlarını çattı. "Hangi Fae?"

"Sanırım bizi kastediyor," dedi Dul Kraliçe, birdenbire ortaya çıkarak. Yanında iki erkek ve bir kadın olmak üzere üç kişi daha vardı. Dul Kraliçe dışında hiçbirisi bana tanıdık gelmedi. Hepsi de zırh giyiyordu ama beklediğim türden bir zırh değildi. Onları askerlerin ya da polislerin giyebileceği türdendi, renkleri hariç. Çoğu polis SWAT timi siyah ya da mavi giyerdi, gümüş, altın, yeşil ya da Dul Kraliçe'nin durumunda olduğu gibi lavanta değil. Kevlar'ın soğuk demir bileşenleri olmadığını düşünmüştüm.

Bu fae'ler kalçalarına ya da omuzlarına asılı kılıçlar taşıyacak kadar gelenekseldi. Hiç silah görmedim.

"İyi günler, Aiden," dedi Dul Kraliçe. "Onu henüz geri almadınız mı?"

Sessizce ona baktı. Korkusunun kokusunu

alabiliyordum. "Neyi geri aldın?" Ona yaklaşarak

sordum. "Objeyi, çocuğum," dedi bana. "Obje."

Elimi Aiden'in omzuna koydum. "Gri Lordlar'ın temsilcisi olarak, anlaşmamızın gereği olarak eseri almak için mi buradasın?" Ben Bunun cevabını bildiğimden oldukça emindim, ancak bir yanlış anlaşılmayı önlemek için herkesin kartlarını masaya koyması en iyisiydi.

"İnsanlarla barış yapmak istiyorlar," diye alay etti. "Bu aptalca bir oyun. Sadece onları izlerken kaybedebileceğimiz bir yıpratma oyunu. Biz yavaş yavaş ölürken tavşanlar gibi çoğalıyorlar. Hamamböcekleriyle barış yapmak daha mantıklı. İşin püf noktası onları öldürmek ya da daha iyisi, bizim için kendilerini öldürmelerini sağlamak." Gülümsedi. "Bu sonuncusunda çok iyiyimdir."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedim. "Peki ne olduğunu bile bilmediğin bir objeyi neden istiyorsun?"

"İnsanları hor gören tek Fae hatta tek Gri Lord ben değilim," dedi. "Ama planlarım için fae'lerin desteğini kazanmak için daha büyük bir güç tabanına ihtiyacım var. Beni bir Güç olarak görmeleri gerekiyor, onun arkasında durabilecek biri olarak.

Eylem içeren fikirler. Underhill'den çalınan bir eser

Gri Lordlar Konseyi'nin burnunu kırmak iyi olur. Bunu siz teslim etmeden önce yaptığım sürece, diğer Gri Lordlar ellerini ovuşturmaktan başka bir şey yapamazlar. İnsanların eline geçen eserleri geri almak kabul edilebilir bir girişim ve hiç de suç

değil." "Anlıyorum," dedim.

"Eğer onu bana verirsen," dedi, "yaşamana izin veririm." Aiden alçak bir sesle, "Bu pazarlığı geçersiz kılar," dedi.

Başımı salladım. Bir eseri geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz vermiştik. Sırf silahımız yetersiz diye onu teslim etmemiz uygun olmazdı. Sözlerin hepsini tam olarak hatırlayamıyordum ama "ölümüne bile" dediğinden emindim.

"Neden onları getirdin?" Üç kölesine başımı sallayarak sordum. "Sen bir Gri Lord'sun. Görünüşe göre Fae'leri tek başına yönetmeye çalışacaksın ve yardım almadan üçümüzle başa çıkamazsın?"

"Bize saldırmak için büyü kullanamaz," dedi Aiden aniden. "Underhill geri dönmelerine izin vermeden önce, büyülerini burada kullanmamaları için onlara yemin ettirdi."

"Bunun bir önemi yok," dedi Dul Kraliçe. "İkiniz de silahsızsınız ve kurt adam tek başına dördümüzle baş edemez."

Aiden başını salladı. "Belki de öyle olurdu," dedi, "eğer silahsız olma konusunda haklıysan." Aiden nefesini içine çekti ve eliyle bir işaret yaptı. Parmaklarından alev fişkırdı ve - onunla ne yaptığını görmedim; yeşiller içindeki adamın kullandığı bronz geniş kılıçtan kaçmakla meşguldüm.

Dövüş sanatı açısından, geniş kılıç tanım gereği dış çemberli bir silahtır. Bu büyüklükteki bir kılıcı düzgün bir şekilde savurabilmek için savaşçılar arasında belirli bir miktar boşluk olması gerekir. Dul Kraliçe'nin bir rapier'i vardı ve bununla başa çıkmak daha zor olurdu çünkü rapier daha hızlı ve daha esnektir. Geniş kılıç kolay değildi. Yine de, fae'nin bana yönelttiği ilk saldırıyı savuşturdum. Bunu bana vuramayacağı için değil, olduğumdan çok daha yavaş olduğumu varsaydığı ve kaçmaya çalışmamı beklediği için başardım. Ona doğru adım attım.

Benden daha iyi bir dövüşçüydü ama benden daha hızlı değildi. O kadar motive de değildi ve sanırım beni hafife aldı. Adam'ın eşi Coyote'nin kızıyla dövüşürken, Lugh'un asasıyla silahlanmış sopalı bir kızla dövüşüğünü sanıyordu.

Ona yaklaştığımda, sopanın ucuyla karnına sertçe vurdum. Sanırım vurmama izin verdi çünkü bir şeyler yapmaya başladı. Sopanın zırhından geri sekmesini bekliyordum ve yuvarlanmaya hazırdım. ama baston olduğu yerde kaldı ve erkek de öyle. Baston ellerimde canlandı. Birinin provokasyon olmaksızın bize saldırmış olmasına duyduğu öfkeyi hissettim. Daha önce benimle hiç bu kadar net konuşmamıştı. Kandan mı yoksa Underhill'den mi geldiğini anlayamadım ama ikisi de eski ağaçta şarkı söylüyordu.

Erkek fae olduğu yerde dondu kaldı ve sopa sonunda serbest kaldı, mızrağın ucu kanla kararmıştı. Mızrağın ucu daha önce hiç görmediğim kadar uzun ve inceydi. Fae adam yere düştü ve hareket etmedi. Mızrak ve bastondaki büyü yüzünden ölmüştü ve ölümü beni fazlasıyla tatmin etmişti. eski eser.

Kevlar, Lugh tarafından yapılmış bir mızrakla boy ölçüşemezdi.

Ama sopayı merak edecek zaman yoktu. Adam Dul Kraliçe'yle dövüşüyordu. Kadının bacağına kana bulamıştı ama karşılığında kendi böğründen de bir kesik almıştı ve fena halde kanıyordu. Gümüş giysili kadın yerde yatıyordu, başı ve omzu yanmıştı. Aiden ondan çok da uzak olmayan bir yerde yerde yatıyordu, baygın ya da ölü, hangisi olduğunu anlayamıyordum.

Son fae, altın renkli erkek olan, kılıcıyla bana saldırdı. Bunun içinde biraz büyü vardı; açlığını hissedebiliyordum. Kısa bir kılıçtı ve geniş kılıçtan daha çevikti.

Baston daha önce de beni savaşmak için kullanmıştı. Bu sefer daha çok bir ilham kaynağıydı, zaten bildiğim şeyleri kullanıyordu. Bu sefer bastonun kuklası değildim; onun dans partneriydim. Av şarkısı gibiydi, Ortağımın daha yetenekli olduğu bir dans gibiydi ve ben de onun yolundan gidiyordum. Dansımızın gerektirdiği gibi *adımlar*, *eğilmeler*, *hamleler* ve *savuşturmalar* birbirine karışıyor, rakibimizin dans adımımızı yakalamasını engellemek için rastgele bir ritmi takip eden senkoplu bir ritim tutturuyorduk. Eğlenceli olabilirdi - bastonun neşesini hissedebiliyordum - ama Aiden'in buruşmuş halini hatırladım.

Ve sonra büyü parladı. Tökezledim ama kılıca karşı koymak için zamanında toparlandım ve ayağımı rakibimin ağırlık taşıyan bacağının arkasına koydum. Yeniden toparlanmak için geri adım atmaya çalıştığında ayağıma takıldı. Bastonun da teşvik ettiği gibi, o toparlanmadan önce saldırabilirdim. Ama Adam'ın çektiği acı, yanlış adım atmama neden olan büyü dalgasının doğrudan bir sonucu olarak, çiftleşme bağımız aracılığıyla parladı ve savaş için kendimi tekrar merkeze koyabilmem için iki adım uzaklaşmamı sağladı. Şu anda ne kadar kötü yaralandığı önemli olamazdı. Ya da yaralanmaktan da kötüyse.

Erkek tekrar saldırdığında Adam'ın acısı bağımızdan kayboldu, ağzı konsantrasyonla bükülmüştü. Sahip olduğum her şeyle savaştım, odaklandım

Önce Sensei, sonra da Adam ile yıllarca süren eğitim sayesinde mümkün oldu. Korkularımı bir kenara bıraktım ve elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde dövüştüm, dikkatim başka hiçbir şeyde değil, burada ve şimdi. Bir yanlış adım daha atmayı göze alamazdım.

Bastonun bıçağı altın giysili erkeğin boğazına saplandığında, bu sadece dansımızın bir parçasıydı.

Baston düşmanımıza ölüm çağrısı yaptığında bunu hissedebiliyordum, erkeğin iyileşebileceği bir yaradan öldüğü anı hissedebiliyordum.

Adam yerde hareketsiz yatıyordu. Nefes alıp almadığını göremiyordum ve bakmaya da zamanım yoktu. Adam'ı yenmek için Underhill'e büyü kullanmayacağına dair verdiği sözü bozan Dul Kraliçe, Aiden'in üzerine çömelmiş, onu arıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu: "Nerede? Ne oldu? Bir yerlerde olmalı."

Ona mızrağı saplamaya çalıştım ama son anda bizi hissetti. Baston ve ben dans ettik ve aramızda onu oyaladık ama yavaş yavaş kazanıyordu. Zırhı, parlayan kılıcımızın altında ölen adamın zırhından daha iyiydi. Sopayla ona sertçe vurdum ve o, mızrak kılıcında yüzeysel bir çizik bile bırakmadan sıyrıldı.

Sihir, dedi çubuk bana. Sihirli zırh.

Biz dans ederken büyü topladı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İsteddiği zaman, dövüşün kontrolü onda olduğu için, beni yanıma devirerek dansımızdan kurtuldu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama beceriksizce ve çok yavaştı. Bu ona bana büyüünü fırlatması için gereken zamanı verdi.

Baston bunun ne olduğunu biliyordu, dolayısıyla ben de biliyordum: hareket etmeyi imkansız hale getirecek bir büyü, nefes almak için bile yeterli değil ya da

kalp pompalamak için.

Büyü bize doğru gelirken eserin bir karar verdiğini hissettim, çünkü Coyote onun farkına vardığını görmüş ve özgür iradesini kullanması için onu ikna etmişti. Baston ellerimde büküldü ve Fae'lerin Gri Lordu tarafından bana yöneltilen büyüyü engelledi. Lugh'un bastonu Gri Lord'un büyüsunü yedi ve bunu yaparken de öldü.

Beni kurtarmak için.

Dul Kraliçe büyüyü yaptığında gardını düşürmüştü. Sanırım benim gibi birinin kendini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığından emindi. Ve haklıydı da. Baston bana o zarafet anını kazandırdı - ve ben de bir döner tekme attım ve pratikte on bin kez yapmış olmam gereken bir hareketin hassasiyetiyle yere indiğini hissettim. Boynunun kırıldığını duydum, vücudunun benimki kadar hızlı düşüşünü izledim. Ayaklarıma doğru yuvarlandım; o düştüğü garip pozisyonda kaldı, nefesi kesik kesik gidip geliyordu.

Aşağı uzandım ve Lugh'un bastonunun mızrak ucunu yakaladım ve göğsünün altından kalbine sapladım. O anda nefesi kesildi.

Dövüş bitmişti ve ayakta kalan tek kişi bendim. Bir an tereddüt ettim, hayatta kalmamın beklenmedikliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Ama sadece bir anlığına çünkü Adam hâlâ yerdeydi.

Arkadaşıma koştum ama orada zaten biri vardı. Üç başkası.

İlki Aiden'di. Sürünerek gelmiş gibi görünüyordu. öldürdüğü dişinin külleri. Yüzündeki ifade çok yaşlıydı. İkincisi Aiden'in yaşlarında bir çocuktı. Saçları parlak kırmızıydı, kısa ve çok kıvrıkcıktı, yüzü yuvarlaktı, mavi gözleri vardı ve güzeldi ama dikkat çekici olmayan yüz hatları vardı. Alt dudağı somurtarak dışarı çıkmıştı. Aiden'in tariflerinden onu tanımakta zorlanmadım.

Üçüncüsü Baba Yaga'ydı, onu son gördüğümde giydiği kılığa bürünmüştü.

Bana dönen Aiden'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "O öldü," dedi sertçe. "Beni güvende tutmak için öldü."

"Hayır," dedim çünkü çiftleşme bağımızı hissedebiliyordum. İçinden işe yarar bir şey gelmiyordu ama hâlâ oradaydı, yani ölmüş olamazdı. Vücudunda hiç nefes olmamasına ve kocaman kalbi hâlâ titreyen parmaklarımin altında olmasına rağmen.

"Dul Kraliçe ölüm lanetleri konusunda her zaman iyiydi," dedi Baba Yaga. "Neyse ki ben daha iyiyim."

"Aiden'ı yine alıp götürüyordu," dedi küçük kız kavgacı bir tavırla. "O ölmeli."

"Eğer bana yardım etmeseydi," dedi Aiden çok sakın bir ses tonuyla, "ölmüş olurdum."

"Seni öldürmeyeceğine söz verdi," dedi Underhill. "Söz verene kadar onu sana getirmezdin."

Aiden ona baktı, yüzü asık ve üzgündü. "Tilly, Dul Kraliçe'nin beni kendisinin öldürmesine gerek yoktu. Şuradaki Fae kadın bunu yapabiliirdi." Kırmızı bir izi göstermek için gömleğini kaldırdı. "Adam onu uzaklaştırdı ve ben de ateşimle onu yaktım. Ama bunu yaparken kendini savunmasız bıraktı. Beni kurtardı ve bu Dul Kraliçe'ye ona büyüyle vurması için zaman verdi."

"Bana yalan söyledi," diye tısladı Yeraltı ve tıpkı ağaç eve saldıran şey gibi, sesi sadece bir sestten fazlasını taşıyordu. "Ve büyü kullandı. Sözünü tutmadı."

"Öyle yaptı," dedi Baba Yaga hızla. "O hep böyleydi. O Maalesef objenin peşindeydi. Ona bu kadar güçlü bir şeyi kendine saklamaya çalışmaması gerektiğini söyledim."

Baba Yaga'ya baktım. Bir keresinde birini ölümden dirilttiğini görmüştüm. "Onu geri getirebilir misin?"

Baba Yaga başını salladı. "Yapamam, tatlım. En azından şu anda olmaz. Henüz ölmedi. Diğerleri gibi değil. İstersen bekleyebilirim ama bana sormak istediğin Dul Kraliçe'nin büyüünü bozup bozamayacağım."

"Dul Kraliçe'nin büyüünü bozabilir misin?" Talimatlarını tekrarladım, kanlı elim kocamın gümüş kürkünün derinliklerinde kenetlenmişti ve kalbim boğazımdaydı.

"Sadece Underhill'in izniyle," dedi Baba Yaga. "Ben sözlerimi tutarım."

"Hayır," dedi Underhill.

"Tilly," diye tersledi Aiden. "Hiç nazik davranmıyorsun."

"Kaçmak hiç hoş değil," diye hırladı ona ve sesi göğsümü acıttı.

"Dışarı çıkar çıkmaz Fae'leri üzerime salmasaydın kaçmazdım," dedi. "Hepimizin üzerine. Hepsi öldü, Tilly. Geri gelemeyizler çünkü sen fae'lerle alay ettin ve onlar da

Bizi yeterince uzağa götürürlerse bizden bir şeyler koparabilirler. Artık Buz yok, Bulut yok, Terra yok. Ölümlüler gibi öldüler. Geri gelemezler. Ama ben dönebilirim. Döneceğim. Ama Baba Yaga'nın Dul Kraliçe'nin lanetini bozmasına izin vermelisin."

Nefesimi tuttum. Yüzyıllardır onunla birlikte yaşamıştı, onu seviyordu ve o da kendi yöntemleriyle onu seviyordu. Onun sözleri onu benim söyleyebileceğim her şeyden daha fazla etkileyebilirdi.

"Eğer o ölürse, senden sonsuza dek nefret edeceğim," dedi ona. "Gideceğim ve bir daha asla geri dönmeyeceğim. Ve tanıştığım herkese senin ne kadar kötü biri olduğunu söylerim."

Underhill'in yüzü öfkeyle kızardı ama tehdidin onun için bir anlamı olduğunu görebiliyordum.

"Bir pazarlığa izin vereceğim," dedi sonunda, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve belli ki mutsuzdu. "Cadı'nın hizmeti için bir pazarlık. Onayladığım bir pazarlık." Bana baktı ve gülümsedi, yavaş, acımasız bir gülümseme. "Yaşam için yaşam türünden bir pazarlık."

Baba Yaga, "O zaman bana doğmamış bir hayat ver, Merhamet, böylece onunkini geri getirebilirim," dedi.

Elimi karnıma götürdüm ama hamile değildim. Bu konuyu konuşmuştuk ama denemeden önce beklemeye karar vermiştik.

"Doğmamış bir hayat kabul edilebilir," dedi Underhill sinsice, jestimi ve yüz ifademi dikkate alarak.

"Bunu yapamazsın," dedi Aiden alçak bir sesle. "O asla kendi hayatını bir başkasınıninkiyle satın almak istemez. Özellikle de kendi çocuğununkiyle."

Kalkıp sırt çantama gittim ve haşlanmış yumurtalardan birini çıkardım, tüylerim diken diken olmuştu. Ya telefonda söylediği sözleri görmezden gelseydim? Ya onları yanımda getirmeye karar vermeseydim? Neredeyse önerdiğim gibi onları dün öğle yemeğinde yeseydik ne olurdu?

Yumurtayı Baba Yaga'ya uzattım. "Doğmamış bir hayat," dedim ona, sesim titreyerek.

"En sevdiğim haşlanmış olanıdır," dedi ve kabuğuyla birlikte hepsini ağzına attı. "Artık evde pek yiyemiyorum. Ona sürekli tavuk bacağının üzerinde durmasının tavuk olduğu anlamına gelmediğini söylüyorum."

Underhill benimle Baba Yaga arasında bir ileri bir geri baktı. "Beni kandırdın," dedi, bana ilginç biriymişim gibi bakarak. Baba Yaga'ya baktı ve aniden gülümsedi - genç bir kadına ait olmayan bir gülümseme.

Yüzü çok bilge ve neşeliydi. Güldü ve ellerini çırpı. "Bu eğlenceli," dedi. Bana baktı. "Beni ziyarete gelmelisin. Birbirimize bir sürü şaka yapabiliriz. Eğlenceli olur."

"Eğlenceli olabilir," diye idare ettim. Gerçek buydu, değil mi? Eğlenceli olma ihtimali vardı ama ben paramı korkutucu olacağına yatırırdım.

Baba Yaga ellerini Adam'a doğru salladı ve Adam o kadar sert bir nefes çekti ki boğuldu ve kurt nefes almaya çalışarak kasıldı.

Acıdı. Bağıımız boyunca bunu hissedebiliyordum ama acısa da yaşıyordu, o yüzden umursamadım. Hem de çok. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı kalbine dayadım ki atışını duyabileyim. Acısı hafifleyince öksürdü ve ayağa kalkmaya çalıştı. İki kez denedi ama ayağa kalktığıında kendini hızlıca salladı. Onu bir süre daha tuttum.

O yaşıyordu. Nefes aldım, onu içime çektim ve inandım. Gözyaşlarımı sildim -korku ve keder- ve sonra tutuşumu gevşettim.

"O iyi mi?" diye sordu Aiden, sesi ilk kez görüldüğü yaştaymış gibi çıkıyordu.

"Elbette," dedi Baba Yaga. "Her şey doğru ve düzgün yapıldı."

Adam Baba Yaga'ya döndü ve başını eğdi. Sonra aynısını Underhill'e yaptı. Bakışları temkinli olsa da, orada onu fark edecek kadar iyi tanıyan başka biri olduğunu sanmıyorum.

Underhill iç çekti. "Sanırım yine gitmek istiyorsun," dedi Aiden'a. "Bunun için seni zorlamayacağım. Şu tarafta yaklaşık yarım mil ötede bir kapı var-" Eliyle işaret etti. "Baba Yaga nerede olduğunu biliyor."

"Ziyaret edeceğim," dedi Aiden. "Ama beni burada kalmaya zorlamayacağına söz vermelisin."

Underhill ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu ve sesi utangaçtı, "Ziyaret etmek sonsuza dek kaybolmaktan iyidir. Ama orada öleceksin."

"Ölüm hayatın bir parçasıdır," dedi ona. "Biri olmadan diğerine sahip olmak zordur. Annem hep böyle söylerdi. Ama o zamana kadar ziyaret edebilirim."

"Eskiden anneni hatırlamazdın," dedi.

"Dışarıda daha çok şey hatırlıyorum. Gelip sana hikayeler anlatabilirim o."

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Hikâyelerini seviyorum. Pekâlâ. Söz veriyorum. seni burada tutmak için değil."

BABA YAGA BIZI DAHA ÖNCE GELDİĞİMİZ KAPIDAN FARKLI BİR KAPIYA GÖTÜRDÜ. içeride. Bu, daha iyi günler görmüş bir kulübenin kalıntılarına ait iki duvardan birine yerleştirilmişti. Kapıyı açtığında, sadece bir zamanlar (muhtemelen) kulübenin içi olan boş, aşırı büyümüş alanı görebiliyordum, ama Adam yanımdayken kapıdan içeri adım attığımızda, bizi Underhill'e girdiğimiz aynı küçük, sıradan odaya götürdü.

Underhill'de hava aydınlıktı ama burada akşam olmuştu. "Ne kadar zaman geçti?" Acilen sordum.

Baba Yaga omuz silkti. "Gerektiği kadar." Durakladı, sonra bana gülümsedi. "Ah, evet. Elphame sarayında bazı maceralar yaşadığını unutmuşum.

Underhill çok daha istikrarlı ve bu dünyayla bağları daha güçlü. Zaman farklı geçiyor, evet, ama o kadar da farklı değil. Eğer burada kalsaydın Underhill'de bir yıl kaldığınızda, bir buçuk yıl geçirdiğinizi fark edebilirsiniz. Ama kısa bir ziyarette, genellikle bir ya da altı saat kaybedebilir ya da kazanabilirsiniz, ama çoğunlukla önemli olacak kadar değildir." Tekrar gülümsedi. "Genelde."

Kıbarca söylediğim "teşekkür ederim "i dilimden çıkmadan yakaladım. Onun yerine "Bildiğim iyi oldu," dedim.

Çılgınca giysilerini sıvazlayan Aiden'a baktı. "Al oğlum," diyerek cebini karıştırdı. Anahtarı çıkardı ve ona verdi. "Bunu şimdi alman muhtemelen daha iyi olur. Aksi takdirde birisi eseri sana değil de bana getirdiğimi söyleyebilir." Bana baktı. "Fae'lerle uğraşırken tişörtlerinizi noktalamayı ve gözlerinizi şaşı yapmayı unutmayın" -ki öyle yaptı-. Genişçe gülümsedi. "Şimdi Beauclaire'in ofisine gitmeliyiz, sanırım. Konsey'den birilerinin varışımızı bekleyeceğinden emin olabilirsiniz ve Beauclaire'in ofisi de en az diğerleri kadar iyi bir hedef."

—

İKİ KİŞİ BIZI BEKLIYORDU YA DA EN AZINDAN

Beauclaire'in ofisinde sessizce konuşuyorlardı. Goreu ve Beauclaire, aslında bizi bekledikleri için girişimizden son derece ürkmüş görünüyorlardı.

"Çok çabuk oldu," dedi Goreu. "Sizi en azından bir gün daha beklemiyorduk."

"Ne kadar çabuk?" Ben sordum.

"On iki, belki on üç saat," dedi Goreu.

"Huh," dedim. "Bir gün, bir gece ve bir günün büyük bir kısmı daha oradaydık." Elphame mahkemesinin benden çaldığı bir ayın yaklaşık on iki saatini geri kazanmıştım.

Adam'ın giysileri katlanmıştı ve küçük, neşeli bir ateşin yandığı şöminenin yanındaki sandalyede onu bekliyordu. Sandalyeye doğru yürüdü. Benden başka kimsenin onun ne kadar ağırlı ve yorgun olduğunu bildiğini sanmıyorum.

"Ne taşıyorsun?" Beauclaire bana sordu.

Bastondan bulabildiklerimi toplamak için ölü fae'nin gömleklerinden birini kullanmıştım. Onu Beauclaire'in önündeki masanın üzerine koydum ve kefeni açarak gri tahta parçalarını, bazı gümüş parçaları ve Dul Kraliçe'nin kanıyla hâlâ lekeli olan mızrak ucunu ortaya çıkardım.

Beauclaire gümüş mızrağın ucuna hafifçe dokundu ve bir kaşını kaldırdı. "Dul Kraliçe bir eserin tamamen kendisine ait olmasını istediğini düşündü."

dedi.

Goreu homurdandı. "Sana çok kolay kabul ettiğini söylemiştim. Halkının kurtadamlar tarafından yenilgiye uğratılmasını büyük bir zarafetle karşıladı."

"Onunla sen mi ilgilendin?" Beauclaire, Goreu'yu görmezden gelerek bana sordu. Kaşlarını inançsızlıkla kaldırmadı ama ses tonunda gizliydi.

"Aiden, Adam ve ben," dedim. "Ama yardım aldık. Underhill'in rızası olmadan büyük sihirler yapamazdı, ki o da olmadı. Baston bana da yardım etti. Sonunda onu öldüren de bu oldu. Baba Yaga'nın yardımı olmasaydı, Adam ölmüş olurdu."

Beauclaire kaşlarını çatarak, "Baba Yaga," dedi. "Neydi ..." Konuşmayı kesti ama kaşları çatıklığı geçmedi. "Coyote'nin kızı," dedi sessizce. "O ve Baba Yaga birbirlerine benziyorlar, hilekârlar ve mazlumların güvenilmez şampiyonları. Sana neden yardım etmeye meyilli olduğunu anlayabiliyorum."

Sanki odada yokmuş gibi ondan bahsediyordu.

Goreu, "Dul Kraliçe'yi pek kullanmazdı," dedi.

Dikkatlice etrafıma bakındım ama odada değildi. Ne olduğunu bilmediğim bir şey söylemeye başlamıştım ki Adam her zamankinden daha hızlı bir değişim yapmak için sürü bağlarını çekti. Güç ona aktı, gücünü hissettim. Ama güçten de öte, Adam'ın dönüşünü kutlayan sürünün sevinçle karşılandığını hissettim.

Diğerlerine tekrar dikkatimi verdiğimde, Beauclaire bir kez daha babasının işinden arta kalanları inceliyordu. Aiden cebini karıştırıyor,

Goreu ise beni izliyordu.

"İlginç," dedi. "Kurtadamların içinde ne kadar büyü olduğunu fark etmemiştim. Büyünün onların durumunu yarattığını, evet, anlıyordum. Ama kendilerinin büyü üretilip kullanabildiklerini bilmiyordum."

Ona hafif bir gülümseme verdim. "Her gün yeni bir şey getiriyor," dedim.

Gülümsemesi benimkinden biraz daha genişti ve gözleri sıcaktı. "Her gün benim kadar çok şey gördüysen, hayır," diye mırıldandı. Sonra boğazını temizledi ve "Underhill'e halkım için bir hediye almaya gittin" dedi.

Aiden, birinin yaratıcı bir şekilde kullandığı bir çividen başka bir şeye benzemeyen anahtarı uzattı. Aiden'in elindeki kir de bunun sonucuna katkıda bulunmamıştı. Ellerime baktım, onlar da kirliydi ve kan lekesi vardı.

Goreu ve Beauclaire, anahtarın yaptığı gibi itici bir görüntüyle dikkatle ona odaklandılar.

"Evet," dedi Beauclaire. "Bu, *bu* çok iyi."

Goreu Aiden'a gülümsedi. "İyi seçim," dedi. "Ama bunun bir seçim olduğunu kimseye söylemeyelim, olur mu?"

"Bulabildiğim tek şey buydu," dedi Aiden, sesi doğrulukla çınliyordu. "Bir 'in tam olarak ne anlama geldiğini söylemedi. Yalan söylediğinizi anlayabilen insanlar uğraşmanın sırrı budur."

"Mükemmel," dedi Goreu. Bana baktı, sonra omzumun üzerinden Adam'ın giyinmeyi yeni bitirdiği yere baktı. "Pazarlığımız tamamlandı ve denemek için söz verdiğin her şeyi yerine getirdin. Kimse itiraz edemez."

Beauclaire, "Tamamdır," dedi ve büyü dalgalandı, yayıldı ve dışarı doğru aktı.

"Bu daha önce de yapılmıştı," diye belirttim. "Anlaşmayı imzaladığımızda."

Beauclaire başını salladı. "Evet ama çabalarınızda başarılı olmanız anlaşmaya ek bir güç kattı. Sadece Üç Şehir'de tarafsızlığımızı koruyacağımıza söz vermekle kalmadık, aynı zamanda pazarlığın kendisi de bölgenizdeki herhangi bir fae'ye tarafsızlığı dayatacak." Gülümsedi. "Anlaşmamızda tanımlandığı gibi sözleşme."

"Size bir pazarlık teklifim daha var," dedi Adam. Arkamdan geldi ve elini omzuma koydu.

"Oh?" Goreu kocamın yüzünü ihtiyatla inceledi.

"Bence bundan memnun kalacaksın," dedi Adam, sesinde bir gülümsemeyle. Omzumun üzerinden baktım ve gamzesini gördüm.

"Underhill," dedi Adam, "Aiden'ın ara sıra onu ziyaret etmesini istedi. Onu özlüyor. Bunu yapabilmesi için ona güvende olma garantisi vermelisiniz.

Benim bölgemden, senin bölgeden geçip Underhill'e açılan bir kapıdan."

Her iki Gri Lord'un yüzüne yayılan anlayışı izledim ama Goreu şöyle dedi: "Önerdiğin pazarlık çok ilginç. Biz bunu tartışmalıyız."

"Kabul ederseniz Underhill size minnettar olacaktır." Aiden yüksek sesle ne dedi herkes düşünüyordu. "İsterseniz, bana ve arkadaşlarıma karşı dürüst davrananlar için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Aiden'ın Underhill'le nasıl başa çıkacağını öğrenmek için çok uzun bir zamanı oldu," dedim onlara.



EVİMİZDE KORSANLAR GECESİ VARDI VE BEN BİR KEZ DAHA

rezil bir ölüm. Ben de bu acımasız canileri oyunlarıyla baş başa bırakıp Izzy'nin annesinden aldığım portakal yağıyla kek yapmak için yukarı çıktım. Haklıydı, yağın tadı daha önce kullandığım özütten daha güzeldi.

Bastonu arka kapının yanındaki bahçe yataklarından birine, Aiden, Jesse ve Adam'ın şahitliğinde gömmüştüm. Eski bir güç nesnesi için iyi bir dinlenme yeri, güzel şeylerin yetiştiği güvenli bir yer gibi görünüyordu. Lavantayı sevdiğim için üzerine lavanta ekdim. Kontrplağı tekrar pencerelerle değiştirdiğimizde, bulaşık yıkarken mutfak penceresinden lavantayı görebilecektim.

Tri-Cities tarafsız bir bölgeydi ve hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorduk. Fae'lerin bunun ne anlama gelmesini istediğini biliyordum, sürünün ne anlama gelmesi gerektiğini biliyordum ama kimse bunun tam olarak nasıl işleyeceğini bilmiyordu.

Mike Amca'nın yeri yine iş için açıktı ama bu sefer hem insanlara hem de diğerlerine açıktı. Yerel polis karakolları

Adam sürünün koruması altında olmanın gerçekte ne anlama geldiğini ve fae'lerden ne bekleyebileceklerini tartışmak için. Federaller de öyle. Adam polisle görüşmek için randevu almıştı. Federalleri bekletiyordu. Cipteki takip cihazı yüzünden hala kızgındı.

Federalleri, Fae'leri ya da geleceği kontrol edemezdim ama kek pişirebilirdim. Son hamura bir kaşık daldırdım ve bir ısırık aldım.

Evet, hala iyi.

"Ne pişiriyorsun?" diye sordu Aiden, bodrumdan çıkarken bilgisayar oyunu oynuyordu. Underhill'den döndüğümüzden beri evi sadece bir kez ateşe vermişti. Bana Underhill'in uykusunda yangın çıkarmayı bırakmasına yardımcı olabileceğine söz verdiğini söylemişti. Ne yapabileceğini görmek için önümüzdeki hafta ziyarete gitmeyi planlıyordu.

"Browni," dedim.

İrkildi.

Arkasından gelen Jesse güldü. "O tür bir brownie değil, aptal. Bu kurabiye ile kek arası bir şey. Seveceksin." Kokladı. "Güzel kokuyor."

"Buyurun," dedim ve onlara buzlu keklerle dolu iki tabak uzattım. Korsan gecesinde brownie yaptığımda, bana da kalması için dört tepsi pişiriyorum. "Bunları aşağıya götür."

Ellerinde kekler, başka bir şey söylemeden alt katta kayboldular. Çıkardığım partiyi buzla kapladım. Teknik olarak konuşursak, onları tamamen soğumaya bırakmalıydım. Ama hala sıcakken donmalarını sağladığımda, krema brownie'lerin içine lezzetli bir şekilde işlemişti. O kadar güzel görünmüyordu ama tadı harikaydı. Adam'ın sesini duyduğumda kremasını düzeltiyordum.

Arkamdaki ayak sesleri.

"Bir dakika," dedim ona doğru dönerek. "Şunları keseyim. . . ." Yüzündeki ifade karşısında sesim kesildi. Oyunu bırakmış ve Bran'den gelen bir telefona cevap vermek için ofisine gitmişti. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Tam olarak değil," dedi. "Düşündüğümüz gibi Bran, anlaşmanın herkes için nasıl sonuçlanacağını görene kadar bir süre daha bağımsız kalmamızı istiyor."

"Hiç şaşırmadım."

"Hayır," diye kabul etti. Bana dikkatle baktı ve "Baba Yaga'nın Rusya'yı terk edip buraya gelmesinin nedeni Bran'dır," dedi.

Kullandığım bıçağı çok dikkatli bir şekilde yere bıraktım.

"Bana bunun hesaplanmış bir risk olduğunu söyledi. Ona bir iyilik borcu varmış ama ne yapacağı belli olmaz." Adam elini yanağıma koydu. "Ama öylece oturup işlerin bizim için yolunda gitmesini bekleyemeyeceğini söyledi. Senden hoşlandığını biliyordu, bu yüzden şansını denedi." Gözlerimi sildi ve bana sarıldı. "Seni terk etmedi."

"Hayır," dedim, boğazım düğümlenmişti.

"Peki ben bir brownie alabilir miyim?" Adam sordu. Burnumu çektim, geri ittim ve ona bir brownie kestim.

Isırdı, durakladı ve yutkundu. "Bu harika." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdim. "Biliyorum, değil mi?"

"Hey, Mercy?"

Aiden ve Jesse'nin döndüğünü görmek için baktım. Aiden'ın elinde iki boş tabak, Jesse'nin elinde ise bana uzattığı cep telefonu vardı. Telefona bir göz attım, tekrar ona bakmaya başladım ve bakışlarımı tekrar telefona çevirdim.

Jesse, "Darryl esansiyel yağı nereden aldığını öğrenmek istedi, ben de internetten araştırdım," dedi. "Aiden da görmeye geldi."

Jesse Intracity Web sitesini bulmuştu ve ön sayfada Intracity'nin kurucusu vardı. Parlak yeşil ipek bir takım elbise giymişti ve kocaman bir gülümsemesi vardı.

Jesse devam etti, "Aiden, Tracy LaBella'nın Baba Yaga olduğunu söylüyor."

Adam bakmak için eğildi. Güldü ve Jesse'nin telefonunu ona geri verdi.

"Sanırım Elizaveta ile konuşmak konusunda endişelenmene gerek yok," dedi. Çocuklara yanlarında götürmeleri için bir tabak daha kek verdim.

Adam hâlâ gülümseyerek, "Baba Yaga çok düzeyli pazarlama gurusudur," dedi. "Bir brownie'ye daha ihtiyacım var," dedim ona.

Beni tezgâha kadar takip etti. Son partiyi kestiğimde, bir elini iki yanıma koydu ve bana yaslandı. Nefesi boynumun derisinde sıcaktı.

"Dürt," dedi.

**Daha fazlasını mı
arıyorsunuz?**

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının
tam listesi için Penguin.com adresini
ziyaret edin.

**Bir sonraki harika okumanızı
keşfedin!**

